„Plină de farmec, de vervă
și căldură. Un *romance*
de epocă perfect."
Sarah Morgan
Planurile unei prințese
JULIA
LONDON

COLECȚIA

Iubiri de poveste

SERIA „NUNȚI REGALE"

Nimic nu pune în mișcare mai bine moara de bârfe a înaltei societăți londoneze decât un scandal bun. Și când secretarul personal al prințului Sebastian de Alucia este ucis, toată lumea vorbește numai despre aceasta, inclusiv Eliza Tricklebank. Gazeta ei de cancan primește o informație anonimă despre crimă, determinându-l pe Sebastian să devină interesat de rezolvarea acesteia, dar și de Eliza.

Cu un tratat comercial care așteaptă să fie încheiat și cu o presiune crescândă de a găsi o mireasă de viță nobilă, nimic nu poate fi mai de prost gust decât un prinț care aleargă după o femeie de rând. Sebastian găsește comportamentul îndărătnic al Elizei seducător și frustrant în egală măsură, însă cei doi trebuie să colaboreze pentru a putea să-l prindă pe vinovat. Și apoi, când lucrurile se încing în spatele ușilor închise, prințul trebuie să hotărască ce pune pe primul loc – țara sau inima.

Julia London este autoarea a peste 30 de bestselleruri *New York Times*, *USA Today* și *Publishers Weekly*. A fost de șase ori finalistă la prestigiosul premiu RITA pentru excelență în ficțiunea romantică.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3782-1
9 786063 378211

Alma

The Princess Plan
Julia London
Copyright © 2019 Dinah Dinwiddie
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Planurile unei prințese
Julia London
Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Laura Runcanu
Corector: Raluca Chiriac
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LONDON, JULIA
Planurile unei prințese / Julia London
trad. din limba engleză: Dana Purgaru . –
București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-8782-1

I. Purgaru, Dana (trad.)

821.111

JULIA LONDON

Planurile unei prințese

Traducere din limba engleză
Dana Purgaru

LITERA
București

Capitolul 1

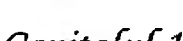

Londra 1845

Toată Londra a stat ca pe ghimpi, nerăbdătoare să-l zărească pe prințul moștenitor Sebastian de Alucia pe parcursul mult așteptatei sale vizite. Castelul Windsor a fost scena banchetului de bun-venit dat de Maiestatea Sa. O sută șaizeci de oaspeți au fost prezenți și au sărbătorit în Sala St. George, sub feluritele blazoane ale Ordinului Jartierei. Două mii de tacâmuri de argint și o mie de pahare de cristal și pocale au fost întrebuințate. Antreul și felul principal din miel și cartofi au fost servite pe farfurii de argint aurit, urmate de fructe delicate pe porțelanuri franțuzești.

Prințul Sebastian i-a dăruit reginei noastre Victoria o urnă mare din malahit verde, alucian, cadou din partea tatălui său, regele Aluciei. Urna era împodobită în jurul gurii și al gâtului cu funii delicate din aur.

Femeile aluciene au purtat rochii din mătase grea, apropiate de trup, cu trene de lungimi considerabile, ridicate și prinse cu butoni pentru a înlesni mersul. Părul le era coafat în cocuri elaborate, strânse la ceafă. Gentlemenii alucieni au îmbrăcat redingote ceremonioase din lânuri negre din cale-afară de fine, ce le ajungeau la jumătatea gambei, precum și veste cu broderii bogate, până la șold. Potrivit relatărilor, prințul moștenitor Sebastian este „destul de înalt și de vânjos, cu chip drept și barbă frumos tunsă, păr bogat, de culoarea ceaiului, și ochi de nuanța mușchiului", ceea ce cititorul exigent ar putea lua drept o varietate mai deschisă de verde. Se spune că are un aer regal ce se datorează, cu precădere, numeroaselor medalioane și eșarfe conforme rangului său.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Onorabilul judecător William Tricklebank, văduv și magistrat la Înalta Curte de Justiție, în slujba Maiestății Sale, era aproape orb,

vederea lui degradându-se în feluri de nuanțe difuze de gri, odată cu înaintarea în vârstă. Abia de-și mai putea zări propria mână, drept pentru care fiica lui cea mare, domnișoara Eliza Tricklebank, îi citea jurnalele.

Eliza apelase la ajutorul menajerei lor, Poppy, care era mai degrabă o membră a familiei decât slujnică, ajunsă la ei pe vremea când era o copilă orfană, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Împreună, întinseseră sfori și panglici la jumătatea pereților casei din Londra, pe care judecătorul nu trebuia decât să le urmeze cu mâna pentru a se deplasa dintr-o cameră în alta. Printre pericolele cu care el se confrunta se numărau o pereche de câini mult prea entuziaști în dorința lor de a-i fi de folos și o pisică ce părea să-i dorească moartea, judecând după numeroasele ocazii în care îi ținea calea judecătorului, îi sărea în poală când el dădea să se așeze, trecea peste tricotajul la care lucra în timp ce fiica lui îi citea, ori îi desfăcea ghemul fără ca el să bage de seamă.

Singurele alte potențiale impedimente la adresa sănătății sale erau fiicele lui – Eliza, fată bătrână, și sora ei mai mică, Hollis, cunoscută și drept văduva Honeycutt. Ele două se aflau deseori împreună în casa lui, iar când acest lucru se întâmpla, el avea senzația că se întreceau cu râsul și cu zgomotele. Fiicele lui negau că făceau gălăgie și îl acuzau că e bătrân și că tresare ușor. Auzul judecătorului însă, spre deosebire de vederea lui, era destul de ascuțit, iar cele două hohoteau de râs. *Deseori.*

La douăzeci și opt de ani, Eliza era nemăritată, un fapt ce-l bulversa de ceva vreme pe judecător. Existase o neînțelegere nefericită și destul de infamă cu un anume domn Asher Daughton-Cress, pe care judecătorul îl considerase însă vrednic de dispreț, cu zece ani în urmă. Eliza, care fusese odinioară o domnișoară timidă, politicoasă și cuviincioasă, renunțase la orice urmă de deferență când inima îi fusese frântă. În ultimii ani, afișase un comportament vibrant și lipsit de griji. El crezuse că o astfel de atitudine avea s-o recomande domnilor de peste tot, dar se părea că lucrurile nu stăteau astfel. Ea avusese un singur pretendent după scandalul foarte public, un domn cu aproximativ cincisprezece ani mai în vârstă decât Eliza. Domnul Norris le trecuse pragul cu fidelitate în fiecare zi, până când, la un moment dat, nu o mai făcuse. Când judecătorul se interesase, Eliza îi spusese:

– Nu dragostea îl mână, tati. Eu prefer viața de aici, cu tine... munca e mai plăcută și pare-mi-se că nu necesită atât de multe ore pe cât ar solicita căsătoria cu el.

Fiica lui mai mică, Hollis, rămăsese din nefericire văduvă după doar doi ani de căsnicie lipsită de probleme. Continua să stea la casa ei, dar era o vizitatoare conștiincioasă, venea în casa lui, odată cu istețimea ei încântătoare, cel puțin o dată pe zi și, uneori, chiar de două sau de trei ori. I-ar fi plăcut s-o vadă remăritată, dar Hollis insista că nu avea nici o grabă în acest sens. Judecătorul nutrea impresia că ea prefera mai degrabă compania surorii ei decât pe cea a unui bărbat.

Fiicele lui erau prietene la cataramă, după cum se spune, și conspirau la ceva cu care judecătorul nu era tocmai de acord. Dar el era orb, iar ele erau hotărâte să facă ce aveau chef, indiferent de opinia lui, așa că renunțase să mai încerce să le bage mințile în cap.

Această activitate indoielnică era publicarea unei gazete dedicate doamnelor. Tricklebank era de părere că doamnele nu aveau nevoie de o gazetă, cu atât mai puțin de una care să trateze subiecte frivole precum moda, bârfa și frumusețea. Dar, orice-ar fi spus el, fiicele lui se făceau că nu-l aud. Erau de neclintit în entuziasmul lor pentru acest demers și, dacă era să se ia după ce spuneau ele, la fel era și toată Londra.

Gazeta fusese înființată de soțul lui Hollis, sir Percival Honeycutt. Doar că sir Percival publicase o cu totul altfel de gazetă – evident, una dedicată celor mai recente știri politice și financiare. *Asta da* publicație utilă, în opinia judecătorului.

Moartea lui sir Percival fusese provocată de un accident din cale-afară de tragic, survenit în urma derapării trăsurii în care se afla și a prăbușirii ei într-un râu umflat de ploaie, ceea ce însemnase sfârșitul și pentru o frumoasă pereche de cai suri. Fusese un șoc imens pentru toți, iar judecătorul fusese îngrijorat pentru Hollis și pentru capacitatea ei de a face față unei asemenea pierderi. Hollis se dovedise însă un spirit neînfrânt și transformase suferința într-un efort de conservare a numelui soțului ei. Dar pentru că era o femeie tânără, fără pregătirea pe care o are un bărbat, și pentru că nu avea puterea de a pricepe complexitatea problemelor politice sau financiare, ea întorsese gazeta cu susul în jos și o dedicase în exclusivitate subiectelor care le preocupau pe femei, ce se limitau, firește, la

cele mai recente tendințe din modă și la cele mai ispititoare fapte diverse din înalta societate londoneză. După părerea judecătorului, femeile erau prea puțin interesate de aspectele lumești importante.

Interesant, totuși, judecătorul nu putea tăgădui că versiunea gazetei lui Hollis era mai căutată decât fusese vreodată cea a soțului ei. Într-atât încât Eliza fusese nevoită să îi dea o mână de ajutor surorii ei în fiecare săptămână la pregătirea acesteia. Tricklebank găsea curios că atât de mulți membri ai aristocrației își doreau cu disperare să fie menționați în paginile gazetei.

Astăzi, fiicele lui erau cuprinse de o stare neobișnuită de entuziasm pentru că intraseră în posesia mult râvnitelor invitații la balul mascat dat de ducele de Marlborough în onoarea prințului moștenitor al Aluciei. Se putea crede că lumea încetase să se rotească pe axa ei, că cerurile se despărțiseră și mările se retrăseseră când acest veritabil Dumnezeu al tuturor prinților regali își întorsese chipul către Londra și îi binecuvântase pe toți cu prezența sa.

Baliverne.

Toată lumea știa că prințul era aici pentru a încheia un important acord comercial cu guvernul englez în numele regelui Karl. Alucia era o mică națiune europeană cu o bogăție impresionantă pentru dimensiunea ei. Poate că cel mai bine era cunoscută pentru o dispută neîncetată cu țara vecină, Wesloria – cele două împărtășeau o istorie marcată de conflicte și de neîncredere, la fel de tensionată precum cea dintre Anglia și Franța.

Judecătorul citise că prințul moștenitor era cel care făcea demersurile pentru modernizarea Aluciei și care se afla în spatele acordului comercial propus. După prințul Sebastian, creșterea prosperității Aluciei depindea de comerțul cu bumbac și cu minereu de fier în schimbul produselor manufacturiere. Dar, după spusele fiicelor judecătorului, nu acesta era cel mai important aspect al negocierilor comerciale. Aspectul *important* era că prințul se afla, de asemenea, în căutarea unui pact nupțial.

– Așa zice toată lumea, insistase Hollis, adresându-se recent tatălui ei, la cină.

– Și cum se face, draga mea, că toată lumea știe ce-are de gând prințul? întrebase judecătorul mângâindu-și pisica, pe Pris, care-i ședea în poală. Mâța fusese botezată Prințesa, pe vremea când familia credea că este femelă. Când omul de serviciu, Ben, descoperise

că Prințesa era, de fapt, mascul, Eliza fusese de părere că era prea târziu să-i schimbe numele. Așa că îl prescurtaseră Pris. A trimis cumva prințul o scrisoare? A anunțat asta în *Times*?

– Așa zice *Caro*, răspunse Hollis, ca și cum ar fi fost evident pentru orice posesor de jumătate de creier de unde-și lua ea informațiile. Ea știe totul despre toată lumea, tati.

– Aha. Dacă așa zice Caro, atunci trebuie să fie adevărat.

– Trebuie să recunoști că rareori dă greș, îi spusese Hollis pufnind indignată.

Caro, sau Lady Caroline Hawke, era o veche prietenă a fetelor lui și trecea pragul casei Tricklebank de mulți ani – atât de mulți, încât judecătorul trăia cu impresia că avea trei fiice.

Caroline era sora lordului Beckett Hawke, căruia îi era și tutore. Cu mult timp în urmă, un focar de holeră pusese stăpânire pe Londra și atât mama lui Caro, cât și mama fiicelor lui pieriseră. Amelia, soția lui, și Lady Hawke fuseseră prietene apropiate. Când Amelia se îmbolnăvise își trimiseseră copiii la moșia de vară a familiei Hawke. Lady Hawke insistase să-i poarte de grijă prietenei ei și, în cele din urmă, se stinseseră amândouă.

Tânărul Hawke era un lord și un politician promițător, care se afirma prin ideile sale progresiste în Camera Lorzilor. Destul de chipeș, după cum îl descria Hollis, avea o personalitate plăcută și era foarte căutat în societate. Ceea ce făcea ca, prin asociere, la fel să stea lucrurile și în cazul surorii lui. Și ea era destul de atrăgătoare, motiv pentru care prezența sa era cu atât mai dorită în rândul tovarășilor fratelui ei, după cum bănuia judecătorul.

Caroline părea *într-adevăr* să cunoască pe toată lumea din Londra și venea constant în vizită la gospodăria Tricklebank pentru a declama bârfele pe care le spicuia de prin casele din Mayfair. Era o domnișorică harnică – vizita chiar și trei saloane pe zi. Judecătorul bănuia că fratele ei n-avea de ce să-și facă griji în privința alimentelor din dulapurile lor de-acasă, căci amândoi luau masa în altă parte aproape în fiecare seară. O minune cum de Caroline nu era dolofană ca o piersicuță.

Sau poate era. Mai nou, realitatea făcea ca ea să nu mai fie pentru judecător decât o umbră ca oricare alta.

– Iar *ea* a fost la Windsor și a cinat cu regina, adăugă Hollis cu superioritate.

– Vrei să spui că a fost în aceeași încăpere, dar la o sută de persoane depărtare de regină, sugeră judecătorul.

Știa el prea bine cum stăteau lucrurile la astfel de cine fandosite.

– Ei bine, Caro a fost acolo, tati, și i-a cunoscut pe cei din Alucia, iar acum știe o mulțime de lucruri despre ei. Sunt foarte hotărâtă să aflu cui are de gând să i se ofere prințul și să anunț în gazetă înaintea tuturor. Îți dai seama? Toată Londra o să vorbească despre mine!

Întocmai ceea ce nu-i plăcea domnului Tricklebank în legătură cu gazeta. Nu voia ca Londra să vorbească despre fetele lui.

Nu era însă ziua potrivită ca să-și facă auzit punctul de vedere, pentru că fetele lui erau agitate și se vânturau prin casă cu o grabă cu care el nu era familiarizat. Sosise ziua balului mascat regal. În jurul lui foșneau jupoanele apretate și mătasea, iar izul de parfum îi pătrundea în nări când ele treceau pe lângă el. Fetele lui așteptau nerăbdătoare să vină cupeul lordului Hawke, care fusese trimis să le ia. Măștile lor, din câte înțelesese el, ajunseseră deja la casa Hawke, comandate, după cum îl informase Eliza pe nerăsuflate, de la „însăși Lady Cubison"

Habar n-avea cine era Lady Cubison.

Și n-avea habar nici cum de reușise Caro să cotcărească invitațiile la un bal la Palatul Kensington în numele ambelor *lui* fiice – pentru că Dumnezeu era martor că familia Tricklebank nu avea relațiile necesare pentru o asemenea ispravă.

Când vorbeau una cu alta le percepea ardoarea și emoția din sunetul strident al chicotitului nervos. Chiar și Poppy părea agitată. Bănuia că acesta era balul cu care aveau să fie comparate pe veșnicie toate celelalte baluri din istoria omenirii, însă era destul de recunoscător că devenise prea orb pentru a participa.

Când se auzi ciocănitul în ușă, tresări la țipetele și la frenezia din jurul lui, care dădeau de înțeles că sosiseră atât cupeul, cât și clipa plecării spre bal.

Capitolul 2

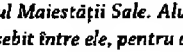

Palatul Kensington a fost scena unui bal mascat dat în onoarea Curții aluciene, joia trecută, la ora șapte seara. Ducele de Marlborough a fost amfitrion în locul Maiestății Sale. Alucienii au purtat măști negre imposibil de deosebit între ele, pentru ca identitatea prințului moștenitor să nu fie prea evidentă, un truc ce ar fi putut reuși foarte bine dacă nu ar fi fost șirul lung de tinere englezoaice care doreau să fie prezentate prințului.

O anume pisicuță britanică, foarte apreciată pentru saloanele ei din zilele de miercuri, a fost așa de entuziasmată de cupele cu punci, încât un vulpoi de seamă a sărit să-i dea o mână de ajutor și a profitat astfel pe nedrept de ea în garderoba regelui. Când pisicuța și-a dat seama ce avea de gând vulpoiul, a cerut să i se facă dreptate și i-a fost oferită asistența a trei lachei în livrea pentru a o escorta până la o trăsură parcată, ceea ce a necesitat asemenea manevre din cauza rochiei și a persoanei sale ample, încât peruca unuia dintre nefericiții flăcăi a fost azvârlită cât colo.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Când cineva ducea un trai simplu, ca Eliza Tricklebank, nu se aștepta să primească o invitație la un bal, și cu atât mai puțin să întâlnească un prinț. Totuși, ea reușise cumva să ajungă fără nici cel mai mic ajutor, cu excepția unui punci cu rom, la coada de întâmpinare, urmând să fie prezentată unui prinț.

Nu știa nici măcar ce prinț trebuia să întâlnească și nici câți prinți erau. Auzise că cel puțin doi dintre ei se aflau în Anglia, dar, după părerea ei, puteau fi și zeci de prinți în jur.

I se părea amuzant acum faptul că ideea acestei seri, a acestui moment și a posibilității ca Eliza să facă cunoștință cu un prinț adevărat se ivise cu doar câteva zile în urmă, când Caroline venise în vizită în Bedford Square, unde Eliza locuia împreună cu tatăl ei.

Caroline sosise cu veşti despre bal, culese de la venerata doamnă Cubison, modista căreia îi comandase măşti pentru toate trei.

– Lady Cubison a zis că a fost abordată în urmă cu o lună ca să furnizeze măşti alucienilor şi că a lucrat *zile în şir* împreună cu doamnele ei pentru a le satisface dorinţele.

Rostise toate acestea repede, debordând de entuziasm, tolănindu-se în acelaşi timp pe patul Elizei.

Hollis scosese o exclamaţie de surpriză şi întinsese mâna după hârtie.

– Nici un alt cuvânt până nu-mi iau creionul...

– N-o să vă vină să credeţi, spusese Caroline.

– Ba da.

– Se va afla adevărul destul de curând, bănuiesc...

– Caro, pe tot ce-i sfânt, dacă nu ne spui, o să-ţi storc cuvintele cu mâinile goale, o avertizase Hollis.

Caroline pufnise în râs veselă. Îi plăcea s-o provoace pe Hollis, lucru pe care Eliza i-l subliniase surorii ei nu o dată. Hollis refuza cu încăpăţânare să accepte aşa ceva.

– Bine, fie. Toate măştile sunt *negre* şi *identice*.

Hollis şi Eliza se holbaseră la cea mai bună prietenă a lor, care îşi pusese mâinile sub cap şi stătea picior peste picior.

– De ce? întrebase Eliza, într-o mică măsură curioasă în legătură cu detaliul referitor la măşti.

– Ca să nu poată fi deosebit prinţul moştenitor de ceilalţi! strigase Caroline triumfătoare.

Acum, privind în jurul ei, Eliza observă că alucienii anticipaseră foarte bine, pentru că lucrurile funcţionau de minune – cu greu puteai deosebi un alucian de altul. Erau zeci de bărbaţi înalţi, îmbrăcaţi în negru şi cu măşti negre identice, precum cea cu care se întâlnise în pasajul îngust, cu un sfert de oră în urmă.

Ce întâlnire stranie fusese *aceea*. Bărbaţii i se păreau creaturi foarte ciudate acum că era afara ariei lor de interes, fiind fată bătrână. Atât de înfumuraţi. Constată că nu l-ar fi putut identifica pe bărbatul acela în toată acea mulţime de bărbaţi îmbrăcaţi identic, chiar dacă şi-ar fi dorit să-l reîntâlnească. Lucru pe care nu-l dorea. Femeile aluciene purtau la rândul lor măşti negre similare, cu toate că ele se distingeau prin rochiile lor frumoase.

Înghesuită în mijlocul doamnelor împodobite cu mătăsuri și museline brodate cu cusături perfecte, completate cu măști elaborate, create special pentru acest bal mascat, avea impresia că va avea răgaz să-i analizeze pe toți cei din jur. Eliza era conștientă că rochia ei nu se compara cu nici o altă rochie de aici. Era, într-adevăr, destul de simplă în comparație cu celelalte. Ea și Poppy o creaseră din două rochii. Întâmplător, Poppy era destul de iscusită la mânuirea acului.

Eliza era iscusită, în mod destul de curios, la repararea ceasurilor.

Rochia ei din mătase albă și tarlatan albastru, presărată cu flori albastre, plutea peste trei rânduri de fuste. Talia și mânecile erau împodobite cu panglici cumpărate în schimbul unei sume piperate de la magazinul domnului Key. Avea un decolteu scandalos de adânc, însă Hollis îi spusese că așa era acum moda. Acesta se adâncea abrupt într-un mic buchet de rozete din mătase aurie și albastră ce-i înfloreau între sâni.

– Auriul se asortează cu părul tău, observase Poppy în seara aceea, în timp ce îi ondula Elizei părul și îi împletea cosițe întrepătrunse cu fășii de foiță de aur.

– Nu ți se pare că arată de parcă un smoc de iarbă ar fi fost scăpat aici, iar din el ar fi răsărit niște flori? întrebase Eliza, încercând să-și aranjeze corsetul jos.

Poppy lăsase capul într-o parte, gânditoare.

– Nu... chiar.

Tonul ei fusese atât de lipsit de convingere, încât Eliza, care își privea reflexia în oglindă, se uitase urât la ea, dându-i de înțeles că n-o credea.

Hollis proclamase că masca Elizei era cea mai bună dintre cele trei pe care Caroline le cumpărase de la Lady Cubison, *întâia* modistă din întreaga Londră, după cum susținea ea. Acoperea fruntea și nasul Elizei, iar în jurul ochilor avea pictate volute aurii. În dreapta feței, masca se înălța luând forma unui arc deasupra capului.

– E stilul venețian, o informase Hollis.

Eliza nu știa ce stil era, nu avea cum să afle și nici că-i păsa. Îi era recunoscătoare Carolinei pentru invitație și pentru mască, un dar foarte generos, însă Eliza avea o fire practică și găsea în asta o risipă extravagantă de bani. Dintre ele trei, ea era cea care doar uneori făcea vizite sociale și care rareori primea invitații ce nu-l priveau pe tatăl ei, care nu avusese niciodată ocazia să pună piciorul la un bal

mascat. Asta păţeai când erai fată bătrână, cu o persoană în grijă – ieşeai din raza vizuală a societăţii. Dacă n-ar fi fost sora ei dragă şi cea mai bună prietenă, care se bucura de multă popularitate, n-ar fi mers niciodată nicăieri. Şi, chiar şi atunci când ajungea să fie luată în calcul, trebuia să se gândească la tatăl ei.

În seara asta fusese însă transformată într-o persoană foarte diferită. Mirosea a parfum, în loc de cărţi vechi şi de documente de la procese, cum se întâmpla de obicei. Părul îi era aranjat cu pricepere, în loc să fie prins la întâmplare la ceafă. Iar pantofii împrumutaţi erau brodaţi, nu tociţi, precum cei pe care-i purta zilnic prin casă. Mulţumită magiei Carolinei, se afla în Palatul Kensington îmbrăcată în rochie de seară şi purtând o mască exotică. A spune că pentru ea acest bal reprezenta un lux era un eufemism. Avea de gând să se bucure de fiecare moment şi să-i poarte amintirea pentru tot restul zilelor. Nu se visa vreo Cenuşăreasă.

Cel puţin, nu până în momentul în care descoperise magia scânteietoare a punciului cu rom al reginei.

Eliza voia să le povestească lui Hollis şi Carolinei despre punciul cu rom, dar încă din clipa în care puseseră piciorul în palat fuseseră separate de mulţimea de la intrare. Încercase să ţină pasul cu ele, însă înaintarea îi fusese zădărnicită când trei doamne în costume aluciene se îngrămădiseră în faţa ei şi rămăsese vrăjită de rochiile lor, create în stil redingotă şi croite strâmt pe trup, şi de trenele lor! Niciodată în viaţa ei nu văzuse trene atât de frumos realizate şi rămăsese fascinată de modul în care erau suflecate la spate şi în laterale, cu prinderi complicate.

–Cât credeţi că e *preţul* unei asemenea rochii? întrebase ea când îşi ridicase privirea, descoperind însă că Hollis şi Caroline dispăruseră în mulţimea ameţitoare de fuste şi de bijuterii, de măşti elaborate şi de umeri negri şi drepţi ai bărbaţilor.

La început, Eliza fusese oarecum disperată să le găsească. Nu mersese niciodată la un bal, cu siguranţă nu la unul la care se zvonea că era posibil să-şi facă apariţia regina şi prinţul consort. Nu avea nici cea mai vagă idee ce trebuia să facă.

Dar mulţimea era atât de densă, încât înainte să apuce să realizeze asta, fusese purtată în sus pe scara regelui, pe lângă frescele ce mărgineau o balustradă, cu oameni pictaţi care priveau la oaspeţii ce urcau, apoi pe hol, prin dreptul altor tablouri şi medalioane

din tavan, sculptate meticulos, și al vazelor de porțelan neprețuite de pe policioarele în stil francez, pe lângă oglinzi poleite cu aur ce dădeau impresia că o mulțime chiar mai mare de oameni fusese îndesată în palat. Era imposibil de imaginat că Londra avea atât de multe persoane de soi, atât de mulți oameni considerați suficient de demni pentru a primi o invitație la acest eveniment regal.

Valul de oameni care o luase pe sus se revărsase în sala de bal, iar Eliza a fost din nou uluită. Cel puțin cincisprezece candelabre de cristal cu trei niveluri de lumânări străluceau peste capetele dansatorilor. Tavanul se înălța deasupra lor și a ferestrelor ce ajungeau până la el. Încăperea era mărginită de portrete ale unor persoane de vază.

Platforme acoperite cu catifea roșie fuseseră instalate de-o parte și de alta a sălii, iar bărbați și femei stăteau pe ele ca și cum s-ar fi aflat într-un parc, asistând la o paradă, în timp ce alții dansau un cadril. Într-un mic alcov, deasupra podelei, îi văzu pe muzicieni, practic umăr lângă umăr, arcușurile lor mișcându-se rapid peste corzi în timp ce un vârtej amețitor de rochii și măști se răsucea împrejur.

Era magic. O magie strălucitoare, sclipitoare, iar Eliza fusese nevoită să se ciupească pentru a se asigura că nu visa.

Când intrase în palat împreună cu surorile ei, primise un carnet de dans și se gândise să se dea deoparte ca să și-l prindă la încheitură. Toată acea mulțime însă îi distrase atenția, așa că se ridică pe vârfuri și își întinse gâtul în căutarea lui Hollis ori a Carolinei, dar nu zări nici un chip ușor de recunoscut în spatele măștilor.

În acel moment, o femeie scundă, plină, purtând o mască gri simplă, care se asorta cu muntele de păr cărunt, strigase:

– *Tu* de acolo! arătând spre Eliza.

Eliza aruncase o privire în spate și, pentru că nu zărise pe cineva anume, îndreptase degetul spre propriul piept într-un gest întrebător.

Femeia îi făcuse nerăbdătoare semn să înainteze, iar când Eliza se apropiase suficient de mult, îi înșfăcase carnetul de dans țâțâind.

– N-ai completat nimic! Ce-ai făcut până acum?

Eliza își dădu seama cu o tresărire că femeia trebuia să fie una dintre gazdele balului, în legătură cu care le avertizase Caroline. Misiunea ei era să se asigure că toate dansurile erau ocupate și că doamnele care erau neînsoțite aveau partener.

– Dacă nu vreți să vă treziți că dansați cu burlaci libidinoși, ați face bine să-i evitați, le sfătuise Caroline.

Femeia pufni în semn de nemulțumire la adresa Elizei și îi ceru să-și ridice încheietura, de care legă carnetul de dans, și apoi îi arătă spre un grup de tinere.

– Așteaptă acolo, îi spuse întorcându-i spatele, probabil ducându-se să-i caute un burlac bătrân și libidinos.

Eliza aruncă o privire spre grupulețul de femei care stăteau îngrămădite într-un colț. Ce adunătură pestriță de retrase. Una dintre ele se trăgea de mânecă, deșirând un fir. Alta avea o mască atât de mare, încât era nevoită să-și ridice bărbia ca să nu-i cadă de pe față. O fi fost Eliza o fată bătrână, dar n-avea de gând să se alăture acelui grup.

Aruncă o privire vicleană spre gazda sălii de bal, care era ocupată să mustre o altă tânără îndeajuns de ghinionistă să fie prinsă fără partener de dans. I se păru curios cum o rochie și o mască pe măsură puteau să schimbe dintr-odată într-atât o persoană, dar Eliza era cu adevărat transformată. Cândva, fusese teribil de obedientă și de grabnică în a face pe plac. Crezuse că așa se cădea să fie fetele bune, cărora le era dat să fie soții tinere și bune. Privind în urmă însă, reieșea că fusese prea grabnică în a face pe plac, pentru că atunci când domnul Asher Daughton-Cress îi ceruse să fie răbdătoare cu el până avea să-i ceară mâna, lucru pe care o asigurase că avea să-l facă negreșit, ea, prea naivă, nu se îndoise de spusele lui. Avusese încredere în el pentru că așa îi spusese el. Și, în plus, o asigurase că o iubea cu disperare. Însă descoperise, mult prea târziu, mult după ce situația mai putea fi reparată, mult după ce toți ceilalți aflaseră ceea ce ea nu știa, că el îi făcuse curte unei alte femei.

O femeie cu douăzeci de mii de lire pe an.

Cu care era acum căsătorit și cu care avea trei copii frumoși.

Acel incident, despre care Londra vorbise săptămâni întregi, o învățase pe Eliza lecții valoroase. În primul rând, că nu va mai suferi vreodată durerile provocate de o inimă frântă, pentru că nimic nu se asemăna cu asta – își dorise să moară, incapabilă să înțeleagă nici măcar ideea că o persoană putea să mintă o altă persoană atât de mult și fără nici o remușcare. Și, în al doilea rând, că niciodată nu le va mai face pe plac altora de dragul de a face pe plac, iar în seara asta, cu atât mai mult, n-avea de gând să accepte așa ceva. Nu va mai avea niciodată ocazia să participe la un bal regal și refuza

să fie legată de un grup de singuratice cu care bărbații erau forțați de etichetă să danseze sau, mai rău de atât, în jurul cărora roiau bătrâni libidinoși.

Așa că aruncă rapid o privire în jur și observă un valet care trecea printr-o ușă care se confunda cu peretele. Se grăbi să calce pe urmele lui ca să scape de privirea de vultur a gazdei și se strecură pe ușă în spatele valetului înainte ca cineva s-o poată opri.

Se trezi pe un coridor de circa un metru și jumătate lungime și cam de un metru lățime. La celălalt capăt se afla o altă ușă mascată. Pereții coridorului erau lambrisați, luminați de un singur sfeșnic de perete.

Cu alte cuvinte, în zece minute de când pusese piciorul în sălile selecte ale Palatului Kensington, Eliza ajunsese pe coridorul servitorilor. Nu era deloc de mirare că prietena ei, Caroline, insistase să stea lângă ea, de teamă să nu comită ceva inoportun.

Nu intenționa să zăbovească decât o clipă. Nu voia decât s-o evite pe gazdă până când aceasta se ducea să terorizeze pe altcineva. În timp ce Eliza se întreba cât avea să dureze asta, ușa de la capătul celălalt al coridorului se deschise brusc. Un servitor își făcu apariția purtând o tavă cu băuturi sprijinită pe umăr. Îi aruncă o privire, îndreptându-se către ușa pe care ea tocmai intrase.

– N-aveți voie aici, doamnă.

– Îmi cer scuze. Însă sala e teribil de aglomerată, nu-i așa? Stau doar o clipă. Își făcu vânt cu mâna. Jur că nu mă mișc de-aici.

Servitorul ridică din umeri și luă un pahar de pe tavă.

– Atunci, poate v-ar prinde bine unul din ăsta.

– Ce este?

– Punci.

El împinse ușa pentru a intra în sala de bal, iar în spațiul înghesuit răsunară o uriașă cacofonie de voci și muzica înainte ca ușa să se închidă în spatele lui și să diminueze tot acel vacarm.

Eliza adulmecă punciul. Apoi sorbi. Imediat apoi, pentru că punciul era *delicios*, îl dădu imprudentă pe gât, golind paharul. Ce furnicături îi provoca!

Câteva clipe mai târziu, valetul își făcu din nou apariția și îi întinse tava aproape goală pentru a pune paharul pe ea.

– Mulțumesc, spuse Eliza sfioasă. A fost *foarte* bun.

Luă unul dintre ultimele pahare rămase pe tavă.

– Da, doamnă. A fost îndoit din plin cu rom.

El își continuă drumul trecând dincolo de cealaltă ușă, din spatele căreia Eliza auzi zumzetul pe ton jos al unor voci masculine. Apoi se făcu din nou liniște.

Cine-ar fi crezut că romul putea să fie atât de delicios? Cu siguranță, nu ea. Îi făcea plăcere căldura delicată, tulbure, care i se răspândea prin corp. Acel gen de căldură pe care îi plăcea s-o simtă când se adâncea în somn ori într-o baie fierbinte, cu spumă. Totuși, nu era deloc la fel.

O clipă mai târziu, când valetul reveni cu o tavă din nou plină, Eliza se servi bucuroasă cu încă un pahar.

Dădu ochii peste cap când el ridică moralizator din sprânceană înainte de a ieși din nou.

Sorbi din băutură și închise ochii în timp ce căldura i se răspândea de-a lungul brațelor și picioarelor, apoi rosti pentru sine cu încântare:

– E *foarte* bun.

Bănuia că acea căldură efervescentă a romului fu cea care îi ținuse nervii în frâu în clipa în care ușa de la celălalt capăt al coridorului se deschise câțiva centimetri, ca și cum cineva care voia să intre tocmai se oprise. Ascultă curioasă vocile masculine care vorbeau limba aluciană, apoi ușa se deschise brusc, iar un gentleman alucian își făcu apariția pe coridor.

Ușa se închise în spatele lui.

Eliza și bărbatul rămaseră singuri.

El își înclină ușor capul spre stânga, părând nesigur de ceea ce tocmai găsise. Ea îi întoarse privirea, la rândul ei curioasă. Prezența lui era atât de impunătoare, iar coridorul atât de mic, încât ea avu vaga senzație că era lipită de perete. Dar, datorită romului, se simțea destul de animată și de netulburată și, cu ajutorul peretelui, reuși să facă o reverență cu o ușoară înlinare spre dreapta și spuse:

– Încântată de cunoștință.

Alucianul nu răspunse.

Ea presupuse că era posibil ca el să nu vorbească limba engleză. Sau poate că era timid. Dacă era foarte timid, era demn de compasiunea ei. O prietenă se confruntase cu dureri îngrozitoare de stomac când se afla în societate. Acum era căsătorită și avea șase copii. Aparent, nu era deloc timidă când nu se afla în societate.

Eliza își ridică paharul cu băutura care se legănă ca un pendul de ceas.

– Ați încercat punciul? El privi spre paharul ei. E delicios, proclamă ea și mai luă o gură, golindu-l aproape pe jumătate.

Apoi chicoti, conștientă de lipsa ei de delicatețe. Uitase majoritatea lucrurilor pe care le cunoștea despre regulile de bună purtare în societate, însă era destul de sigură că o persoană care dădea pe gât un pahar nu era văzută cu ochi buni.

– Nu mi-am dat seama că aveam gura așa de uscată.

El rămase tăcut.

– Probabil că de vină-i limba, murmură ea în barbă. *Dumneavoastră*, spuse ea articulând foarte clar și arătând spre gură, *vorbiți engleză?*

– Desigur.

– Ah.

Așa, deci. Nu pricepea ce-l putea determina pe un gentleman să nu vorbească dacă înțelegea ceea ce i se spunea, însă pe Eliza o preocupa mai mult valetul decât străinul alucian.

– Treceți? întrebă arătând spre ușa sălii de bal.

– Nu încă.

Bărbatul – proaspăt bărbierit, înalt, cu părul de culoarea tutunului și cu o cravată imaculată – avea un accent plăcut. I se păru că seamănă cu o combinație între franceză și altceva. Spaniolă, poate? Nu, altceva.

– Cum vă simțiți la Londra?

Nu că i-ar fi păsat, însă i se părea ciudat să se uite la un gentleman cu care era singură pe coridor și să nu încerce cel puțin să poarte o conversație politicoasă.

– Foarte bine, mulțumesc.

Ușa din spatele lui se deschise și fu cât pe ce să-l pocnească pe gentleman în spate. Valetul se strecură înăuntru.

– Pardon, zise el făcând o plecăciune plină de respect în fața bărbatului alucian.

Elizei i se păru curios că valetul nu-i oferă alucianului punci, ci trece pe lângă el, luând paharul ei și întinzându-i altul.

– O, Doamne, chiar n-ar trebui!

Însă îl luă. Valetul își continuă drumul spre sala de bal.

În tot acest timp, bărbatul alucian se uita la Eliza ca și cum ar fi fost una dintre acele păsări vorbitoare aduse câteodată în piața din Covent Garden.

Poate era curios în privința băuturii ei.

– Doriți să gustați? întrebă ea.

Privirea bărbatului coborî asupra paharului ei. Se apropie. Suficient de mult ca rochia ei să-i atingă picioarele. Se aplecă ușor în față, parcă încercând să afle ce conținea paharul ei.

– Punci cu rom, spuse ea. N-am băut niciodată punci cu rom până în seara asta, dar vreau să remediez imediat această omisiune. O să vedeți.

Ridică paharul, tachinându-l.

El îi aruncă o privire, iar ea observă că avea cei mai remarcabili ochi verzi – verdele pal al frunzelor de stejar din grădina ei, toamna. Genele lui întunecate erau lungi și groase. Ea ridică paharul puțin mai sus, zâmbind amuzată pentru că nu credea nici o secundă că el va fi atât de lipsit de maniere încât să-i ia paharul.

Însă gentlemanul o surprinse. Luă paharul, degetele lui atingându-le pe ale ei. Ea îl urmări fascinată cum duse paharul la buze și sorbi din punci. El scoase o batistă din buzunarul hainei, șterse paharul în locul în care îl atinsese cu buzele și i-l înapoie.

– *Je*, este foarte bun.

Îi plăcea cum vocea lui o învăluia ca un șal ușor pe piele.

– Vreți și dumneavoastră unul? Valetul și cu mine avem un aranjament, spuse ea zâmbind.

El nu zâmbi. Îi răspunse clătinând ușor din cap.

Ea analiză în continuare această creatură minunată în timp ce sorbi din punci.

– De ce sunteți aici, și nu acolo?

O sprânceană întunecată se ivi deasupra măștii lui.

– Aceeași întrebare ar fi valabilă și în cazul dumneavoastră.

– Ei bine, domnule, întâmplător, *eu* am un motiv foarte întemeiat. Gazda n-a fost mulțumită de carnetul meu de dans. Ochii lui verzi coborâră cu dezinvoltură spre decolteul ei, iar privirea lui scrutătoare încinse pielea Elizei. Nu sunt foarte pricepută la dans, recunoscu ea. Cred că fiecare dintre noi suntem talentați la ceva, dar dansul nu-i de mine.

Râse pentru că i se păru amuzant că recunoștea în fața unui străin un asemenea păcat impardonabil în societate. Punciul cu rom avea într-adevăr calități magice.

Alucianul se apropie și mai mult – juponul ei foșni când piciorul lui îl atinse pe al ei. Își trecu privirea peste masca ei și peste voluta care i se arcuia deasupra capului.

– M-aș hazarda să presupun că v-ar plăcea să-mi spuneți care este *talentul* dumneavoastră, zise el pronunțând apăsat penultimul cuvânt.

Fie romul, fie trepidația masculină din spatele întrebării lui, una din ele o făcu pe Eliza să resimtă o senzație de vârtej, caldă. Fu nevoită să stea o clipă și să se gândească. Care era talentul ei? Repararea ceasurilor? Brodatul? Sau talentul ei era unul banal, cum ar fi acela că avea grijă de tatăl său? Era sigură că sora și prietena ei ar fi fost îngrozite dacă ar fi recunoscut oricare dintre aceste lucruri în fața unui gentleman. Oricum, n-o putea face – privirea lui pătrunzătoare o lăsă pe moment fără cuvinte și puțin sentimentală.

Nu, nu asta era de vină. *Punciul* o făcea să se simtă sentimentală.

El o măsură cu privirea, din partea de sus a volutei măștii spre gură, apoi spre decolteu și către florile ridicole, până la talie. Când își ridică din nou privirea, ochii lui căpătaseră un aspect deosebit de misterios, iar strălucirea din ei îi transformase sângele într-un râu de căldură. Părea că tot aerul fusese aspirat din acel coridor și resimți nevoia de a se ascunde în spatele paharului și de a sorbi mici înghițituri de aer pentru că nu avea încredere în ea că nu va face ceva foarte prostesc. Cum ar fi să-i atingă fața. Simțea o dorință nebună de a-și apăsa buricele degetelor de pomeții lui înalți.

Privirea lui era ațintită asupra gurii ei în timp ce rosti:

– Nu ați intenționat să-mi împărtășiți talentul dumneavoastră?

– Nu, zise, iar vocea păru să-i răzbată de undeva de dincolo de ea.

Privirea lui coborî, zăbovind asupra exploziei de flori aurii dintre sânii ei.

– Sunteți sigură? Mi-ar face plăcere să-l aflu.

El încerca să o seducă. Era incitant, amuzant și atât de prostesc.

– Eforturile dumneavoastră, deși admirabile, nu vor funcționa, anunță ea cu mândrie. Nu sunt așa de ușor de sedus.

Doar că nu era complet adevărat. Cu certitudine îi plăcea să se simtă sedusă. Trecuse foarte mult timp de când cineva se gândise

măcar să încerce şi, deşi era înghesuită în acest coridor îngust, care nu era locul pe care l-ar fi ales spre a fi sedusă, îi plăcea ideea de a începe balul în această manieră. O făcea să se simtă electrizată.

Din fericire, îşi spuse în sinea ei, măcar avea prezenţa de spirit să recunoască faptul că *nu se cădea* să se lase sedusă de un străin.

Gentlemanul se apropie imperceptibil, iar masculinitatea lui, incontestabil de potentă, o învălui şi o ţintui. El ridică mâna şi, fără ruşine şi cu mişcări lente, îşi trecu uşor un deget peste clavicula ei, trimiţându-i fel de fel de fiori.

– Nu asta aţi intenţionat, să fiţi sedusă pe un coridor întunecat?

Ea pufni amuzată. Încrederea ridicolă a bărbaţilor care credeau că dacă o femeie se apropia de ei voia să fie sedusă!

– Am *intenţionat* să beau nişte punci şi s-o evit pe gazda balului. Ridică mâna, cuprinse cu fermitate încheietura lui şi i-o dădu la o parte. Aveţi o părere prea bună despre dumneavoastră, domnule. Însă mă văd nevoită să vă aduc la cunoştinţă faptul că dacă o femeie stă pe un coridor şi bea puţin rom nu înseamnă că vă doreşte avansurile.

El zâmbi cu îngâmfare.

– Aţi putea fi surprinsă. Ce alt motiv ar putea avea o femeie să stea ascunsă pe un coridor?

– Îmi vin în minte o sută de alte motive. Nu-i venea nici unul. În plus, mă cunosc prea bine şi ştiu că nu m-aş lăsa niciodată sedusă pe un coridor. Aşa că vă rog să vă daţi la o parte.

O măsură dezinvolt cu privirea, din cap până în picioare, apoi păşi într-o parte.

Eliza continuă să soarbă din punci ca şi cum n-ar fi fost absolut deloc tulburată, cu toate că, de fapt, simţea că pielea îi lua foc. Pulsul i-o luase la goană. Iar gândul că se comporta într-o manieră prea practică nu-i dădea pace. Gentlemanul alucian, înalt şi cu ochi frumoşi, era destul de ademenitor. Cine-ar fi condamnat-o? N-ar fi deranjat-o absolut deloc dacă ar fi fost sărutată la un bal regal, dar nici nu voia să riște să fie descoperită şi dată afară înainte de a întâlni un prinţ.

Din fericire, uşa se deschise şi un alt alucian îşi făcu apariţia înăuntru. Se retrase însă imediat şi o privi surprins. Privi apoi dincolo de ea, spre gentlemanul străin căruia i se adresă pe limba lor. Gentlemanul răspunse vorbind încet, trecu pe lângă Eliza cu care

parcă nici n-ar fi vorbit mai înainte și intră în sala de bal fără să rostească măcar un *bună seara*.

Ușa se închise în urma lui.

La celălalt capăt, ușa se deschise, iar valetul intră cu o altă tavă cu băuturi.

– Doamnă, n-aveți voie aici, îi reaminti el.

– În regulă, mă duc, spuse ea și, cu paharul în mână, intră în sala de bal pe urmele alucienilor.

O observă numaidecât pe gazdă cercetând încăperea ca un vultur care scrutează o vale dintr-un loc înalt. Așa că Eliza se întoarse și se îndepărtă repede de adunătura de partenere de dans nedorite. O luă pe marginea ringului, iar când se opri să privească în jur, în cele din urmă, constată că ajunsese în mijlocul unui grup de femei. Un fel de adunare. De fapt, două femei mai în vârstă le încercuiau pe tinere ca doi câini ciobănești.

Și așa se trezi Eliza la coadă, pe cale să întâlnească un prinț.

La început nu-și dăduse seama – era prea absorbită de doamnele tinere și atrăgătoare, îmbodobite cu măști și rochii frumoase și vizibil încrezătoare, foarte diferite de singuraticele din partea opusă a încăperii. *Acesta* era grupul ei.

Eliza își spuse că poate era mai bine să scape de cel de-al patrulea punci cu rom, ca senzația efervescentă să nu se extindă asupra limbii ei – dacă nu o făcuse deja –, dar când se aplecă în față, ca să vadă dincolo de doamne, observă un grup de bărbați alucieni. Curioasă, o bătu pe umărul foarte neted pe tânăra zveltă și înaltă din fața ei.

Femeia se întoarse. Avea părul închis la culoare și o mască elaborată, cu pene de păun aranjate cu bun-gust de jur-împrejurul ochilor. Albastrul și verdele penelor de păun se asortau cu nuanța albastră a rochiei cu care era îmbrăcată. Femeia clipi dincolo de mască, măsurând-o din priviri pe Eliza.

– Scuze, cine sunt ei? întrebă Eliza arătând cu capul în direcția gentlemenilor.

Femeia clipi.

– Cred că întrebarea mai potrivită este cine ești *tu*, răspunse ea pe un ton tăios.

– Eliza Tricklebank.

Făcu o mică reverență.

– Mă bucur să vă...

– N-ai ce căuta la coada aceasta, zise femeia întrerupând-o. Coada *aceasta* este doar pentru invitatele selecționate. Trebuie să fi fost invitată de Lady Marlborough. Ai fost cumva invitată de Lady Marlborough?

Eliza râse, cu îndrăzneala dată de punci. Era nevoie de invitație ca să stai la coadă? Însă păunița se încruntă, așa că Eliza spuse:

– Desigur!

Apoi pufni, ca și cum era ridicol să i se pună o asemenea întrebare.

– Serios, spuse femeia cu răceală.

– Serios, zise Eliza. Ea mi-a spus să stau aici, chiar în spatele tău.

Păunița nu părea să-i dea crezare, dar nu insistă. Îi întoarse spatele Elizei și îi șopti ceva însoțitoarei sale.

Chiar trebuia să ai invitație ca să stai la coadă? Și pentru ce? Eliza nu-și putea imagina de ce-ar fi stat cineva la coadă pentru a întâlni o persoană, cu excepția cazului în care era extrem de importantă. Sau bogată. Importantă, bogată și care împărțea saci cu bani. *Aceea* era o coadă la care s-ar fi așezat bucuroasă.

Sau dacă ar fi fost coada pentru regină sau pentru o altă față regală...

Destinul Elizei i se arătă brusc de sus, precum un far, luminând calea înaintea ei. *Sigur că da!* Se aplecă din nou înainte. Domnii alucieni, cu toții purtând lână neagră foarte fină, veste albe și măști identice, puteau fi deosebiți doar prin culoarea părului. Care, după o scurtă analiză, era destul de asemănătoare, în nuanțe de castaniu, precum cea a gentlemanului de pe coridor. Și la înălțime erau la fel. Doar unul dintre ei era cu câțiva centimetri mai înalt decât ceilalți. Iar altul, cu câțiva centimetri mai scund decât restul. Și, în mod curios, toți erau proaspăt bărbieriți. Caroline spusese că prințul moștenitor avea barbă.

Trebuia să fie cel mai tânăr! Ea stătea la coadă pentru a-l întâlni pe unul dintre prinții alucieni! Eliza delira de bucurie. Îi venea să chicotească, era neliniștită și se uită din nou în jurul ei, căutându-și cu disperare sora, care n-ar fi iertat-o niciodată pe *Eliza* dacă aceasta întâlnea un prinț, iar ea nu.

Dar Hollis nu se zărea pe nicăieri, așa că Eliza sorbi din belșug, apoi o atinse din nou pe umăr pe femeie. Aceasta se întoarse agasată.

– Ce e?

– Acolo e *prințul*?

Așa, deci. O mască drăguță nu putea să disimuleze ochii dați peste cap.

– Doamne, domnișoară Tricklebank. Ți s-a demonstrat destul de evident că *nu* ai fost invitată să te alături acestei cozi. Mai bine du-te, înainte să te găsească Lady Marlborough.

Apoi se smuci și îi întoarse hotărâtă spatele Elizei.

Eliza nu avea de gând să se ducă nicăieri, nu *acum*, când un prinț se afla la doar câțiva metri de ea. Și, pentru că nu găsise nici un loc în care să lase paharul cu punci, continuă să soarbă din el în timp ce coada înainta lent, centimetru cu centimetru, amuzându-se când se gândea la toate modurile în care urma să fie prezentată. Domnișoara Eliza Tricklebank. Domnișoara *Eliza* Tricklebank. Domnișoara Eliza Tricklebank din familia Tricklebank, din Bedford Square. A nu fi confundată cu familia Tricklebank din Cheapside, după ce familia fusese scindată în urma morții bunicului ei.

Se aplecă să privească dincolo de doamne, la gentlemeni. Cel din mijloc arăta ciudat de familiar.

Nu. Stomacul îi flutură inconfortabil. Nu era posibil! Oare era posibil? Doamne, era foarte posibil. Ca *acela* să fie același gentleman pe care-l întâlnise pe coridor. Un *prinț* încercase s-o *seducă*? Hollis ar fi leșinat din cauza șocului. Era foarte posibil ca și Eliza să facă întocmai. El *sorbise* din punciul ei! Prințul! Prințul mai tânăr...

Nu. Nu, nu era posibil, realiză ea brusc. Era prințul *moștenitor* care își căuta pereche. El trebuia să fie – altfel de ce s-ar afla împreună cu toate aceste femei înșirate precum vitele pentru a face cunoștință cu el?

Dintr-odată, simți că i se taie respirația. La gândul că ajunsese atât de aproape de *prințul moștenitor*. Fusese la un pas să-l sărute! Aproape o făcuse! El era prințul moștenitor!

Trase aer în piept, străduindu-se să se calmeze.

De fapt, acum i se părea puțin cam rigid. Nu sclipea de căldura pe care o simțise pe coridor și nici nu deborda de energie seducătoare. În clipa asta părea să debordeze de plictiseală. Eliza își spuse că, dacă își căuta într-adevăr o soție, ar fi trebuit măcar să încerce să fie ceva mai cordial. Totuși, era dispusă să-i ofere cu generozitate prezumția de nevinovăție – poate că rigiditatea lui era cauzată de un spate dureros de la atâta călărit. Sau de luptele purtate în războaie. Nu spusese tatăl ei că fuseseră încăierări cu weslorienii?

Oricare ar fi fost motivul, era evident că nu putea fi entuziasmat de aceste prezentări. Cu siguranță, nu la fel de entuziasmat ca bărbatul mai mic de statură care continua să aducă tinere în fața lui. Bărbatul acela avea un zâmbet pregătit pentru fiecare lady. Se mișca ciudat, iar ea realiză că își ținea o mână înmănușată pe lângă corp. Părea diformă și își folosea doar mâna dreaptă.

Bărbatul scund le aducea pe doamne una câte una în față, unde făceau câte o reverență înaintea prințului. Acesta nu părea să rostească vreun cuvânt, mulțumindu-se să dea politicos din cap și apoi să-și întoarcă spatele pentru a-și continua conversațiile cu tovarășii săi alucieni. Elizei i se păru șocant de nepoliticos.

Se întrebă ce va spune când va da ochii cu ea. I se va părea amuzant? Poate ea îi va oferi restul de punci. Ori poate, remarcându-i setea pentru încă o porție, el îi va oferi *ei* un punci. Poate vor râde. *O, Doamne, habar n-am avut că dumneavoastră erați pe coridor!*

Păuniței nu i-ar cădea bine așa ceva.

Eliza se imagină în fața lui, făcând o reverență adâncă. Ea va rosti: *Enchanté*, pentru că sigur el vorbea franceza, limba curților regale. El va întinde mâna s-o ajute să se ridice și poate atunci va zâmbi, remarcând într-o franceză perfectă că balul era destul de plăcut și va dori să afle părerea ei. La care ea ar răspunde, într-o franceză perfectă, cu o fluență îmbunătățită brusc simțitor, că i se părea destul de plăcut. El va întreba dacă notase vreun nume în carnetul de dans și, când ea va recunoaște că nu o făcuse, o va conduce pe lângă toate celelalte doamne spre ringul de dans.

– Avansați! șuieră cineva din spatele ei.

– A! Pardon, zise ea și, când coada înaintă, țopăi înainte ca și cum ar fi jucat „Unu, doi, trei, la perete stai"

Prezentările continuară, semănând cu o linie de asamblare. De fiecare dată era la fel – alucianul entuziast conducea în față o lady, aceasta își exprima încântarea, iar prințul dădea din cap și apoi se întorcea, iar bietul om care făcea prezentările trebuia să trudească din nou pentru a-i capta atenția. Unele dintre doamne, obosite de atâta așteptare, se îndepărtau, ademenite de dans. Altele își așteptau cu îndârjire rândul, Eliza numărându-se printre ele. Și de ce n-ar fi fost așa? Se simțea atât de strălucitoare în interior, încât abia își putea reține zâmbetul, în special când privea în jurul ei, la sala de bal decorată, la toți acești oameni frumoși – de fapt, la măștile

frumoase. Era în *Palatul Kensington*, la *un bal regal. Prințul moștenitor* al Aluciei sorbise din punciul ei!

Însă, chiar în clipa în care Eliza se apropia de prinț cu gândul la prezentarea ei, având-o în față doar pe păuniță, prințul îi spuse ceva domnului care făcea prezentările și dădu să plece. Păunița înmărmuri indecisă. Însoțitoarea ei îi aruncă o privire, iar în spatele măștii ei se citi spaima. Eliza își imagina la ce se gândeau cele două – că era de neconceput ca una dintre prietene să fie prezentată, iar cealaltă nu.

Eliza o împunse.

– Avansați! Poate reușim totuși să facem cunoștință...

Păunița se răsuci brusc.

– Nu mă împinge! Domnișoară Tricklebank, nu ți-a dat prin minte că ești mult prea bătrână ca să stai la coada *aceasta*?

– Ce?

Exista o limită de vârstă? Nu era vreme de dezbătut – prințul se îndepărta fără să arunce măcar o privire în direcția lor, iar Eliza realiză că ocazia îi scăpa printre degete. Băuse îndeajuns de mult punci pentru a se simți justificat de încurajată și făcu dintr-odată un salt pe lângă femeia împietrită strigând:

– Bine ați venit în Anglia! negăsind altceva de zis.

Zilele următoare, Eliza avea să fie convinsă că prințul Sebastian n-ar fi recunoscut-o dacă nu s-ar fi aruncat în calea lui chiar în clipa în care el pășea înainte, ceea ce, din păcate, îl făcuse s-o calce serios pe picior.

Eliza icni de surpriză și de durere.

– Îmi cer scuze, sunteți bine?

El își îndepărtă cu rapiditate piciorul foarte mare și greu de pe al ei.

– Oarecum, răspunse ea cu răsuflarea întretăiată și îi întinse mâna ca și cum s-ar fi aflat în fața măcelarului care tocmai îi făcuse o ofertă foarte bună pentru carnea de porc. Sunt domnișoara Eliza Tricklebank.

El își coborî privirea spre mâna ei înmănușată, de parcă n-ar fi avut nici cea mai mică idee ce se presupunea că trebuia să facă cu ea. Eliza zâmbi plină de speranță. Cu un gest delicat și fără tragere de inimă, îi cuprinse degetele în mâna ce părea uriașă, și se înclină deasupra ei.

– Doamnă.

Senzaţia pe care i-o conferi acea mână puternică ce o ţinea pe a ei cu atât de multă atenţie îi trimise Elizei flăcări prin vene. Era entuziasmul reuşitei, fiorul dat de faptul că făcuse cunoştinţă cu un prinţ adevărat, nu doar o dată, ci *de două ori*.

– Sunt foarte încântată să fac din nou cunoştinţă cu dumneavoastră, Alteţă. *Înălţimea Voastră regală*, zise ea zâmbind veselă. Oficial. Evident, ne-am întâlnit mai devreme.

Radia de bucurie în faţa lui.

– Domnule, rosti unul dintre alucieni, iar prinţul îi dădu drumul mâinii şi se întoarse cu spatele la ea.

Înainte ca Eliza să apuce să tragă aer în piept, el fusese înghiţit de câţiva alucieni şi se grăbea să se îndepărteze.

Bărbatul care îi prezentase prinţului femeile îşi făcu dintr-odată apariţia lângă Eliza.

– Sunteţi rănită, doamnă? Să ne uităm la piciorul dumneavoastră?

– Pardon? O, nu-i nevoie, nu s-a întâmplat nimic rău. Izbucni într-un râs uşor isteric. L-am cunoscut pe prinţ, îi spuse ea.

Bărbatul zâmbi.

– Chiar aşa. Dumneavoastră şi piciorul dumneavoastră s-ar putea să fi lăsat o impresie de neşters asupra lui, îi spuse acesta aplecându-se uşor în faţă.

Eliza râse încântată. Misiunea ei fusese îndeplinită. Un surâs larg, de mândrie, se răspândi pe chipul ei şi întoarse capul adresându-i acel zâmbet păuniţei. Femeia rămăsese cu gura căscată, încă înmărmurită.

– L-am cunoscut pe prinţ! repetă Eliza şi, râzând veselă, îl salută din cap pe alucianul blajin şi se îndepărtă, conştientă de privirea păuniţei care îi perfora spatele.

Încă un lucru care se petrecea când ajungeai fată bătrână, cu o persoană în grijă. Înceta să-ţi mai pese despre ceea ce cred alţii despre tine.

Capitolul 3

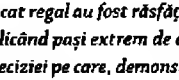

Oaspeții balului mascat regal au fost răsfățați cu trei seturi de dansuri aluciene, toate implicând pași extrem de elaborați și necesitând o agilitate și un simț al preciziei pe care, demonstrabil, un anumit ministru considerat de mulți trecut de prima tinerețe nu le poseda.

Doamnelor, dacă rochia voastră minunată de bal a suferit un accident, amintiți-vă să puneți o linguriță de vin de Madeira la fiecare galon de apă pentru a îndepărta pata.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Sebastian Charles Iver Chartier, prinț moștenitor al regatului Alucia și duce de Sansonleon, nădușea în spatele nenorocitei de măști și tânjea să mai bea din excelentul punci cu rom. Era însă în stare să accepte orice lichid ce i-ar fi putut potoli setea.

Ceea ce nu-i plăcea la baluri, la adunări și la mesele oficiale erau așteptările prea multe și numărul prea mare de oameni cărora trebuia să le facă pe plac. Și, după cum se putea vedea, nu agrea nici să-l audă pe căpitanul gărzii sale spunându-i că prea multe pericole pândeau pe sub rochiile și hainele din jurul lui. Nu avea voie să accepte o băutură de la un servitor. Protocolul cerea ca orice băutură sau mâncare să-i fie înmânată de un alucian. *După* ce erau degustate de un alucian. Iar alucienii erau atât de dârji când venea vorba despre datoria lor, încât ar fi fost lesne să pară că, la fiecare pas, hoarde întregi de rebeli încercau să-l otrăvească.

Lui Sebastian nu-i era pe plac nici obligația de a dansa. Nu era un dansator nepriceput, dimpotrivă. Poziția pe care o avea în societate necesita să fie un dansator competent, iar ca să se asigure de asta, când era mic, părinții îi angajaseră cei mai buni profesori de dans. Totuși, nu-i plăcea. Se descurca deplorabil când trebuia să poarte conversații sterile și răspundea tăios la întrebări repetitive în timp

ce făcea eforturi să rețină numele. Îi lipsea iscusința când se cădea să fie sociabil, spre deosebire de Leopold, fratele lui.

Sebastian prefera mai degrabă să fie pe spatele unui cal. Sau într-o sală de jocuri, cu puținii săi prieteni apropiați. Sau să scrie. În prezent, se ocupa de o consemnare meticuloasă a istoriei militare aluciene. Subiectul îl pasiona, însă cunoscuții lui găseau destul de arid interesul lui pentru trecut. Dacă ar fi fost după el, Sebastian ar fi fost mai mult decât mulțumit să continue să studieze și să-și citească documentele și cărțile. Se putea lipsi de companie pentru perioade lungi de timp. Sau așa credea. Nu știa sigur dacă acest lucru era adevărat pentru că, în calitate de moștenitor al tronului alucian, fusese nevoit să îndure o cu totul altfel de viață privată, aflându-se constant în prezența altora. Slujitori. Secretari. Consilieri. Gărzi.

Și în văzul întreg publicului de care trebuia să fie apărat. Oamenii aveau un mod de a vedea dincolo de văl. Fiecare pas al lui era analizat.

Ceea ce putea explica aversiunea lui față de astfel de evenimente. Era înconjurat de oameni pe care nu-i cunoștea și care se îngrămădeau să fie lângă el. Oameni care voiau să-i respire aerul și să ajungă mai aproape. Era supărător, iar uneori putea deveni teribil de enervant. Odată, când fusese trimis la lansarea la apă a uneia dintre cele mai noi corăbii de război pe care le deținea, doi bărbați aparuseră de nicăieri, îi puseseră mâinile pe umăr și încercaseră să-l captureze sau să-l arunce în mare, asta înainte ca garda aluciană să se năpustească asupra lor și să-i oprească.

În grupuri mari se simțea ca un animal în cușcă, o specie expusă constant.

Acest bal fusese planuit cu mult timp înainte de a pune piciorul pe țărmurile Angliei, un gest de curtoazie din partea coroanei engleze către coroana aluciană. Negocierile fuseseră conduse de secretarul personal al lui Sebastian, Matous Reyno. Ideea balului mascat îi aparținuse tot lui.

Matous era de mulți ani alături de Sebastian și se afla în serviciul lui încă din ziua în care împlinise cincisprezece ani și fusese învestit ca prinț moștenitor. Șaptesprezece ani în total.

Cu excepția rudelor apropiate, Sebastian nu avea încredere în nimeni așa cum avea în Matous. Asta spunea multe despre acel om, pentru că cei din familia Chartier erau de părere că nu se putea

avea încredere în nici o persoană de la Curtea aluciană. Ruptura apărută în urmă cu patruzeci de ani între tatăl lui Sebastian, regele Karl, și fratele lui vitreg mai mare, Felix, duce de Kenbulrook, crease o atmosferă de neîncredere și de trădare, care îl urmărise până în Anglia.

Sebastian nu se temea cu adevărat de trădare – avea tendința să vadă partea bună în majoritatea oamenilor și nu doar o dată îi dăduse de înțeles tatălui său că exista posibilitatea ca acea ruptură dintre el și fratele lui vitreg să fie reparată. Uneori, oamenii fac lucruri imprudente când sunt tineri, îi sugerase el.

Tatăl lui îi răspunsese printr-o privire ucigătoare.

Frica acestuia, că toți oamenii erau trimiși de Felix pentru a face rău, se infiltrase în măduva tuturor celor aflați în preajma familiei regale. Mai ales în Anglia – totul și toți erau suspecți.

Acea suspiciune primordială îl determinase pe Matous să sugereze că dacă toată lumea purta măști, mai ales dacă acestea erau identice, Sebastian putea să aibă parte de o oarecare intimitate. Foarte puțină, recunoscuse Matous, dar mult mai multă decât dacă ar fi avut eșarfele, medaliile și inelele de cavaler pe care Sebastian le-ar fi purtat dacă balul era mai formal.

– Cred că e singurul mod în care puteți să participați fără să atrageți prea mult atenția. Așa, n-o să fiți o țintă prea ușoară. Și englezilor le place ideea.

Îl făcuse pe Sebastian să râdă.

– O mască de mătase n-o să mă protejeze de toți asasinii care se presupune că stau la pândă în jurul meu.

– N-o să vă protejeze, Alteță, însă gărzile de elită o vor face. Și ar putea să-i deruteze pe detractori și amenințările.

Sebastian era de părere că detractorii și amenințările puteau fi în stare de mai multă viclenie, dar, din nou, nu conta ce credea el. În serviciul coroanei erau oameni plătiți să se gândească la aceste lucruri, iar emoțiile lor îl ținuseră pe Sebastian ca pe ghimpi încă de la sosire, cu mai bine de o săptămână în urmă.

Acordul comercial pe care venise să-l negocieze era de o importanță vitală pentru țara lui, dar avea, poate, o însemnătate și mai mare pentru el. Tatăl lui nu dorise să se meargă mai departe cu el. Premierul Aluciei nu agrea amestecul lui Sebastian în chestiunile

delicate ale statului şi insistase că era mai important să se gândească la armată.

– Ar trebui să ne concentrăm la pregătirea pentru războiul cu Wesloria, îl sfătuise el pe rege, nu să urmărim acorduri comerciale cu o ţară atât de îndepărtată de ţărmurile noastre.

Sebastian era de altă părere. Acest conflict între Alucia şi Wesloria îşi pusese amprenta asupra economiei regatului. Confruntările de la graniţă nu erau ieftine şi goliseră cuferele. Între timp, Alucia nu progresase ca alte ţări, nu începuse să fabrice mărfuri precum Anglia sau America. Ceea ce le trebuia era o economie mai puternică, argumentase el. Poate că Alucia era un mic regat european, dar era bogat în resurse. Aveau nevoie de instrumentele necesare pentru industrializare, pe care Anglia le dezvoltase mai presus decât alţii. Resursele extrase din Alucia – minereu de fier şi de cupru, de exemplu – puteau fi comercializate pentru a ajuta Anglia să creeze industrii noi, viabile. Bumbacul şi grâul puteau fi date la schimb pentru tutun şi zahăr.

Industrializarea i-ar putea oferi Aluciei un avantaj dacă ar exista un război cu Wesloria, unde unchiul Felix continua să semene seminţele discordiei.

În miezul disputei dintre cei doi fraţi vitregi regali fusese faptul că unchiul Felix, alungat în urmă cu patruzeci de ani la locuinţa familiei sale din Wesloria, când Karl preluase tronul, considera că are o pretenţie mai legitimă la tron decât Karl.

Problema succesiunii îşi avea rădăcinile într-un război civil din secolul al XVI-lea, când un Chartier preluase pentru prima dată tronul. Familia lui Felix, Oberon, pierduse acea luptă şi se retrăsese în Wesloria, susţinând pe parcurs regi weslorieni. De mult timp, aceştia considerau că pretenţia familiei Chartier de a conduce Alucia nu se bucura de mai multă legitimitate în comparaţie cu a lor.

Felix făcuse promisiunea că va uni Wesloria şi Alucia sub o singură conducere dacă reuşea să câştige tronul alucian şi, având în vedere numărul mare de persoane loiale care erau dedicate cauzei familiei Oberon, cei din familia Chartier se temeau că se va ajunge la război.

Şi Sebastian voia să unească Wesloria şi Alucia. Îşi dorea ca familiile Chartier şi Oberon, alături de compatrioţii lor, să se unească

sub deziderateul industrializării și al prosperității împărtășite. Nu să se lase distruși de război.

– Prim-ministrul crede că ăsta-i un gest de om nerod, îi spusese tatăl său într-o seară, în biroul lui, când Sebastian rămăsese singur cu el, exceptând doi valeți care stăteau tăcuți deoparte, gata să servească.

– Prim-ministrul nu vede pădurea de copaci, răspunsese Sebastian. Nu supraviețuim unui război dacă rămânem în urma vremurilor.

Tatăl său pufnise indignat, dar spusese:

– O să fiu de acord cu planul tău, trecând peste obiecțiile prim-ministrului meu. El a amenințat că Parlamentul nu poate să ratifice nici un acord comercial încheiat de tine dacă nu este în totalitate avantajos pentru Alucia.

– Am înțeles.

– Trebuie să menții avantajul în negocieri, îl avertizase tatăl său. Sebastian era deplin conștient de acest lucru. Nu acesta era scopul oricărei negocieri? Există o modalitate prin care ne-ai putea liniști pe mine și pe prim-ministru și poate că astfel ai bătători calea spre ratificare.

– Da? Cum? întrebase Sebastian curios.

– Să aduci acasă o soție.

– Poftim? întrebase Sebastian râzând.

Tatăl lui nu râsese.

– Am așteptat prea mult. Trebuie să asigurăm problema succesiunii – băiatul lui Felix, Arman, are doi copii. În timp ce Anglia crede în legitimitatea noastră, consortul reginei Victoria, prințul Albert, este de acord cu punctul de vedere al ducatului său, Saxa-Coburg și Gotha, care îl agreează pe Felix. Ei depind de Wesloria pentru minereu de fier, după cum știi. Putem să consolidăm acordul tău comercial și angajamentul Angliei față de noi cu o mireasă englezoaică.

Asta nu se numărase printre lucrurile la care se gândise Sebastian, însă, în loc să dezbată această idee, rămăsese tăcut. Trebuia să se gândească la asta.

Tatăl lui îl țintuise cu privirea.

– Nu mai ești tânăr. Ai treizeci și doi de ani. Trebuie să asigurăm succesiunea .. simplu ca bună ziua, fiule. Dacă nu ești în stare să aranjezi asta, atunci poate n-ai ce căuta în astfel de treburi.

– Am înțeles.

– Sper. Să știi că, dacă nu reușești să-ți găsești tu o pereche, la întoarcere o să-ți găsesc eu una. Poate o mireasă din Saxa-Coburg și Gotha.

Sebastian nu avusese încotro decât să accepte.

Acum, că se afla în Londra, zvonurile rebeliunii se simțeau periculos de reale, în timp ce în Alucia amenințările păruseră întotdeauna îndepărtate. Garda lui era cea mai bună din țară, totuși Sebastian se simțea expus la Londra. Nu înțelegea cum de fratele lui mai mic, Leopold, reușea să trăiască relativ liniștit în perioada în care studia la Cambridge.

– Sunt doar zvonuri, îi spusese Leopold ridicând din umeri când Sebastian îl întrebase.

Poate că Leopold nu auzise relatările conform cărora tatăl lor dădea semne de erodare în fața neobositei campanii de propagandă conduse de Felix. Acesta era un motiv în plus care-l impulsiona pe Sebastian – considera că prin modernizarea țării ar fi putut să atragă susținere pentru tatăl său.

Și, din nou, era cu totul posibil ca acele zvonuri să fie nefondate, însă acestea erau mai pregnante în prezența lui Sebastian, deoarece el era moștenitorul, viitorul rege. Poate că păreau mai puternice aici din cauza susținerii prințului Albert față de Felix și Wesloria.

Sebastian trebuia să își găsească o soție în această adevărată mare de englezoaice necăsătorite. Era nevoie să fie încheiate alianțe, iar miniștrii din Alucia emiseseră ipoteza că o mireasă adecvată, de origine engleză, cu legături solide în Parlamentul Regatului Unit, avea să asigure sprijinul pentru Alucia în cazul adâncirii rupturii dintre Wesloria și Alucia. Alegerea potențialei mirese era însă un motiv continuu de dezbatere între miniștrii care îl însoțiseră.

Sebastian își înțelegea datoria. Aspectul legat de căsătorie din acest târg încheiat cu tatăl său nu-l deranja în mod deosebit. Nu cochetase niciodată cu ideea că o căsătorie cu o femeie ar putea fi încheiată exclusiv pe baza compatibilității și afecțiunii. Întotdeauna fusese conștient că, în privința sa, avea să fie vorba despre o alianță politică, așa cum se întâmplase în cazul părinților lui. Ei își făcuseră datoria față de regat și produseseră moștenitorul obligatoriu și o rezervă. Acum, în cea mai mare parte a timpului duceau vieți

separate, mama sa locuind mai mult la moșia lor ducală din munți, iar tatăl, la palatul din capitala Helenamar. Sebastian bănuia că mariajul lui avea să urmeze aceeași cale.

Alucienii restrânseseră aria soților eligibile la câteva, însă speranțele părinților englezi erau veșnic verzi. Pe lângă faptul că la fiecare pas auzea zvonuri despre propria moarte, Sebastian era bombardat și cu prezentările englezoaicelor necăsătorite.

Tocmai îndurase o coadă lungă formată din acestea. Era ridicol, cu toate acele măști. Și ce putea să facă în doar câteva momente superficiale? Ce credeau ei, că o să privească spre unul din chipurile acelea mascate, iar Cupidon o să-și slobozească săgeata în inima lui Sebastian? Ura faptul că era nevoit să facă așa ceva și era atât de obosit de numeroasele prezentări, încât chiar călcase pe piciorul uneia dintre femei, care îl întâmpinase cu un inimos „Bine ați venit în Anglia!", de parcă era în portul de intrare în țară și le făcea cu mâna călătorilor epuizați.

– Doriți să dansați? întrebă Matous după ce Sebastian îi spusese că nu va mai accepta o altă prezentare și dădu să plece.

– Nu.

Sebastian privi în jur în căutarea unui chelner. Ce era acela pe care-l serveau? Punci?

– Eu așa v-aș recomanda, domnule. Dacă n-o faceți, se va remarca, iar identitatea vă va fi deconspirată.

– N-am fost deja remarcat? se plânse Sebastian. Mi-ai prezentat două duzini de femei în colțul sălii de bal.

– Două duzini din ce-ar fi putut fi două sute, zise Matous cu o înclinare respectuoasă a capului.

Era un obicei al lui – căuta să pară respectuos când nu era de acord cu Sebastian sau când îl corecta.

Sebastian gemu și se uită în jur după un valet.

– E un anumit... tip... care v-ar plăcea, domnule?

Matous nu întreba ce tip de dans prefera Sebastian. „Tipul" care i-ar fi plăcut era nud, preferabil pe un pat undeva departe de această nebunie.

– Roșcată, spuse el. Am făcut cunoștință cu ea la Windsor, mai ții minte? Văduvă sau despărțită, ceva de genul ăsta. Și o băutură. Vin, punci, nu-mi pasă. Trebuie neapărat să beau ceva.

– Cum doriți, domnule, spuse Matous răspicat și, cu o mișcare din încheietura mâinii drepte, trimise una dintre cele patru gărzi îmbrăcate la fel ca Sebastian să caute degrabă ceva de băut pentru el.

Garda se întoarse o clipă mai târziu cu un pahar din care sorbi, apoi îi șterse marginea cu o batistă și îi înmână băutura lui Sebastian.

Sebastian o dădu pe gât. Era punciul cu rom și era la fel de bun ca prima dată când îl degustase. Un gând îi străbătu rapid mintea – oare femeia pe care o călcase pe picior era aceeași cu cea de pe coridor? Alungă acel gând și împinse paharul gărzii.

– Mai mult, zise el.

În timp ce el aștepta ca garda să revină cu băutura, Matous se duse să o caute pe femeia cu părul roșcat. Cam în același timp în care garda se întoarse cu al doilea punci, Matous își făcu apariția la braț cu o femeie. Purta o rochie de un albastru intens. Părul ei roșcat arăta atât de uimitor, iar ochii ei verzi ca de pisică licăreau îndreptați către Sebastian din spatele unei măști. Se lăsă într-o reverență adâncă.

– Înălțimea Voastră, v-o prezint pe Lady Regina Forsythe, spuse Matous.

– Lady Forsythe, spuse Sebastian. O plăcere să vă întâlnesc din nou.

– Plăcerea este cu siguranță de partea mea, Alteța Voastră regală.

Ea acceptă mâna pe care el i-o întinse și se ridică afișând un zâmbet obraznic.

– M-ați intrigat nespus cu acea conversație de la Windsor, remarcă el. Sper că nu este o povară dacă o reluăm.

Ea zâmbi timidă.

– Care dintre conversații? Cea despre supă? Sau cea legată de faptul că soțul meu se află în prezent staționat în India?

Era îndrăzneață, iar lui Sebastian îi plăcea asta. La Windsor, când o întrebase de ce nu îl însoțise pe soțul ei în India pentru a-l consola, ea îi explicase cu viclenie că soțul ei avea grijă să se consoleze în felul lui, iar ea proceda la fel.

– Ambele, răspunse el întrebării ei. Îmi faceți onorea de a-mi acorda acest dans?

– Onoarea este de partea mea.

El îi oferi mâna. Ea își așeză ușor palma într-a lui și îl lăsă s-o conducă pe ring. Muzicienii interpretau un vals, iar Sebastian se înclină, îi luă mâna, puse cealaltă palmă pe spatele ei și conduse dansul.

– Cum vi se pare Londra? întrebă ea.

– Un privilegiu.

Niciodată să nu dai un răspuns care ar putea fi, într-un fel sau altul, interpretat greșit.

– Cum vi se par camerele de la Buckingham? întrebă ea cu o licărire în privire.

Un mic interogatoriu isteț.

– Nu suntem cazați la Buckingham. Grupul nostru mare a fost găzduit, prin bunăvoința reginei, aici.

– Ce surprinzător! Zâmbetul ei timid deveni mai evident. Sunt familiarizată cu toate holurile și încăperile de la Kensington. Este un palat micuț, destul de complicat, nu-i așa?

Sebastian zâmbi.

– Chiar așa.

O înțelegea la fel de bine cum îl înțelegea ea și așa cum ea, Matous și el se înțelegeau între ei. Sebastian știa, fără să fie nevoie să întrebe, că urmau să fie făcute aranjamentele pentru cazarea privată.

La sfârșitul dansului, el șopti o invitație la urechea doamnei Forsythe, spunându-i că putea să-i dea curs dacă era dispusă. Lady nici măcar nu clipi. Îi aruncă o privire cu coada ochiului, deschise evantaiul și îi șopti răspunsul.

El se înclină, o escortă de pe ringul de dans, îi mulțumi, apoi reveni la grupul lui de bărbați. Se uită în jur după omniprezentul Matous, pe care îl zări în partea opusă a încăperii, angajat într-o discuție animată cu un englez foarte rotofei. Dar Sebastian fu rapid distras de un cuplu care se îndrepta în viteză spre el. Una dintre gărzi păși în fața lui, înainte să fie abordat de acel cuplu.

– Încântat de cunoștință, spuse gentlemanul care se înclină expunându-și chelia. Am dori să-l salutăm pe Alteța Sa regală.

Garda lui Sebastian nu spuse nimic.

– Am dori să-l invităm să ni se alăture la tort, se auzi glasul vibrant al femeii.

Nu se uită la Sebastian când spuse asta, iar el realiză că nu știau care dintre ei era. Sperau ca el sau garda lui să-l indice pe prinț.

Garda lui țâțâi spre acea lady.

– Îmi pare rău, doamnă, însă prințul nu dorește tort.

Bi bine, asta *nu* era deloc adevărat. Lui Sebastian îi plăcea foarte mult tortul, iar acum i-ar fi prins bine. Era lihnit de foame.

– V-ar surprinde să aflați că domnul Cumbersark-Haynes, tatăl meu, l-a cunoscut pe regele dumneavoastră pe vremea când erau amici la Oxford? zise bărbatul. S-au distrat de minune și sunt sigur că Alteța Sa s-ar bucura să audă această poveste dacă ați fi atât de buni să ni-l arătați.

O altă gardă se apropie cu discreție în spatele primei gărzi, blocând vederea cuplului spre Sebastian.

– A, înțeleg. Da, milord, spuse garda, prințul e chiar acolo, și arătă spre partea opusă a încăperii.

Capete celor doi englezi se răsuciră către direcția opusă celei în care se găsea Sebastian.

– Splendid, vă mulțumesc foarte mult, spuse bărbatul. Apoi se aplecă spre garda lui Sebastian. E adevărat ce se spune? Că va fi război între Wesloria și Alucia?

– În Alucia, noi nu ascultăm zvonurile, răspunse garda.

– O, sigur că *nu*, replică femeia repede, dând din cap cu atâta îndârjire, încât penele de deasupra măștii ei păreau ca lovite de un vânt adus de furtună. Nici *noi* nu ascultăm zvonurile.

Poate cu excepția zvonului că un război era pe cale să izbucnească cu Wesloria.

– Vă rugăm să ne scuzați, spuse garda, iar cuplul confirmă din cap semănând cu doi *bondari/prostari*, cuvântul alucian pentru idiot.

În timp ce plecară grăbiți în căutarea prințului moștenitor, femeia își apropie capul de însoțitorul ei și începu să-i șoptească ceva la ureche.

Prima gardă se întoarse spre Sebastian.

– Alteță, aș recomanda să ne retragem în alt loc din sala de bal.

– Eu recomand să ne retragem la masă. Sunt lihnit de foame.

– A fost pregătită o sală de mese privată, spuse a doua gardă și arătă cu bărbia în direcția în care trebuiau să meargă.

În timp ce se îndreptau spre ușa sălii de bal, Sebastian se uită din nou în jur după Matous, dar nu-l zări. Englezul pe care îl văzuse vorbind cu secretarul lui se afla acum în compania altor englezi, râzând împreună de ceva.

Nu-l revăzu pe Matous decât mult mai târziu, după ce fusese servit într-o sufragerie și unde bău mai mult din deliciosul punci cu rom. Era mai binedispus și aștepta cu nerăbdare întâlnirea clandestină cu Lady Forsythe. Ba chiar dansase din nou, de data aceasta

în total anonimat, cu o tânără care era foarte concentrată asupra picioarelor ei. Iar când fură interpretate dansurile aluciene, se alătură șirului împreună cu Lady Sarafina Anastasan, simpatica soție a ministrului său de Externe.

La jumătate de oră după miezul nopții, Matous își făcu apariția lângă el. Părea tulburat, puțin răvășit și avea părul ciufulit. Acest lucru nu-i stătea în fire lui Matous. Rosti încet:

– Totu-i pregătit, domnule.

Sebastian confirmă din cap. În timp ce ieșeau din sala de bal, Matous zise:

– Dacă-mi permiteți, domnule, putem vorbi undeva?

Dar Sebastian se bucurase din plin de punci, se simțea excitat și abia aștepta să scape de mască. Viziuni cu ochii verzi ai doamnei Forsythe și părul ei roșcat desfăcut începuseră să-i joace în minte, arzând de nerăbdare pentru ceea ce avea să urmeze.

– Nu poate să aștepte?

Matous ezită. Aruncă o privire spre gardă și strânse din buze.

– Cum doriți, domnule.

Lui Sebastian i se făcu milă de secretarul său și îi spuse în alucianâ:

– Vino în apartamentul meu peste două ore. Acolo putem să vorbim liniștiți.

Din nou, Matous ezită. Nu era deloc în firea lui – în general, era dornic să facă ceea ce i se cerea. Sebastian îi cercetă chipul pentru o clipă.

– E bine așa?

– *Je*, spuse Matous în alucianâ. *Da*, își plecă el capul.

Sebastian merse mai departe, cu gândul deja la întâlnirea romantică.

Lady Forsythe aștepta chiar în vestibulul intrării marcate printr-un ceas. Zâmbi când Sebastian urcă treptele în fugă.

– Cred că ați înghețat, zise el.

– O să-mi fie cald destul de curând. Hai! Întinse cu îndrăzneală mâna după a lui. Am camera perfectă.

O, era sigur că avea camera perfectă, probabil că-i fusese procurată de spioni din guvernul englez sau poate chiar de rebeli. El era versat în toate modurile în care cineva putea să încerce să-l prindă într-o situație compromițătoare, pentru că își petrecuse viața

învățând să saboteze astfel de stratageme. O trase spre el, îi ridică bărbia cu mâna și îi atinse buzele cu ale lui. Ea oftă dornică.

– Eu am o altă cameră, madam. Doriți s-o vedeți?

O cuprinse după talie pentru a o conduce în jos pe trepte.

Ea opuse rezistență.

– Dar i-am spus slujnicei să aprindă focul.

– Și în camera aceasta va fi focul aprins, o asigură el.

Ea aruncă rapid o privire furișă în spate.

– Mai așteptați pe cineva în afară de mine, doamnă Forsythe?

– Pardon? Păi. Nu, Alteță, sigur că nu.

Mințea. Dar Sebastian zâmbi. Era bine păzit și nu îi păsa de planul pe care ea îl pusese la cale.

– Mergem?

Orice înțelegere ar fi făcut, orice târg ar fi încheiat, ea se predă – prefera plăcerea în locul tertipului. Ce ocazie pentru el!

O cuprinse după talie și o conduse în jos pe trepte spre alee. Păși grăbiți pe urmele unei gărzi aluciene care îi conduse după colț, către o grădină privată, apoi printr-o ușă lăturalnică și în sus pe scară, către locul în care fuseseră cazați servitorii alucieni și gărzile.

O altă gardă aștepta la intrarea uneia dintre încăperi. Le deschise ușa, pe care o închise apoi rapid și încet în spatele lor.

Camera era mică, dar șemineul era aprins, iar așternuturile păreau proaspăt spălate. Sebastian nu ezită să-i scoată masca doamnei Forsythe. Era plăcută privirii, exact așa cum și-o amintea de la dineul oficial de la Windsor.

Ea întinse mâna și îi scoase masca, afișând un zâmbet încântător.

– Ce chipeș sunteți, sir! Chiar încântător.

Sebastian o sărută. Ea îl sărută la rândul ei. Și, înainte de a realiza ce se întâmplă, o țintui de perete, mișcându-se fără inhibiție în timp ce ea țipa de plăcere ca o hienă.

În noaptea aceea, nu se întoarse în apartamentul lui.

Capitolul 4

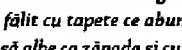

Balul mascat regal de la Palatul Kensington a inclus benchetuirea într-o încăpere care s-a fălit cu tapete ce abundau în roşu şi auriu, în contrast cu feţele de masă albe ca zăpada şi cu argintăria. Oaspeţii au profitat de bufetul de şase metri pe care s-au servit cărnuri, brânzeturi, sendvişuri, biscuiţi, dulciuri, torturi falnice în forme încântătoare şi deliciul serii, tortul regal înşiropat, servit pe farfurii de porţelan fin de Limoges, şi decorat cu aur de 22 de carate, produs în Franţa pentru Maiestatea Sa regina.

– Gazeta Honeycutt de modă şi viaţă gospodărească dedicată doamnelor

Descoperirea mâncării fuse un alt motiv de încântare pentru Eliza. Pe lângă faptul că era puţin ameţită, era şi înfometată. Preocupată de evenimentele emoţionante ale zilei şi din cauza cantităţii extraordinare de timp necesar pregătirii, nu mâncase nimic de dimineaţă. Se plimba în susul şi în josul meselor încărcate cu preparate din bucătăriile palatului, umplând o farfurie cu mult peste cantitatea de mâncare considerată politicoasă pentru o femeie delicată. Ei bine, ea nu era o femeie delicată, îi era foame şi se simţea teribil de blazată din pricina circumstanţelor personale în care se afla. Nu era ca şi cum ar fi sperat să fie observată de un bărbat cumsecade care s-o considere o perspectivă demnă de căsătorie – Eliza ştia mai bine cum stătea situaţia. Avea douăzeci şi opt de ani, era neinteresantă, neremarcabilă, îmbrăcată simplu şi indezirabilă în ochii oricui din această mulţime. Îi atrăgea în general pe aceia ca domnul Norris, care presupuneau, având în vedere statutul lor de văduvi şi al ei de fată bătrână, că avea să fie încântată să le cureţe oalele de noapte şi să le cârpească ciorapii. Nu, mersi. Îi plăcea destul de mult viaţa pe care o ducea şi care îi permitea să mănânce fără scrupule la balurile regale.

Se așezase cu farfuria cu mâncare lângă ușă, la o masă care fusese aranjată puțin mai departe de celelalte, pentru a face loc celor care voiau să iasă din încăpere. Acolo, din spatele sendvișului ei, îl remarcă încă o dată pe acel gentleman alucian entuziast și zvelt care făcuse prezentările prințului. Acum părea mult mai puțin entuziasmat. Stătea pe hol, iar ea se întrebă ce făcea, când deodată o adevărată armată de gentlemeni alucieni se apropie cu pași mari pe hol, cu prințul în centru. Alucianul zvelt păși repede în calea lor, iar Eliza își dădu seama că stătuse acolo ca să-l poată intercepta pe prinț.

Încă o dată, prințul păru nerăbdător cu bărbatul subțirel și, foarte subtil, încercă să treacă pe lângă el. Bărbatul zvelt era însă decis să-i spună ce avea de zis. Eliza luă o gură sănătoasă din sendviș și mestecă entuziastă cu ochii la bărbatul care vorbi și la prințul care îi răspunse și îl ocoli. Totuși, prințul avu o ezitare înainte de a-și continua drumul, dar nu se opri, iar bărbatul slăbuț păru întrucâtva descurajat, judecând după umerii lui căzuți, și își lăsă privirea în jos în timp ce oaspeții se scurgeau pe lângă el.

Eliza își spuse că nu avea o părere prea bună despre mărețul prinț, în pofida ochilor lui verzi. Se întrebă unde se îndrepta în asemenea viteză.

Bărbatul zvelt își ridică dintr-odată ochii și privi dincolo de ușa sălii unde avea loc banchetul. Privirea lui păru să aterizeze direct asupra Elizei. Ea îngheță și rămase ca o veveriță cu obrajii plini cu sendviș. *Oare* se uita la ea? Era greu de spus cu acea mască. În mod sigur, nu.

Ei bine, dacă da, el păru înspăimântat, pentru că se întoarse brusc și se îndreptă grăbit în direcția opusă. Se duse la un englez rotofei pe care îl trase într-o laterală a sălii pentru o discuție animată.

Englezul acela cu aspect porcin i se părea Elizei teribil de familiar. Chemă în minte multe chipuri în încercarea de a-l identifica.

– Aici erai!

Strigătul o sperie atât de tare pe Eliza, încât fu cât pe ce să scape sendvișul.

– *Doamne*, ce *faci*, Eliza? exclamă Caroline oripilată. Halești de parcă n-ai fi mâncat de săptămâni întregi.

– Mi-e foame, o informă Eliza pe Caroline. Mâncarea e delicioasă. Am vrut să încerc din toate.

– Ei bine, se pare că ai din toate pe farfurie. Caroline se trânti lângă Eliza și oftă. Am dansat până la punctul în care nu cred că sunt în stare să mai fac vreun pas.

Eliza se gândi că, deși avea masca ușor strâmbă, Caroline era foarte frumoasă în seara aceasta. Dar așa era Caroline – mereu impecabilă. Avea norocul să aibă un chip și o siluetă atrăgătoare. Era frumoasă chiar și în cămașă de noapte și cu părul răvășit. Înaltă și mlădioasă, avea părul blond-deschis strâns în bucle deasupra urechilor, prins cu legăturile din catifea ale măștii ei aurii. Rochia ei era croită din muselină auriu cu alb, iar în jurul mânecilor avea panglici de catifea. La gât purta un șirag de perle.

Dar, dintre toate, masca ei era cea care ieșea în evidență. Era o operă de artă. Avea forma unor ochi de pisică supradimensionați și era învelită în același material din care era croită rochia. Cascade de mărgele, care erau cusute pe marginea întregii măști, atârnau la cele două capete.

Când se costumaseră pentru bal, Caroline petrecuse neobișnuit de mult timp în fața oglinzii, admirându-se din toate unghiurile, aducând mici ajustări rochiei și măștii, în funcție de perspectivă.

– Madam Rosenstern a lucrat rochia *special* pentru mine, *special* pentru seara asta, le informase ea pe Eliza și Hollis.

Caroline întinse brusc mâna spre carnetul de dans care atârna la încheietura Elizei.

– Eliza! N-ai completat decât trei!

– Am fost nevoită să dansez o polcă, spuse Eliza luând o nouă îmbucătură din sendviș. Știi cât de groaznic dansez polcă?

– Știu cât de îngrozitor *dansezi*, dragă, dar mă gândeam că o să te descurci mai bine pe cadril, însă nu ai totuși partener pentru dansul ăla. Trebuie să găsim o gazdă...

– Nu!

– Și vrei să lași jos sendvișul ăla? Un gentleman n-o să fie dispus să ia în considerare o lady ca parteneră de dans, cu atât mai mult ca potențială nevastă, dacă se va teme că va fi nevoit s-o hrănească la fel de mult ca pe vitele lui.

Eliza lăsă jos sendvișul.

– Dacă un gentleman e dispus să mă ia în considerare ca potențială nevastă, trebuie să ia în considerare și faptul că mănânc. S-ar putea să te șocheze, Caro, dar n-am venit la bal în căutarea unui

soț. Am venit să întâlnesc un prinț, iar *asta* am făcut. De *două* ori, adăugă cu obrăznicie.

Caroline rămase cu gura căscată.

– Da? Când?

– Când căutam s-o evit pe gazda balului. Uită-te acolo, îl vezi pe gentlemanul acela alucian slăbuț, care vorbește cu acel englez gras?

Caroline privi în jur.

– Care dintre ei?

– Are o mână băgată într-o mănușă neagră și o ține într-o parte.

– Ce-i cu el?

– El a fost cel care a făcut prezentările prințului. Care, apropo, și-a ras barba în legătură cu care erai leșinată.

– A, ca să ajute la deghizare, bănuiesc.

– Cine-i gentlemanul cu care vorbește?

Caroline își îndreptă mai bine spatele ca să vadă.

– Dacă nu mă înșel, e domnul John Heath, bancherul. Ai întâlnit-o pe fata lui, Lucille, nu?

Eliza clătină din cap.

– Nu? Sărmana, de două sezoane a ieșit în lume și n-a primit nici măcar o ofertă, îi șopti Caroline aplecându-se spre ea. Am auzit că zestrea ei modestă nu-i suficientă ca să compenseze aspectul banal. Nu este considerată o *partidă*.

– Atunci, ea și cu mine ne-am putea împrieteni rapid, nu-i așa?

Caroline îi adresă o căutătură încruntată. Cele două femei își îndreptară atenția către cei doi bărbați care discutau vizavi. Un alt englez li se alătură.

– Cum naiba ai ajuns să fii prezentată prințului? vru să știe Caroline. Trebuie să ai *invitație* ca să fii prezentată.

– Așa mi s-a spus. Eliza luă cu furculița o bucată zdravănă de tort însiropat. L-am întâlnit pe coridorul dintre un fel de birou și sala de bal.

– Pe ce?

– Un coridor.

– Și ce făceai tu pe un coridor?

– Mă ascundeam, recunoscu Eliza. El a gustat din punciul meu. A zis că-i foarte bun. Apoi a încercat să mă seducă.

Caroline făcu ochii mari. Apoi izbucni în râs.

– Glumești! strigă ea cu veselie.

– Vorbesc *foarte* serios. A încercat să mă seducă, clar ca lumina zilei. Pe atunci nu știam că e prințul, evident, altfel i-aș fi permis, dar câteva clipe mai târziu m-am trezit așezată la coada pentru el și, Caro, am comis un sperjur, zise râzând. Am pretins că am invitație și îți vine să crezi că nimeni nu s-a îndoit de asta? Mă rog, nu-i chiar adevărat. A fost o femeie mascată ca o păuniță care m-a provocat, dar n-a chemat autoritățile.

Ochii Carolinei se măriră.

– Eliza Tricklebank! Ai fost în grupul de debutante invitate să facă cunoștință cu el?

– Le-ai văzut?

– Am auzit despre ele la toaletă. Toată lumea a auzit. Sarah Montrose se lăuda cu asta, iar Emily Peters era *distrusă* că nu primise invitație. Se pare că fusese ștearsă de pe listă.

Eliza mai luă o gură de tort.

– Am vrut să întâlnesc un prinț și n-am găsit o altă modalitate. Caro, ochii lui au o nuanță uimitoare de verde. N-am văzut niciodată o asemenea culoare. O, și m-a călcat pe picior.

– *Ce*?

– Direct pe el, cu toată greutatea. E o minune că nu l-a rupt... de aproape e un bărbat destul de mare.

Caroline se uita la ea cu gura căscată.

– Dar nu mi-a păsat, insistă Eliza, mestecând o altă gură de tort. A fost un accident, dar eu port o parte din vină, pentru că am sărit în fața lui înainte să apuce să plece. N-o să mai am niciodată ocazia să întâlnesc un prinț regal și n-aveam de gând s-o ratez din cauza unei reguli nescrise care zice că trebuie să fii *invitată*.

Caroline căscă gura și mai mult.

– Ce s-a *întâmplat* cu tine?

Eliza râse.

– Ce-i rău în asta? Dacă ar fi fost dat pe spate la vederea mea și le-ar fi trimis acasă pe toate celelalte femei nemăritate, mi-aș fi cerut mii de scuze pentru comportamentul meu. Dar n-a fost așa și n-a făcut asta, prin urmare, nu s-a întâmplat nimic rău. Până la urmă, asta nu-i *Cenușăreasa*.

– Ei bine, cu siguranță *nu* e *Cenușăreasa*. Cel puțin ea dansa, zise Caroline și se servi cu o bucată de brânză de pe farfuria Elizei. Nu ești singura care a întâlnit un prinț în seara asta, să știi. Trebuia să

dansez cu prințul Leopold, al cărui nume este scris foarte clar pe carnetul meu de dans, vezi? zise scuturând carnețelul spre Eliza. Aceasta aruncă o privire spre el. Văzu numele scris clar. Ne cunoaștem, după cum știi, spuse Caroline.

Eliza se abținu să-și dea ochii peste cap. O iubea pe Caroline, însă acesteia îi plăcea să profite de orice ocazie ca să-l menționeze pe oricare dintre numeroșii ei amici importanți. Le povestise Elizei și lui Hollis despre întâlnirea de vara trecută, la o proprietate rurală, cu prințul Leopold de Alucia. Le spusese nu doar o dată, ba chiar de mai multe ori, dacă era să țină socoteala. Întâlnirea fusese foarte succintă, dar, după cum spusese Caroline, extrem de memorabilă atât pentru ea, cât și pentru prinț.

– Suntem mai mult decât simpli cunoscuți, de fapt, ținând cont de conversația noastră din Chichester. Ei bine, n-o să-ți vină să crezi... s-a prefăcut că nu mă cunoaște.

– Poftim?

– Ca și cum nu ne-am fi întâlnit niciodată! Întinse mâna după încă o bucată de brânză. Mi-a tăiat macaroana, Eliza, și fără nici un motiv.

– Dar... nu el și-a scris numele pe carnetul tău?

– O, aia, zise Caroline servindu-se cu o a treia bucată de brânză. Domnișoara Williams a notat numele acolo, pentru că eu am spus că, odată ce l-am cunoscut, va urma în mod natural invitația, la care cu certitudine cred că am dreptul. Dar mi-a tras clapa.

– *Ticălosul*, zise Eliza deplin solidară cu prietena ei.

– O să regrete, uită-te la mine, spuse Caroline încrezătoare. În regulă, atunci, hai să mergem și terminăm cu mâncatul! Hai să umplem carnetul tău de dans. Nu mai sunt decât trei seturi de dansuri, iar unul dintre ele e alucian.

– Dar eu vreau tortul însiropat! se plânse Eliza. Nu vreau să dansez setul alucian. O să mă fac de râs.

– *Haide*, îi comandă Caroline.

Eliza își reprimă un râgâit și îi permise Carolinei să-i ia tortul însiropat din față.

Porniră la braț spre sala de bal, dar încăperea era foarte aglomerată, iar înaintarea lor fu zădărnicită. În timp ce își croiau drum, păuniță, toată numai un zâmbet acum, trecea la braț cu un gentleman alucian.

– Ea e, zise Eliza indicând cu vârful bărbiei spre femeie. Ea e cea care m-a informat că trebuie să fiu invitată ca să-l întâlnesc pe prinț.

Caroline clipi.

– N-o *cunoști*?

– Nu. Ar trebui?

Caroline o strânse pe Eliza de braț.

– E *Katherine Maugham*.

Eliza aruncă o privire peste umăr spre păunița care fu înghițită de mulțime.

– Cine-i *Katherine Maugham*? întrebă ea, mimând intonația dramatică a Carolinei.

– Eliza!

– Ce e?

– Tu nu vorbești cu *nimeni* în afară de judecători? N-ai auzit de Lady Katherine Maugham? Sigur Hollis a menționat-o.

Eliza clătină din cap.

– Dacă a făcut-o, n-am ascultat. Am destul de multe lucruri de făcut în fiecare zi și nu pot să ascult fiecare cuvânt rostit de sora mea, pentru că poți să fii sigură că sunt o groază de cuvinte, zise ea ca răspuns la privirea nimicitoare a Carolinei. Apropo, unde *este* Hollis? Și ai de gând să-mi spui cine-i Lady Katherine Maugham?

– *Ea* e cea despre care toată lumea a crezut că va atrage privirea prințului moștenitor. Tatăl ei e deosebit de bine poziționat în Camera Lorzilor și moștenitorul unei averi uriașe. Compania lui de feronerie este una dintre cele mai mari din toată Anglia, iar acest acord comercial ar fi o binecuvântare pentru el. Sunt foarte surprinsă că nu ți-a spus chiar Lady Katherine asta, pentru că toată lumea știe că le șoptește tuturor cu prima ocazie.

– Ei bine, nu i-a atras privirea la coada pentru prezentări. El a plecat înainte ca ea să deschidă gura.

Caroline fu uimită. Apoi rânji.

– *Serios*. Spune-mi totul, *mai ales* cât de ofensată a fost.

Eliza chicoti. Când ajunseră în sala de bal, Caroline o puse pe Eliza să aștepte într-o parte.

– Să nu te miști nici un centimetru, promiți?

– Promit, zise Eliza și își salută prietena.

Caroline se îndepărtă grăbită. În timp ce Eliza aștepta răbdătoare – cu burta prea plină pentru a face altceva – deveni conștientă

de prezența unui grup de gentlemeni foarte aproape. Alucieni și englezi, după cum constată aruncând o privire furișă, și, din nou, îl observă pe însoțitorul zvelt, slăbuț, al prințului. Acum părea deosebit de agitat. Eliza se fofilă mai aproape, sub pretextul că se dădea la o parte din calea aglomerației ce urma să se producă odată ce dansul se apropia de final.

– Cum îndrăznesc să rostească *cuvântul* rebeliune? mormăi unul dintre alucieni, pronunțând cuvintele apăsat. Ei nu înțeleg că fiecare șoaptă dă apă la moară?

– Cred că ei nu vă înțeleg țara, zise unul dintre englezi. Ei cred ceea ce le-au spus cei care vă vor răul.

Vocea aceea suna familiar. Sau toate îi păreau familiare?

– Atunci, poate că nu trebuia să fie invitați, se răsti alucianul. Sigur știți că el e...

Se întrerupse brusc și se întoarse.

Eliza clipi surprinsă. Nu își dăduse seama că se apropiase atât de mult.

– Îmi cer scuze, spuse ea și se răsuci, grăbindu-se spre ușa sălii de bal înainte ca vreunul dintre ei să apuce să spună ceva.

– Eliza!

Din cauza ororii de a fi prinsă trăgând cu urechea, uitase instrucțiunile Carolinei. Când se întoarse rapid, o văzu pe Caroline venind spre ea la braț cu un gentleman.

– Unde te duceai? spuse Caroline, iar Eliza observă prin masca ei că o privea încruntată.

– Ăăă...

Aruncă o privire spre ușă.

– Dacă-mi permiți, îmi face plăcere să-ți fac cunoștință cu prietenul meu.

Caroline o săgeta cu privirea, așa că Eliza își îndreptă spatele, zâmbi și făcu o reverență în fața acelui gentleman. Trebuia să facă o reverență? Ei bine, cu siguranță Caroline îi va critica comportamentul mai târziu.

Prietenul Carolinei nu era mai înalt decât Eliza. Avea masca cocoțată sus pe nas, dar avea un zâmbet plăcut și făcu o plecăciune.

– Ți-l prezint pe domnul Howard de Brighton, spuse Caroline cu aplomb. Domnule Howard, faceți cunoștință cu draga mea prietenă, domnișoara Eliza Tricklebank.

– Încântat de cunoștință, domnișoară Tricklebank. Se înclină. Aș putea să fiu atât de îndrăzneț, încât să vă invit la acest dans? Lady Caroline mă informează că aveți un carnet de dans care nu este încă plin.

Eliza aruncă o privire spre Caroline, a cărei nerăbdare de pe chip fusese înlocuită cu zâmbete.

– Ți-ar plăcea, nu-i așa, Eliza?

– Vor începe un cadril, zise domnul Howard aruncând o privire spre ușă.

– Mulțumesc, domnule Howard. Mi-ar face plăcere, spuse Eliza oferindu-i mâna pentru a i-o așeza pe braț.

Gestul ar fi putut fi greșit. Nu reușea să țină minte toate regulile.

– Trebuie să scrii numele lui, zise Caroline arătând spre carnetul ei de dans.

Eliza întinse mâna.

– Poate faci tu onorurile pentru mine, Caroline. Mi-ar displăcea foarte tare să greșesc.

În cazul în care Caroline îi observase sarcasmul, nu lăsă să se vadă. Scrise repede numele domnului Howard.

– Gata, acum du-te!

Zâmbi veselă, ca și cum ar fi trimis un copil la școală.

Așa că Eliza plecă să danseze cu domnul Howard. După el, dansă cu un alt gentleman, prieten cu domnul Howard. Apoi, îngrozitorul dans îl dansă cu un alucian a cărui engleză avea un accent atât de pregnant, încât abia reușea să înțeleagă ce spunea în timp ce se concentra asupra pașilor complicați. Dansă un cadril; Caroline avea dreptate, se descurca acceptabil pe cadril. Și, în cele din urmă, un vals cu un gentleman care duhnea a tutun și a băutură.

În acel moment al serii, măștile începură să fie scoase, posesorii lor asudând în spatele lor. Cacofonia de voci devenise foarte puternică, iar efectul punciului începea să dispară. Eliza renunță la rândul ei la mască, îi legă panglicile unele de altele și o agăță de braț în timpul dansului. O dată sau de două ori fu nevoită să-și reamintească faptul că era în Palatul Kensington, la un bal mascat regal. Acei gentlemeni cu care dansa erau bărbați importanți și înstăriți. Iar femeile din jurul ei care nu erau deja angajate în căsătorii benefice erau pe urmele lor.

Ar fi putut să zâmbească și să flirteze, să se prefacă pentru o seară că nu era o fată bătrână care avea grijă de tatăl ei. Dar, în mod ciudat, nu avea nici o dorință de a se preface. Se simțea chiar bine în pielea ei.

Iar singurii ochi pe care și-i amintea din toată acea mare de măști erau o pereche de ochi verzi tomnatici.

Capitolul 5

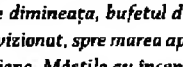

La două și jumătate dimineața, bufetul din sala în care avea loc banchetul a fost reaprovizionat, spre marea apreciere a multora, după rigoarea seturilor aluciene. Mâștile au început să fie scoase, dezvăluind câteva surprize, inclusiv faptul că gusturile curioase ale unui lord din nord se extind asupra costumelor sale. Nici măcar un vizitator regal n-a fost de zărit după ora unu. Și nici nu a existat vreun indiciu despre locul în care se afla o doamnă al cărei păr îi trăda identitatea, pe care masca ei încerca să o ascundă. Iar petrecăreții n-au ținut cont de ora vrăjitoarelor, mulți dintre ei fiind auziți pe străzi la plecarea de la Kensington, mult după ora patru.

Doamnelor, dacă o noapte de dans v-a lăsat cu ochii umflați, practica franceză de a dormi cu o mască din carne crudă de vițel este remediul perfect. Vă veți trezi proaspete și cu ochi ca de căprioară.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Sebastian se trezi singur în pat.

Sări ca un arc, dezorientat pe moment de încăperea mică și de absența oricărui servitor care să aranjeze în liniște serviciul de ceai. Totul se repezi însă înapoi spre el – femeia cu părul roșcat strălucitor călărindu-l, degetele ei pătrunzându-i în pielea de pe piept. Privi în jos. *Je*, lăsase un semn.

Sebastian își trecu mâinile prin păr, apoi se dădu jos din pat și își găsi hainele, totul, mai puțin masca ce-i fusese scoasă. Ieși din cameră pe jumătate îmbrăcat. Avea cămașa ieșită afară, haina atârnată pe mână și cravata agățată între degete.

Două gărzi erau staționate chiar în fața ușii, ambele rezemate de perete după ce deprinseseră arta dormitului în picioare, o pricepere pe care Sebastian nu o poseda. Își îndreptară spatele rapid și îl conduseră pe Sebastian în tăcere afară din clădire, asigurându-se că ușile se închideau fără zgomot în spatele lor.

Tocmai se lumina de ziuă când ajunseră într-o parte familiară a palatului. Când Sebastian intră la el în camere, valetul său, Egius, aproape căzu de pe scaunul pe care dormea. Sebastian îi dădu haina și cravata.

– O baie, te rog.

– *Je*, Alteță.

Egius făcu o plecăciune și plecă s-o pregătească.

Sebastian se duse la lighean, își bagă mâinile în apa rece ca gheața și își stropi fața. Burta îi chiorăi de foame. Fusese o noapte viguroasă – Lady Forsythe avusese un apetit vorace pentru corpul masculin.

Majordomul său intră în încăpere și făcu o plecăciune.

– *Bon den, mae principae.*

– Bună dimineața, Patro, răspunse Sebastian în aluciană. O să iau micul dejun după baie. Adu-l aici pe ministrul de Externe. Unde-i Matous?

– Trimit un om să-l trezească, zise Patro.

Era încă devreme, realiză Sebastian căscând. Prea devreme pentru a trezi un om.

– Lasă-l deocamdată, spuse fluturând din mână. Lasă omul să doarmă până la micul dejun.

Când baia lui Sebastian fu pregătită în camera alăturată, se cufundă în apa aburindă și închise ochii. Era pentru prima oară de când ajunsese în Anglia când se simțea atât de relaxat. Îi era recunoscător doamnei Forsythe pentru că îl scărpinase acolo unde îl mânca mai tare.

Ațipi ușor în apa înmiresmată, în timp ce mintea îi rătăcea fără țel printr-o pădure de gânduri, inclusiv la duzinile de femei care îi fuseseră prezentate de când ajunsese la Londra. Întotdeauna erau femei – femei dornice, pline de speranțe. Lipsa lui de interes față de una anume îi îngrijora pe miniștrii din țara sa. Nu era vorba că nu-i păsa de femei – nimic nu putea fi mai neadevărat. Însă avea impresia, de cele mai multe ori, că interesul unei femei față de el era legat mai curând de postura sa privilegiată și de notorietate decât de persoana lui.

Chiar și așa, înțelegea că trebuia să se însoare. Trebuia să aibă urmași. La treizeci și doi de ani depășise de mult momentul în care trebuia să facă singurul lucru ce i se cerea în viața lui incontestabil privilegiată – să producă un moștenitor.

Întâlnise zeci de femei în Alucia. Întâlnise zeci de femei în seara balului și înainte de aceasta, la dineuri din tot cartierul Mayfair, în casele englezilor importanți. Și la două zile de la sosirea sa, la dineul oficial de la Windsor, însă acolo fusese captivat de obraznica doamnă Forsythe. Nimeni altcineva nu-i atrăsese atenția.

Era la fel oriunde mergea, în orice țară, pe orice continent. Era prezentat persoanelor care erau dornice să-și mărite cu el o fiică, o nepoată sau o soră. Adevărul era că erau atât de multe femei, încât începuseră să arate la fel. Chipuri englezești palide și nasuri înguste. Lady Forsythe ieșise în evidență din toate motivele greșite. Compatibilitatea, afecțiunea – nici una nu păreau să conteze mai mult decât faptul că femeia aceea avea să fie într-o zi regină și mama moștenitorului tronului Aluciei și, astfel, să aducă familiei privilegiu și statut. Sebastian ar putea fi o fiară, și asta n-ar conta.

Se cufundă mai jos în cadă și se gândi să mai ceară niște apă fierbinte. Din păcate, avea întrevederi la care trebuia să participe. Astăzi, se întâlnea cu ministrul englez al Comerțului, care era vădit sceptic față de acordul propus. Sebastian trebuia să facă tot ce putea ca să-l convingă.

Chiar și așa, nu se mișcă din căldura apei.

Problema cu toate aceste femei, medită el, era că el privea sarcina de a găsi un potențial partener ca pe o alta dintr-un lung șir de sarcini: să se întâlnească cu oficiali englezi pentru aranjamentele comerciale; să formeze alianțe cu oameni bogați, importanți; să aleagă o femeie dintre multele prezentate pentru a se căsători. Părea o sarcină destul de ușor de îndeplinit dacă un bărbat putea să divorțeze de sentimentele sale, însă o parte din el tânjea să găsească pe cineva care să fie compatibil cu el într-un fel. O persoană în care putea să aibă încredere. Una care să fie prietenă și iubită înainte de a fi regină. Era oare posibil? Probabil că nu. Bunica lui îi spusese odată că există târguri pentru orice lucru. Marea bogăție și responsabilitatea trebuie să vină în schimbul a altceva. Presupuse că se referea la dragoste.

Odată, îi spusese lui Leopold că își dorește o femeie compatibilă, iar fratele său râse. Nu de Sebastian, ci de absurditatea vieților lor. Amândoi știau că era aproape imposibil să găsească persoane în care puteau să aibă deplină încredere, dar nu puteau decât să spere. Averea, influența și titlurile aveau un fel

de a transforma oamenii onești în mincinoși și în actori. Nu că Sebastian ar fi crezut că fiecare femeie pe care o întâlnea era nedemnă de încredere, dar nu știa cum să le separe pe cele demne de încredere de oportuniste.

Probabil că nu ar ști niciodată dacă femeia cu care se însura avea vreun dram de stimă față de el. S-ar fi putut plictisi de moarte de viața lui liniștită fără ca el să știe asta. Sincer, Sebastian nu credea că o femeie putea să admire ceva la el în afară de faptul că, într-o bună zi, avea să fie rege.

Apa se răcise și ieși cu reticență din cadă. Acceptă un prosop și un halat gros din lână de la Egius. Rămase în picioare în fața focului și își trecu degetele prin părul ud. Când se încălzi și se simți uscat, se duse în sufragerie și refuză printr-un gest bluza de corp pe care Egius încerca să i-o ofere.

– O să iau micul dejun mai întâi, spuse Sebastian.

Se așeză la masă. Un tânăr servitor alucian turnă cafea. Patro așezase frumos pe masă un teanc de documente informative. Avea să prezinte textul acordului mai târziu în ziua aceea. Îl luă pe primul și analiză cele scrise: *...putere și forță și să facă uz de toate mijloacele, căile și prescripțiile, să execute responsabilitățile stabilite și să îndeplinească...*

Se auzi o bătaie ușoară în ușă, urmată de intrarea lui Patro. Acesta făcu o plecăciune adâncă.

– Alteță, vi-i prezint pe feldmareșalul Rostafan și pe ministrul de Externe Anastasan.

Cei doi bărbați intrară în spatele lui Patro, amândoi arătând puțin cam somnoroși.

– Domnilor, îi salută Sebastian în aluciană. Să înțeleg că v-a plăcut seara?

– Excesiv, zise Rostafan și se lăsă greoi pe scaun la masă, lângă Sebastian. După cum arăta, cel mai înalt ofițer militar din Alucia nu se pieptănase. Era un bărbat cu pieptul cât un butoi, destul de înalt, cu un ten rumen și o barbă ce avea nevoie disperată de îngrijire. Își purta cu mare mândrie eșarfele militare și avea obiceiul să-și muște buza de jos până la punctul în care părea mereu crăpată. Lua foarte puțin în seamă protocoalele și obiceiurile în comportamentul său față de membrii familiei regale și avea tendința de a-i trata pe rege și pe fiii acestuia ca și cum ar fi fost egali.

Purtarea lui era foarte diferită de cea a lui Caius Anastasan, ministrul de Externe. În timp ce Rostafan era masiv și arțăgos, Anastasan era îngrijit și foarte exigent în comportamentul și atenția față de Sebastian. Tenul său măsliniu era neted și fără cusur, cu excepția cearcănelor din această dimineață, și nici un fir de păr nu era deranjat, în pofida orei matinale.

Sebastian îl cunoștea bine pe Caius – fuseseră împreună la Oxford în același timp, iar Sebastian îl considera prieten. Însă învestitura lui ca prinț moștenitor al Aluciei schimbase întrucâtva relațiile lui anterioare, inclusiv pe cea cu Caius. Vechiul său prieten devenise cuviincios, iar de când fusese numit ministru de Externe, cuviința lui părea aproape siropoasă. Uneori, Sebastian se întreba dacă nu cumva își imaginase toți acei ani petrecuți la Oxford.

Caius așteptă până când Sebastian îl invită să ia loc printr-un gest al mâinii.

– Cum vi s-a părut balul, Alteță? întrebă Caius.

– Tolerabil, zise Sebastian, apoi zâmbi viclean. Mai ales la final.

Vizitatorii lui chicotiră știutori. Sebastian era obișnuit ca fiecare detaliu al vieții sale să fie cunoscut de cei din anturajul tronului. Îi era imposibil să aibă secrete pentru orice perioadă de timp.

Patro se întoarse, de data aceasta cu doi servitori care duceau tăvi cu micul dejun – ouă și cârnați, pâine prăjită și gem.

Cei trei mâncară cu poftă, în timp ce bărbații întreținură atmosfera oferindu-i lui Sebastian povești despre bal. Imaginea cu ataşatul englez dansând unul dintre seturile aluciene fusese un motiv excelent de amuzament în istorisirea lui Rostafan. La încheierea mesei, discuția se îndreptă treptat către întâlnirea pe care Sebastian urma să o aibă în după-amiaza aceea. Caius vorbea despre necesitatea reducerii tarifelor la bunurile aluciene.

– Ar trebui să insistăm asupra reducerii tarifelor pentru...

Sebastian îl opri pe Caius ridicând mâna.

– Aș vrea ca Matous să fie prezent aici pentru asta.

Privi în jur după Patro.

Majordomul dădu aprobator din cap și se duse să-l aducă pe secretarul particular.

Rostafan bătu darabana în masă, evident deranjat de această așteptare. Își îndreptă atenția spre fereastră și își întinse gâtul ca să vadă mai bine în grădini.

– Se anunță încă o zi înnorată și ploioasă, zise Rostafan. Nu pricep cum poate să suporte un popor întreg vremea asta mohorâtă și umedă, zi după zi...

Ușa se deschise brusc, iar Patro dădu buzna înăuntru, cu ochii cât cepele și galben la față.

Sebastian se răsuci în scaun, confuz.

– Ce e?

– Domnule... domnul Reyno nu se scoală.

Rostafan chicoti.

– Nu rezistă la băutură.

Dar Sebastian vedea pe chipul lui Patro că nu voia să spună că Matous băuse prea mult.

– Cum adică nu se scoală? întrebă Sebastian ridicându-se.

– Domnule, îmi pare rău să vă spun, dar este foarte mult sânge.

Rostafan porni cu pași mari înainte, dându-l pe Patro la o parte când ieși în goană din cameră. Sebastian vru să se ducă după el, însă Caius îl prinse de mână cu surprinzător de multă forță. Când Sebastian încercă să se elibereze, Caius își puse ambele mâini pe pieptul lui și îl împinse înapoi.

– Îndrăznești să pui mâinile pe mine? strigă Sebastian.

– Domnule, nu știm ce s-a întâmplat! Nu știm dacă-i o ambuscadă sau vreun complot pentru a vă atrage afară. Patro! Trimite garda!

Sebastian încercă din nou să se ducă după Rostafan, dar fu oprit de apariția gărzilor care îi blocară ieșirea.

– Alteță, spuse Caius pe un ton mai blând. Trebuie să așteptați aici până aflăm dacă e sigur.

Mai multe gărzi își făcură apariția în spatele celei dintâi. Sebastian se uită urât la toți, înfuriat. Puțin îi păsa că își făceau datoria – nu voia decât să-l lase să treacă, să afle ce pățise Matous.

Cu un răcnet de frustrare, se răsuci și dădu jos de pe masă vasele de la micul dejun, care se izbiră cu zgomot de podea.

Păreau să fi trecut ore până la întoarcerea lui Rostafan. Acesta avea o expresie sumbră, iar mâinile lui erau pline de sânge.

– Ei bine? vru să știe Sebastian.

– Ucis, spuse Rostafan. Gâtul i-a fost tăiat.

Vestea fu atât de șocantă, încât Sebastian își pierdu echilibrul. Se înclină spre masa la care luase micul dejun, prinzându-se cu mâna de ea.

– Nu-i posibil, zise el.

Matous! Singurul lui prieten adevărat. I se făcu rău. Simți în piept o apăsare ce părea că-l va zdrobi. Era conștient de toți cei prezenți în încăperea care era acum plină de oameni. Cu toții se holbau la el, așteptându-i ordinele în legătură cu ceea ce trebuia făcut în continuare.

– Cum e posibil? Nimeni nu răspunse. *Cum e posibil?* răcni Sebastian și bătu cu pumnul în masă.

Își aminti brusc că Matous îl abordase pe drum spre întâlnirea cu Lady Forsythe. Voia să discute cu el, iar când Sebastian îl alungase părea neobișnuit de agitat.

El îi zisese că aveau să se întâlnească aici, în camerele lui, dar nu mai venise. *Ce spusese Matous? Care fuseseră cuvintele lui exact?*

– Înălțimea Ta, cu permisiunea dumneavoastră, voi alerta autoritățile competente, spuse Caius.

Vocea lui suna goală.

Sebastian dădu din cap amorțit; nici măcar nu era sigur cine vorbea.

– Leopold, îngăimă el. Găsiți-l și aduceți-l imediat.

Mai multe persoane părăsiră camera. Alții intrară. Printre aceștia, o menajeră pentru a curăța mizeria pe care o făcuse. Egius ca să-l îmbrace. Nu putea să ia parte la o investigație pentru crimă în halat.

– Vreau să-l văd, spuse Sebastian fără să se adreseze cuiva anume.

– V-aș sfătui să n-o faceți, zise Rostafan.

– Vreau să-l *văd*, insistă Sebastian.

Îi făcu semn lui Egius să-l urmeze în încăperea cu haine. După ce se îmbrăcă, intră din nou în sufrageria aglomerată și se uită la feldmareșalul său. Fără un cuvânt, Rostafan se duse la ușă și o deschise.

Sebastian îl urmă, înaintând cu pași mari pe holul mochetat către o ușă de la capătul acestuia. Se întări, apoi păși în dormitorul mic și privi spre pat. Primul lucru pe care-l văzu fu mâna înmănușată a lui Matous care atârna peste marginea patului. Se născuse cu acea sluțenie, un ciot diform în loc de mână, lipsit de degete. Și, dacă în general abia i se observa mâna, deoarece Matous se adaptase destul de bine, existau unele lucruri pe care le făcea cu dificultate. Sebastian își imagina că lupta cu un atacator se număra printre ele.

Stomacul i se întoarse pe dos, dar se apropie. O cantitate uriașă de sânge și o rană căscată se vedeau în dreptul gâtului lui Matous.

Sebastian fu însă surprins că prietenul lui, deși mort, părea atât de liniștit, cu chipul lipsit de zbârciturile îngrijorării. Arăta ca și cum ar fi dormit, adâncit în vise blânde, iar sub chipul lui plăcut, visător, o tăietură urâtă și sângeroasă.

Cine ar fi făcut asta?

Cine?

Gărzile engleze sosiseră, iar cele aluciene insistau ca Sebastian să plece din încăpere. Fu condus înapoi în sufragerie, care se umpluse cu și mai mulți oameni. Alucieni, majoritatea, inclusiv soția ministrului de Externe, care plângea în liniște într-un colț, consolată de Rostafan. Doi englezi care purtau o conversație aprinsă cu Anastasan. Sebastian era înconjurat de oameni, cu toate acestea, niciodată în viața lui nu se simțise atât de singur.

Nici nu simțise vreodată o asemenea vinovăție. Matous dorise să-i vorbească, dar Sebastian se lăsase condus de mădular, prea hotărât să se elibereze cu Lady Forsythe. Avea nevoie de un moment pentru sine. Voia să-și plângă secretarul și prietenul în intimitate.

Nu avea să i se permită acea oportunitate. Ar fi fost urmărit de toată lumea. Chiar și acum, când se chinuia să absoarbă șocul, un englez pricăjit venise mai aproape de el. Mustața sa cerea să fie tunsă, iar pielea lui avea o nuanță stranie de gri.

– Îmi cer scuze, Alteța Voastră regală, dar aș putea să vă întreb când l-ați văzut ultima dată pe domnul Reyno în viață?

Sebastian simți că i se face rău, că în orice moment micul dejun avea să-i părăsească trupul. Își înghiți senzația de greață. Fusese învățat de când era tânăr să se prefacă în fața publicului.

– Aseară, la bal, zise calm și se pregăti să răspundă la mai multe întrebări.

Era pregătit să facă orice pentru a afla cine îi făcuse asta lui Matous.

Capitolul 6

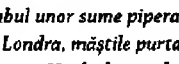

Comandate în schimbul unor sume piperate la cei mai prestigioși pălărieri și modiste din Londra, măștile purtate la balul mascat regal au fost o priveliște pe cinste. Unele dintre ele au sfidat legea gravitației, cocoțate precar pe chipurile necunoscute. Altele au sfidat legea bunului-gust, privirile agere ochind mai ales un anume cuib de pasăre de pe capul unei doamne, care parcă se aștepta ca puii ei să sosească dintr-o clipă în alta pentru a se adăposti.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Eliza, Caroline și Hollis se întoarseră la cinci fără un sfert dimineața la frumoasa casă din Mayfair a Carolinei, unde dormiră ca niște îngeri până la unu după-amiaza. Când se treziră în cele din urmă, coborâră cu greu în sufragerie, încă în cămăși de noapte și capoate și cu părul desfăcut. Luară masa, zăbovind leneș asupra mâncării și trecând în revistă în detaliu balul mascat.

– Ați văzut-o pe Lady Elizabeth Keene? întrebă Hollis cu mult entuziasm.

Își ghemuise picioarele sub cămașa de noapte și le cuprinse cu o mână în timp ce rontăia pâine prăjită.

– Pe cine? întrebă Eliza.

– Pe Lady Elizabeth *Keene*, dragă. Dacă ai fi venit cu mine la recitalul de la grădina zoologică, ai fi văzut-o.

– Las adunarea bârfelor în seama ta, Hollis, știi bine asta. Îți sunt de mai mare ajutor la compilarea gazetei.

– Ei bine, ea și Lady Katherine Maugham sunt rivale feroce, iar ea e supărată foc pentru că nu i-a atras atenția prințului Sebastian, în condițiile în care toată lumea a zis că așa se va întâmpla. Ca să se răzbune, i-a oferit destul de multă atenție unui anume gentleman englez.

– Corsetul rochiei lui Lady Elizabeth era croit atât de adânc, încât cred că a avut parte de toată atenția pe care a dorit-o, spuse Caroline, ridicând din sprâncene în timp ce mușca din felia de șuncă pe care o ținea delicat între două degete.

Luase două scaune – unul ca să stea pe el, celălalt ca taburet pentru picioare.

– Dar credeam că Lady Katherine era supărată foc pentru că *ea* nu a fost băgată în seamă de prințul Sebastian, zise Eliza confuză în legătură cu cine era necăjit și de ce.

– Eu n-am observat corsetul lui Elizabeth, spuse Hollis. Studia o bucată de hârtie pe care o netezise pe masă. Conținea notițele ei. Nu mi-am putut smulge ochii de la masca ei. Arăta ca un cuib de pasăre îngrozitor, cocoțat pe capul ei.

Eliza rămase uimită.

– Eu am văzut-o! Nu știam cine este, dar m-am gândit că sărmana își pierduse averea și fusese nevoită să-și facă singură masca.

Caroline chicoti.

– Lady Elizabeth are patruzeci de mii de lire pe an, să știi, anunță Hollis fără să-și ridice privirea de la notițe. Lady Katherine are doar treizeci de mii de lire pe an.

Eliza și Caroline se uitară una spre alta. Tăcerea lor o determină pe Hollis să-și ridice privirea.

– Ce e? Era evident surprinsă de expresia lor mirată. Credeai că ești singura mea sursă de informații, Caro?

– Te asigur că n-am trăit cu iluzia asta, spuse Caroline vorbind tărăgănat.

– În regulă, dragilor, trebuie să decidem ce va apărea în gazetă în legătură cu balul! zise Hollis veselă. Mai întâi, să comentăm rochiile. Am scris câteva notițe.

– A fost o combinație ciudată, începu Caroline. Se aplecă într-o parte pentru a-i permite unui valet să-i toarne ceai în ceașcă. Unele dintre ele au fost foarte frumoase, altele destul de simple. Mie mi-au plăcut mai ales rochiile aluciene.

– O, *acelea* au fost frumoase, confirmă Eliza. Dar dacă ar fi să aleg rochia care mi-a luat ochii cel mai mult, aș alege-o pe cea a lui Hollis.

Hollis suspină de încântare.

– *Chiar* așa?

– Da!

Eliza întinse mâna după o panglică albastră din părul de un castaniu atât de închis al lui Hollis, încât părea aproape brunet. Panglica fusese omisă dimineață, când se dezbrăcaseră cu ochii lipiți de somn. Rochia lui Hollis, care stătea acum atârnată pe un șezlong de sus, era realizată din cea mai frumoasă mătase albastră ca safirul, bordurată cu negru și cu o fustă fantastică, ce cădea în cascade până la podea. Poppy muncise câteva nopți pentru a decora corsetul cu mici cristale negre. Hollis îi adăugase un uimitor colier din onix negru, un dar din partea regretatului său soț.

– Și masca i s-a potrivit, nu-i așa? fu de acord Caroline zâmbindu-i lui Hollis. Lady Cubison a avut dreptate în privința albastrului. A avut dreptate cam în legătură cu tot, de fapt. Ce bine era dacă-mi spunea și cine era dincolo de fiecare mască! Iar m-am enervat.

– Așa de secretoasă, confirmă Hollis, părând la fel de supărată pe modista pe care n-o întâlnise niciodată.

– Sperasem că ar putea să-mi dea un indiciu despre cum vor fi deghizate anumite persoane, dar, din păcate, are o fire discretă. A zis: „Lady Caroline, la ce bun un bal mascat dacă știi identitatea din spatele fiecărei măști?", imită Caroline vocea aparent gravă a doamnei Cubison.

– Un argument valid, aprobă Eliza.

– Totuși, eu am insistat, spuse Caroline. *Întotdeauna* insist. Sincer, am *implorat-o* și am crezut că o să-mi facă pe plac pentru că-mi este oarecum datoare.

– De ce? întrebă Eliza.

– De ce? izbucni Caroline pe un ton lăudăros. Știți câți clienți i-am trimis doar în ultimul an?

– Câți? întrebă Hollis curioasă.

– Nu știu *numărul*, evident, dar o recomand tuturor celor care întreabă. Nu mai contează, pentru că nu a divulgat *nimic* despre cine și ce a comandat.

– Ce naiba-i asta? Zici că-i un harem aici, Caro! tună o voce masculină.

Lordul Hawke, fratele Carolinei, cu chipul său frumos și silueta zveltă, gentlemanul care le ținea pe jar pe toate domnișoarele din Londra și pe mamele care încercau să ghicească pe cine ar putea să ia în cele din urmă de soție, intră agale în sufragerie. Părea că fusese afară sau că ieșea, având paltonul pe el. Arăta destul de proaspăt,

dând de înțeles că avusese parte de o noapte odihnitoare. Nu era deloc corect.

– Abia acum v-ați dat jos din pat? întrebă uimit, privind la fiecare dintre ele.

– Desigur! spuse Caroline. Se luminase de ziuă când am ajuns în sfârșit acasă. Dacă ai fi rămas, ai fi fost încă în pat.

– N-aș fi rămas. Faptul că am fost nevoit să vă însoțesc pe toate trei, împotriva voinței mele, a fost un sacrificiu personal suficient. Eu nu dau doi bani pe baluri și cu siguranță nu cu scopul de a amuza un prinț străin. Chiar și așa, am o stare bună de sănătate și n-am nevoie de prea mult somn. Voi trei ar trebui să ieșiți să vă plimbați. V-ar ține în formă. Întinse mâna peste Caroline și se servi cu o felie de șuncă. Chiar sunteți cam palide.

Eliza și Hollis nu se supărară. Beck le cunoștea pe surorile Tricklebank de când erau mici și, chiar și acum, le privea tot ca pe niște copii. Nu le dădea nici o atenție, iar ele îi acordau chiar și mai puțină de atât.

– N-o să-ți vină să crezi, Beck, l-am cunoscut pe prințul moștenitor! se lăudă Eliza.

Beck se uită la ea de parcă și-ar fi pierdut mințile.

– Și?

– Și e necăsătorit.

Eliza făcu cu ochiul în direcția lui, apoi băgă o cireașă în gură.

– Doamne, spuse Beck alarmat. Sigur nu trebuie să vă explic, gâsculițelor, nici măcar ție, Caro, că *nici una* dintre voi nu are zestrea, relațiile sau *farmecul* pentru o astfel de lipeală. Visați la cai verzi pe pereți! Sincer, dacă mă întrebați pe mine...

– Nu te-a întrebat nimeni, sublinie Caroline.

– Dacă mă întrebați pe mine, spuse el ceva mai tare, v-ar prinde bine să fiți nițel mai practice când vine vorba despre relațiile voastre din oraș.

– Adică? întrebă Caroline.

– Adică, puneți ochii pe domnii care sunt mai potriviți situației voastre. Un baronet sau un cavaler pentru tine, Caro.

Își îndreptă privirea studioasă spre Hollis și Eliza.

– Nu știu, poate un funcționar? sugeră el pentru situația în care Hollis și Eliza aveau o părere atât de bună despre ele, încât ar fi putut pune ochii pe un lord sau, Doamne ferește, pe un prinț. În

loc să vă pierdeți timpul cu rochiile de bal, străduiți-vă să faceți ceva util – spre exemplu, să învățați despre îngrijirea și hrănirea unui soț și a copiilor. N-ar trebui să vă luați după prinți și, cu siguranță, *nu* ar trebui să scrieți la *gazeta* voastră, adăugă cu mult dispreț și cu o privire critică adresată lui Hollis.

– Nici un gentleman din cercul nostru de cunoștințe nu apreciază activitatea sau atractivitatea *Honeycutt's Gazette*, spuse Hollis pe un ton înțepat. Numai eu observ asta?

– Credeți-mă, doamnă Honeycutt, nu sunteți singura care observă, spuse Beck.

Hollis era foarte protectoare când venea vorba despre afacerea ei și arăta ca și cum era la un pas de a se năpusti asupra lui Beck. Dar Caroline se grăbi să intervină înainte să se spună sau să se facă ceva necugetat.

– Mulțumesc pentru sfat, dragă frate, spuse ea pe un ton drăguț. Sigur că acum, după ce ți-ai împărtășit înțelepciunea superioară, o să vrei să cauți pe altcineva care are nevoie de sfatul tău și să ne lași să terminăm micul dejun.

– Mă trimiți la plimbare, ei? întrebă Beck cu dezinvoltură, servindu-se cu niște pâine. Atunci, înseamnă că nu vrei să afli ce vești am.

– Ce vești? întrebă Hollis.

– Nu, nu, spuse el dând din deget spre ea. Asta nu-i pentru gazeta ta, Hollis. *Asta* este ceva strict confidențial. Am cuvântul tău?

– Serios? întrebă Eliza însuflețindu-se. Ce este? Ochiul rătăcitor al domnului Clarence a rătăcit din nou?

– Nimic *atât* de banal, răspunse Beck evident dezamăgit de presupunerea ei. Am cuvântul vostru?

– *Da*! strigară toate trei la unison, nerăbdătoare.

– Foarte bine, zise Beck și mâncă o boabă înainte de a anunța, pe un ton destul de lejer: în această dimineață, secretarul personal al prințului moștenitor a fost găsit ucis în patul lui, la Kensington.

Urmă un moment de tăcere în urma șocului. Apoi, o explozie de întrebări.

Beck ridică mâna și își plimbă privirea de la una la alta.

– I-a fost tăiat gâtul în somn, explică el. Presupun că dormea. Tot ce știu este că a fost găsit în pat, în pijamale, iar de aici se poate deduce că dormea.

Caroline, Hollis și Eliza se uitară una la alta, cu gurile căscate.

Dar care dintre ei e secretarul lui? întrebă Hollis. Toți purtau măști identice.

Beck ridică din umeri.

– Se spune că avea o mână diformă...

Eliza icni.

– *Nu*! murmură ea.

– *Ba da*.

– Dar el a fost cel care a făcut prezentările prințului! Mai ții minte, Caro, ți l-am arătat.

– Ei bine, acum nu va mai face prezentări, spuse Beck pe un ton nepăsător.

Caroline plesni brațul fratelui ei când acesta îl întinse din nou peste ea.

– Cum poți să fii atât de lipsit de inimă?

– Serios, Beck! spuse Eliza, îngrozită de veste. Omul a vorbit cu mine! A întrebat dacă am fost rănită.

– Așa este, interveni Hollis. Un bărbat și-a pierdut viața, iar tu faci glume.

– Nu-i o glumă, e un fapt. Nu sunt lipsit de inimă, dar nu-l cunosc personal. Prin urmare, îmi e greu să vărs lacrimi de suferință pentru moartea lui.

– Dar *de ce*? întrebă Hollis.

– Pentru că nu-l *cunosc*...

– Nu, nu, vreau să spun de ce l-ar ucide cineva?

– Ei bine, întrebarea asta e în mintea tuturor, nu-i așa? Bănuiesc că are legătură cu zvonurile de rebeliune care circulă. Poate că ucigașul a vrut să-l omoare pe prinț și l-a confundat cu secretarul.

– Nu, spuse Eliza. Secretarul era un bărbat micuț. Prințul e înalt și robust.

– Bănuiesc că vor afla destul de curând. Cineva trebuie să fi văzut ceva. Nu se poate ca cineva să umble liber pe la Kensington tăind gâturi și să nu fie observat. În regulă, gata cu mâncatul și îmbrăcați-vă. E aproape ora ceaiului și așteptăm oaspeți. N-am de gând să am un harem tolănit la mine în sufragerie.

Beck mai luă o boabă și ieși din cameră.

– Te rog, fă cum îți cer, Caro, strigă el peste umăr înainte de a dispărea în hol.

Caroline își dădu ochii peste cap și rupse o bucată de pâine dintr-o felie pe care începu s-o ungă cu unt.

– Nu-mi vine *să cred*, spuse Eliza. Nu-mi vine să cred că bietul om a fost *omorât*.

Își aduse aminte cât de serios era el când făcea prezentările în fața prințului. Cât de intolerabil de morocănos era prințul, care abia de arunca o privire spre doamne. Cât de amabil fusese bărbatul cu ea când se lăudase că făcuse cunoștință cu un prinț. Îi spusese că îi lasase acestuia o impresie de neșters.

– De ce l-ar *omorî* cineva într-un palat regal? Unde există paznici, unde sunt oameni și atâtea posibilități de a fi capturat? adăugă Hollis. Beck are dreptate... cineva trebuie să fi văzut ceva.

– Dar dacă cineva a reușit să se sustragă să fie capturat, suspiciunea o să cadă asupra englezilor *și* a alucienilor. Gândiți-vă cât de greu va fi de rezolvat, remarcă Caroline.

– Da, dar...

Argumentul lui Hollis rămase neterminat, pentru că îl auziră pe Beck urlând brusc ceva la adresa Carolinei, pe un ton ce vădea nemulțumirea.

– *Caro*! Aștept o explicație pentru cum de ai ajuns să cheltui atât de mult pentru o *rochie*!

– O, Doamne, zise Caroline. Fratele meu a descoperit cât de extraordinar de generos este.

Caroline era de mult faimoasă pentru felul în care cheltuia banii lui Beck. În general, el pufnea și bombănea, dar, într-adevăr, nu putea niciodată să o refuze cu adevărat.

– *CAROLINE!*

– Ei bine, spuse ea ridicându-se repede în picioare. Cred că e mai bine să ne retragem imediat în camerele mele.

Începu să pășească atât de repede, încât capotul zbură în spatele ei când fugi de la locul faptei. Hollis și Eliza se grăbiră după ea.

În timp ce toate trei se îmbrăcau, Hollis nu-și putu reține curiozitatea în legătură cu acea crimă. Trecu în revistă mai multe scenarii care ar fi putut duce la moartea bietului secretar. În timp ce ea continua să bolborosească, Eliza se întrebă cum primise această veste prințul cu ochi verzi.

În următoarele câteva zile, toată Londra vuia de vestea senzațională despre o crimă de la Palatul Kensington. Hollis venea frecvent în vizită la casa din Bedford Square, aducând familiei vești

proaspete despre cele mai recente teorii legate de cine sau ce se abătuse asupra acelui gentleman al cărui nume, după cum aflase, era Matous Reyno. La început se bănuise că făptașul ar fi fost englez, poate cineva care se opunea acordului comercial, căci cine altcineva ar fi avut acces în acea parte a Kensington decât un englez? Totuși, toți servitorii de la palat fuseseră interogați și nici un indiciu nu ieșise la suprafață.

Regina însăși oferise o recompensă pentru oricine deținea informații și ieșea la înaintare.

Pentru că nimeni nu se înfățișase, suspiciunea se mutase asupra alucienilor – era tumult în partea lor de lume, după cum spunea toată lumea, și cu certitudine aceasta era cauza. Însă locul în care fuseseră cazați alucienii, inclusiv personalul lor de serviciu, fusese stabilit în seara balului.

– S-ar putea trage concluzia că bietul domn Reyno și-a tăiat singur gâtul, spuse sec Hollis.

Relatase faptul că prinții alucieni fuseseră tulburați de crimă, ceea ce era de înțeles.

– Dar prințul moștenitor s-a comportat admirabil pe parcursul întrevederilor, în ciuda pierderii tragice pe care a suferit-o, zise încrezătoare. El continuă să facă presiuni pentru acordul comercial.

Gândul Elizei fugi la ochii verzi din spatele măștii și încercă să și-i imagineze îndureraţi.

– Iar acum nu mai am nimic pentru gazetă, oftă Hollis. În contextul tragediei, pare destul de nepotrivit să vorbim despre modă, nu-i așa?

– Desigur, fu de acord Eliza.

– Bine atunci, spuse Hollis. Lady Pendergrast mi-a oferit un minunat model pentru rochița de botez a unui bebeluș.

Lipsa conținutului tentant pentru gazeta lui Hollis nu rămase însă o problemă pentru mult timp. Situația se schimbă într-o dimineață când domnul French, care în mod obișnuit era cel care livra corespondența, nu își făcu apariția la casa din Bedford Square. În locul lui veni un individ scund și corpolent, puțin mai înalt decât un copil, care purta o șapcă soioasă și o haină murdară. Eliza îl mai zărise de câteva ori dând târcoale prin piața Covent Garden.

El îi înmână Elizei corespondența.

- Unde este domnul French? întrebă ea curioasă în timp ce luă cu prudență plicurile din mâinile cenușii de murdărie.

- Habar n-am, don'șoară.

Părea nerăbdător să plece și, într-adevăr, de îndată ce ea luă corespondența, se grăbi în jos pe trepte și traversă piața cât de repede putu.

În teancul de plicuri era o notă scrisă de mână care avea să schimbe cursul vieții Elizei.

Capitolul 7

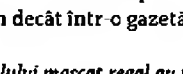

Iată, negru pe alb, un zvon care îl implica pe Rostafan, tipărit nici mai mult, nici mai puțin decât într-o gazetă de modă pentru femei.

Pompa și voioșia balului mascat regal au fost umbrite de decesul tragic al unui reprezentant alucian. Deși ar fi nepotrivit să emitem speculații, nu poți să nu te întrebi de ce ar absenta sau unde s-ar duce un anumit oficial alucian de rang înalt, cu o prezență în general deloc neglijabilă, înaintea ultimului set de dansuri.

Și nici nu s-ar cădea să se facă speculații în privința a ceea ce va întreprinde o doamnă proaspăt căsătorită, cu înfățișare suplă și cu inima ușoară, când va descoperi că soțul ei și-a exprimat un puternic interes față de cea mai dragă prietenă a ei. Prin urmare, nu vom face speculații.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

– O prezență în general deloc neglijabilă, repetă Caius încruntându-se. În general? General? Un înalt general? Este menit să-l implice pe Rostafan?

Caius, Sebastian și Leopold stăteau aplecați deasupra gazetei pe care Leopold i-o adusese lui Sebastian. Leopold spusese că un prieten îi atrăsese atenția asupra acestui zvon, asupra acestei acuzații, scrisă foarte clar. Dar cine ar spune așa ceva? Pe ce informații se baza?

Sebastian frunzări paginile gazetei, căutând orice altceva care l-ar putea lămuri. Foile cuprindeau în general reclame la rochii sau produse precum un sirop pentru primii dinți la bebeluși sau o pomadă garantată să facă părul mai des și mai lung în cazul în care scalpul e frecat cu ea de trei ori pe zi. Reclame la produse de uz casnic care făceau o locuință să strălucească și un soț să zâmbească. Un articol scurt care detalia modalitatea corectă de a așeza masa și instrucțiuni pentru croirea rochiței de botez pentru un copil.

Dar aici, pe ultima pagină, sub titlul *Știri despre oraș*, acest... zvon? O glumă? Un indiciu fals?

– Vreau să discut cu oricine a crezut de cuviință să publice gunoiul ăsta, spuse Sebastian, împingând dezgustat gazeta. Cine profită de pe urma bârfei? Își concentră privirea asupra ministrului său de Externe. Cine ar permite să fie tipărite astfel de gunoaie fără nici o dovadă?

Caius se uită la Leopold. Leopold ridică din umeri.

– Aflați, spuse Sebastian tăios. Aduceți-l la mine. O să vorbesc cu autorul.

– Tu? Leopold scutură din cap. *Tu* nu poți să vorbești cu el, Bas. Oricine poate face asta, cu excepția ta.

Sebastian nu ura nimic mai mult decât să i se spună ce putea sau nu putea să facă.

– De ce naiba nu?

– Știi de ce. Autoritățile engleze se ocupă de anchetă. Nu poți să conduci și tu una. Gândește-te cum ar părea dacă prințul moștenitor al Aluciei s-ar plimba prin Londra căutând indicii ca un polițist obișnuit.

Sebastian făcu un gest din încheietură către fratele său. Puțin îi păsa ce zicea lumea despre el. Era devastat de uciderea lui Matous. Trebuia să facă ceva.

– În regulă, nu-ți pasă, spuse Leopold tăios. Dar gândește-te la ce părere ar avea tatăl nostru, regele, în legătură cu asta.

Acest lucru îl opri pe Sebastian. Tatăl lui ținea foarte mult la aparențe. Regele Karl considera că aparența unei guvernări corecte și împărțiale, dar și imaginea pe care o afișa lumii, de monarh veritabil și just, îl menținuseră pe tron pe vremea când umblase vorba că pretenția lui Felix era legitimă.

Sebastian privi afară pe fereastră. Nu-și putea șterge imaginea cu Matous zăcând pe pat cu gâtul tăiat. Nu-și putea stăvili vinovăția ce-l răvășea pentru că nu se întorsese în camerele lui în acea noapte. Dacă ar fi venit când spusese că va veni, Matous ar fi fost cu el.

– Aflați cine a scris asta, spuse el încet.

Pentru o clipă, nimeni nu se mișcă. Sebastian continuă să se uite la fereastră.

– De ce mai sunteți aici?

Cineva se mișcă și se duse la ușă. Atunci, Leopold păși în câmpul vizual al lui Sebastian. Era singura persoană căreia nu-i păsa de titlul lui Sebastian.

– Dacă ai ceva de spus, spune, zise Sebastian.

– O s-o fac. Nu fi prost, Bas. Lasă oamenii potriviți să ancheteze moartea lui. N-o să faci decât să înrăutățești lucrurile.

– S-ar putea foarte bine să ai dreptate, frate. Dar Matous a fost prietenul meu și nu mă mulțumesc să stau cu mâinile în sân și să-i permit unui englez fără chip să facă asta.

– Te afli aici pentru a negocia un acord comercial, Bas. Acordul *tău* comercial. Dacă îți abați atenția de la el, riști să pierzi controlul asupra negocierilor. Și atunci ce-o să faci? Trebuie să te gândești la Alucia.

– Tot timpul mă gândesc la Alucia, spuse Sebastian pe un ton sumbru. *Toată* viața mea a fost despre Alucia. Dar Matous a fost prietenul meu, Leo, poate singurul meu *prieten* adevărat. Tu ai face mai puțin pentru prietenii tăi? Pentru mine? Ce fel de prinț sunt dacă stau cu mâinile în sân și îi las pe alții să facă dreptate?

Leopold oftă. Își trecu mâinile peste față.

– Nu pot să te opresc. Dar n-o s-o faci singur. Nu permit asta.

Sebastian își întoarse privirea spre fereastră fără să răspundă. Părea mai bine să-l lase pe Leopold să creadă că putea să influențeze cumva ceea ce avea de gând să facă în această privință în loc să se certe.

Mai târziu în acea după-amiază, în timp ce Leopold lua ceaiul, iar Sebastian se plimba de colo colo agitat, Caius se întoarse cu domnul Botley-Finch, atașatul englez desemnat omul de legătură între Sebastian și guvernul englez pe timpul ședерii la Londra.

– Știți cine este? întrebă Sebastian aruncând gazeta pe masă în fața atașatului.

Domnul Botley-Finch era un bărbat care aducea cu o trestie, cu buze închise la culoare, pielea de culoarea nisipului și părul minuțios pieptănat pentru a ascunde faptul că începuse să chelească. Se înclină cu respect.

– Este doar o revistă pentru doamne, Alteță. Nimic important. Risc să presupun că pur și simplu încearcă să crească numărul de cititori. Ridică din umeri fără tragere de inimă. Femeile și bârfele lor.

Lui Sebastian nu-i păsa nici dacă niște copii o publicaseră. Cineva le dăduse ideea.

– Cine o publică?

– Nu pot să spun cu certitudine cine este editorul, dar judecătorul William Tricklebank figurează drept unul dintre proprietarii principali. Se pare că treaba publicației i-a fost lăsată după moartea ginerelui său, sir Percival Honeycutt.

– Tricklebank a luat parte la bal? întrebă Sebastian.

– N-aș crede, sir. E judecător la Înalta Curtea de Justiție. Și este orb.

– Atunci, ce naiba face de tipărește articole despre moda pentru femei și poțiuni pentru dentiția bebelușilor? întrebă Leopold tăios.

– Nu cunosc detaliile, Alteță, știu doar că numele lui este asociat acestei afaceri. Sfatul meu, dacă îmi permiteți, este să nu insistați asupra acestui... zvon. Scuipă cuvântul de parcă era o piuneză. A fost lansat pentru a atrage atenția, nimic mai mult. Nu există nimic adevărat în asta.

Sebastian îl analiză cu privirea pe ataşat, gândindu-se la ce anume ar trebui să facă.

– Alteță, dacă-mi permiteți, spuse Botley-Finch, afișând un zâmbet ce sugera că, în opinia lui, Sebastian avea o gândire obtuză, Maiestatea Sa regina i-a solicitat prim-ministrului să facă uz de toate mijloacele necesare pentru a găsi persoana care a făcut așa ceva unui oaspete atât de stimat. Nu aveți nici un motiv de îngrijorare că nu sunt respectate măsurile adecvate.

– Nu am spus niciodată că sunt îngrijorat, zise Sebastian pe un ton lin. Dar poate mă poți lumina cu ceea ce ați descoperit până în prezent.

Domnul Botley-Finch își mută greutatea de pe un picior pe altul.

– Încă investigăm.

Deci, nu găsiseră nimic. Sebastian se ridică.

– Vă mulțumesc pentru timpul acordat, domnule.

– Alteță, spuse el și, cu o plecăciune țeapănă, părăsi încăperea acompaniat de Caius.

După ieșirea celor doi bărbați, nu mai rămăsese nimeni în afară de Sebastian, de Leopold și de Egius, care era ocupat în încăperea cu haine.

Sebastian se uită la fratele său.

– Du-mă acolo!

– Unde?

– La individul ăsta orb, Tricklebank.

– Bas, spuse Leopold pe un ton dezaprobator. *Nu*. Am discutat despre asta.

– Deghizează-mă dacă trebuie. Nimeni n-o să mă recunoască fără hainele alucíene. Poți să mă faci să arăt ca un englez, nu-i așa, Egius? strigă el.

Egius rămase în pragul camerei, arătând de parcă fusese lovit cu ceva.

– Mă scuzați, domnule. Doriți să arătați ca un *englez*?

Sebastian aștepta răspunsul lui.

Egius clipi.

– Cred că da... dacă asta doriți...

– Da, zise Sebastian și își îndreptă atenția din nou spre Leopold. Află unde locuiește acest Tricklebank. Am de gând să port o discuție; cred că Botley-Finch și oamenii lui nu au de gând să urmărească acest... *zvon*, spuse mimându-l pe atașat.

Leopold oftă.

– La dracu', ești căpos ca un catâr.

Se ridică din scaun și se duse la ușa suitei de camere ale lui Sebastian și întinse mâna pentru a primi haina.

– Egius, trebuie să aibă o pălărie care să-i acopere părul. Și o pelerină. Cizme tocite, dacă găsești. Și baston. Englezilor le place la nebunie să se plimbe cu baston.

– *Je*, Alteță, zise Egius.

Leopold aruncă o privire spre fratele său.

– O să văd ce pot face, dar aș dori ca obiecțiile mele să fie bine înțelese. E necugetat și nesăbuit. Pui în pericol toate lucrurile pentru care ai venit în Anglia.

– Am notat, spuse Sebastian pe un ton la fel de tăios.

Bănuia că Leopold va avea destul de curând toate ocaziile să-i spună câtă dreptate avusese.

Capitolul 8

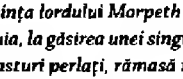

Un dineu dat la locuința lordului Morpeth de pe Hill Street a condus, la încheierea acestuia, la găsirea unei singure mănuși de damă din piele de ied, cu patru nasturi perlați, rămasă nerevendicată. Mănușa prezenta o asemănare ciudată cu o altă mănușă scăpată la balul mascat regal, când o anume flacără se grăbea să iasă afară pe urmele unui anumit prinț, potrivit mai multor dintre cei prezenți.

Doamnelor, dacă suferiți de insomnie, spălați-vă părul cu săpun de leșie, frecând bine scalpul. Nu clătiți, ci înfășurați părul într-un batic și spălați-l dimineața. Repetați timp de două săptămâni, iar insomnia va trece. Acest leac este oferit prin amabilitatea Glasgow Herald.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Cățelușii Jack și John, apărătorii neînfricați ai casei familiei Tricklebank, îi anunțară pe intruși la două fără un sfert printr-un lătrat frenetic. Eliza, care era ocupată la biroul ei cu repararea unui ceas de șemineu, îl auzi pe administratorul casei, Ben, strigând la câini să se oprească din chefnit, apoi o zarvă când îi închise în bucătărie.

Bătăile continuară, iar Ben strigă:

–Vin, vin!

Ben era genul care nu privea cu ochi buni nerăbdarea altora. Eliza îl auzi trecând prin apropiere și și-l imagină ștergându-și mâinile pe șorțul din piele înainte de a deschide ușa. Când îl văzuse ultima oară, el curăța ferestrele.

Auzi voci masculine, iar ceva îi abătu concentrarea aprigă. Ceva care îi dădea de înțeles că ceea ce se petrecea la ușă nu era un lucru obișnuit. Nu distingea ce se vorbea, dar i se părea că aducea cu un accent.

Eliza lăsă jos unealta, ocoli biroul și se opri să-și privească reflexia într-o oglindă dintre cele două ferestre ale încăperii. Își netezi părul și șorțul, apoi ieși pe hol să vadă cine venise.

La capătul holului, spatele lat al lui Ben umplea spațiul ușii deschise și îi bloca privelиștea către vizitatori.

– Dar el este înăuntru? îl întrebă pe Ben un bărbat cu accent.

– Ben? zise Eliza.

Ben se uită în spate.

– Vizitatori, domnișoară. Au venit să-l vadă pe judecător fără o programare.

– Cine? întrebă ea curioasă, pășind pe hol spre ușa deschisă.

Uitându-se peste umărul lui Ben, reuși să vadă un bărbat care se afla în prag. Înalt, lat în umeri, purta o pelerină și avea pălăria trasă în jos pe frunte. Eliza se apropie, aruncând o privire pe lângă Ben. La capătul de jos al treptelor de la intrare mai era un bărbat, îmbrăcat similar. Ținea în mână un baston, dar nu așa cum era ținut în mod obișnuit un baston folosit la mers. Îl mânuia ca pe o bâtă și se plimba de colo colo pe trotuar, nerăbdător, oprindu-se la fiecare câțiva pași pentru a privi în sus spre ușă.

Ben își mută poziția astfel încât Eliza să poată să stea lângă el. Atunci observă la jumătatea străzii mai mulți bărbați purtând mantii și pălării, urmărind clar ceea ce se întâmpla la ușa ei.

– Cine este? întrebă ea din nou.

Gentlemanul din prag își duse mâna la borul pălăriei.

– Încântat de cunoștință.

Accentul lui era evident alucian – îl auzise suficient de mult la bal ca să-l recunoască acum. Și părea vag familiar. Oare dansase cu el?

– Îl căutăm pe judecătorul Tricklebank, continuă acesta.

O, vai! Dar de ce Dumnezeu l-ar vizita pe tatăl ei niște gentlemeni alucieni? Tatăl ei povestise foarte recent că băuse bere cu doi colegi judecători, membri în Parlament, și cu doi avocați alucieni. Ar putea să aibă ceva de-a face cu asta? Cu siguranță i-ar fi spus dacă s-ar fi întâmplat ceva remarcabil la acel local public. Tatăl ei nu spusese decât că petrecuse o seară plăcută, în care comparaseră legile din Alucia și din Anglia.

Spera din tot sufletul că nu avea nici o legătură cu biletul care sosise cu câteva zile în urmă. Pe Iisus și pe Iosif, spera că nu!

– Pot să întreb cine îl caută?

– Ah...

Gentlemanul aruncă o privire în spate spre bărbatul de pe stradă. Acela își ridică ochii, iar Eliza se uită în jos la el. Rămase brusc cu

gura căscată – își dădu seama imediat cine era. Un șuvoi de flăcări o străbătu, pentru că niciodată n-ar fi putut uita acei ochi. Și își dădu seama dintr-odată de ce bărbatul din fața ei îi părea atât de familiar. Avea aproape aceiași ochi. Erau albaștri, dar aveau aceeași formă, iar aceeași intensitate se citea în ei.

– Nu pot spune decât că gentlemanul este îngrijorat în legătură cu o chestiune delicată, care probabil este mai bine să fie auzită doar de urechile judecătorului.

Îi adresă un zâmbet firav.

O, vai, o, vai! Chiar era vorba despre bilet, știuse! Ce altceva ar fi putut fi? Pentru Dumnezeu, doar nu venise în goană s-o caute ca prințul fermecat după bal! Nu, instinctul îi spusese că era cu siguranță vorba despre bilet, iar inima începu din nou să-i bată ritmic în piept. Unde era Hollis când avea nevoie de ea? Îi *spusese* ea lui Hollis că era o idee proastă, dar, ca de obicei, Hollis nu ascultase și fusese foarte convingătoare s-o facă pe Eliza să-i accepte punctul de vedere. Eliza se înfioră gândindu-se cât de înfuriat avea să fie tatăl lor. Le spusese foarte clar să nu se bage, să-l predea poliției londoneze și să-i lase pe ei să-și facă treaba.

Biletul fusese trimis anonim, scris de mână cu înfloriturî și cu cerneală neagră, groasă. Nu scria decât atât: *Domnule judecător, persoana responsabilă pentru tragedia de la Kensington este unul de-ai lor. Îndreptați-vă atenția spre feldmareșal.*

Când Eliza citise biletul cu voce tare în fața tatălui ei, acesta spusese:

– Ei bine, e lucru ciudat să primești așa ceva, nu?

– De ce ți-ar trimite cineva ție așa ceva, tăticule? întrebase ea.

– N-aș putea spune, dragă. Poate pentru că borderoul meu din luna aceasta a inclus cazuri de infracțiuni criminale? Nu-mi vine în minte alt motiv. Dă-i-l domnului Frink, o instruise el referindu-se la funcționarul lui. O să-l dea el autorităților competente. Nu discutăm cu nimeni despre asta, pentru că nu are nici o legătură cu noi.

Desigur, Eliza făcuse așa cum îi ceruse tatăl ei și îi înmânase bileţelul domnului Frink când își escortase tatăl la tribunal. Ceea ce ar fi putut fi la o zi sau două mai târziu decât își imaginase probabil tatăl ei, pentru că mai întâi a trebuit să i-l arate lui Hollis.

Hollis și Eliza căzuseră de acord că nu vor face nimic împotriva voinței tatălui lor, dar biletul era prea tentant pentru a fi ignorat. Hollis chiar îl văzuse pe feldmareșalul alucian la bal.

– Are o prezență foarte impunătoare, spusese ea despre el.

Își spuseseră că nu era nimic rău dacă deghizau știrea și o tipăreau pentru cititoarele fidele ale gazetei. Nimeni nu putea să-și dea seama despre cine scriau și, în plus, cine s-ar fi gândit să pună la îndoială femeile care publicau un jurnal pentru doamne?

Cel puțin asta afirmase Hollis.

– Crezi că bărbații care investighează această crimă vor citi gazeta? E un joc, Eliza, și nimeni nu va ști nimic. Serios, n-am face decât să-i *ajutăm* să-l găsească pe ucigaș.

– Dacă o iei așa, cineva ar putea să citească și să vină cu informații, nu?

– Exact, spusese Hollis încrezătoare.

Eliza privi în ochii surorii ei o clipă îndelungată.

– Nu cumva ne justificăm motivele pentru care facem ceva împotriva dorinței tăticului nostru?

– Sigur că nu! N-am face asta niciodată, spuse Hollis veselă.

Nu era adevărat. De când erau fetițe făceau lucruri împotriva dorințelor tăticului. Nu mai conta acum de ce hotărâseră s-o facă. O făcuseră și cineva citise, iar acum prințul moștenitor stătea la ușa ei. Doi prinți, de fapt. Nu știa dacă ar fi trebuit să fie impresionată că prinții citiseră gazeta sau alarmată de cât de proaste puteau fi uneori ea și Hollis.

– Domnișoară? zise prințul din pragul casei ei.

Eliza clipi. Observă că el nu purta haine aluciene. Nici unul dintre ei nu purta. De ce erau îmbrăcați ca niște englezi de rând? Dacă nu ar fi stat grupați ca o gloată, dacă unul dintre ei nu ar fi ținut bastonul ca pe o armă, ar fi putut fi luați drept niște domni oarecare care mergeau pe stradă. Și ea? Avea pe ea o rochie de zi cenușie, cu un șorț alb, iar părul, încă umed de la baia de dimineață, era legat strâns de ceafă. Nu așa dorea să-i primească pe prinții din Alucia. Dacă ar fi văzut-o Caroline, ar fi leșinat de rușine.

În plus, Eliza *nu* voia să-i primească în modesta lor casă, cu draperii de dantelă, cu câini lătrători și cu ceasuri îndesate prin toate colțurile și crăpăturile. Era culmea jenei, iar Eliza nu voia să se simtă jenată astfel. Voia să fie îmbrăcată corespunzător, să aibă părul

coafat și poate cu puțin ruj pe obraji. Hotărî că un singur lucru era de făcut, un lucru pe care nu l-ar fi făcut nimeni în toate mințile, iar acela era să-i alunge pe prinți.

– Îmi pare rău, dar nu ne așteptam la vizitatori, zise ea și își trecu nervoasă vârfurile degetelor peste obraji, pentru cazul în care ar fi rămas acolo cenușă, ulei de la vreun ceas sau, Doamne ferește, cerneală.

– Madam, spuse prințul, de data aceasta puțin mai insistent. Judecătorul este *înăuntru*?

– Spuneți-mi numai și-l azvârl de pe prag, sugeră Ben pocnindu-și încheieturile degetelor pentru a sublinia cât de ușor putea să facă așa ceva.

– Poftim?

Prințului nu-i venea a crede.

– M-ați auzit, îl avertiză Ben.

Eliza observă că, la colțul străzii, Lady Spragg ieșise cu o mătură. Însă mătura nu se mișca. Ea privea zarva de la casa Elizei. Era o situație total inacceptabilă – Lady Spragg era mai rău decât Hollis când venea vorba despre repetarea lucrurilor pe care le auzise. Eliza știa acest lucru, pentru că Lady Spragg venea frecvent în vizită, disperată să vadă tipărite în gazetă unele dintre bârfele pe care le adunase.

Eliza păși brusc înapoi în hol.

– E în regulă, Ben. Intrați, domnilor, spuse ea.

Prințul mai tânăr aruncă o privire peste umăr către prințul moștenitor și aprobă din cap.

Era straniu să vadă *doi* prinți urcând grăbiți treptele și pășind înăuntru. Se înghesuiră unul lângă altul în hol, își scoaseră pălăriile și i le întinseră lui Ben, ca și cum acesta ar fi fost majordom.

Însă Ben nu era majordom și nu-i plăcea să fie luat drept unul, așa că se uită cu dispreț la pălării, apoi la Eliza. Ea făcu o grimasă și dădu ușor din cap. Ben luă nemulțumit pălăriile.

– Și mantiile, presupun, spuse el scurt.

– Dacă ești amabil, zise Eliza.

– Mulțumesc, nu este necesar, spuse prințul mai tânăr.

Se pare că era singurul prinț care avea să vorbească. Prințul moștenitor privea în jur de parcă nu ar fi fost sigur unde se afla. Pesemne nu văzuse niciodată o casă ca a ei. Probabil că nu stătuse niciodată

într-un hol atât de îngust, cu mantii atârnând pe pereți, cizme aplecate una lângă cealaltă ca niște tovarăși beți și coșuri pentru piață împrăștiate la întâmplare. Cu un ceas cu cuc stricat lăsat pe jos și cu ușița deschisă pentru că pisicii îi plăcea să doarmă acolo. Cu sfori și panglici prinse de pereți, care duceau pe coridor și spre camere.

Casa lor era modestă și nu era potrivită pentru prinți, însă Eliza era în același timp mândră de ea. Nu era un palat sau un castel și era puțin cam aglomerată de toate nuanțele vieților lor, dar era drăguță, iar prințul arogant putea să privească în jur cât poftea.

– Pe aici, spuse ea și se îndreptă spre salon, deranjată de intruziune.

În clipa în care pași înăuntru, Jack și John săriră din paturile lor și se repeziră înainte, lătrând din nou, de parcă ar fi luat foc casa.

– Cum au intrat aici? întrebă Eliza în timp ce treceau în fugă pe lângă ea pentru a-i examina pe intruși. Jack, John, gata! strigă ea. Ben, te ocupi, te rog!

– Da, îi iau eu.

Ben se aplecă, ridicând un câine, apoi pe celălalt. Soția lui Ben, Margaret, îi lăsase probabil să scape din temnița bucătăriei. Margaret era menajeră și se ocupa de gătit și de spălat. Când nu îi hrănea pe micii monștri cu resturi de la masă, le permitea să facă tot ce le poftea inima. Era teribil de îngăduitoare cu câinii.

Cu toții erau, de fapt.

– Haideți, potăi ce sunteți, zise Ben. Să vedem dacă Meg a găsit un os pentru voi.

Ieși cu câte un câine sub fiecare braț.

Eliza aruncă o privire nervoasă către prinți. Aceștia se uitau după Ben. Trebuia să fie destul de șocant pentru ei să vadă cum trăia restul lumii. Oameni care ridică câini, care trec peste gheme de tricotat și sunt reticenți în a lua pălării pe care nu au unde să le pună.

Ce se presupunea că trebuia să facă cu acești bărbați? Era sigură că exista un fel de protocol, dar nu avea nici cea mai vagă idee care era acesta. *Reverență!* Ar trebui să facă o reverență.

– Îmi cer scuze, spuse ea, lăsându-se repede într-o reverență strâmbă.

Ce altceva mai uita? Și-ar fi dorit s-o fi ascultat cu mai multă atenție pe Caroline când aceasta trâncănea la nesfârșit despre prezentările ei ici și colo. Elizei i-ar fi prins bine instrucțiunile ei legate

de eticheta la curte pentru slaba posibilitate ca niște prinți străini să se abată din drum la ea în salon.

Cineva din casă îl supără pe unul dintre câini, pentru că tresăriră toți trei la auzul unui lătrat entuziast. Eliza zâmbi sfioasă.

– Aveți câini?

Prinții nu se obosiră să răspundă dacă dețineau câini. De fapt, nici unul dintre ei nu vorbi. Păreau lipsiți de cuvinte și, pur și simplu, se uitau la ea.

Eliza trecu rapid în revistă încăperea. Ce păcat că nu se gândise să ridice lucrul de mână al tatălui ei înainte de a se duce la ușă. Și de ce nu aerisise nimeni camera pentru a ieși mirosul de tutun? Din fericire, șemineul era aprins, dar canapeaua fusese trasă la întâmplare în fața lui, probabil când tatăl ei se plânsese de frig. Paturile câinilor erau înghesuite la marginea șemineului – lui Jack și lui John le plăcea căldura focului. Acum, motanul Pris stătea tolănit pe două paturi de câini, cu spatele la prinți. Nu îl impresionau vizitatorii regali.

Două scaune tapițate, ambele cu brațele tocite și cu perne ce păreau deformate, erau aranjate lângă ferestre cu o măsuță între ele. Scaunele păreau uzate, dar asta le plăcea la ele celor din familia Tricklebank – erau uzate după forma corpurilor lor și erau destul de confortabile pentru a sta și a citi în după-amiezile de iarnă. Eliza era reticentă să le înlocuiască.

Peste spătarul unui scaun atârna o pătură pentru picioare, iar pe masă era un teanc de cărți și documente. Perdelele de creton din spatele scaunelor se lăsaseră puțin, iar covorul era tocit pe cărările familiare pe care se deplasau cu toții prin încăpere. Polița șemineului era plină de ceasuri care aveau nevoie de reparații.

Acolo era biroul Elizei, de la care gestiona gospodăria. Nu era cea mai ordonată persoană, iar biroul ei era o dezordine. În afară de corespondența zilnică, câteva documente pe care trebuia să le citească tatălui ei și meniurile pe care le pregătise pentru Margaret, biroul era presărat cu fragmente din ceasul dezmembrat pe care îl repara.

Încăperea aceasta, în care se adunau atât de des, era inima casei lor. Dar inima casei lor părea că bătea de o mie de ani și se epuizase. Nici nu putea să încerce să ghicească ce era în mintea prinților. Nu-i era deloc rușine din această cauză... poate doar puțin îngrozită că părea brusc atât de aglomerată și de dezordonată.

– Doriți să luați loc? întrebă arătând către canapea.

– Nu, mulțumesc, spuse prințul mai tânăr.

Poppy apăru brusc în cameră, parcă temându-se să nu rateze ceva. Ezită când îi văzu pe cei doi bărbați, făcu o reverență, apoi se uită la Eliza cu ochii mari de curiozitate.

– Vrei să aduci ceai, Poppy?

– Nu, mulțumim, zise prințul mai tânăr. După cum am spus, avem o chestiune oarecum urgentă.

– O, nu-i nici un deranj, spuse Poppy și ieși din nou la fel de repede cum intrase.

– Ei bine, atunci! Eliza își strânse mâinile în față. Doriți să...?

– Vorbim cu judecătorul Tricklebank.

În timp ce prințul mai tânăr vorbea, prințul moștenitor se duse spre masa dintre cele două scaune. Copii ale gazetei erau împrăștiate pe aceasta, alături de câteva cărți pe care le citise cu voce tare tatălui ei.

– Vreți să-l informați pe judecător că domnul Chartier este aici?

„Domnul Chartier? Cine era acela?"

– Îmi pare rău, dar mă tem că judecătorul își face siesta acum.

Eliza zâmbi cu părere de rău.

Prințul moștenitor schimbă o privire sumbră cu fratele lui. Eliza percepea nerăbdarea rostogolindu-se din el în valuri. Avu o viziune bruscă cu Hollis, rămânând uimită și exclamând: „Nu, nu se poate să vorbești serios!", când Eliza îi va istorisi această poveste extraordinară.

– Dacă doriți, puteți să-mi spuneți în ce problemă ați venit, să știți, și voi transmite cu plăcere mesajul.

Doar dacă nu cumva era vorba despre zvonul pe care ea și Hollis îl tipăriseră în gazetă. Era lesne de presupus că nu avea de gând să transmită *acel* mesaj.

Cei doi bărbați își îndreptară atenția spre ea, ca și cum n-ar fi înțeles ceea ce tocmai spusese.

– Ce să-i transmit? întrebă ea cu o atitudine ce spera că era o reconciliere veselă.

Prințul moștenitor bombăni ceva în aluciană. Prințul mai tânăr îi răspunse la fel, apoi păși în față.

– Madam, sunt nevoit să vă subliniez din nou că am venit într-o chestiune de o anumită delicatețe și că am prefera să discutăm direct cu judecătorul. Sunteți menajera lui?

– Mena... Sângele i se scurse din obraji. Își îndreptă umerii. Îmi cer scuze, Alteță, dar eu sunt fiica judecătorului Tricklebank, domnișoara Eliza Tricklebank.

Ambii prinți fură surprinși și deveniră subit țepeni și nemișcați, măsurând-o din cap până în picioare. Mai ales prințul moștenitor se uită la ea încruntat, ca și cum ar fi crezut că minția în legătură cu propria identitate.

Eliza încercă din răsputeri să nu fie ofensată. Jenată, atinse o șuviță de păr scăpată care îi atingea clavicula.

– Am avut plăcerea să fac cunoștință cu dumneavoastră. Nu vă amintiți? Un gând îi trecu dintr-odată prin minte. O! Sigur că nu. Purtam o mască! râse ea ușurată, bucuroasă că se gândise la asta, pentru că nu i-ar fi plăcut să creadă că el îi sorbise din punci, apoi o călcase pe picior și *nu* și-o amintea. Ne-am întâlnit pe coridor, apoi în sala de bal, când m-ați călcat pe picior. Intenționase doar să-i amintească, nu să sune atât de acuzator. Accidental, desigur, se grăbi să completeze.

Ochii prințului moștenitor se îngustară. În cele din urmă, binevoi să vorbească, rostind concis și suspicios:

– Poftim?

– Piciorul meu, zise ea scoțând la iveală de sub tiv partea vătămată. Ați călcat pe el.

El păru șocat. Era clar că se simțea jignit.

– N-am făcut așa ceva.

– Nu vă amintiți? Eram la coada pentru prezentări, împreună cu celelalte doamne. Dar înainte de a apuca să fiu prezentată, ați dat să plecați. Recunosc că am cam sărit în calea dumneavoastră, dar când am făcut-o m-ați călcat pe picior.

Ceva licări în ochii lui.

– Ce ciudat că nu vă amintiți, continuă ea întrigată. Dar își dădu seama că suferiseră recent o mare pierdere și probabil că lui îi ieșise complet din cap balul. Doamne, ce neglijent din partea mea, spuse ea lovindu-se cu pumnul peste frunte. Vă rog, permiteți-mi să vă transmit sincere condoleanțe pentru pierderea suferită.

Cei doi prinți continuau să se holbeze la ea. Chiar era într-atât de stângace? Își dorea să fie acolo Caroline, să-i șoptească la ureche ce să facă.

– Ăăă... mă tem că am auzit cu toții vestea, se bâlbâi ea.

Prințul mai tânăr – prințul Cumva, prințul Cumva... de ce nu putea să-și aducă aminte numele lui? – dădu aprobator din cap.

– Mulțumim.

– Ce șoc trebuie să fi fost. Toată Londra a vorbit...

– Domnișoară Tricklebank, vreți să-l treziți pe judecător? o întrerupse prințul mai tânăr înainte să apuce să treacă în revistă ce auzise.

– Din păcate, nu pot să fac asta, spuse Eliza cu părere de rău.

– Ce ați spus, domnișoară Tricklebank? rosti prințul moștenitor calm și încet, în pofida faptului că privirea lui arunca flăcări. Dacă știți cine sunt, cu siguranță știți și că nu mă puteți refuza.

Eliza fu luată prin surprindere. Nu-i păsase niciodată de faptul că bărbații credeau că, în virtutea genului lor, erau superiori femeilor și puteau pur și simplu să le dea ordine și să le spună ce să facă. Nici nu mai știa câți domni fuseseră chiar în acest salon pentru a-l vedea pe tatăl ei și crezuseră că era în regulă să-i spună ce să facă. „Niște ceai, domnișoară Tricklebank" sau „Aduceți pătura pentru picioare a tatălui dumneavoastră, domnișoară Tricklebank", sau „Aș dori un porto, domnișoară Tricklebank". Dar aceasta era casa ei și putea refuza pe oricine avea chef.

– Îmi pare rău, domnule, dar tatăl meu este orb și nu doarme noaptea ca dumneavoastră sau ca mine, deoarece nu poate să simtă timpul. Are nevoie de odihnă.

Sprâncenele prințului moștenitor coborâră jos, deasupra ochilor care sclipeau de mânie. Veni mai aproape de ea. Foarte aproape. La fel de aproape cum fusese pe coridor. Statura lui deloc neglijabilă o obligă pe Eliza să își ridice bărbia pentru a-l privi drept în ochi. Realiză că fusese o vreme în viața ei în care ar fi putut fi intimidată de un prinț nepoliticos. Când s-ar fi grăbit să facă sfioasă și cu tot zorul cuvenit ceea ce i-ar fi poruncit el, pentru că așa se cădea, ca domnișoarele să facă ceea ce le cereau domnii. Asta înainte să fi fost umilită de un gentleman și să realizeze câteva lucruri despre ei. Înainte să devină o fată bătrână și să înceteze să-i pese de ceea ce credeau alții despre ea. Iar *acest gentleman* o înfuriase.

Încruntătura lui deveni și mai amenințătoare.

– V-am cerut respectuos de mai multe ori să vă chemați tatăl. V-am subliniat că această vizită este foarte importantă. Vocea lui era la fel de calmă ca respirația unui bebeluș, dar ochii lui aruncau

pumnale prin ea. Judecătorul a tipărit un indiciu sau o bârfă despre moartea secretarului meu personal în gazeta sa pentru doamne și aș dori să-l întreb în legătură cu asta. Mă înțelegeți, domnișoară Tricklebank? Acum, fii fată bună și du-te și *adu-l* naibii pe taică-tău.

Eliza rămase cu gura căscată. Niciodată nu-și dorise cu atâta fervoare să-i dea una peste gură unui bărbat, dar, *o*, chiar îi venea să-l pocnească. Să-i tragă una și să-l vadă căzând în fundul lui regesc. Puțin îi păsa cât de important, de chipeș sau de regal era; era înfuriată pentru că găsise de cuviință să-i vorbească astfel, ca și cum ar fi fost vreo fată în casă umilă, care nu-i ștersese cum se cuvine coroana.

Își puse mâinile în șolduri.

– N-aveți nici un drept să fiți atât de nepoliticos.

Își duse și el mâinile în șolduri.

– Ce-ați zis?

– Pardon, nu m-ați auzit? Atunci, vă rog să-mi permiteți să vă spun direct: sunteți *nepoliticos*. Și, ca să știți, nu este gazeta judecătorului. De fapt, el n-are nimic de-a face cu ea. Mai mult, n-o să-l trezesc pentru că-mi porunciți asta. Cât tupeu!

Își încrucișă brațele la piept.

Ochii lui verzi, tomnatici, se măriră din cauza surprinderii.

– Aveți idee cu cine vorbiți? Aș putea pune să fiți pedepsită pentru impertinența dumneavoastră.

– *Ha*, făcu ea. Asta e o țară liberă, Alteță. Și chiar dacă sunteți prințul altora, undeva în altă parte, nu sunteți al meu. Nu sunt o copilă, nu sunt impertinentă, sunt stăpâna acestei case, iar eu spun nu, nu puteți să-l vedeți pe tatăl meu acum și, cu tot respectul, v-aș ruga pe amândoi să plecați acum.

Ridică mâna și arătă spre ușă. În acel moment o observă pe Poppy care stătea acolo cu serviciul de ceai și cu gura căscată.

– Poppy, te rog să te dai deoparte. N-aș vrea nici cel mai mic impediment în calea plecării *imediate* a acestor domni. Poppy era încă atât de uimită, încât nu făcu nici o mișcare. Poppy!

Poppy se împletici înainte și puse serviciul de ceai pe masă.

Bărbații se holbau la Eliza șocați. De fapt, cel mai tânăr se holba șocat. Celălalt era încruntat. O, nu-i era greu să-și închipuie că erau *destul* de neobișnuiți să fie aruncați afară din case. Arătă din nou cu mâna.

– Ușa e acolo.

Prințul mai tânăr încercă să aplaneze situația.

– Domnișoara Tricklebank, sigur înțelegeți cât de tulburat este fratele meu.

Mâniat, mai degrabă, se răsti prințul moștenitor și îi întoarse spatele Elizei.

Ea îi privi umerii largi ridicându-se ca și cum ar fi tras aer în piept, apoi coborând din nou în timp ce îl dădea afară.

– Îmi imaginez prea bine că este în multe feluri, dar asta nu-i dă dreptul să vină în casa *mea* și să-mi vorbească de parcă aș fi vreo sclavă în țara dumneavoastră...

– O *sclavă*? zise tare prințul moștenitor dându-i din nou târcoale.

– Bas, se răsti prințul mai tânăr, apoi vorbi în aluciană, repede și cu o voce joasă.

Prințul moștenitor se întoarse din nou cu spatele la ea.

– Vă rog să plecați, spuse ea arătând din nou cu mâna.

Și totuși, nici unul dintre ei nu se mișcă. Poppy se holba uluită la Eliza. Eliza se întrebă panicată ce avea să facă dacă ei nu plecau așa cum le ceruse.

– Ce așteptați? întrebă ea.

Prințul mai tânăr fu primul care se mișcă, ieșind din încăpere fără să mai arunce vreo privire spre Eliza.

Prințul moștenitor se întoarse încet pentru a-l urma. Dar avu grijă să se oprească exact acolo unde stătea Eliza și să o privească cu ferocitate. Ea își țuguie buzele și îi răspunse cu o încruntătură la fel de feroce.

Apoi el plecă.

Când auzi ușa de la intrare închizându-se, Eliza aproape că se prăbuși în genunchi, cu răsuflarea incredibil de întretăiată. Se uită la Poppy care avea ochii măriți și care se mișcă prima, repezindu-se la fereastră. Eliza se răsuci repede pe călcâie, poticnindu-se de pervaz și aplecându-se peste acesta pentru a arunca o privire spre stradă.

Prinții păreau să se certe.

– Cine erau? șopti Poppy.

– N-o să mă crezi, Poppy, dar cei doi de acolo sunt prinții Aluciei.

– *Ce*? exclamă Poppy când cei doi bărbați se întoarseră și începură să se îndepărteze de Bedford Square. Prințul Sebastian și prințul Leopold?

– Leopold! strigă Eliza. Asta e. Nu știu de ce nu mi-am putut aminti, mai ales că mi-a vorbit despre el Caro.

Poppy se răsuci și o prinse pe Eliza de umeri.

– Eliza! I-ai dat afară? țipă ea scuturând-o pe Eliza. Le-ai ordonat *prinților alucieni* să iasă din casa ta? O, stelele mele! O, Doamne!

Eliza se simți brusc destul de slăbită. Se prăbuși într-unul dintre fotoliile uzate.

– Așa am făcut, nu? În clipa în care el o insultase, i se păruse imperativ. Acum era scandalizată de ceea ce făcuse. Nu-mi vine să cred! Nu-mi vine să cred că i-am ordonat prințului moștenitor al Aluciei să iasă din casa mea.

Râzând încântată, Poppy sări pe scaunul de lângă ea.

– Îți dai seama ce-o să zică Hollis despre asta?

Eliza icni și se ridică.

– Poppy! Du-te la ea acasă și spune-i să vină imediat. Și nici un cuvânt lui tăticu', promiți?

Poppy se ridică în picioare instantaneu.

– Promit!

Ieșise deja afară pe ușă.

Eliza se lăsă în fotoliu. Își lipi palmele de burtă și încercă să-și reprime un val de greață de la emoții. Îl dăduse afară din umila ei locuință pe prințul moștenitor al Aluciei.

Ce se *întâmpla* cu ea?

Capitolul 9

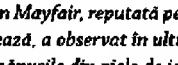

O modistă celebră din Mayfair, reputată pentru măștile și bonetele frumoase pe care le creează, a observat în ultima săptămână un interes neobișnuit pentru mănușile din piele de ied. Interesul nu vine din partea doamnelor care doresc să-și extindă garderoba, ci de la domnii aflați în căutarea unei partenere pentru o mănușă pierdută.

În atenția dumneavoastră: Franklin Clothiers anunță, pentru o perioadă limitată, un surplus de material de tarlatan albastru și verde, ideal pentru ținuta de vară.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Hollis sosi aproape imediat, așa cum cineva ar putea interveni în fugă să stingă focul. Dădu năvală în salon, își scoase creionul și hârtia din poșetă și apoi o aruncă deoparte. Se așeză pe marginea scaunului cu creionul pregătit pe hârtie.

– Spune-mi totul.

Eliza nici măcar nu apucase să deschidă gura când se auzi o bătaie insistentă în ușă. Sări de pe scaun, așteptându-se ca prinții Aluciei să fie la ușa ei.

– Asta-i Caro, spuse Hollis. Am trimis-o pe Poppy la ea și i-am transmis să vină numaidecât.

– Statul Major al Apărării s-a întrunit, spuse Eliza.

Își recăpătase o parte din calm și se duse la ușa salonului exact în clipa în care Caroline se repezi înăuntru înaintea lui Poppy.

– Am fost la Lady Cubison! anunță Caroline entuziasmată. Știți, nu-i așa, că ea e *principalul* designer de măști și *toți* au apelat la ea pentru balul de la Kensington?

– Cum am putea să *nu* știm? întrebă Eliza. Ai spus asta de nu mai puțin de o duzină de ori.

– Merită repetat. Caroline își aruncă pălăria și mantia pe un scaun. Mi-a dat vești despre mănușă, zise în timp ce își aranja părul.

– Te rog, Poppy, ne aduci niște ceai? întrebă Hollis.

– Mai bine whisky, Poppy, interveni Eliza. A fost o zi teribilă.

– Unde-i judecătorul? vru să știe Caroline.

– Doarme, spuse Eliza.

– Știe despre prinți? întrebă Hollis.

– *Nu!* făcu Eliza în șoaptă, aruncând emoționată o privire spre ușă. O să fie tare de supărat pe noi dacă află, Hollis. N-am de gând să-i spun.

– În regulă, trebuie să aflu vestea, spuse Caroline și se așeză lângă Hollis.

Eliza le povesti totul. Cum veniseră prinții la ușa ei, dorind să vorbească cu tatăl ei, ajungând cumva la concluzia că el tipărise în gazetă chestiunea despre feldmareșal. Dar cea mai gravă ofensă a prințului moștenitor, mult mai gravă decât îngrozitoarea lui lipsă de maniere, fusese faptul că nu părea să-și amintească deloc de Eliza.

Hollis și Caroline ascultară captivate, cu ochii măriți, icnind încet la momentele semnificative și încruntându-se când relatarea o impunea. După ce Eliza încheie, toate trei rămaseră tăcute o clipă.

– Eu nu pot să-mi închipui, spuse Caroline în cele din urmă, nu-mi vine să cred că doi prinți străini, supuși unui asemenea control, își fac apariția pur și simplu în Bedford Square. Tind să cred că prim-ministrul ar fi putut preveni acest lucru.

– Și cum ar fi putut preveni asta prim-ministrul? întrebă Eliza.

– Mie nu-mi vine să cred că au fost atât de nepoliticoși, zise Hollis.

– Prințul Leopold n-a fost chiar așa, spuse Eliza apucând un fir desprins din brațul fotoliului. Vina este în întregime a prințului moștenitor. S-a purtat mizerabil. Presupun că, atunci când ești prinț moștenitor, nu trebuie să te porți politicos și, în mod clar, el n-a făcut-o. Sincer, n-aș fi deloc surprinsă dacă s-ar descoperi că el a fost cel care a comis crima.

Hollis fu surprinsă, dar Caroline râse de ea.

– Nu și-ar murdări mâinile, dragă. Chiar, cine credeți că l-a ucis pe alucian?

– O, un alucian, spuse Hollis sigură pe ea. Doar un englez n-ar fi avut nici un motiv să-l ucidă, nu?

– Dar el se certa cu acel englez, sublinie Eliza. Îți amintești, Caro?

– Cine? Caroline părea confuză. O! Domnul John Heath! El e noul guvernator al Băncii Angliei.

– Poate că el are ceva de zis, sugeră Hollis.

– Nu-mi imaginez ce, spuse Caroline. Se prăvăli în scaunul ei, ca şi cum ar fi fost brusc epuizată.

Poppy intră cu o carafă de cristal cu whisky şi cu patru pahare.

– La fix, Poppy, zise Caroline. Toţi prinţii ăştia şi mănuşile îşi spun cuvântul.

– Dar de ce n-ar avea domnul Heath informaţii? întrebă Hollis în timp ce Caroline accepta un pahar de whisky de la Poppy. Măcar el ar putea să povestească despre ce-au discutat.

– Nu ştiu, răspunse Caroline. Nu pare genul care să fie implicat într-o conspiraţie, nu? Şi, în plus, îşi petrece weekendurile într-o casă din cealaltă parte a oraşului.

Ridică din sprâncene şi se uită cu subînţeles la surori.

– Ce fel de casă? întrebă Eliza în timp ce Poppy îi dădea un pahar cu whisky.

– Vrea să zică un bordel, spuse Poppy.

– O!

Hollis notă repede ceva înainte de a lua paharul oferit de Poppy.

Poppy luă ultimul pahar şi se aşeză pe canapea lângă Eliza.

– Indiferent ce face el în weekenduri, a vorbit cel puţin o dată cu sărmanul om ucis la bal. Caro, tu o cunoşti pe fata lui. Poate că ştie ceva despre conversaţia lui cu alucianul, sugeră Eliza. Eu aş zice că ar trebui luat în seamă faptul că cineva a avut o conversaţie cu un om care a fost găsit mort a doua zi, nu credeţi? N-ar fi putut oare să menţioneze ceva despre asta la cină?

– Aşa e! zise Hollis entuziasmată. Caro, n-ai spus tu că domnişoara Heath este deseori văzută în compania tatălui ei? Trebuie să ne prezinţi.

– Nu fi absurdă, spuse Caroline. Nu credeţi că n-ar trebui să continuaţi cu treaba asta?

– De ce nu? vru să ştie Eliza. Pentru că prinţului nu-i convine? Sunt sătulă până peste cap de bărbaţi care cred că sunt lipsită de creier, că nu pot să pricep chestiuni complexe.

Hollis, Caroline şi Poppy o priviră surprinse.

Eliza pufni.

– Cred că lipsa totală de respect de care am parte din partea domnilor de la tribunal mi-a rămas în cap. Vă asigur că am citit la fel de multe legi câte au citit ei...

– Ai putea s-o inviți la ceai! sugeră Poppy înainte ca Eliza să înceapă o poveste familiară despre lipsa de respect cu care a fost tratată la tribunalul tatălui ei doar pentru că era femeie.

– Abia o cunosc suficient de bine încât să o invit la ceai, protestă Caroline.

– Te rog... Orice debutantă necăsătorită ar fi *încântată* să vină la casa Hawke și să dea ochii cu frumosul Lord Hawke. Orice femeie cu excepția Elizei, spuse Hollis, aruncând o privire în lături către sora ei.

Eliza țâțâi.

– Mai degrabă m-aș mărita cu prințul moștenitor al Aluciei.

Caroline oftă.

– Bine. Fie, o s-o invit la ceai, dar numai dacă-mi povestești totul din nou, Eliza. Mai ales partea în care l-ai dat afară pe prințul moștenitor.

Eliza se ridică și își drese glasul.

– *Dacă știți cine sunt, atunci cu siguranță știți că nu mă puteți refuza*, zise ea imitând accentul și vocea lui joasă. *Acum, fii fată bună și du-te și adu-l naibii pe taică-tău.*

Poppy, Hollis și Caroline râseră scandalizate.

– Și i-ai spus să plece? întrebă Hollis.

– O să interpretez eu parta asta, interveni Poppy, ridicându-se de pe scaun. *Nu sunt o copilă, nu sunt impertinentă, sunt stăpâna acestei case și eu spun că nu, nu puteți să-l vedeți pe tatăl meu acum și, sincer, v-aș ruga pe amândoi să plecați acum*, spuse pe un ton mai înalt decât al ei. Și apoi a arătat spre ușă, asta în cazul în care n-o găseau singuri.

Caroline izbucni în hohote de râs.

– Suntem singura casă din toată Londra care îi dă afară! spuse Hollis.

– S-ar putea să nu fim și ultima pentru nătângul ăla cu nasul pe sus, zise Eliza dând din mână.

– Dar, Eliza, cum rămâne cu ochii lui frumoși? întrebă Hollis străduindu-se să tragă aer în piept.

Râdea așa de tare încât lăcrima.

– Ochi de diavol, aia sunt.

– O, și ce *diavol*. Ei bine, un diavol e un amant mai bun decât un înger, fu de părere Hollis.

– Hollis! exclamară Poppy și Caroline în același timp.

Femeile izbucniră în crize de râs.

Lătratul brusc al câinilor le reduse la tăcere. Auziră pe cineva mișcându-se sus.

– Trebuie să fie judecătorul, care s-a trezit, zise Poppy și se grăbi să iasă din cameră.

Câteva clipe mai târziu, se întoarse cu judecătorul.

– Cine-i acolo, Poppy? întrebă el pe un ton prietenos în timp ce ea îl ajuta să traverseze încăperea către fotoliul lui preferat.

– Eu, tati, spuse Hollis. Cu Eliza.

– Și eu! zise Caroline. Se ridică în picioare. Ce elegant sunteți astăzi, onorabile, spuse ea aplecându-se către el pentru a-l săruta pe obraz.

– O, mă flatezi, Caro! Ai băut un păhărel, ei? întrebă el când ea se îndepărtă.

– Nimic nu trece de nasul dumneavoastră, nu-i așa? zise Caroline veselă.

Judecătorul se așeză în fotoliu și pipăi în jur căutându-și lucrul de mână. Lucrase la o bucată lungă de culoarea fildeșului. Ce era, Eliza nu putea spune. Îi plăcea să-și țină mâinile ocupate, iar lucrul de mână era ceva ce putea face. Întinse în poală bucata de material ale cărei capete se așternură pe jos. Lui Pris îi păru locul perfect pentru un pui de somn, așa că sări din spatele unui raft cu cărți pentru a se așeza deasupra unui capăt. Jack și John, care îl însoțiseră pe judecător în salon, se învârti fiecare de câte trei ori înainte de a se lăsa să cadă în mici mormane în formă de câine în pătuțurile lor.

– Ce puneți la cale azi? întrebă judecătorul jovial.

– O! Era să uit, spuse Caroline. Am trecut s-o văd pe Lady Cubison. O știți pe Lady Cubison, onorabile, nu-i așa? E modista la care apelează toată lumea.

– N-am văzut-o, zise el.

– Tati, nu ne tachina, îl rugă Hollis.

– Mai degrabă aș muri de propria-mi mână decât să vă tachinez, dragă.

– Ei bine, a avut destul de multe știri, continuă Caroline. Mai mulți gentlemeni au venit să întrebe despre mănușă.

– Mănușă? Ce mănușă? întrebă judecătorul.

– Mănușa infamă scăpată la Kensington. Se pare că, după ce prințul de Alucia a plecat de la bal, o mănușă a fost scăpată în afara

reședințelor private de la Kensington. Unii sunt de părere că a fost un fel de semnal. Cum ar fi să-i transmită criminalului că era momentul, explică Hollis.

– O, *acel* tip de semnal, zise judecătorul gânditor. Nu putea să fi fost pur și simplu o mănușă scăpată?

– Putea, recunoscu Hollis.

Judecătorul aprobă din cap știutor.

– Dar presupun că modista nu a sugerat că un feldmareșal purta mănușa aceea, nu?

– Nu, dar sunt sigură că s-a *gândit* la asta, spunse Caroline.

Eliza schimbă priviri cu sora ei.

– Din tăcerea bruscă a fiicelor mele pot presupune că suntem cu toții de părere că modista a văzut într-adevăr zvonul scris despre feldmareșal. Eliza, dragă, ai greșit foarte mult când i-ai dus biletul lui Hollis. Și Hollis, dragă, tu ai greșit mai mult când l-ai tipărit.

– Dar, tati, e posibil ca noi să fi fost de folos, încercă Hollis.

– Nu ați fost de nici un alt folos decât să stârniți praf. Nu vreau ca fiicele mele să aibă vreun rol în asta. Lasă jos lucrul de mână și întoarse capul spre centrul camerei, unde stătea Eliza. Trebuie să insist să îmi dați cuvântul vostru, amândouă. Și tu ai putea face la fel, Caro, și tu, Poppy. Nu vă permit să vă implicați în nici un fel în ancheta asupra morții acelui om sărman. Am cuvântul vostru?

Cele patru își mormăiră cu sfială consimțământul.

– Balul ăsta s-a dovedit un deranj destul de mare, bombăni judecătorul. Vă aud cum vă dați ochii peste cap.

– Tati, spuse Eliza aruncându-i lui Hollis o privire în care se citea întrebarea nerostită dacă se cuvenea sau nu să-i spună tatălui ei restul.

– Da? zise el ridicându-și lucrul de mână. Ce mai e?

Eliza înghiți în sec.

– Am avut vizitatori.

Îi povesti tatălui ei despre vizita prinților. Se așteptase la o dojană zdravănă, dar când îi relată despre cum îi vorbise prințul și reacția ei imediată de a-l da afară, tatăl ei chicoti.

– Ei bine, asta alungă orice teamă a mea că unul dintre acești prinți ar putea să te ia de lângă mine, Eliza. Poppy și cu mine am fi destul de pierduți fără tine.

– I-i las pe burlaci lui Caro, zise Eliza. Chiar luna trecută am citit în *gazetă* că e foarte căutată pe piața căsătoriilor.

Caroline râse.

– Niciodată să nu vă îndoiți de beneficiile aduse de relația cu prietenii care au o gazetă. Ei bine, acum chiar trebuie să vă urez tuturor o zi bună. Beck și cu mine luăm masa în seara asta cu soții Montpassen.

Se opri să-l mângâie pe Pris, care sărise în poala judecătorului.

Când plecă, Eliza se întoarse la ceasul ei, iar Hollis mâzgăli câteva notițe. Viața, așa cum o știau, reveni la cursul ei normal.

Normală rămase până după-amiaza următoare, când Caroline trimise veste că ceaiul cu Lucille, fiica bancherului, fusese stabilit pentru sâmbătă după-amiază.

Nu se pusese niciodată problema că nu aveau să-și ducă la îndeplinire planurile, în pofida avertismentului judecătorului.

Ele trei nu ascultau niciodată ce le spunea să facă un bărbat.

Capitolul 10

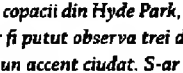

O pasăre cocoțată în copacii din Hyde Park, într-o după-amiază friguroasă de sâmbătă, ar fi putut observa trei domni îmbrăcați în lorzi englezi, dar vorbind cu un accent ciudat. S-ar putea să fi observat, de asemenea, o păuniță drăguță care se ținea după ei, etalându-și penele în speranța de a fi observată.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Leopold era furios pe Sebastian și, fără tragere de inimă, acesta din urmă trebuia să admită că el avea dreptate. Din păcate, când domnișoara Tricklebank refuzase să-și trezească tatăl, își pierduse cumpătul. Dar, în apărarea lui, fuseseră câteva zile grele, iar Sebastian nu întâlnise în viața lui o femeie mai lipsită de respect.

Și casa aceea. Ce amestec de ceasuri și animale și fire de tricotat și cărți! Sfori și panglici înșirate de-a lungul pereților, iar în camere, pantofi, șaluri și hârtii împrăștiate. Era dezordonată și înghesuită și, deși i se potrivea în mod evident grupului ciudat de oameni care trăiau acolo, o găsise teribil de tulburătoare.

Și-ar fi dorit să aibă ocazia să analizeze tot ceea ce vedea. Pentru a afla cum trăiau englezii. Pentru a înțelege de ce cineva ar stivui cărți pe podea.

– Nu puteai face nimic mai rău decât ceea ce ai făcut, spuse Leopold pufnind.

– Bine, a fost o prostie, admise Sebastian. Dar trebuie să recunoști că nu există femeie mai neobrăzată!

– *Je*, a fost neobrăzată. Ce contează? E un nimeni. O slujnică.

– Tocmai de-asta contează, se plânse Sebastian. Niciodată în viața mea nu mi s-a mai vorbit așa de către un om de rând. Ascultă la mine, Leo, dacă li se permite oamenilor de rând să trateze așa de urât un prinț, e doar o chestiune de timp până când lorzii o să scuipe la picioarele tale. Ce îndrăzneală pe femeia aia!

– N-ar fi trebuit să fii deloc acolo, Bas, iar acum n-ai făcut decât să atragi și mai mult atenția asupra ta. Crede-mă, povestea despre prezența ta în salonul acelei femei simple se va răspândi prin Londra ca focul. Scuturâ din cap. Nu-mi vine să cred că eu sunt cel care-ți spune așa ceva *ție*.

Nici lui Sebastian nu-i venea să creadă. Leopold fusese chemat să dea socoteală de mai multe ori pentru comportament neadecvat, în general ca rezultat al prea multor petreceri ce implicau whisky și femei în exces.

Sebastian fusese însă întotdeauna modelul decenței. Chiar era surprins de cât de repede își pierduse cumpătul cu femeia aceea. Voia să creadă că avea de-a face cu tensiunea provocată de moartea lui Matous, dar, privind retrospectiv, își dădu seama că putea avea de-a face mai degrabă cu faptul că nimeni nu îi spusese vreodată *nu* – cu atât mai mult o femeie.

Nimeni nu-i spusese niciodată altceva în afară de „Da, Alteță" sau „Cum doriți, Înălțimea Voastră". Ea însă nu avusese nici cea mai mică reținere să spună nu și să facă acest lucru de parcă el ar fi fost un copil. Refuzul ei îl șocase – femeile erau prea preocupate, prea dornice să-i intre în grații, oricât de măruntă și indiferent de cât de lipsită de sens i-ar fi fost solicitarea. Iar femeia asta îi cerea, într-un mod scandalos, să iasă afară din casa ei? Dacă era aluciană, ar fi putut s-o arunce într-o închisoare sau să se asigure că avea să spele podele tot restul vieții.

Dar asta nu s-ar fi întâmplat niciodată, pentru că nici o femeie aluciană nu ar fi făcut vreodată așa ceva. Și risca să presupună că nici o altă englezoaică.

Femeia asta... Nu întâlnise niciodată pe cineva la fel ca ea. Era destul de atrăgătoare, cu părul ei castaniu-auriu și cu ochii aceia de un albastru-gri neobișnuit de deschis. Totuși, era diferită de multe alte femei atrăgătoare pe care le întâlnise în viața lui. La început, nu înțelesese de ce, dar apoi, după ce reflectase, îi devenise evident – ea nu-l privea cu ochii plini de speranță. Deși știa cine era, nu se uita la el cu vreo venerație deosebită. Deloc.

Era ciudat de deconcertant. Nu știa cum să privească o femeie în ochii căreia era ca un intrus în casa ei. Nu știa ce părere să aibă despre faptul că prezența lui nu era căutată sau dorită. Nu coincidea cu viața lui de zi cu zi.

Totul în Anglia îl făcea să simtă că nu coincidea cu viața lui obișnuită.

Cu toate acestea, Leopold avea dreptate – indiferent de orice altceva, Sebastian dăduse dovadă de o lipsă uimitoare de control. Mai mult, nu primise informațiile pe care le căuta. Asta îl înfuria cel mai tare. Domnișoara Tricklebank cunoștea ceva, cel puțin asta reieșise clar, iar el dăduse cu piciorul șansei de a descoperi despre ce era vorba.

În noaptea aceea, se răsucise pe toate părțile, dezbătând cu sine, întrebându-se ce trebuia să facă. A doua zi dimineață, îl anunță pe Leopold că se întorcea în Bedford Square.

– Cred că o iei razna în fața ochilor mei, spuse Leopold tăios.

– Simt că am luat-o puțin razna. Trupul lui Matous se află în drum spre casă, în Helenamar, spre soția și copiii lui, zise el referindu-se la capitala Aluciei. Și nu suntem mai aproape de a ști cine i-a făcut asta decât eram în dimineața în care l-am găsit. Cum pot să mă întorc la soția lui și să-i spun că nu știu nimic? Că n-am făcut nimic?

Conversația lor fu întreruptă de o bătaie în ușă. Patro îl anunță pe feldmareșalul Rostafan și pe ministrul de Externe Anastasan. Sebastian îi aruncă o privire fratelui său când cei doi bărbați își făcură apariția înăuntru. Amândoi se gândeau la același lucru – nu știau dacă puteau să aibă încredere în feldmareșal, dar nici în Caius. Toată lumea și toate lucrurile erau acum suspecte.

Ca de obicei, Rostafan se așeză la masă fără invitație. Caius rămase în picioare. Lui Sebastian i se păru neliniștit, ceea ce era de așteptat având în vedere toate cele întâmplate. Evenimentele din ultima săptămână îi zdruncinaseră pe toți, cu excepția lui Rostafan, care întinse mâna spre un ciorchine de struguri din centrul mesei, fără a fi invitat.

Sebastian se întrebă dacă îl cunoștea cu adevărat pe vreunul dintre acești bărbați din jurul lui. Niciodată nu se simțise atât de singur.

– Ce vești sunt? întrebă el.

– Sunt incompetenți, mormăi Rostafan. Asta-i vestea. Tot ce avem sunt asigurările lor bune de nimic, cum că toate pistele sunt cercetate în amănunțime. Dacă-mi permiteți, Înălțimea Ta, aș dori să încep și eu să investighez. Nu putem să avem încredere în englezi. Din punctul nostru de vedere, a fost un complot pus la cale pentru a obține avantaj în negocieri.

– Ce avantaj ar putea oferi crima? întrebă Sebastian. O să discut cu Botley-Finch ca să aflu ce progrese au făcut.

– Botley-Finch își petrece mai mult timp la clubul pentru domni decât cu afacerea în cauză, se plânse Rostafan. Scoase un oftat puternic și se împinse în masă. Pierdem din oportunitate cu fiecare zi ce trece.

– Înțeleg, zise Sebastian. După cum am spus, o să discut cu Botley-Finch.

Dar era evident că Rostafan voia mai mult și îi susținu privirea lui Sebastian, așteptând. Pentru că nu primi oricare ar fi fost răspunsul pe care-l aștepta, se ridică brusc.

– Dacă pot pleca, Alteță...

Sebastian făcu un gest către ușă.

Feldmareșalul părăsi țanțoș încăperea. Caius îl privi plecând, apoi aruncă o privire spre Sebastian, vădit confuz. La fel se simțea și Sebastian – nu putea ghici ce era în mintea lui Rostafan. Din punctul lui de vedere, mareșalul își ascundea propria vinovăție. Dar nu putea împăca această idee cu rațiunea. De ce l-ar fi ucis Rostafan pe Matous? Ce motiv ar fi avut cineva să-l omoare pe Matous?

– Te rog, Caius, aș dori să stau de vorbă între patru ochi cu fratele meu.

– Pot să fac ceva pentru a ajuta? întrebă Caius.

Sebastian clătină din cap.

Caius adoptă o expresie resemnată. Își plecă privirea și părăsi încăperea. Sebastian făcu un semn spre Patro să plece.

Când rămaseră complet singuri, spuse:

– Mă duc înapoi la judecător.

Leopold deschise gura să vorbească. Apoi o închise. Se lăsă pe spătarul scaunului cu un oftat profund și se frecă la ochi cu palmele.

Sebastian se ridică și se duse la fereastră.

– Crezi că ar trebui să las ancheta pe seama lui Rostafan?

– Nu.

– Nici eu. Singurul lucru pe care-l știu cu certitudine este că nimeni n-a văzut pe cineva venind sau plecând în noaptea aia, iar Rostafan a fost acuzat într-o gazetă pentru doamne. Astea-s toate informațiile pe care le avem. N-o să las lucrurile astfel, Leo.

– Dar englezii sunt...

– De data asta o să mă duc singur. Nu te implic pe tine. N-o să am nevoie de mai mult de doi oameni. Dar trebuie să știu cine l-a arătat cu degetul pe mareșalul nostru. Abia mă mai pot uita la el fără să mă întreb dacă m-a trădat.

– Presupui că o să poți să intri, sublinie Leopold. Ai uitat că ți s-a cerut să pleci? Pentru Dumnezeu, lasă autoritățile engleze să se ocupe de vânătoare.

Fratele lui era mai preocupat de aparențe, la fel ca tatăl lor.

– Sunt de acord cu Rostafan în privința asta... ei *nu* investighează, cel puțin nu cu prioritate. Aruncă o privire spre fratele lui. Ei nu ne împărtășesc dorința de a găsi criminalul. Ei cred că asta are de-a face cu rebeliunea, că a fost ucis de un weslorian sau de un alucian și probabil că au dreptate. Chiar putem să mai așteptăm răspunsuri? De unde știi că vinovatul nu mă pândește pe mine?

– Dacă te pândește cineva, mergând prin Londra fără pază ai fi o țintă ușoară, Bas.

– N-o să știe că sunt eu. O să mă îmbrac ca un fel de negustor. Dă-mi doi oameni și o trăsură.

Leopold clătină din cap.

– O să-ți repet... e necugetat și nesăbuit.

Se ridică totuși să facă ceea ce îi ceruse Sebastian.

În după-amiaza următoare, Egius îl ajută pe Sebastian să se deghizeze în ceea ce amândoi considerau că ar putea trece drept un englez obișnuit de pe stradă. Purta cămașă și vestă, un palton ce lăsa impresia că fusese peticit și cusut de nenumărate ori și o pălărie atât de uzată, încât borul i se lăsa peste ochi.

– Ce se presupune că sunt? îl întrebă pe Egius.

– Un englez, Alteță.

– Da, dar negustor? Brutar? Avocat?

Egius păru încuiat de întrebare.

– Un englez, repetă el, mai puțin încrezător.

Sebastian se afla într-o trăsură împrumutată, una pe care Leopold reușise să pună mâna. Nu-i plăcea să-și implice fratele în această șaradă, dar nu avea pe nimeni altcineva care să-l ajute, nu avea pe nimeni în care să aibă încredere cu adevărat. Cât de uimitor era că un om care era pe cale să devină viitorul rege al unei națiuni nu avea în cine să aibă încredere.

Le indică celor doi paznici să parcheze la capătul de nord al pieței.

– Rămâneți aici, le spuse el.

– Alteța Sa regală prințul Leopold a insistat să nu vă lăsăm să vă duceți singur, spuse unul dintre gardienii alucieni.

– Când ne întoarcem, puteți să-i confirmați prințului Leopold că nu v-am permis eu să vă supuneți poruncii lui, răspunse Sebastian în engleză.

Nimeni nu trebuia să-i audă vorbind limba lor maternă și să se întrebe de ce pândeau prin piață niște alucieni deghizați în englezi.

– Vorbiți în engleză.

– Alteță, spuse celălalt. Nu este sigur...

Sebastian deschise ușa trăsurii și sări din ea.

– Rămâneți aici.

Închise ușa și se îndreptă grăbit spre ușa roșie de la numărul 34 din Bedford Square.

Ciocănitul lui fu întâmpinat de lătratul frenetic al celor doi câini, care de data asta zgâriau cu furie de cealaltă parte a ușii. Sunetul fu rapid înecat de strigătele unei femei care le spunea să se potolească. Ușa se întredeschise vreo doi centimetri, iar o femeie cu fața ascunsă vederii îl privi pe Sebastian prin deschiderea îngustă. El realiză că era slujnica ce se arătase mirată când stăpâna ei îi dăduse afară din salon.

Nu părea să-l recunoască. Îl analiză rapid din cap până în picioare, în timp ce cu piciorul încerca să-i împingă pe câini din dreptul ușii deschise.

– Livrările și ofertele prin spate. Nu la ușa din față.

– Nu sunt... Mă scuzați, ați putea s-o informați pe domnișoara Tricklebank că pri...

Se opri la timp. Se descurca jalnic când venea vorba de tăinuire. Ceea ce, în circumstanțe normale, ar fi recunoscut cu mândrie. Acum, incapacitatea de a juca acest joc i se părea supărătoare.

– Vreți s-o informați că domnul Chartier dorește s-o vadă?

Ea deschise ușa puțin mai larg și se uită la el.

– Cine?

– Domnul Chartier.

Ochii ei se îngustară ușor și se uită la el atentă, măsurându-l cu privirea de sus până jos și înapoi.

– Așteptați aici, spuse ea și închise ușa.

O auzi comandându-le cu voce tare câinilor s-o urmeze, iar zgomotul făcut de femeie și de animale se îndepărtă de ușă.

Așa că rămase acolo ca un pretendent în pragul ușii, în văzul întregii Anglii. Așteptarea i se păru interminabil de lungă. Era o pradă ușoară, exact așa cum se temuse Leopold – oricine putea să-l împuște, să-l pună la pământ sau să-l lege fedeleș. Era expus lumii, ceea ce patria lui se străduise în permanență să se asigure că nu se va întâmpla niciodată.

Sebastian se uită o dată sau de două ori peste umăr la trăsură. Și-o imagină rechiziționată, ceea ce l-ar fi forțat să se descurce într-un oraș pe care nu-l cunoștea. Un oraș în care toți ceilalți reușeau să se orienteze în fiecare zi. În care el ar fi rătăcit pe străzi ca un cerșetor fără pălărie.

Cu cât aștepta mai mult, cu atât i se întețea teama de a fi observat. Se aștepta ca dintr-un moment în altul să fie strigat pe nume sau să fie atacat pe la spate.

În cele din urmă, ușa se deschise brusc speriindu-l, iar de data aceasta în prag se afla domnișoara Tricklebank. Ea se încruntă. Se lăsă într-o reverență fără tragere de inimă, ceea ce era o descriere generoasă a gestului pe care îl făcuse.

– Dumneavoastră din nou.

– Domnișoară Tricklebank, vă datorez scuze.

– Cu siguranță, așa este.

Își încrucișă brațele la piept și îl privi cu ochii ei neobișnuit de gri.

– Comportamentul meu de ieri a fost... nejustificat.

– Mmm.

Câte scuze era nevoit să ceară? Era destul de ruginit la treaba asta – viața lui nu prea îi oferea ocazii în care să-și ceară scuze pentru ceva, cu atât mai puțin unui om de rând.

– Dumneavoastră... înțelegeți ce am spus? întrebă el.

– Vorbesc engleza foarte bine, mulțumesc. Ceea ce înțeleg eu este că nu știți cum să vă cereți scuze.

El clipi.

– Mai degrabă, cred că dumneavoastră nu știți cum să le acceptați.

Ea dădu să închidă ușa.

Sebastian apucă ușa ca s-o oprească.

– În regulă, ceda el. Comportamentul meu a fost... nepoliticos, spuse împrumutând un cuvânt rostit de ea.

În interiorul lui făcu o grimasă. În general, nu era un om nepoliticos. Sau nu fusese, până ieri. *Arta supremă a războiului este să îți supui un inamic fără să lupți*, spunea un vechi proverb chinez. Fusese învățat acest lucru pe când era doar un băiat și eșua lamentabil.

– Nu am nici o scuză de oferit în afară de suferința mea la pierderea unui tovarăș alucian și a unui prieten personal. Îmi cer scuze, domnișoară Tricklebank.

Ea își coborî mâna de pe ușă.

– A fost prietenul dumneavoastră? Nu știam că vă era *prieten*. Dacă n-am spus-o, vă voi spune acum că îmi pare sincer și teribil de rău pentru pierderea dumneavoastră.

Părea să-și fi îmbunat atitudinea față de el. Părea chiar sinceră. El dădu drumul ușii.

– Pot să intru, vă rog? întrebă el încet. Vă dau cuvântul că voi fi politicos.

– Este prințul? întrebă slujnica înălțând capul peste umărul domnișoarei Tricklebank.

Întrebarea îl surprinse pe Sebastian – nu era obișnuit ca servitorii să pună întrebări, mai ales dacă erau indiscrete. Rolul lor era să servească și să tacă în timp ce făceau asta, apoi să dispară în umbră. Așteptă ca domnișoara Tricklebank să o admonesteze. Nu o făcu. Ea zise:

– *Este* prințul, din nou. Nu-i așa că e ciudat, Poppy, că îmi doream atât de mult să fac cunoștință cu un prinț regal ca să pot spune că am făcut-o, iar acum am făcut cunoștință de atâtea ori cu el, încât s-ar putea crede că suntem prieteni?

Ea îi zâmbi frumos.

Sebastian vru să-i spună că în mod cert *nu* puteau fi numiți prieteni, dar se răzgândi în timp ce îi admira zâmbetul.

Domnișoara Tricklebank se aplecă înainte și privi în josul străzii.

– Doar dumneavoastră astăzi, Alteță? Ar fi mai bine să intrați. Ați atras și-așa destulă atenție.

– Ce? Unde? întrebă el și privi peste umărul ei.

Nu zări pe nimeni.

– Poate că dumneavoastră nu observați cum flutură draperiile pe aici, dar eu sigur le văd. Deschise ușa larg. Intrați, vă rog.

– Mulțumesc. Trecu de ușă și își scoase politicos pălăria. O întinse, dar nici domnișoara Tricklebank, nici slujnica nu păreau

dispuse să i-o ia. Așa că renunță încet la gestul de a-și oferi pălăria. Pot să vă întreb dacă judecătorul este prezent?

– În prezent, nu. Poppy, presupun că ar trebui să luăm ceaiul și să încercăm să facem o prezentare așa cum se cuvine, spuse domnișoara Tricklebank, apoi râse, ca și cum o prezentare așa cum se cuvine ar fi fost ceva imposibil. Făcu un gest către salon. Aveți grijă pe unde călcați, Alteță. Azi mutăm niște cărți.

Sebastian o urmă. Când păși peste prag, cei doi câini săriră din pătuțurile lor de lângă vatră și se repeziră pentru a face cunoștință cu încălțările lui. El rămase în picioare stânjenit, neștiind ce să facă cu câinii sau cu pălăria, pe care o strângea cu ambele mâini.

– Pentru Dumnezeu, Jack și John, lăsați-l în pace pe sărmanul om! Duceți-vă în pat, comandă domnișoara Tricklebank arătând spre pătuțurile câțeilor.

Unul dintre câini plecă imediat. Celălalt era mai puțin dispus să se conformeze, așa că ea îl luă în brațe și îl puse în pătuțul lui.

– Puteți să-mi spuneți când vă așteptați să se întoarcă judecătorul? întrebă Sebastian ocolind cu grijă un teanc de cărți de pe jos.

– Nu mai devreme de ora cinci. E la tribunal.

Domnișoara Tricklebank aruncă o privire spre ceasul cu pendulă din încăpere, care ticăia scurgerea timpului pentru toți.

Sebastian se uită și el la ceas. Stătea mândru aliniat lângă alte ceasuri aflate în diferite stadii de dezmembrare. În ce scop, nu putea ghici. Și, cocoțată între ceasurile de pe șemineu, era o pisică alb cu negru, care-l privea cu îngâmfare.

Era abia trei și jumătate, spuneau toate ceasurile care funcționau, iar Sebastian căută repede cea mai bună modalitate în care putea să aștepte întoarcerea judecătorului.

– Dacă-mi permiteți, domnișoară Tricklebank, aș dori să subliniez încă o dată cât de imperativ este să îl văd pe tatăl dumneavoastră. El a tipărit ceva de o importanță vitală pentru mine. Ceva care ar putea conduce spre un indiciu în legătură cu persoana care mi-a ucis prietenul.

– Da, spuse ea încet. Dar nu el l-a tipărit, Alteță.

Cum putea să nege? Era negru pe alb, tipărit în gazeta pe care o deținea judecătorul.

– A fost tipărit clar în gazeta lui...

– Sunt conștientă...

– Nu mă aștept să înțelegeți...

– Poftim? Ea scoase un sunet despre care el nu putea spune sigur dacă era un râs sau un lătrat. De ce nu?

– Păi, eu...

Întrebarea ei îl luă pe nepregătite. Un milion de lucruri îi trecură prin minte, cum ar fi faptul că nici el nu înțelegea sau că nu ar fi putut explica straturile intrigii politice din ultimii ani de la Curtea Aluciei. Dacă el nu înțelegea, cum se putea aștepta să înțeleagă o femeie care era, în esență, o simplă îngrijitoare?

– Pot să vă asigur că tatăl meu n-a fost responsabil pentru tipărire. Persoana aceea a fost... altcineva.

Ea făcu o mișcare din încheietură și își ridică bărbia, parcă așteptându-se ca el să o provoace.

– Altcineva? Cine, atunci? Trebuie să vorbesc cu el. Este foarte...

– Urgent, urgent! Da, Alteță, înțeleg. Pentru numele lui Dumnezeu, nu este evident că persoana pe care o doriți sunt eu? Ce naiba spunea? Pentru ce s-o dorească? Ea roși. Nu mă refer la *dorință* în acel sens al cuvântului și nu știu de ce trebuie să păreți atât de surprins, dar este adevărat, eu sunt persoana cu care doriți să vorbiți, căci eu sunt cea care a primit știrea și i-a menționat-o ăăă... persoanei care publică gazeta.

Sebastian se holbă la ea.

– Ați dat cuiva o bârfă otrăvitoare despre o potențială crimă de dragul de a o tipări într-o gazetă pentru doamne?

Ea se încruntă puțin, ca și cum acel gând nu i-ar fi trecut prin cap.

– N-a fost o bârfă. Era un bilet adresat tatălui meu.

Inima lui Sebastian tresări.

– Un *bilet*? *Ce* bilet? De cine era scris? De ce i-a fost trimis tatălui dumneavoastră?

– Nu era semnat. Spunea doar că era feldmareșalul și nimic mai mult. Tatăl meu a bănuit că i-a fost trimis lui pentru că luna asta se ocupă de borderoul penal la el la tribunal. Poate că cine l-a scris a crezut că el se va asigura că va fi investigat.

Sebastian era uluit. Cineva scrisese un bilet pentru a-l incrimina pe Rostafan? Se răsuci încet și lăsă blestemata de pălărie pe un birou. Se întoarse și o studie pe domnișoara Tricklebank. Ea îl studia la rândul său, cu expresia ei precaută. Putea oare să aibă încredere în ea? Era posibil ca ea să fi făcut parte din subterfugiul din

jurul morții lui Matous? Instinctele îi spuneau să nu aibă încredere în ea, totuși, avea ceva care îl făcea să se gândească de două ori. Poate că era acea sinceritate uluitoare cu care-l tratase până acum. Ea nu încerca să-și ascundă acțiunile sau faptul că primise un bilet. Se uita la el fără nici cea mai mică urmă de disimulare.

Totuși, nu avea sens. Părea genul de femeie care duce o viață liniștită. Așadar, de ce primise ea un bilet? Ce avea ea de-a face cu asta? Sau tatăl ei. Ce legătură ar putea un judecător orb cu moartea lui Matous? Clătină din cap și își frecă spațiul dintre ochi.

– Madam, vă implor, spuneți-mi ce știți! De la început, dacă nu vă supărați.

Ea își mută greutatea, parcă neștiind dacă pentru așa ceva ar trebui să stea în picioare sau să se așeze.

– Asta-i tot, de fapt. La câteva zile după bal, un bărbat ne-a adus corespondența de dimineață, iar biletul era în acel teanc de scrisori.

– Poștașul dumneavoastră.

– De fapt, nu era poștașul nostru obișnuit. Mi-a înmânat corespondența și a plecat. Am adus-o înăuntru, am frunzărit-o și am dat de el. Un bilet îndoit, adresat tatălui meu.

– Aveți idee de ce tatălui dumneavoastră?

– Poate pentru că este judecător la Înalta Curte de Justiție, după cum am zis. Cred că tatăl meu are dreptate... cel care a scris biletul a crezut că el ar putea interveni în orice anchetă.

– Tatăl dumneavoastră este implicat în anchetă?

Ea clătină din cap.

– Sunt sigură că ar fi menționat asta. El s-a gândit că a fost trimis greșit.

– Pot să văd acest bilet?

Înainte ca ea să apuce să răspundă, slujnica intră în cameră cu un serviciu de ceai din argint ce părea destul de încărcat.

– Iată! intonă ea.

Sebastian își înăbuși un oftat – tocmai începuse să facă ceva progrese și voia să vadă biletul.

– Poți să-l pui acolo pe masă, Poppy, te rog, zise domnișoara Tricklebank.

Slujnica – sau Poppy, aparent – îi zâmbi lui Sebastian în timp ce traversa camera.

– Parcă se repetă ziua de ieri, nu-i așa?

Depuse serviciul de ceai pe birou. Turnă două cești și îi întinse una domnișoarei Tricklebank. Vru să i-o dea pe cealaltă lui Sebastian, dar el scutură din cap. În mod ciudat, slujnica nu lăsă ceașca jos, ci o luă pentru sine. Se așeză lângă domnișoara Tricklebank, duse ceașca la buze și sufla ușor în ceai înainte de a sorbi.

Pentru Dumnezeu, ce se întâmpla în casa asta? De când participau servitorii la ceai? De când femeile nu erau absolut deloc intimidate de viitorul rege al Aluciei? Toate acestea erau foarte, *foarte* noi pentru el. Dar nu conta asta acum.

– Biletul, domnișoară Tricklebank. Pot să-l văd?

Domnișoara Tricklebank nu era atentă. Avea fruntea încruntată și îl analiza din cap până în picioare.

– De ce sunteți îmbrăcat așa?

– Pardon? Sebastian privi în jos, uitând de costumația lui. Evident, ca să evit să fiu remarcat.

– Serios? Ea și slujnica Poppy schimbară priviri. Dar cu siguranță aveți voie să mergeți oriunde vreți.

– Evident, însă eu...

Scutură din cap. N-avea sens să-i ofere explicații.

– Vorbeam despre bilet. Trebuie să-l văd. Nu cred că sunt explorate toate pistele în cadrul anchetei, iar când a apărut zvonul în această... *gazetă*...

– *Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor*, precizează domnișoara Tricklebank.

– Când zvonul a apărut în gazeta pentru doamne, oficialii englezi nu au considerat că este important, iar eu...

– Poftim? zise Poppy ca și cum s-ar fi simțit jignită.

– Îți vine să crezi? spuse domnișoara Tricklebank și își dădu ochii peste cap.

– Nu-mi vine deloc să cred, exclamă Poppy. Sunt invidioși, asta e.

Sebastian habar nu avea despre ce vorbeau femeile sau cine era invidios pe cine.

– Păi da, desigur, fu de acord domnișoara Tricklebank. De-a lungul întregii istorii s-a crezut că publicațiile sunt un domeniu exclusiv pentru bărbați. Le-am dovedit că au greșit foarte mult, nu-i așa?

– Cu siguranță!

– Îmi cer scuze, nu știu despre ce-i vorba, zise Sebastian. Nu a fost important pentru englezi pentru că ei consideră uciderea

secretarului meu o chestiune aluciană. Și chiar ar putea fi, domnișoară Tricklebank, însă cineva l-a implicat pe feldmareșalul meu, cineva care v-a adus un bilet *dumneavoastră* dintre toți oamenii din Londra, iar eu aș dori să știu de ce.

– O, pentru a oferi un indiciu, aș zice eu, spuse Poppy încrezătoare și sorbi din ceai.

– Sau pentru a abate suspiciunea de la adevăratul vinovat, numind pe altcineva în mod eronat, răspunse domnișoara Tricklebank.

Poppy zâmbi.

– Ce *isteață* ești, Eliza. Desigur! Prim-ministrul alucian ar putea fi la fel de bine responsabil, însă spunând că feldmareșalul e de vină, sau ceva de genul ăsta, toată lumea l-ar acuza pe el.

– Prim-ministrul nu este în Anglia, zise Sebastian încercând să le înțeleagă raționamentul.

– Sau cineva ca el, spuse domnișoara Tricklebank ignorându-l pe Sebastian și adresându-se lui Poppy. Am citit destule documente de-ale lui tăticu' și am căpătat ceva experiență în ceea ce privește țițele întortocheate ale minții criminale. Bătu cu degetul în tâmplă.

– Nu știu ce s-ar face judecătorul fără tine, confirmă Poppy.

Era ca și cum Sebastian nici nu s-ar fi aflat în încăpere. Pentru prima oară în treizeci și doi de ani, nu era observat sau nu era nevoie de el.

– Domnișoară Tricklebank! zise el tare. Femeile se opriră din pălăvrăgit și se uitară la el. Acesta aruncă o privire către menajeră. Apoi către domnișoara Tricklebank. Pot să discut cu dumneavoastră în particular? Vă rog.

Cele două femei îl priveau de parcă tocmai le rugase să-și ridice tivul rochiilor. Poppy se coloră la față.

– *Bine*. Puse cu băgare de seamă ceașca de ceai deoparte. Îmi dau seama când *eu* deranjez.

– O, dragă, nu-i așa! strigă domnișoara Tricklebank.

– E în regulă. Vocea lui Poppy era relaxată și veselă, dar privirea ofensată pe care i-o aruncă lui Sebastian înainte de a ieși spunea contrariul.

Domnișoara Tricklebank o urmări cu privirea pe slujnică în timp ce aceasta părăsea salonul, apoi se încruntă spre Sebastian, cu ochii ei drăguți mici de supărare.

– Acum ați făcut-o.

– *Eu* am făcut-o?

– Păi nu *eu* i-am rănit sentimentele.

Chiar nu știa dacă trebuia să râdă sau să-și urle frustrarea către tavan.

– Nu știu cum se fac lucrurile în Alucia, dar Poppy face foarte mult parte din familia noastră și o tratăm ca atare, continuă ea.

– Ce-i cu locul ăsta? mormăi Sebastian în barbă. Se uită din nou în jur la ceasuri și la pisica îngâmfată, la teancurile de cărți și la gheme. Pe cuvânt că nu înțeleg. Nu există *nici un pic* de venerație pentru că faptul sunt prințul moștenitor al unei națiuni străine? Deloc?

Domnișoara Tricklebank se uită la ușa prin care trecuse Poppy.

– Se pare că nu.

Adevărul îl lăsă fără cuvinte. Nici cele mai nebunești închipuiri ale lui nu invocaseră o situație ca aceea în care se afla. Ea, căpoasă cum era, n-avea de gând să-i acorde respectul cuvenit, iar el trebuia să accepte că, în cazul de față, nu conta. Nu era relevant pentru criza în cauză. Trebuia să afle cine îi dăduse biletul, iar dacă singura modalitate prin care putea afla era să înceteze să mai fie prinț în salonul ăsta, atunci așa să fie.

Mai încercă o dată.

– Domnișoară Tricklebank, vă implor să-mi dați biletul care v-a fost adus.

– Ei bine, aș vrea tare mult.

– *Mulțumesc*.

– Dacă l-aș avea. Dar nu-l am. Tata a spus să-l predau autorităților și am procedat întocmai.

Lăsă jos ceașca de ceai și traversă camera până la șemineu și la multele ceasuri de acolo.

– Vreți să spuneți că biletul nu se află în posesia dumneavoastră?

– Din păcate, nu. Nu vă uitați așa urât la mine. Nu mă așteptam să-mi bată la ușă un prinț. Făcu o pauză și chicoti la acest gând. Chiar deloc. Trase un taburet mic de lângă perete și se urcă pe el pentru a examina cadranul unuia dintre ceasuri cu fazele lunii. Cred că ăsta nu merge bine. N-o să fie lună plină în seara asta, nu?

Sebastian simți că începea să amețească.

– Dar gazeta...

– O, i-am dat biletul domnului Frink *după* ce l-am arătat... persoanei care tipărește gazeta. Ajustă cadranul cu fazele lunii și sări jos de pe scaun, zâmbind. Sunteți sigur că nu doriți niște ceai?

– Cine e domnul Frink?

– Funcționarul tatălui meu. Îl ajută la tribunal în cursul activității lui de zi cu zi. Știți, eu n-am voie. Doamne ferește ca o femeie să sfătuiască un judecător de la Înalta Curte de Justiție.

Ea își încrucișă brațele la piept și privi o clipă în gol, aparent supărată din această cauză.

– Unde l-aș putea găsi pe acest domn Frink?

– Să-l găsiți? De ce l-ați... O, Doamne. Nici el n-are biletul. L-a dat poliției londoneze.

Sebastian simțea că mai avea puțin și îi exploda capul. Își trecu degetele prin păr, un tic nervos de care fusese dezbărat de îngrijitoarea lui din copilărie, cu zeci de ani în urmă.

– Cui anume din poliția londoneză?

– N-aș putea spune sigur. Aș fi crezut că cineva v-a menționat asta.

Sebastian își încleștă fălcile. Începea să pară un circ.

– Nimeni n-a menționat asta.

– Serios? Domnișoara Tricklebank se încruntă din nou, ca și cum ar fi încercat să deslușească ceva. Trebuie să vă simțiți destul de descurajat. Ei bine, domnule, eu n-am biletul, dar vă pot spune exact ce scria. Era foarte scurt și zicea așa: *Domnule judecător, persoana responsabilă pentru tragedia de la Kensington este unul de-ai lor. Îndreptați-vă atenția spre feldmareșal.* Și, după cum am spus, nu era semnat.

– Scrisul cum arăta?

– Scrisul? Minunat. Un talent la caligrafie de admirat. Cu urme groase de peniță, pe care eu nu le-am stăpânit niciodată. O mână puternică, aș zice eu. Poate o femeie. Dar putea la fel de bine să fi fost un bărbat.

Sebastian își strânse puntea nasului în încercarea de a alunga o durere de cap atroce, care-și făcea simțită prezența în spatele ochilor. Avusese parte de cea mai bună educație pe care o putea primi un om în această lume, și totuși nu reușea să iasă din acest impas.

– Am de gând să investighez în continuare, spuse ea.

Acum despre ce vorbea?

– Crima, clarifică ea.

Dar o spusese pe un ton atât de calm, de parcă avea de gând să investigheze o crimă și apoi să spele rufele.

– *Dumneavoastră.*

– Da, *eu*, de ce nu eu? Sunt curioasă, iar tata zice că sunt foarte isteață la lucruri de genul ăsta. Nimeni nu-mi acordă nici cea mai mică încredere.

Devenea rapid cea mai absurdă zi din viața lui. Ca și cum ar fi intrat într-un port și s-ar fi trezit în cu totul alt ținut. Totul era cu susul în jos. Încă o dată o cercetă din nou din priviri în căutarea unui indiciu al înșelătoriei, dar nu zări în expresia ei nimic altceva decât încredere și curiozitate.

– Nu fiți ridicolă, domnișoară Tricklebank. Nu *puteți* întreprinde o investigație de una singură.

Ea clipi din ochii ei drăguți și cenușii, apoi își îndreptă umerii de parcă mai avea puțin și se repezea la el.

– Alteță, pare-se că sunteți foarte sigur în privința a ceea ce pot și a ceea ce nu pot face eu. În mod cert, eu *pot* să investighez. L-am văzut la bal, să știți. Și nu doar o dată.

– Pe *cine*?

– Pe ăăă... Își drese glasul. Dădu din mână parcă încercând să-și smulgă din corp acel cuvânt. Pe decedat.

– Cum adică l-ați văzut?

– Chiar așa. Prima dată când l-am văzut era la coada pentru prezentare, unde m-ați călcat pe picior.

El deschise gura, însă ea adăugă repede:

– În mod accidental. Dar, de cel puțin două ori, l-am văzut vorbind cu un bancher.

Un *bancher*? De ce ar fi vorbit Matous cu un bancher? Care bancher?

– Cu cine? Și de unde știți că era bancher? De fapt, de unde știți cine era? Toată lumea purta măști.

– Da, ei bine, domnul John Heath are o prezență foarte aparte.

Era nebună. Despre asta era vorba – oricât de drăguță era, femeia era nebună, iar asta era ceea ce-și imagina ea.

– Au fost mai multe prezențe aparte la bal în seara aceea.

– Mă refer la faptul că domnul Heath este corpolent.

Această întrevedere depășise de mult punctul în care era utilă. Sebastian se uită cu atenție la ea. Da, înțelesese el ceva – ea era

puțin sărită. Probabil că cel mai bun lucru pe care-l putea face era să se retragă și să stea de vorbă despre asta cu Leopold. Cel puțin acum avea numele cuiva care vorbise cu Matous de mai multe ori în seara balului. Era un început.

– Vă mulțumesc pentru ajutor, domnișoară Tricklebank. Mă voi gândi la ceea ce mi-ați spus și voi folosi informațiile cu înțelepciune.

Ea zâmbi răbdătoare, ca și când el ar fi fost un copil care nu pricepea.

– Iau ceaiul cu fiica domnului Heath, spuse. Prietena mea, Lady Caroline Hawke, m-a invitat. O să-mi facă plăcere să vă spun ceea ce am aflat, dacă se ivește ceva.

La ce-ar folosi?

– Vă mulțumesc, dar nu cred că e necesar. O să stau eu de vorbă cu domnul Heath.

Ea scoase un sunet, parcă încercând să-și înghită râsul. La o privire mai atentă, el observă că ea chiar se abținea să nu râdă. De el? Oare această femeie era chiar atât de obraznică?

– Pot să aflu ce vi se pare atât de amuzant? întrebă el încordat.

– Puteți! zise ea veselă. E amuzant faptul că vi se pare că veți reuși să intrați deghizat în casa altui englez și că puteți afla astfel ceva. N-o să meargă, să știți. Dacă domnul Heath știe ceva, n-o să vă zică. În mod sigur crede că are niște probleme și va prefera să le spună compatrioților săi. Asta în cazul în care vă primește. Noi suntem foarte indulgenți aici, în Bedford Square, dar vă asigur că alte case nu sunt așa. Și dacă este ceva de aflat, o să ne spună fata lui.

– Atunci, o să discut cu ea, insistă el, deși Sebastian nu avea idee cum ar fi putut merge în vizită deghizat la o altă tânără. Simțea că depășise limitele prefăcătoriei.

– Dar asta-i imposibil! spuse ea râzând cu și mai multă veselie.

El își încrucișă brațele la piept exasperat.

– Continuați, atunci. Până acum nu v-ați sfiit să-mi spuneți de ce greșesc în atât de multe privințe. De ce e imposibil?

– Chiar nu puteți ghici?

Strânse din buze și se uită la ea.

– Alteța! Dacă îi faceți o vizită domnișoarei Heath, toată lumea din Londra o să creadă că v-ați hotărât că ea este aleasa.

– Care aleasă?

Domnișoara Tricklebank izbucni într-un râs atât de vesel și de nepăsător, încât, dacă n-ar fi fost într-atât de tulburat, ar fi acompaniat-o. Avea un râs încântător, ca soarele de vară.

– Aleasă cu care intenționați să vă căsătoriți, evident!

La naiba, uitase complet de asta. Simți că roșește, jenat din cauza faptului că toți englezii îi urmăreau fiecare nenorocită de mișcare în încercarea de a prezice cui îi va cere mâna. Se întoarse ușor într-o parte în fața domnișoarei Tricklebank, care încerca încă o dată să-și înăbușe veselia. Chiar nu cunoscuse niciodată pe cineva ca ea. Oare ce părere avea despre el? Despre faptul că venise la ea acasă îmbrăcat ca un pierde-vară, că era incapabil să se descurce singur sau să răzbune moartea prietenului său? Era un prinț fără nici o putere aici, în Anglia.

– Nimeni nu v-ar permite să rămâneți singur cu ea, continuă după ce-și potoli pentru moment chicotelile. Înainte de a vă permite, ar dori să negocieze mai întâi acordul de căsătorie.

El țâțâi cu ochii la ea.

Ea zâmbi atât de fermecător, încât îl luă puțin prin surprindere.

– Iar dacă v-ați duce la domnul Heath, toată lumea ar crede că ar avea legătură cu acordul comercial.

– Începeți să vorbiți ca fratele meu, se plânse el.

– O! O să iau asta ca pe un compliment, înclină ea capul cu solemnitate.

Domnișoara Tricklebank era isteață. Și foarte drăguță, dacă își permitea să se gândească la asta. Îi plăcea în mod deosebit zâmbetul ei, chiar dacă îl folosise de atâtea ori pentru a râde de el.

Ea își arcui o sprânceană, o întrebare nerostită în legătură cu modul în care o studia din priviri.

– Îmi pare foarte rău, domnișoară Tricklebank, dar nu pot să las asta în seama dumneavoastră.

– O, Doamne! V-am cerut eu cumva, din greșeală, permisiunea? Vă asigur că nu asta a fost intenția mea.

Ea zâmbi din nou, ochii ei strălucind de încântare.

– Cred că sunteți cea mai ireverențioasă și neascultătoare persoană pe care am întâlnit-o în toți anii ăștia, spuse el exasperat.

– Serios! În *toți* anii? Poate că ar trebui să mergeți mai des în străinătate, domnule. Sunt neascultătoare pentru că nu vă sunt supusă.

– Da, ați zis asta extrem de clar, domnișoară Tricklebank. Iar eu v-am referit și eu. *Nu-mi* sunteți supusă. Cum pot avea încredere că-mi transmiteți ce spune sau ce nu spune domnișoara?

Ea păru surprinsă.

– Pentru că am zis că o voi face.

– Poate că va fi un mare șoc pentru dumneavoastră, dar în viață am învățat că încrederea nu este un lucru ușor de acordat. El ezită. Resimți un val de emoție, de tristețe profundă. Matous Reyno a fost, poate, singurul prieten din viața asta în care *puteam* să am încredere și eu... Claca, vinovăția și durerea amestecându-se și formând o greutate imensă ce-i apăsa pe inimă. Sunt pierdut fără el, zise îngrozit că vocea o să-i cedeze.

Era pierdut fără Matous. Îl luase de bun, se bazase atât de mult pe el, însă nici măcar o dată, din câte își aducea aminte, nu îi mulțumise lui Matous pentru loialitatea sau pentru prietenia lui.

– O... Zâmbetul ei dispăru. Îmi pare foarte rău pentru dumneavoastră, domnule. Știu puțin despre cum este să pierzi pe cineva foarte drag. Dar trebuie să știți că, indiferent ce credeți, eu îmi respect cuvântul dat. Și n-am nimic de câștigat sau de pierdut ocupându-mă de această chestiune. Este propria mea curiozitate, care mă împinge acum de la spate. Cred că este groaznic ceea ce s-a întâmplat cu prietenul dumneavoastră. A fost foarte amabil cu mine. Părea un om bun.

– A fost, spuse Sebastian încet.

Simți în stomac un alt junghi de regret și de durere și își luă privirea de la ea. În zilele care trecuseră după șocul morții lui Matous, îi devenise mai ușor să facă față pierderii, să accepte lucrurile așa cum erau. Însă golul din inima lui Sebastian rămăsese acolo.

– Vă dau cuvântul, puteți să aveți încredere în mine, Alteță.

Probabil că își pierdea mințile, dar se credea în stare. Se ridică din disperare și se uită la ea.

– Cum o să-mi trimiteți vorbă?

Ea zâmbi.

– Am presupus că o să veniți aici ca să aflați. Dar vă pot trimite un bilet dacă doriți.

– Când vă duceți la ea?

– Sâmbătă după-amiază, la ora patru, spuse domnișoara Tricklebank. Acasă la lordul Beckett Hawke din Grosvenor Square, în cartierul Mayfair. Ați făcut cunoștință cu el?

Sebastian clătină din cap. Își luă pălăria de pe masă.

– Vă mulțumesc, domnișoară Tricklebank, pentru ajutorul dumneavoastră.

– Cu mare plăcere. Să vă conduc?

– Nu e necesar. Cunosc drumul.

Se îndreptă spre ușă, dar se opri și aruncă o privire înapoi către domnișoara Tricklebank. Ea era din nou sus pe scaun și se uita la unul dintre multele ceasuri. Ce salonaș ciudat. Ce lume mică și ciudată.

Se gândi că în alte vremuri, în altă viață, era posibil să-i fi plăcut foarte mult aici. Fusese o zi grea, dar simțea că era ceva nou și foarte diferit să se afle în compania unei persoane în ochii căreia nu era decât un simplu domn.

Nu un prinț. Doar un om.

Era ceva înviorător de diferit, din toate punctele de vedere.

Capitolul 11

O lady nemăritată, care și-a pus răbdarea la păstrare, a luat recent ceaiul cu o prietenă. Un Șoim[1] *s-a coborât, iar speculațiile abundă că Șoimul a decis în sfârșit să-și aleagă o parteneră. Oaspeții de la ceai au fost tratați cu ultima modă a mânecilor clopot largi, purtate cu perfecțiune de fiica unui jurist celebru. Estimăm că aceste mâneci vor fi prezente peste tot la primăvară.*

Doamnelor, cele mai recente sfaturi despre prezentarea lumii nou-născutului sugerează că acele culori și obiecte în nuanțe aprinse ar trebui introduse treptat, pentru a nu copleși creierul în curs de dezvoltare.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Eliza și Hollis merseră la Holbren Hill în dimineața ceaiului, astfel încât Hollis să poată cumpăra o gâscă, iar Eliza să ia tutun pentru pipa tatălui ei.

Hollis avea de gând să găzduiască o petrecere la cină.

– N-am mai invitat oameni la cină de când a murit Percival. Dar au trecut mai bine de doi ani. Sunt hotărâtă să renunț la hainele de văduvie și să mă bucur din nou de societate.

– Ai renunțat la hainele de văduvie cu luni în urmă, îi aminti Eliza.

– Poate că am aruncat hainele cu luni în urmă, draga mea Eliza, dar abia acum am renunțat la ele în inima mea. Ar trebui să-l invit pe prințul moștenitor al Aluciei, acum că sunteți așa de apropiați?

Eliza îi adresă un zâmbet ironic.

– Te referi la prințul care hoinărește prin oraș îmbrăcat ca un căruțaș?

Cele două își îndreptară atenția spre gâștele și orătăniile pe care măcelarul le înșirase pe trei rânduri în afara clădirii sale. Eliza le

[1] **Hawk**

povestise, desigur, lui Hollis și Carolinei tot ce se petrecuse cu ocazia celei de-a doua vizite a prințului în Bedford Square, iar ele trecuseră totul în revistă în detaliu.

– Nu-mi vine să cred că are voie să facă asta, zise Hollis. Vă imaginați cum ar fi dacă regina s-ar plimba îmbrăcată ca una dintre noi... Scuzați-mă! Pardon! îi strigă negustorului. Aș dori-o pe aceea, spuse arătând spre o gâscă foarte grasă, atârnată în primul șir din partea de sus a magazinului.

Negustorul, cu șorț de piele și mânșete peste mâneci, se uită în sus la gâsca pe care i-o arătase.

– Asta ar trebui să ajungă pentru douăsprezece persoane, nu? întrebă Hollis.

– Da, cincisprezece, dacă aveți o bucătăreasă care știe cum s-o taie.

– Atunci, pe-asta aș dori-o.

Negustorul își ridică din nou privirea.

– Nu ați dori-o pe una de pe rândul ăsta? întrebă el arătând spre păsările atârnate mai jos. Oricare dintre ele ar merge pentru douăsprezece.

– Nu. Mi-ar plăcea asta, spuse Hollis arătând spre gâsca de deasupra capului.

– Trebuie să aduc un băiat.

– Aștept! zise Hollis veselă.

Negustorul se încruntă spre ea.

– Dacă nu vreți s-o vindeți, atunci de ce o agățați?

Bărbatul mormăi în barbă, apoi fluieră. Un băiat își făcu apariția. Negustorul îi spuse să aducă scara.

În timp ce așteptau, Hollis se întoarse către sora ei și îi luă mâinile într-ale ei.

– Știi ce nu-mi dă pace? Că *tu*, dintre toți oamenii din Londra, dintre toate doamnele adecvate, cu titluri și zestre, l-ai primit pe prinț *de două ori*. Crezi că te place?

Eliza izbucni în râs. Îi atrase atenția lui Donovan, servitorul lui Hollis, care îi făcu cu ochiul înainte de a-și îndrepta din nou atenția spre băiatul cu scara.

– Abia mă poate suporta, Hollis. Crede că nu-i dau nici o atenție titlului pe care-l are și că știe mai multe decât mine, indiferent de subiect.

– Adevărat, în ambele privințe. Totuși, tu îl cunoști pe *el* mai bine decât oricine.

– Nu-l cunosc deloc, în afară de faptul că îi stă în fire să fie supărat.

– E frumos, observă Hollis.

– La fel și Donovan.

Hollis se înroși. Toată lumea îi atrăgea mereu atenția lui Hollis că Donovan era cel mai arătos dintre toți bărbații. Era înalt, cu o constituție solidă, cu ochi căprui frumoși și părul brunet și des. Pentru Eliza, lucrul cel mai atrăgător la el era loialitatea lui de neclintit față de Hollis. Nu-și putea imagina cum ar fi supraviețuit Hollis acelor zile și săptămâni după moartea lui Percival dacă nu era Donovan care să se ocupe de toate lucrurile. Totuși, uneori Eliza și Caroline chicoteau și își închipuiau tot soiul de lucruri intime care s-ar fi putut întâmpla între Hollis și Donovan în spatele ușilor închise. La urma urmei, era o văduvă plină de viață și nimeni n-ar fi aflat nimic.

Însă Eliza își cunoștea foarte bine sora. Nimeni nu s-ar fi ridicat vreodată la înălțimea lui Percival. Iar dacă Hollis s-ar fi gândit vreodată să-l sărute pe Donovan, i-ar fi spus totul Elizei. Ea nu pomenise însă niciodată de vreo atracție.

– Ce părere are Poppy despre prinț? întrebă Hollis, aducând-o pe Eliza înapoi în prezent.

– Poppy abia de-l suportă, zise Eliza. Când a venit în vizită, ea a rămas la ceai, iar el i-a cerut să plece. S-a simțit destul de jignită.

– Ei bine, spuse Hollis ridicând din umeri. Nimeni în afară de cei din familia Tricklebanks nu se așteaptă ca o servitoare să ia ceaiul, Eliza.

– Nu-i adevărat... tu îl iei la ceai pe Donovan. Și știi foarte bine că Poppy e mai mult decât o servitoare.

– Păi, *eu* știu asta, dar poate ar fi bine să nu-i spui să servească ceaiul când vine cineva în vizită. Asta o face să arate ca o slujnică, una cu care viitorul rege nu se așteaptă să ia ceaiul în salon. Probabil că a fost foarte tulburător pentru el.

– Sărmanul, nevoit să ia ceaiul cu o femeie care nu-i servitoare. Oricum, las-o pe Poppy, zise Eliza. A fost nepolitícos.

Dar, în același timp, fusese și destul de vulnerabil, ceea ce o luase prin surprindere. Era vizibil tulburat când vorbise despre moartea secretarului său. Îi stârnise dorința de a-l cuprinde în brațe și de a-l ține strâns.

Băiatul ajunsese în vârful scării și se apleca mult în dreapta lui pentru a coborî gâsca pe care o dorea Hollis. Scara începu să alunece. Mulțimea de dedesubt scoase un strigăt alarmat.

- Eu, una, nu-i pot reproșa dispoziția proastă, zise Hollis cu ochii la băiat. Cineva a fost ucis. După părerea lui, au avut de gând să-l omoare pe *el*.

Din mulțime se înălță un alt strigăt – scara pe care se afla flăcăul aluneca și mai mult spre dreapta. Negustorul observă de jos și o îndreptă înainte ca băiatul și gâsca să se prăvălească.

– Ce vrei să spui? întrebă Eliza.

– Am făcut câteva cercetări despre Alucia. Se spune că unchiul prințului râvnește la tron. Că tatăl prințului i *l-a luat*.

– Serios? zise Eliza. Credeam că tatăl prințului este adevăratul rege și că unchiul a vrut să-i ia tronul.

Hollis ridică din umeri.

– N-am cercetat *chiar așa* de îndeaproape și, evident, nu cunosc toate detaliile, dar ceva nu-i în regulă în Alucia, iar toată lumea o știe. Poate că *el* nu-i în regulă.

– Poftiți, madam, face o liră și un șiling, spuse negustorul, întinzându-i gâsca.

Donovan făcu un pas înainte pentru a lua pasărea.

– O liră și un șiling? E scandalos! exclamă Hollis. Vă dau o liră pentru ea.

– Păsărea cântărește nouă kile jumate, spuse negustorul. O liră și un șiling.

– Dacă ar cântări nouă kilograme și jumătate, băiatul ăla n-avea cum s-o dea jos. O liră, domnule, altfel puteți să-l puneți pe flăcău s-o ducă înapoi sus.

Bărbatul bombăni, totuși îi smulse banii din mână.

Hollis zâmbi frumos.

– Vă *mulțumesc*.

Negustorul se întoarse, cu banii băgați în șorț.

– Ei, cine urmează?

Odată achiziția încheiată, o luară mai departe pe stradă până la tutungerie, cu Donovan la câțiva metri în urma lor cu gâsca.

– Nu pot să vin la ceai s-o cunosc pe domnișoara Heath, îi aminti Hollis. Fusese invitată de Caroline, dar avea planuri diferite. O să

vreau să știu tot. Am auzit că e destul de timidă și că abia de scoate o vorbă.

– O, Doamne, sper că nu-i așa.

– Eliza, să n-o lași pe Caro să vorbească numai ea, îi spuse Hollis sumbru, punându-și mâna pe brațul surorii ei.

Eliza râse. Era imposibil s-o împiedici pe Caroline să vorbească.

– Și să ai grijă, continuă ea. Este o afacere urâtă, crimă. Poate că pare destul de ușor să pui câteva întrebări ici și colo, dar cine știe unde duce asta.

– Nu-ți face griji, Hollis. Știu eu ce fac.

Hollis își trecu brațul pe sub brațul Elizei.

– Și nici nu mi-aș dori să te văd rănită aiurea în alt fel.

Eliza aproape că își dădu ochii peste cap.

– Ce e, dragă? Crezi că prințul o să mă dea pe spate și voi fi *singura* din Londra care nu va ști că a cerut mâna altcuiva?

– Sigur că nu cred asta, pufni Hollis. Dar e foarte atrăgător, din toate punctele de vedere. O înghionti pe Eliza. Și bogat. Asta n-are cum să nu te dea pe spate.

Eliza râse.

– Nu-ți face griji pentru mine. Sunt o persoană complet diferită față de cea care eram pe atunci.

– Ești tot femeie, spuse Hollis.

Eliza era obișnuită cu sentimentele protectoare ale familiei sale față de ea. Greșeala ei cu Asher fusese destul de spectaculoasă.

– Nu-i nimic de genul ăsta, o asigură pe Eliza. La fel de bine aș putea să fiu dată pe spate de domnul Norris.

– Nu! strigă Hollis și izbucniră într-o criză de chicoteli, amintindu-și de nefericitul potențial pețitor din urmă cu câțiva ani, al cărui păr creț se ridica în mai multe direcții deodată.

– Trec sâmbătă seara să aud toate detaliile, zise Hollis. Să nu omiteți nimic. *Mai ales* reacția lui Beck când află ce rol trebuie să joace.

Cele două surori se uitară din nou una la cealaltă și râseră din nou.

Puseseră la cale un plan pentru ceai, desigur. Aveau de gând s-o facă pe domnișoara Heath să li se deschidă, zicându-i lui Beck să-și facă apariția și să lanseze niște sugestii vagi cum că lordul Hawke ar fi în sfârșit gata să-și găsească pereche. Asta, se gândiră ele, avea să înmoaie buzele femeii în spiritul cooperării și în dorința de a afla mai multe. Eliza și Hollis erau sceptice în privința

şanselor de reuşită ale Carolinei de a aranja această apariţie, pentru că lui Beck nu îi plăcea să fie cooperant, dar ea le asigurase că Beck îi va face pe plac. După ce domnişoara Heath va face cunoştinţă cu Beck, vor aduce conversaţia spre tatăl domnişoarei Heath, iar apoi Eliza va menţiona cu dezinvoltură ce văzuse la bal. Elizei i se părea foarte simplu.

După ce cumpără tutunul, Eliza şi Hollis îşi luară rămas-bun îmbrăţişându-se.

– O să porţi rochia albastră, o instrui Hollis.

– Da, fu de acord Eliza.

Hollis atinse obrazul surorii ei.

– Baftă. Ne vedem diseară!

Ea şi Donovan o luară în jos pe stradă, Donovan mai înalt decât Hollis, cu gâsca aruncată neglijent peste umăr. Hollis vorbea despre ceva, judecând după felul în care mâna ei flutura în timp ce mergeau.

Eliza oftă şi o luă în direcţie opusă, spre casă, cu tutunul tatălui ei.

Mai târziu în după-amiaza aceea, ieşi din camerele ei în rochia pe care Hollis îi sugerase s-o poarte. De un albastru precum cel al oului de măcăleandru, cu mâneci atât de largi la încheietură, încât ar fi putut să-l bage pe Pris într-una dintre ele şi nimeni n-ar fi observat.

Tatăl ei era în salon, Jack şi John în paturile lor, iar Pris nu se vedea pe nicăieri. Tatăl ei tricota, acel *clic, clic, clic* constant al andrelelor lui sunând ca unul dintre ceasuri. Ben se ingrijea de foc.

– Eu mă duc la ceai la Caro, tati, spuse ea aplecându-se să-l sărute pe creştet.

– O? Cine vine?

– Domnişoara Lucille Heath. Fiica domnului John Heath.

– Bancherul?

– Chiar el.

Poppy îşi făcu apariţia în birou cu pelerina Elizei.

– O, uită-te la tine, Eliza! Ce frumoasă-i rochia ta! O vezi, Ben?

– Da. Minunată, domnişoară Eliza.

– E o nuanţă minunată de albastru, domnule judecător, cu mâneci foarte la modă, explică Poppy.

– Nouă, aşa-i? întrebă tatăl ei spre spaţiul dinaintea lui.

– Întinerită, spuse Eliza. Cu mâneci noi. Hollis zice că mânecile largi sunt obligatorii.

– Ei bine, atunci, dacă așa zice Hollis, trebuie să ai mâneci largi, spuse tatăl ei.

– Transmite salutările mele lui Caro și domnișoarei Heath. Să-ți cheme Ben o trăsură?

– Nu, mulțumesc. Este o zi minunată. Am de gând să merg pe jos.

Îmbrăcându-și pelerina, Eliza își luă rămas-bun de la toți. Ieși în holul aglomerat, își luă boneta dintr-un cuier de perete și porni spre casa Carolinei, înaintând pe stradă hotărâtă, cu pași mari, în timp ce își lega panglicile bonetei sub bărbie.

La colț, își ridică privirea spre ferestrele casei doamnei Spragg, unde draperiile fuseseră date deoparte doar cât să-i ofere doamnei Spragg o priveliște către stradă. Eliza îi făcu cu mâna, apoi își continuă drumul, trecând pe lângă prăvălia măcelarului și ajungând mai jos pe stradă, lângă un alt colț. Acolo se opri în fața cofetăriei pentru a admira dulciurile din vitrină.

Tocmai privea cu atenție la o tavă cu tarte cu lămâie proaspăt scoase din cuptor, întrebându-se dacă ar trebui să-și ia una, când deveni conștientă că cineva se afla în spatele ei. Acel cineva se transformă în umbra intimidantă a unui bărbat, reflectată în vitrină, și o sperie într-atât pe Eliza, încât se răsuci, cu mâna în dreptul inimii. Când văzu cine se afla în spatele ei, oftă și lăsă mâna jos.

– Ce naiba faceți? M-ați speriat de moarte!

– Îmi cer scuze, nu asta a fost intenția mea. Am de gând să vă însoțesc la ceai, spuse prințul. Am o trăsură.

Arătă spre una aflată puțin mai jos pe stradă.

Eliza se uită la trăsură, apoi la el.

– N-am nevoie de trăsură. N-ar trebui să vă furișați așa prin spatele oamenilor, Alteță.

– Ați putea să renunțați la oficialități, vă rog? întrebă el și aruncă o privire îngrijorată în jurul lor. Nu vreau o atenție nejustificată.

– Atunci, poate că nu ar trebui să umblați de colo colo ca un călător pierdut. Unde vă sunt oamenii?

– În apropiere. Puteți să vă mențineți tonul mai jos și să nu mai strigați?

Ea dădu să arunce o privire dincolo de el, către oamenii lui. El se mișcă ușor, astfel încât ea nu reuși să facă asta.

– N-ar trebuie să vă faceți griji, spuse el cu voce joasă. Sunt bine protejat.

Ea clipi. El era imposibil. Chiar credea că se temea pentru persoana lui? În privința ei își facea griji mai degrabă.

– *Eu* nu sunt îngrijorată, dar *dumneavoastră* ar trebui să fiți. Sau poate că *ar trebui* să fiu îngrijorată pentru că eu cred, domnule, că sunteți destul de nebun!

Păru surprins de admonestarea ei și apoi teribil de amuzat, judecând după cum zâmbea. Efectul fu atât de uimitor, încât o lăsă pe Eliza o clipă uluită.

– Profund, domnișoară Tricklebank. Poate aveți impresia că oala dumneavoastră e întreagă, dar vă asigur că e la fel de ciobită ca a mea.

Ea își încrucișă brațele la piept. Era posibil ca el să aibă un motiv. Chiar și așa.

Îl privi din cap până în picioare.

– De ce insistați să vă îmbrăcați ca un căruțaș, Alteță?

– Pentru numele lui Dumnezeu, spuse el, privind nervos în jurul lor. Nu-mi mai spuneți așa.

– Deci? De ce m-ați acostat îmbrăcat așa?

El privi în jos, ofensat de caracterizarea pe care ea i-o făcuse modului în care era îmbrăcat.

– Nu v-am acostat. Și sunt îmbrăcat ca un englez obișnuit. Puteți să-mi spuneți domnul Chartier.

– Un englez obișnuit! Arătați ca un pierde-vară cu haina și pălăria astea zdrențuite.

El se uită la ea așa cum un părinte își privește copilul recalcitrant.

– Dacă vă urcați în trăsura mea, puteți să vă aruncați asupra mea toate ponegrelile cu privire la hainele mele.

Ea râse.

– Nu mă urc în trăsura dumneavoastră, *domnule Chartier*.

El oftă. Privi spre cer pentru o clipă, de parcă așa ar fi căpătat răbdare sau putere.

– Aveți o capacitate *uluitoare* de a-mi spune nu, domnișoară Tricklebank. O trăsură este cel mai sigur mijloc de călătorie pentru amândoi, ceea ce ar trebui să cred că este evident, dar dacă vreți să vă încăpățânați, vom merge mai departe. Dar, vă rog, să mergem *mai departe*... Dacă mai stăm mult aici, oamenii vor începe să observe.

El avea o mulțime de idei despre ceea ce trebuia să facă ea, iar Elizei puțin îi păsa.

– *Noi* nu mergem mai departe și chiar nu-mi pasă ce crede altul despre faptul că vorbesc cu cineva pe stradă.

El pufni.

– Ba sigur că da.

El o apucă cu fermitate de cot și o întoarse.

– Ba *nu*, insistă ea ținând pasul cu el. Oricui mă cunoaște i se va părea mai degrabă remarcabil faptul că am un însoțitor, ceea ce nu prea se întâmplă. N-am nevoie de un gentleman care să mă escorteze *pe mine*. Mă descurc singură pe străzile astea.

În vocea ei era o urmă de mândrie, își dădu ea seama. Ce motiv straniu de mândrie, dar asta simțea. Domnișoara Williams, care locuia vizavi de Bedford Square, nu avea voie să meargă la piață dacă nu era însoțită de o slujnică sau de altcineva. Eliza făcea acest lucru tot timpul, ori de câte ori avea chef.

– Ce mult mă bucur pentru dumneavoastră, zise el dându-i drumul la cot și ducându-și mâinile la spate. Nu înțeleg de ce nu aveți un însoțitor însă. Sunteți destul de drăguță.

Ea se opri brusc din mers și se holbă la el.

– Sunt *destul* de drăguță? Vai, vă mulțumesc foarte mult pentru acest compliment *generos*, domnule Chartier.

– N-am intenționat să vă jignesc, spuse el cu privirea îndreptată înainte. Am vrut să spun că sunteți foarte atrăgătoare și aș putea presupune că gentlemenii sunt dornici să vă însoțească. Așa-zisul domn Chartier își puse mâna în partea de jos a spatelui ei. Mergeți mai departe, vă rog.

Ea uită să obiecteze la îndemnul lui, un fior străbătându-i corpul și paralizându-i pentru o clipă limba, fiindcă el tocmai proclamase că era foarte atrăgătoare. Eliza era în general imună la complimentele gratuite ale bărbaților care doreau să-i intre în grații, însă acesta îi făcu inima să-i crească în piept. *Foarte atrăgătoare*. Abia aștepta să discute despre asta cu Caroline, Hollis și Poppy.

– Nu trebuie să sprintați, domnișoară Tricklebank, spuse el. Oamenii vor crede că fugiți de mine.

Ea tresări și reveni în prezent.

– Poate ar trebui să fug de dumneavoastră. Cum de puteți să hoinăriți prin Londra fără ca nimeni să știe? Nu e cineva pe undeva care dorește o audiență la dumneavoastră? Nu aveți documente comerciale importante de semnat sau ceva de genul acesta?

– Este sâmbătă. Negocierile se vor relua luni. Între timp, majordomul meu va spune că sunt indispus.

Părea atât de absurd, încât Eliza chicoti.

– Adică majordomul le spune oamenilor că vă doare capul, astfel încât să puteți să vă îmbrăcați cu o haină și o pălărie uzate și să vă plimbați de colo colo prin Londra?

El îi aruncă o privire nerăbdătoare, piezișă.

– Nu aveți idee cât de greu îmi este să-mi trăiesc viața, mai ales aici, în Anglia. Cineva vrea mereu să îi acord atenție. Dacă-mi doresc puțină intimitate, uneori e necesar să mint, domnișoară Tricklebank.

Se gândi că, probabil, era adevărat.

– Vă rog, spuneți-mi Eliza dacă vom fi prieteni, ceea ce presupun că suntem, din moment ce mi-ați spus secretul dumneavoastră.

El țâțâi.

– Nu suntem prieteni și nu v-am spus nici un secret.

– De fapt, mi-ați spus două. Unul, că nu puteți avea încredere în nimeni, iar al doilea, că nu aveți intimitate. Știu lucrurile astea pentru că am avut mai mult din timpul dumneavoastră decât, probabil, oricine din Londra. Ba chiar ați băut din paharul meu.

– Pardon?

Se uită în jos la ea cu o expresie confuză.

– Pe coridor, în noaptea balului. Ați băut din paharul meu și ați încercat să mă seduceți.

El se opri pe loc și o privi neîncrezător.

– *Dumneavoastră* erați?

Ea se oprî la rândul ei.

– Ar trebui să mă simt ofensată, pentru că se pare că nu vă amintiți deloc de mine? Ați băut din paharul meu, m-ați călcat pe picior... vă amintiți *ceva* din noaptea balului?

O măsură cu privirea, iar apoi se uită la chipul ei. Ea privi în acei ochi verzi tomnatici și simți străfulgerarea unui fior care o străbătu din nou când el spuse:

– De fapt, unele aspecte ale ei mi le amintesc destul de bine.

– Atunci, e reciproc.

Una dintre sprâncenele lui întunecate se ridică mai sus decât cealaltă, parcă surprins sau amuzat de asta. Eliza își amintea unele aspecte mai mult decât destul de bine. Amintirile ei din acea noapte cu un prinț străin erau acum adânc împletite în ea.

– Și evident îmi amintesc mult mai multe decât dumneavoastră, continuă ea. În seara aceea am întâlnit un cu totul alt bărbat.

– Da? Cum așa?

– Nu erați la fel de... atât de supărător ca acum. Și, în noaptea aceea, ați intenționat ceva cu totul nepotrivit.

Privirea lui se îndreptă din nou asupra ei, de această dată puțin mai încet, analizând-o cu dezinvoltură.

– Îmi amintesc mai multe decât credeți, domnișoară Tricklebank, spuse el cu voce joasă. Aveți dreptate, totuși, în noaptea aceea am intenționat ceva cu totul diferit. Își ridică încet ochii cu care străpunse privirea ei. Dar nu l-aș numi nepotrivit.

Ei bine. Acum se simțea ca și cum un stol de măcălendri fluturau din aripi în pieptul ei. Nu știa ce să facă cu toate acele aripi. Își îndreptă privirea înainte și începu să meargă din nou.

– Oricum, ce-am vrut eu să spun rămâne valabil, domnule Chartier. Suntem foarte mult unul în compania celuilalt și avem un interes comun, care cred că ne recomandă ca prieteni. Prin urmare, ar trebui să-mi spui Eliza și, dacă pot fi atât de îndrăzneață, ar trebui să-ți spun Sebastian.

El izbucni în râs.

– Doamne, chiar *ești* îndrăzneață.

– Și impertinentă, adăugă ea cu tupeu. Trebuie să recunoști că e nevoie să fii impertinent dacă ești nevoit să spui lucruri cum ar fi: „Te înșeli, Sebastian", „Ce cauți aici, Sebastian?" sau „Ești nebun, Sebastian!"

Un zâmbet răsări în colțurile gurii lui.

– Nu știu dacă realizezi cât de norocoasă poți fi că nu ești aluciană.

– Dimpotrivă, sunt destul de conștientă de avantajele de a fi supusă britanică. Sebastian e numele de familie?

– A fost numele stră-străbunicului meu, regele Sebastian I. Al tău?

– N-a aparținut nimănui. Mamei mele i-a plăcut numele, atâta tot.

– Unde e mama ta?

– Moartă de mult timp. A ta?

– În Alucia.

– Atunci, ești un norocos. Mi-ar plăcea foarte mult să o am pe mama aproape.

Eliza aruncă o privire peste umăr. Văzu doi bărbați care mergeau în spatele lor, îmbrăcați și ei ca niște căruțași.

– Sunt oamenii tăi? șopti ea.

– Dacă te referi la gardienii mei, da, șopti la rândul lui. Și o să atragi și mai puțină atenție asupra lor dacă nu te-ai uita la ei deloc.

Eliza își întoarse privirea înainte. Râse brusc și rânji la el.

– Probabil *ei* cred ți-ai pierdut mințile.

– O, nu mă îndoiesc de asta, zise el pe un ton plăcut și zâmbi la rândul lui. Dar nu vor avea niciodată tupeul de a-și exprima acea opinie. Din punctul meu de vedere, unul dintre ei ar putea fi responsabil de moartea lui Matous.

Eliza icni.

– *Nu*. Stai așa, chiar crezi asta?

El ridică din umeri.

– Sincer, nu știu ce să cred, domnișoară... Eliza.

O, dar cât de delicios suna numele ei rostit cu acea voce a lui, profundă și plăcută auzului, cu acel accent alarmant de excitant.

Ajunseseră la colț, iar ea o luă la stânga. O rafală bruscă de vânt rece aproape îi scoase boneta. Vântul se înteți, iar norii joși începeau să alunece peste vârfurile coșurilor de fum.

– Cât mai e? întrebă el.

– Cel mult un sfert de oră.

O altă rafală de vânt îi prinse din nou boneta, iar ea o apucă de bor, încercând în același timp să-și adune mantia în jurul corpului. Când făcu asta, aproape coborî de pe trotuar, dar prințul îi puse mâna în partea de jos a spatelui și o echilibră.

– Ai grijă.

Era a doua oară când o atingea acolo, iar șocul atingerii lui îi străbătu tot corpul. Niciodată nu mai fusese atât de ușor stimulată de o simplă atingere ca în ziua asta.

El își retrase imediat mâna, desigur, iar când ea se întoarse să-l privească, ochii aceia verzi și frumoși erau ațintiți asupra ei, cu nuanța lor mai profundă și, cumva, mai închisă. Îi observă maxilarul cizelat. Buzele pline, de un trandafiru-închis. Îi trecu fugitiv prin minte întrebarea despre cum ar fi fost să sărute acele buzele, urmată de o curiozitate oarecare despre gustul lor și apoi de o dorință mai presantă de a afla cât de pasionale ar putea fi în timp ce coborau pe buzele ei. Sau pe pielea gâtului ei. Pe brațul ei. Pe gât. Și peste tot, jos și sus, așijderea.

Fu nevoită să-și îndrepte privirea în altă parte, ca nu cumva imaginația ei să-și ia avânt. Altfel ar fi fost nevoită să-și scoată mantia pentru un pic de aer.

Își continuară drumul, unul lângă altul, în tăcere. Când ajunseră în Grosvenor Square și pe Upper Brook Street, ea indică spre numărul 22.

– Aici locuiește Lady Caroline Hawke.

Prințul se uită la casa mare fără a face vreun comentariu.

– Cât o să stai?

– O oră, poate mai mult. Dacă vrei, trimit un bilet cu rezultatul prin unul dintre oamenii tăi.

– O să aștept.

– O să te vadă cineva, îi atrase ea atenția. Și se face frig.

– Am o trăsură. Și nimeni nu mi-a acordat atenție pe drum până aici.

Își scoase pălăria, își trecu degetele prin păr, apoi o așeză la loc.

– De fapt, e eliberator să stai în mijlocul unui oraș cum e Londra fără gardă călare și fără trâmbițe.

Ei i se părea straniu să-și imagineze așa ceva. Tot timpul stătea în mijlocul Londrei fără fanfară. Cât de ciudat era ca cineva să-și dorească așa ceva.

– Cum vrei, zise ea.

Îi adresă un zâmbet în trecere și urcă treptele ce duceau la ușa Carolinei.

Simțea privirea lui îndreptată spre ea în timp ce aștepta să i se deschidă ușa. Sau, mai bine zis, îi simțea ochii pătrunzându-i în spate – penetrând-o cu totul și privind dincolo de ea. Riscă să arunce o privire înapoi.

Prințul stătea exact acolo unde-l lăsase, cu privirea fixată asupra ei. El zâmbi ușor, parcă neștiind dacă ar fi trebuit s-o facă.

Un alt fior o străbătu. Se răsuci. Chiar trebuia să bea niște ceai sau altceva pentru ca toate acele mici cutremure din interiorul ei să înceteze.

Garrett, majordomul lui Hawke, deschise ușa.

– Domnișoară Tricklebank. Se înclină.

– Eliza!

Caroline apăru plutind în spatele majordomului, toată numai un zâmbet. Se întinse pe lângă Garrett și o luă pe Eliza de braț, trăgând-o în interior.

– Vino înăuntru, vino, șopti ea aruncând o privire furișă înapoi spre Garrett.

– Ea e aici și n-a spus aproape nici o vorbă! Abia a rostit un „Încântată de cunoștință!". Cum o să reușim *vreodată* s-o facem să vorbească?

Eliza își scoase calmă boneta și mantia și i le înmână lui Garrett.

– Hai să mergem să vedem, da?

Braț la braț, ea și Caroline intrară în salonul verde pentru a conversa cu domnișoara Heath, în timp ce doi ochi verzi nu-i dădeau pace gândurilor Elizei.

Capitolul 12

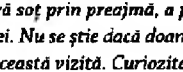

O soție înfocată, fără soț prin preajmă, a primit vizitatori din reședința privată a reginei. Nu se știe dacă doamna purta una sau două mănuși când a primit această vizită. Curiozitatea abundă, dar umblă vorba că femeia este pur și simplu neatentă cu mănușile și că nu folosește pielea scumpă de ied pentru a le transmite semnale partenerilor într-o vastă conspirație.

Doamnelor, o picătură de suc de lămâie în colțul ochiului vă va lărgi irisul pentru a obține acel aspect de ochi de căprioară popularizat de minunata ducesă de Inverness.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Se făcu o oră și trecu.

Sebastian se plimba acum când încolo, când încoace, punând la îndoială tot ceea ce cunoștea despre propria persoană. Domnișoara Tricklebank – Eliza – avea dreptate în privința lui. Era nebun, mai mult decât nebun, fiindcă ajunsese să rătăcească prin acest parc până când fu alungat de un bătrân care îi strigase că parcul era pentru rezidenți, nu pentru vagabonzi.

Avea de gând să discute cu Egius despre o îmbrăcăminte mai adecvată.

Se plimbă neliniștit prin perimetrul grădinilor, în așteptarea unor vești de la fiica unui bancher, care cu siguranță habar nu avea de nimic.

Era vina lui că îi dăduse ascultare Elizei. Unei femei care trăia într-o casă aglomerată dintr-o zonă oarecare a Londrei. Ea nu va afla nimic – cum ar putea? Ce putea să știe fiica bancherului? Atunci, de ce se agăța de orice i-ar fi putut aduce informații despre ultima noapte din viața lui Matous?

Și cum se făcea că în noaptea aceea Eliza îl văzuse pe secretarul lui personal mai mult decât o făcuse chiar el? Oare vina era cea

care-l făcea să se comporte ca un prost, mergând pe urma unor indicii fantomatice? Sau era, poate, imposibilitatea oferită de poziția pe care o deținea, incapacitatea de a întreprinde el însuși ceva? Tot ce știa era că acesta era singurul lucru pe care-l putea face, o cale prin care putea măcar să pretindă că răzbună moartea lui Matous. Nu avea idee cum se putea întoarce la Helenamar fără să aibă ceva de spus văduvei acestuia, Maribel. Nu-și putea imagina durerea lui Maribel. Impresia lui Sebastian despre căsnicia familiei Reyno era aceea că se baza pe fericire și dragoste reală. Cei doi păreau să se bucure cu adevărat unul de compania celuilalt. Era genul de căsătorie la care Sebastian ar fi aspirat, dacă ar fi fost altcineva.

Cât de dor avea să-i fie lui Maribel de Matous! Cât de dor îi era lui de prietenul său! Pe de altă parte, era foarte posibil ca senzația pe care o simțea în piept să fi fost altceva, ceva încă neidentificat sau neînțeles, care îl determina să se plimbe de colo până colo prin piața asta ca un nebun.

Niciodată nu mai simțise o astfel de senzație, de o asemenea intensitate. Era atât de unică și de neașteptată, încât nu știa ce să întreprindă în privința ei sau cum s-o facă să dispară. Nici măcar nu știa dacă voia s-o facă să dispară. Orice ar fi fost, părea că avea puterea de a-i devora cu totul gândirea rațională.

Bine, putea să spună asta, cel puțin în sinea lui – o prețuia pe Eliza Tricklebank. Trecuse de la a o disprețui la a fi surprins de ea și la a-i aprecia locul neobișnuit pe care-l avea pe lumea asta. În timpul plimbării lor ar fi vrut s-o atingă, să se uite în ochii ei cenușii și să vadă licărirea din ei. Nici măcar nu-i păsa că nu părea să-l prețuiască la fel de mult și că, de fapt, nu avea nici cel mai mic respect față de el. Acest lucru o făcea cu atât mai fascinantă.

Însă, realiza el în timp ce se plimba prin acea piață, își dorea ca ea să simtă un dram de respect pentru persoana lui. Voia ca și ea să-l prețuiască. I se părea terifiant că nu știa cum să-i insufle așa ceva. Nu mai fusese nevoit să facă așa ceva, să impresioneze pe cineva. Nu trebuise niciodată să facă altceva decât să respire, iar oamenii se înghesuiau în jurul lui.

Această noțiune absurdă începea să-i acapareze puțin câte puțin gândurile. Se întrebă de ce dura atât de mult, pentru că această idee despre prețuirea față de ea și toate motivele pentru care dorea ca respectul să-i fie împărtășit îl mistuiau până la punctul în care,

și dacă ar fi vrut, n-ar fi fost în stare să plece din grădinile de la Grosvenor. Conștiința îl împingea să încerce să-i intre în grații.

Așteptarea era plictisitoare. Își evită trăsura și gărzile. Cei doi așteptau – unul dintre ei cu spatele lipit de perete pe o alee, celălalt sprijinit de unul dintre cai.

De două ori, Sebastian se așeză și se uită la oamenii care veneau și plecau, grăbindu-se să se ducă acasă sau să iasă în acea seară. Vântul bătea constant acum și simțea în aer miros de ploaie. Își ridică privirea către un turn cu ceas din colț – era cinci și jumătate. Se simțea neliniștit – probabil îl căutau deja la Kensington. Nu o mai putea aștepta prea mult.

Un strop mare de ploaie îl atinse pe umăr. Sebastian aruncă o privire în jur, nu văzu pe nimeni în grădini și se strecură înăuntru, ca să stea sub crengile late ale unui copac. Își ridică gulerul hainei în jurul urechilor și își trase pălăria mai jos pe cap. Își încrucișă brațele la piept și așteptă. Probabil ațipise puțin rezemat de copac, pentru că tresări când ușa de la numărul 22 se deschise, iar o femeie cu pelerină, cu boneță maro și ochelari cu ramă din sârmă ce-i alunecau până pe vârful nasului ieși grăbită. În dreptul intrării se răsuci și dădu mâna destul de energic cu o altă femeie. Apoi coborî treptele, ocoli colțul clădirii și se îndreptă spre o cabrioletă parcată lângă bordură. Un gentleman coborî din ea și o ajută să urce, trase draperiile în dreptul deschiderii, apoi se urcă pe scaunul din față și struni caii la trap.

La ușa de la numărul 22, Eliza Tricklebank trecu pragul, iar Sebastian putea să jure că inima i se opri în loc pentru o clipă. Ea vorbea cu o altă femeie în timp ce își lega panglicile bonetei.

Sebastian păși afară din grădină, pregătit să o intercepteze și să o conducă acasă, însă chiar atunci lângă femei apăru un gentleman în dreptul ușii. Stătea cu mâinile în șold și părea tulburat, ca și cum se certa cu prietena Elizei. Sebastian nu desluși ce-și spuneau, dar le percepu tonul. O văzu pe Eliza sărutându-și repede prietena pe obraz, făcând o reverență în fața acelui gentleman, după care țopăi în jos pe trepte, sărind de pe ultima pe trotuar.

Sebastian făcu câțiva pași spre ea, dar își realiză numaidecât greșeala – prietena ei îl zărise imediat. Orice îi spunea acel gentleman, ea îl ignora. Avea privirea ațintită asupra lui. Chiar și de vizavi, Sebastian își dădu seama că îl recunoscuse și simți că i se întoarce

stomacul pe dos. Această recunoaștere îl împingea înapoi în umbra Palatului Kensington, în spatele unui zid de gardieni.

Nu-și permitea să-și facă griji pentru asta acum – Eliza mergea înainte, strângându-și mantia în jurul ei. Vântul îi ridica marginile și părea că mai avea puțin și își lua zborul. El traversă în fugă ca să o ajungă din urmă.

– Eliza!

Își ridică speriată capul. Ploaia cădea acum, iar el întinse mâna spre ea.

– Vino!

Ea nu ezită să-și strecoare mâna subțire în a lui, lăsându-l să o tragă într-o cursă nebună spre trăsură. El deschise ușa, o împinse sus, înăuntru, apoi sări după ea. Simți trăsura legănându-se când oamenii lui urcară pe scaunul birjarului. Deschise orificiul de deasupra.

– Bedford Square! strigă el, apoi închise orificiul.

De pe boneta Elizei se scurgea apă. Avea răsuflarea întretăiată, iar ochii îi sclipeau de încântare. Își scoase boneta și scuturâ apa pe jos.

– Ești salvatorul meu! proclamă ea veselă. Până ajungeam eu în Bedford Square eram udă leoarcă.

Se lăsă pe spătar, trecându-și mâna peste pernele de catifea și admirând interiorul îmbrăcat în același material.

– E trăsura ta?

– Nu.

Sebastian se străduí să-și abată privirea de la buzele ei și își forță gândurile către chestiunea urgentă. Totuși, o parte din el refuza să înceteze să analizeze fiecare detaliu legat de ea. Cum își ținea picioarele încrucișate în dreptul gleznelor, un picior balansându-se vesel deasupra celuilalt. Cum mâinile ei suple și elegante i se odihneau în poală.

– Ai reușit să descoperi ceva util? întrebă el.

Ea afișă dintr-odată un zâmbet atât de însorit, încât îl dădu pe spate. Ochii ei licăreau ca două stele.

– Noi am rezolvat totul!

– Noi? Care noi? întrebă el. Ce ați rezolvat?

– Caro, adică Lady Caroline Hawke, și cu mine am rezolvat. Domnișoara Heath chiar nu știa nimic, în afară de faptul că prietenul

tău a întrebat dacă tatăl ei, bancherul, l-ar putea prezenta unui bancher francez care e prezent în Anglia.

– Un bancher francez?

Ea confirmă din cap.

– Domnișoara Heath a spus că prietenul tău voia să facă cunoștință cu el cât timp se afla în Anglia. Ceva legat de o datorie.

Asta nu avea nici un sens pentru Sebastian. De ce ar fi vrut Matous să discute cu un bancher francez despre o datorie?

– Pare să explice lucrurile, nu-i așa?

Ochii ei încă străluceau spre el, distrăgându-i atenția.

– Pardon?

– Păi, cred că e evident, nu? Prietenul tău avea o datorie. Voia ajutor în legătură cu asta, evident, altfel de ce ar fi vrut ca bancherul englez să vorbească cu bancherul francez în numele lui? Trebuie să fi avut nevoie de bani. Datoria trebuie să fi fost... importantă.

Sebastian se forță mental să-și abată privirea de la liniile gâtului ei.

– Crezi că domnul Reyno a fost ucis pentru că datora cuiva bani?

– Nu ți se pare plauzibil? Trebuie să fi fost o datorie considerabilă. Și pentru că nu a reușit s-o plătească, ei bine... din păcate, există niște oameni foarte corupți în această lume.

– Fata a spus că datoria lui era considerabilă?

– Nu. Ea se încruntă gânditoare. Dar trebuie să fi fost. Altfel, nu ar fi așteptat să se întoarcă în Alucia pentru a împrumuta bani?

Sebastian nu credea deloc asta.

– A mai spus și altceva femeia?

– Domnișoara Heath? Ea râse dintr-odată. Atunci a intrat în cameră lordul Hawke, iar ea nu s-a mai putut gândi la nimic altceva. Puteam să-i turnăm ceai în poală și n-ar fi băgat de seamă. Pari mirat. El e foarte chipeș.

Sebastian simți oarecare simpatie pentru domnișoara Heath. Dar se întreba de ce ar fi vrut Matous să discute cu un bancher francez în legătură cu o datorie pe care Sebastian era sigur că nu o avea. În ultimul deceniu, familia Reyno primise o avere uriașă. Erau destul de bogați, iar Sebastian știa prea bine că Matous nu avea nevoie de bani – deci, cine avea? Oare Matous voia să discute cu bancherul în numele altcuiva? Ar fi fost ceva tipic pentru el, încercând să ajute un prieten.

– Beck... noi îi spunem Beck... este o partidă matrimonială răvnită, spuse Eliza. La fel ca tine, dar la o scară mult mai mică, desigur, din moment ce soția lui ar deveni baroneasă, nu regină.

Sebastian asculta cu o ureche. Oare ce făcuse Matous? În mod clar, avusese nevoie de cineva care să vorbească cu acest bancher.

– Dar el n-a arătat nici cel mai mic interes pentru însurătoare, zise Eliza în timp ce trăsura se opri. O! Am ajuns! Ei bine, cu siguranță e mai rapid decât pe jos, nu-i așa?

Aruncă o privire afară pe geam. Sebastian făcu la fel. Ploaia se transformase în potop, dar iată-i ajunși la casa cu ușă roșie din Bedford Square. Ea se lăsă înapoi pe perne și își luă boneta.

– Mulțumesc, Sebastian Chartier. O să-ți rămân veșnic îndatorată pentru trăsură. Aș fi rugat-o pe Caro să-mi dea o trăsură care să mă ducă acasă, dar Beck nu dorise să facă cunoștință cu domnișoara Heath și era încă teribil de supărat pe aranjamentul lui Caro. Frați, spuse ea ca un fel de explicație. Se cam certau și m-am gândit că e mai bine să nu-i întrerup. Așa că îți sunt datoare.

– Eu îți sunt dator, domnișoară Tricklebank.

– Eliza! îi reaminti ea veselă.

– *Eliza*, spuse el, dar numele părea că vrea să-i stea în gâtlej. Ajutorul tău a fost crucial.

Ea râse încântată.

– Mă bucur atât de mult că am putut să rezolv acest mister pentru tine.

Își puse boneta cu aerul cuiva care nu doar că îi rezolvase misterul, dar făcuse ordine și acum era gata să ia cina.

– Nu cred că putem să spunem deocamdată că misterul e rezolvat, zise el.

– Presupun că te referi la întrebarea legată de identitatea criminalului. Cel puțin acum cunoști însă motivul. Trebuie să fie oarecum liniștitor.

Ea se întinse peste perne și se apropie de ușă.

Sebastian nu era încă pregătit s-o lase să plece.

– Este o hibă în raționamentul tău, dacă-mi permiți să-ți atrag atenția.

– *Este*?

Ea se aplecă în față, iar ochii ei luminoși încă scânteiau, parcă așteptându-se ca atenția să-i fie distrasă de ceea ce îi spunea el.

– Matous Reyno a fost un om foarte bogat. Sunt sigur că nu avea datorii.

Ea se lăsă pe spate pe perne.

– O... Într-adevăr?

– Va trebui să mă gândesc la ce mi-ai spus. Oricum, îți mulțumesc pentru ajutor.

– Cu plăcere, Sebastian. Ea zâmbi, întinse mâna spre ușă și o împinse. Ploaia cădea ca o perdea. Ia te uită! exclamă ea.

Făcu o mișcare de parcă era gata s-o zbughească prin deschidere. Înainte s-o facă, Sebastian o prinse stângaci de mână și se aplecă deasupra acesteia, atingându-i degetele cu buzele. Pielea ei se simțea moale sub buzele lui și avea un iz vag de produse de patiserie. Căldura începu să se răspândească prin corpul lui, ceea ce îl alarmă.

Absurd – nu era decât o simplă atingere, dar femeia asta irevereționsă i se strecurase cumva în imaginație. Când el își ridică privirea, ea zâmbea.

– A fost o adevărată plăcere, Alteță. Îți doresc mult succes.

Și, spunând acestea, sări din trăsură și alergă spre ușa casei ei. Auzi câinii lătrând frenetic de cealaltă parte a acesteia, în ciuda ploii.

Ea se întoarse, făcu cu mâna, apoi dispăru înăuntru, iar ușa se închise în urma sa.

Îi făcuse cu mâna de parcă ar fi fost prieteni, iar un sentiment straniu de dor îl cuprinse în mod inconfortabil pe Sebastian. Bătu în plafon, iar trăsura porni mai departe, apoi se lăsă pe spate pe perne, simțindu-se oarecum posomorât. Îi părea rău că nu va mai vedea casa aceea dezordonată și plăcută. Că nu va mai sta față în față cu animalele acelea răsfățate. Că nu va mai fi nevoit să îndure privirea disprețuitoare a unei pisici neimpresionate.

Faptul că nutrea aceste sentimente era neliniștitor. Era absurd să simtă ceva – nu era decât o casă modestă, cu oameni obișnuiți. Totuși, le nutrea. Simțea cum îi ardea o gaură în piept.

Din nefericire, melancolia îi fu întețită când ajunse la Kensington. Slujitorii îi ieșiră în întâmpinare, curtenii făcură reverențe și se înclinară, cu zâmbetele lor prea cizelate, prea deliberate. Era respectul ce-i fusese arătat toată viața, dar pe care nu-l băgase niciodată de seamă până când nu-l mai primise, în Bedford Square.

Patro își făcu apariția în suita lui de camere. Majordomul îi acceptă îmbrăcămintea udă, fără ezitare și fără întrebări.

Sebastian merse mai departe în sufragerie și privi în jur. Mobilierul era destul de scump. Tapițerie din catifea și picioare aurite. Tablouri imense, șemineuri din marmură. Totul era ordonat cu grijă, toate se aflau la locul lui. Doar era un palat.

Această sufragerie pe care o ocupa de două săptămâni și în care avea să stea cel puțin încă o lună, dacă nu mai mult, părea însă că nu era nelocuită. Nu exista nici măcar o notă personală. Avea nevoie, își zise în sinea lui, de un ghem.

Mai târziu, li se alătură consilierilor săi în sala de masă pentru a lua cina și a discuta despre negocierile comerciale care, în pofida tuturor lucrurilor, mergeau bine. Sebastian aruncă o privire spre bărbații adunați în jur și se întrebă dacă putea avea încredere în vreunul dintre ei ca să-i spună ce aflase. Se uită pe furiș, însă atent, la Rostafan, care mânca cu poftă și vorbea mai tare decât oricine altcineva. Părea să nu aibă nici o grijă pe lumea asta.

Sebastian avea însă nevoie de ajutor pentru a afla adevărul, iar după cină, după ce restul se retraseră într-un salon pentru a se bucura de tutun și de un whisky, se hotărî să aibă încredere în Caius Anastasan, așa că își trase deoparte vechea cunoștință.

– Alteță? întrebă Caius cu nerăbdare.

– Am nevoie de ajutorul tău și de discreția ta, zise Sebastian.

– Desigur.

– Nici măcar soția ta nu trebuie să știe ce te rog, îl avertiză Sebastian.

Caius păru surprins, dar nu ezită.

– Aveți cuvântul meu.

Chiar și așa, lui Sebastian i se păru dificil să rostească ceea ce voia. Era o acuzație voalată, una teribilă. Privi în ochii căprui-închis ai lui Caius și zise:

– Am nevoie să aflu dacă Rostafan are o datorie neobișnuit de mare.

Sprâncenele lui Caius coborâră.

– Pardon?

Sebastian nu spuse nimic, lăsându-l pe ministrul său de Externe să înțeleagă și să dezvăluie orice ar putea cunoaște.

– Ce fel de datorie? întrebă Caius.

– Nu știu. Însă una îndeajuns de mare pentru a avea nevoie de ajutorul unui bancher ca s-o achite.

Caius strânse din buze.

– Pot să întreb de ce?

Sebastian se gândi cum să-i răspundă la întrebare.

– Ceva mi-a fost adus la cunoștință și nu știu ce să înțeleg din asta. În momentul ăsta, caut informații. Nici măcar nu sunt sigur că este relevant pentru... orice. Nu știu cum o să faci asta, Caius, dar nu vreau ca *nimeni*... Se opri și îl privi pe Caius direct în ochi. Ca nimeni să știe că am întrebat. Mai ales el.

Caius confirmă.

– Înțeleg, Alteță.

Nemaiavând nimic altceva de spus, Sebastian arătă spre ușă.

– Să ne alăturăm celorlalți?

– Dacă-mi permiteți, domnule. Sebastian dădu din cap afirmativ. O cunoașteți pe soția mea, Sarafina.

– Desigur.

O știa pe Lady Anastasan de mulți ani. Era minionă, cu pielea deschisă la culoare, în timp ce a lui Caius era măslinie. Se gândea întotdeauna să salute și să afișeze un zâmbet. Era foarte plăcută, din câte știa Sebastian.

– A venit cu o sugestie pe care, după părerea mea, merită să o luați în considerare. A sugerat că v-ar putea fi de folos pe post de secretară până la întoarcerea în Alucia. E chiar pricepută la corespondență și calendare și lucruri de genul ăsta.

Cuprins de suferință, Sebastian nu se gândise la un înlocuitor. Încercă să și-o imagineze pe Sarafina ocupându-se de agenda lui și de scrisorile primite de acasă și din partea guvernului englez. Nu mai avusese o femeie drept angajată, dar trebuia să admită că ideea îl intriga. Dacă Sarafina era pe jumătate la fel de isteață ca domnișoara Tricklebank – ceea ce părea imposibil – se putea folosi, într-adevăr, de serviciile ei.

– Trimite-o dimineață să vorbească cu mine, spuse el.

Caius aprobă, apoi merseră împreună și li se alăturară celorlalți bărbați din sufragerie.

A doua zi dimineață, Lady Anastasan fu condusă în salonul lui Sebastian. Aduse cu ea *moletă* proaspăt coaptă, un preparat din foitaj dulce din Alucia.

– Un răsfăț neașteptat, zise Sebastian încântat.

– Regina a menționat odată că e preferatul dumneavoastră, spuse ea cu un zâmbet fermecător.

Da, se gândi Sebastian, s-ar putea să meargă foarte bine. După câteva discuții, el îi oferi postul până la întoarcerea la Helenamar.

A doua zi, Caius reveni cu vești. Rostafan nu avea datorii semnificative. De fapt, de curând intrase în posesia unei sume mari de bani, nu mai puțin de treizeci de mii de lire sterline.

Asta îl surprinse pe Sebastian – era o sumă foarte mare pentru un feldmareșal.

– Cum?

– N-am putut să-mi dau seama, zise Caius. Ar trebui să aflu după ce ne întoarcem acasă.

Sebastian dădu din cap afirmativ, îi mulțumi lui Caius și nu mai spuse nimic, lui sau altcuiva.

Însă nu-i dădea pace un gând. Probabil că aluneca într-un vârtej aiuritor cu suspiciunea lui, urmărind ceva ce nici măcar nu exista. Dar îi dădu prin minte că, în cazul în care Rostafan era implicat, iar dacă Matous vorbise cu domnul Heath în numele lui Rostafan, poate că nevoia unui bancher nu era pentru a împrumuta bani, ci poate că era nevoie de un bancher pentru a depune, pe nevăzute, o sumă considerabilă.

De ce trebuia Rostafan să facă așa ceva, asta era întrebarea care îl tulbura pe Sebastian. O altă întrebare, mai presantă, era de ce ar fi știut Matous despre banii lui Rostafan. Ce rol ar fi putut juca în asta? Și de ce ar avea nevoie Rostafan de serviciile unui bancher francez? De ce nu de ale unuia alucian?

Întrebările se învârteau în capul lui Sebastian de la o întâlnire la alta, în care ar fi trebuit să se concentreze la discuțiile despre termenii comerțului cu minereu. Și-ar fi dorit să aibă parte de sfaturile lui Leopold, însă fratele său se întorsese la Cambridge și la studiile lui. În absența lui Leopold, avea nevoie disperată să vorbească cu cineva.

Cineva în care putea avea încredere.

Știu exact al cui sfat îl dorea – acela al unei femei al cărei chip îi dansa prin minte de două zile.

Capitolul 13

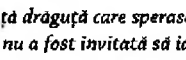

Din păcate, o păunită drăguță care sperase să răsune clopotele de nuntă peste continent nu a fost invitată să ia masa într-o companie princiară, la o masă ducală cu treizeci și șase de persoane, la reședința lordului Rutland. Păcatele părinților se răsfrâng asupra copiilor?

Doamnelor, aveți grijă când vă plimbați pe străzile Londrei, deoarece un criminal cutreieră în continuare liber.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Eliza adunase toate firele pe care Pris le înșirase peste tot la parterul casei. Plimbase câinii până mai jos, la prăvălia măcelarului, pentru un os și pălăvrăgise cu domnul și Lady Thompkins pe tema crimei infame de la Palatul Kensington – fără a lăsa să-i scape ceva, desigur – și ascultase toate speculațiile. Toată lumea de la măcelărie avea o părere. Nu se petrecuse deloc, susținuse cineva – alucienii pretindeau că se întâmplase doar ca să intre în grațiile reginei. Nu, spusese altcineva, a fost un complot al Whig[1] pentru a împiedica intrarea Angliei într-un acord comercial dezastruos. Teoria preferată a Elizei venise din partea doamnei Thompkins. Ea susținuse că nu putea fi altceva decât o amantă geloasă. Altfel, de ce nu văzuse nimeni bărbați venind sau plecând din camera lui? Pentru că fusese o amantă, care fusese introdusă acolo cumva, clandestin.

De acolo, Eliza venise acasă s-o ajute pe Margaret în bucătărie să pună la păstrat câteva legume și să prepare aluat. După aceea se ocupase de bilanțul conturilor gospodăriei, îi citise tatălui ei trei

[1] Numit „partid al țării", în opoziție cu „partidul Curții", Whig a fost una din cele două formațiuni politice de la acea vreme, partid prezent în ambele camere ale Parlamentului britanic, ce susținea reforma parlamentară și lupta împotriva absolutismului regal și a mișcării conservatoare, uneori prin metode radicale.

documente legale și o ajutase pe Poppy să atârne rufele în grădină. Reparase două ceasuri și le trimisese prin Ben la casele oamenilor care îi ceruseră ajutorul.

Făcuse tot ce putuse ca să-și abată atenția de la gânduri, dar fără folos. Nu se putea abține să nu se gândească la blestematul acela de prinț, domnul Chartier, căruțașul. La felul în care privirea lui se întunecase, cum o luase de mână înainte de a se da jos din trăsură.

Obsesia ei era ridicolă. Trecuse de la dorința de a-i da una peste gură la dorința disperată de a-l săruta. Dar era așa de prostească! N-ar fi putut niciodată să aibă un prinț drept iubit, chiar dacă el ar fi vrut – asta era o altă fantezie cu care se delectase – și era absurd să continue să se gândească la așa ceva.

Nu ajuta nici faptul că atât Caroline, cât și Hollis parcă turbaseră cu întrebările lor despre el. Caroline îl zărise în fața casei ei sâmbătă, după ceai. Eliza le povestise amândurora despre vizita lui, dar, evident, fusese șocant să-l vadă așteptând-o pe Eliza ca un pretendent.

Eliza le invitase pe Caroline și pe Hollis la masă în seara asta, pentru că încă mai căuta un motiv de distragere a atenției – altceva, *orice* altceva la care să se gândească.

Din păcate, nici una dintre ele nu se putea gândi la altceva decât la prinț.

– Voi trei v-ați pierdut capul cu totul, spuse judecătorul, după ce le ascultă speculând în timpul mesei. Nici măcar n-ar trebui să vă gândiți la prinți străini. Sfidează limitele nebuniei dacă mă întrebați pe mine.

– Am o idee! îi spuse Caroline veselă Elizei. Ai putea să-i trimiți prințului un bilet!

– Ce fel de bilet? întrebă Eliza curioasă.

– Unul în care îi spui cât de încântată ești că l-ai cunoscut, desigur. Evident, ești foarte încântată, zise ea râzând.

– Eliza n-ar trebui să trimită bilete nimănui din Alucia, spuse tatăl ei pe un ton critic.

Hollis îi puse o felie de pâine în farfurie și îi ghidă mâna spre ea.

– De ce nu, tati? Probabil primește bilete de la *toată lumea*. Știu! Am putea să-l invităm la cină!

– Poftim, *aici*? exclamă Eliza. Ați vrea ca un prinț să stea la masa noastră plină de zgârieturi?

– Nu-i nimic în neregulă cu masa noastră, pufni tatăl ei. Câteva zgârieturi demonstrează o gospodărie fericită și o viață bine trăită.

– Până la un anumit punct, zise Eliza. Tu n-ai văzut-o de ani buni, tati. Arată de parcă a fost târâtă pe stradă.

– Atunci, o să-l invit eu, declară Hollis. Masa *mea* nu-i zgâriată.

– Nu fi ridicolă, spuse Eliza. De ce-ar accepta să vină acasă la tine? Nici măcar nu te cunoaște.

– Păi, evident, sper să schimb asta. Îți dai seama câte frânturi aș putea să public dacă-l cunosc?

– Hollis, nu fi ridicolă, zise Caroline. Eliza, tu nu *vrei* să-l vezi din nou?

Ce întrebare prostească – sigur că voia.

– Nici o femeie întreagă la minte n-ar refuza să vadă din nou un prinț, nu-i așa?

– *Tu* n-ai vrut să vezi unul, chiar în urmă cu câteva zile, îi aminti Hollis.

– Da, ei bine, m-am răzgândit. Cred că mi-ar plăcea foarte mult, spuse ea pe un ton hotărât. În circumstanțe adecvate, desigur.

– Desigur, spuse tatăl ei cu fermitate.

– Dar nu cred că ar vrea să mă vadă, continuă Eliza. Sunt sigură că prințul moștenitor al Aluciei are lucruri mult mai importante la care să se gândească decât la o fată bătrână din mijlocul Londrei.

– În mod sigur, spuse tatăl ei morocănos. Cum ar fi un acord comercial pe care se bazează toată Alucia. *Asta* cu siguranță.

– Nu spune *fată bătrână* de parcă nici n-ai exista, o mustră Hollis pe Eliza în timp ce turnă niște vin în paharul ei.

– De ce nu? Sunt o fată bătrână. Nu mi-e rușine de asta. Dezamăgită, poate, dar nu rușinată.

– Nu văd de ce trebuie să ne numim într-un fel. Tu ești o fată bătrână, eu sunt o văduvă, Caro este o debutantă. Toate suntem femei necăsătorite. Ce importanță are?

Eliza îi înțelegea punctul de vedere, dar ridică din umeri. Era o fată bătrână și, chiar dacă sora ei era dispusă să treacă cu vederea lucrul ăsta, societatea nu i-ar fi permis niciodată așa ceva, mai ales după ce căzuse atât de spectaculos din grațiile. Descoperise perfidia și minciunile domnului Daughton-Cress la o cină, când gazda se ridicase să anunțe felicitările pentru logodna lui Asher.

Eliza fusese atât de uluită, încât nu-și dăduse seama că vorbise, până când fusese prea târziu.

– Poftim? întrebase ea cu voce tare. Toate cele șaptesprezece capete din jurul mesei se întorseseră către ea. Nu, pesemne e o greșeală, spusese ea, deși, chiar în timp ce vorbea, simțea în sufletul ei că nu era nici o greșeală.

Sentimentul acela îi fusese confirmat când se uitase la Asher. Apoi, aproape că își pierduse mințile.

Cine o putea învinovăți? Făcuse tot ce putuse! Așteptase răbdătoare și cu loialitate. I se oferise lui, își făcuse planuri pentru trusou, în prostia ei crezuse toate minciunile pe care el i le spusese, iar în clipa aceea înțelesese faptul că el o amăgise într-un mod teribil și explodă de mâhnire și supărare.

Reușise să se stăpânească.

– Asher, e adevărat? Îi oferi ei ceea ce ai promis că-mi oferi *mie*?

Din fericire, Beck fusese de față pentru a o lua de acolo înainte să apuce să spună mai multe. Eliza nu intenționase să plece, voia o explicație de la acel Asher palid la față, însă Beck își petrecuse mâinile în jurul ei și o ridicase în picioare, ducând-o afară din încăpere în timp ce Eliza îi striga lui Asher că e un micinos.

După ce Beck reușise s-o scoată afară, ea i se prăbușise în brațe.

– Mi-a promis! îi spusese ea printre suspine.

– Pentru Dumnezeu, Eliza, bărbații promit tot felul de lucruri ca să obțină ceea ce vor, îi spusese Beck. Biata de tine. Îmi pare tare rău că s-a întâmplat asta și, poate nu mă crezi acum, dar ți-e mult mai bine fără mucosul ăla.

De atunci, Eliza fusese extrem de atentă cu sentimentele ei de afecțiune – și le reprimase în totalitate. Însă cei mai mulți din înalta societate aveau o memorie bună și își aminteau cu ușurință despre acel scandal.

– Din punctul meu de vedere, toate sunteți foarte frumoase, zise tatăl ei, dând farfuria la o parte. Oricât de mult mi-ar plăcea să rămân la masa asta plină de zgârieturi și să vă ascult aceste gânduri melancolice despre prinți străini, sunt obosit și aș vrea să mă retrag. Dar, înainte de a pleca, cred că trebuie să fiu glasul rațiunii aici. Eliza, draga mea, ai îndurat odată o mare suferință. Nu aș vrea să văd că se întâmplă asta din nou, iar după părerea mea, faptul că

socializezi cu un prinț care n-are nici o treabă cu tine nu se poate încheia bine. Acum, unde-i Ben?

– Mă duc eu să-l aduc, spuse Hollis.

Eliza își ajută tatăl să se ridice, iar după ce Ben veni să-l ia, cele trei femei se reașezară la locurile lor. Eliza sorbi din vin în timp ce Margaret strângea farfuriile. Gândurile ei continuau să revină la acele câteva zile în care fusese în compania unui bărbat influent cu ochi izbitor de verzi... până când Hollis strică totul.

– Se aude ceva, Caro, despre Katherine Maugham sau Elizabeth Keene, dacă vreuna dintre ele a atras atenția prințului? întrebă Hollis.

– Pardon... credeam că ești hotărâtă să-l cuplezi cu mine, spuse Eliza.

Hollis râse.

– Este amuzant să pretinzi.

– Nu, dar *eu* am auzit că Elizabeth Keene a atras atenția lordului Prudhome. Caroline ridică din sprânceană.

– Serios? întrebă Hollis însuflețindu-se. Toată lumea știe că averea Prudhome este restricționată pe câteva generații.

– Exact, spuse Caroline cu o licărire de viclenie în privire. Tocmai de aceea zestrea doamnei Elizabeth i se pare atât de atrăgătoare. Cred că el e cu cel puțin douăzeci de ani mai în vârstă decât ea.

– Unde-i hârtia când am nevoie de ea? exclamă Hollis și sări să caute prin salon.

– Am eu niște pagini în sufragerie, se oferi Eliza.

Nu voia să audă știrile despre cine cu cine urma să încheie o înțelegere matrimonială, așa că ieși din salon și se duse la ea în birou. Găsi hârtie și se gândi că probabil Hollis o să aibă nevoie de un instrument de scris. Așa că luă și stiloul, și călimara. Dar lătratul brusc al câinilor o făcu să tresară atât de tare, încât călimara se clătină și îi alunecă, vărsându-i cerneală pe mână și pe birou.

– Pentru numele lui Dumnezeu, câinii ăștia o să mă termine! bombăni încercând să oprească scurgerea cu degetul.

Dar tresări din nou când se auzi o bătaie în ușă, așa că Eliza reuși să-și întindă cerneala pe palmă și pe dosul mâinii. Se șterse pe mâini cu șorțul în timp ce se grăbea să ajungă la ușă. Înainte de a o deschide, își îndepărtă o șuviță de păr de pe obraz cu dosul palmei, apoi, când privi în jos, realiză că era mâna pătată de cerneală.

– O, Doamne! spuse în barbă enervată.

Oricine era bătu din nou, iar Jack și John se năpustiră cu trupurile lor mici spre ușă, de parcă ar fi vrut să treacă prin ea.

– Jack! John! Veniți de-acolo! strigă Hollis, care venise pe hol să vadă ce era cu toată acea zarvă.

Câinii se întoarseră ascultători și se duseră lângă Hollis. Ea arătă spre bucătărie.

– Plecați, le comandă ea.

Eliza deschise ușa în timp ce sora ei se chinuia să-i strunească.

Auzi un icnet dinspre sora ei – de fapt, mai degrabă un țipăt – înainte să apuce să tragă aer în piept. Dar, iată-l stând acolo, prințul moștenitor al Aluciei, cu un cot proptit în cadrul ușii și cu o mână în șold. În plus, era îmbrăcat în haine princiare, nu în cele de căruțaș. Purta un palton frumos din lână, a cărui deschizătură lăsa să se întrevadă o vestă cu broderii complicate. Cravata lui din mătase era atât de perfect legată, încât își imagină că fusese aranjată astfel de o mică armată de valeți.

Eliza era atât de uluită de înfățișarea lui, încât rămase cu privirea fixată asupra cravatei.

Cravata unui viitor rege.

Un viitor rege care se afla în fața ușii ei.

Din nou.

– Bună seara, domnișoară Tricklebank, zise cu accentul lui frumos. Îmi cer scuze că am venit neanunțat.

Ea reuși să-și desprindă privirea de la cravata lui.

– Ce surpriză!

El zâmbi nesigur.

– Nu una neplăcută, sper. Nu vreau să deranjez la această oră târzie, dar eram în vecinătate.

Eliza deveni vag conștientă de vocile pe ton înalt care se auzeau în spatele ei, dintr-o cameră îndepărtată.

– Erai în vecinătatea Bedford Square?

Grimasa lui fu aproape inobservabilă.

– Pari sceptică.

– Sunt. Bedford Square nu-i deloc în vecinătatea Palatului Kensington, ceea ce sunt sigură că ai constatat deja.

– Poate fi adevărat, dar am cunoștințe pretutindeni.

El își coborî brațul din dreptul ușii și aruncă o privire peste umăr. Bineînțeles că mai mulți bărbați stăteau pe trotuar lângă o trăsură ornamentată.

– Și totuși, poate că am ajuns în Bedford Square pentru că ăăă...

Își mută privirea înapoi spre ea și spuse încet:

– Pentru că așa mi-am dorit.

Bine, atunci. Inima Elizei era la un pas să i se cațăre în gât și s-o ia la goană pe stradă. Avea nevoie de o clipă să se gândească, dar le auzea pe Hollis și Caroline fluturând în spatele ei ca un stol de vrăbii.

Prințul o măsură cu privirea și murmură astfel încât doar ea să-l poată auzi:

– Am nevoie de un sfat.

Sfat? Venise pentru un *sfat*? Nu la asta se așteptase. Sperase să-i spună că venise s-o ia în Alucia și s-o ia de nevastă acolo, sau măcar s-o ducă într-un tur privat al Palatului Kensington. Doar pentru că o fată bătrână mai avea puțin și împlinea treizeci de ani, nu însemna că nu nutrea fantezii drăguțe și romantice, iar sosirea lui în căutare de sfaturi, în mod sigur, nu se număra printre acestea.

– Înțeleg. Din păcate, tatăl meu s-a retras pentru restul serii.

– Ta... Nu de la el, Eliza. De la tine.

Și iată cum fantezia ei reveni la viață. Ea roși. Credea despre sine că este o fire practică, totuși, nu știa ce avea de făcut într-o situație ca asta.

– Vrei un sfat de la *mine*?

– Dacă mi l-ai putea oferi.

Acest bărbat putea primi sfatul celor mai ascuțite minți din țară, totuși iată-l căutând sfatul ei. Sfat pe care nu-l dorise înainte, trebuia să sublinieze asta. Rămase cu ochii la el, încercând să se lămurească.

– De ce?

El își plimbă privirea pe corpul ei, zăbovind asupra pieptului. Apoi asupra taliei.

– Cred că pot să am încredere în discreția ta. Și cred că nu vei da înapoi de la a refuza să-mi spui ceea ce crezi că aș vrea să aud.

Nu se putu abține să nu zâmbească la asta. Se gândi că ar trebui să-i spună că presupunerea lui era greșită și că le va povesti lui Hollis și Carolinei *fiecare* cuvânt pe care avea să-l rostească. Sau că ea nu era atât de curajoasă și de îndrăzneață, încât să nu-și îndulcească

cuvintele pentru a le face mai plăcute decât gândurile ei reale. Apoi însă aruncă o privire pe lângă el, către bărbații și trăsura de pe stradă.

– Vor pleca și se vor întoarce înapoi după mine într-o jumătate de oră, dacă ești de acord să mă primești. N-o să atragem atenția asupra locuinței tale și n-o să-ți răpesc mult timp.

Prea târziu pentru asta, socoti ea – probabil că toată lumea din piață observase până acum trăsura lui grandioasă. Cu toate astea, trebuie că trăia un vis – prințul Sebastian chiar o întreba dacă binevoia să-l primească, iar realizarea acestui lucru îi provocă o senzație de fierbințeală, de încântare și de gol în stomac.

– Sora mea și prietena mea au venit la cină.

– Doar câteva clipe, te rog, spuse el arătând de parcă s-ar fi temut că nu-i va acorda nici măcar atât.

Cum l-ar fi putut refuza? Nu *voia* să-l refuze. De fapt, acum că își revenise în fire, chiar își dorea foarte mult ca el să intre, chiar și numai pentru a defila lângă el prin fața lui Hollis și a Carolinei. Așa că deschise ușa mai larg.

– Bine ai venit!

Prințul se întoarse și dădu din cap spre bărbați. Aceștia se puseră pe dată în mișcare, doi dintre ei sărind în trăsură în timp ce aceasta se îndepărta de bordură. Ea păși înăuntru și se lipi cu spatele de perete ca să-i facă loc că treacă. El se opri în mijlocul holului, își scoase haina și și-o atârnă pe braț. Sub palton purta îmbrăcăminte aluciană – vestă lungă și o haină și mai lungă. Pe piept avea o insignă cu panglică, cu aur și diamante în centru, într-un fel de blazon.

Ea se răsuci cu intenția de a-l invita în salon, însă dădu cu ochii de Hollis și de Caroline care stăteau acolo, privindu-l uimite și, pentru întâia dată, remarcabil de mute. Caroline fu prima care-și veni în fire, lăsându-se în jos într-o reverență perfectă și trăgând-o pe Hollis de rochie, să facă la fel.

– Ăăă... dacă-mi permiteți, zise Eliza ocolindu-l pe prinț. V-o prezint pe domnișoara Hollis Honeycutt, zise ea. Și pe draga mea prietenă, Lady Caroline Hawke.

Prințul se uită la Hollis.

– Dumneavoastră trebuie să fiți Lady Honeycutt de la *Honeycutt's Gazette*.

Evident încântată pentru faptul că el îi cunoaște gazeta, Hollis zâmbi mândră.

– Într-adevăr, Alteță.

– Lady Caroline, încântat de cunoștință, spuse el înclinând capul.

– Eu... și eu, se bâlbâi ea.

Nici ea, nici Hollis nu se puteau abține să nu se holbeze la prinț cu ochii măriți, cu priviri buimace și cu zâmbete strălucitoare. La rândul ei, Eliza nu-și putea reține un vag sentiment de îngâmfare – pentru prima dată, ea era cea cu știrea uimitoare și care nu trăia indirect aventurile prin care ele treceau.

Prințul își duse mâinile la spate și așteptă politicos.

Caroline apucă mâna lui Hollis și o strânse.

– Am avut plăcerea să-l cunosc pe prințul Leopold. Ea mai avea puțin și levita.

– A, Leo. Și unde l-ați cunoscut?

– Vara trecută, la o moșie dintr-o provincie de lângă Chichester.

Eliza spera până la cer și înapoi ca prietena ei, Caroline, să nu înceapă să treacă în revistă scurta întâlnire pe care o avusese cu tânărul prinț, cu detaliile pe care le rezerva de obicei pentru ea și Hollis.

– Lui Leopold îi place frumosul peisaj rural englezesc. Eu cred că este aproape la fel de frumos ca și Alucia, zâmbi Sebastian.

Hollis și Caroline chicoteau ca niște fete prostuțe. Eliza începu să se îngrijoreze că se vor face de râs. Probabil că prințul simți același lucru, fiindcă se întoarse cu fața spre ea.

– Domnișoară Tricklebank, putem să stăm de vorbă?

Caroline și Hollis făcură ochii și mai mari.

– Desigur, spuse Eliza pe un ton calm, arătând spre salon.

El așteptă ca ea s-o ia înainte, iar ea porni într-acolo. La fel și sora și prietena ei. Eliza se opri în loc, zâmbi frumos și zise:

– Vă rog să fiți drăguțe și să așteptați în sufragerie.

Hollis rămase cu gura căscată.

Caroline își puse mâna pe brațul lui Hollis și o trase înapoi.

– Sigur că da! spuse ea ca și cum tocmai asta intenționase. Și, cu toate că pretindea că ea este cea curtenitoare și rațională dintre ele, își înălță gâtul ca să se uite la prințul de dincolo de Eliza.

Eliza intră în salon, iar prințul o urmă. Închise încet ușa în spatele ei, se răsuci și se rezemă de ea.

– Trebuie să-mi cer scuze pentru...

– Nu face nimic. El arătă spre obrazul ei. Ai pictat?

– Pictat? Ea observă brusc cerneala. O! Câinii-s de vină. Nu că ar fi pictat. Râse nervos. Sigur că nu ei pictaseră, de ce spusese asta? Nici eu. Nimeni nu picta! Ce vreau să spun e că m-au speriat de moarte când ţineam călimara în mână.

– Cred că au speriat de moarte pe toată lumea din Bedford Square.

Ea îşi frecă jenată obrazul.

Prinţul se apropie, uitându-se încruntat la cerneală. Scoase o batistă din buzunarul interior.

– Îmi dai voie? Ea ezită, iar el veni mai aproape şi îi tamponă cerneala de pe obraz. Privirea lui i se plimba pe chip în timp ce făcea asta, lăsând în urmă o dâră fierbinte. Gata. În mare parte.

Era sigură că roşeaţa ei era precum cea a unui măr pârguit. Îşi duse mâna la obraz în locul în care el îi şterse cerneala de pe piele. Se simţea uşor ameţită. Nu, nu ameţită. Mai degrabă ca şi cum ar fi luat foc. Da, asta era. Luase foc.

Însă prinţul se îndepărtă, plimbându-se prin încăpere, privind obiectele. Ceasurile ei. Tabloul cu un câine pe care îl pictase în urmă cu mulţi ani. Teancurile de cărţi şi de hârtii.

Reveni asupra poliţei şemineului.

– Ai multe ceasuri.

– Da. Le repar.

O privi surprins.

– Tu?

Ea chicoti din nou emoţionată şi jucându-se cu tivul mânecii. Nu credea că repararea ceasurilor era genul de lucru ce trebuia spus când voiai să impresionezi un prinţ.

– Este un hobby. Oamenii îmi aduc ceasurile lor şi eu le repar. Sau cumpăr ceasuri stricate şi le repar. Ridică din umeri. Mă ţine ocupată.

El aruncă din nou o privire spre ceasuri.

– Dumneavoastră aveţi vreun hobby, Alteţă?

El o privi pieziş.

– Credeam că suntem prieteni.

Ea zâmbi.

– Ai vreun hobby, Sebastian?

– Mă tem că nu unul interesant. Recent, m-am apucat de o cronică a istoriei militare a Aluciei. Ar putea fi considerat un hobby?

– Poate fi considerat un hobby doar dacă nu eşti obligat s-o faci. Chicoti la propria-i glumă. Avea tendinţa să râdă de ceea ce spunea

când avea nervii încordați. Dar ce interesant trebuie să fie, adăugă repede, ca să nu creadă că râdea de el – ceea ce nu era cazul.

El îi aruncă un zâmbet trist, ca și cum cineva ar fi îndrăznit înainte să râdă de el în legătură cu acest lucru.

– Nu trebuie să te prefaci că ți se pare altfel decât plictisitor. Sunt conștient că nu evocă imaginea pe care majoritatea oamenilor par să o aibă despre prinți. Este o ocupație solitară, dar întrucât viața mea nu se pretează pentru altfel de hobby-uri publice, găsesc că e un mod interesant de a-mi petrece timpul atunci când trebuie.

– O, dar nu mi se pare plictisitor! se grăbi ea să-l asigure. Îi citesc tatălui meu destul de multă istorie. El spune că o societate fără istorie este ca un copac fără rădăcini.

– Da. El dădu din cap aprobator și păru aproape intrigat.

Numai Dumnezeu știa că tatăl ei își dădea cu părerea despre atât de multe lucruri la care ea nu se gândea deloc. Arătă spre canapea.

– N-ai vrea să iei loc?

El îi făcu semn să se așeze prima, iar după ce ea ocupă un capăt, el îl alese pe celălalt, scoțându-și tivul hainei în afară și luând loc pe marginea canapelei, cu un braț sprijinit pe ceea ce părea a fi o coapsă foarte fermă și puternică.

Eliza își îndreptă fața spre foc și încercă să nu se uite la el. Se părea că o luase complet razna, pentru că nu se putea stăpâni să nu se uite la el.

– Ei bine, atunci! Își îndreptă spatele. Cu ce te pot ajuta?

– N-am o întrebare, mai degrabă trebuie să discut. Fratele meu s-a întors la Cambridge și n-am pe nimeni altcineva în care să am încredere deplină.

Era o recunoaștere uluitoare, iar Eliza fu surprinsă.

– Ai încredere în mine?

Păru aproape deconcertat de întrebarea ei.

– N-ar trebui?

– Ba da! Adică, îți spun adevărul, ai cuvântul meu. Dar abia mă cunoști...

– Iar în acest timp scurt, ai fost brutal de sincer cu mine. El afișă un zâmbet strâmb. Nu pot să spun același lucru în ceea ce-i privește pe alții.

Ea simți o satisfacție imensă auzind așa ceva și își îndreptă și mai mult postura.

– Despre ce dorești să discutăm?

El își îndreptă privirea spre foc.

– Are legătură cu Matous. M-am tot gândit ce ar fi avut de gând când a vorbit cu domnul Heath, în special în lumina celor spuse de domnișoara Heath și a faptului că Matous nu avea nici o datorie semnificativă. Nici una care ar necesita vreun împrumut.

– O...

Era curios – domnișoara Heath păruse destul de sigură că fusese vorba despre o datorie.

– Feldmareșalul Rostafan, totuși, a intrat în posesia unei averi considerabile, ale cărei origini sunt neclare.

Asta era interesant.

– *Oh*... Dar ce legătură are asta cu conversația dintre domnul Reyno și domnul Heath?

– Nu știu exact. Dar cred că este posibil ca Matous să fi vorbit cu domnul Heath în numele lui Rostafan.

– Da? întrebă ea.

– Crezi că e exagerat? întrebă el.

– Eu?

Își dădu seama că se uita fix la ea. Îi lăsa impresia că dorea cu adevărat să-i afle părerea. O experiență cu siguranță inedită pentru ea. În timp ce tatăl ei îi valoriza opinia, domnului Frink și avocaților care treceau pe acolo puțin le păsa despre ceea ce credea ea în legătură cu orice. Ce surprinși ar fi dacă ar ști că prințul Sebastian dorea să afle părerea ei! Că el chiar îi valoriza opinia! Interesul lui față de ceea ce avea ea de zis era entuziasmant.

– De ce bănuiești că tânăra a descris conversația ca fiind una despre o datorie? întrebă el.

Eliza rememoră cuvintele exacte pe care le rostise domnișoara Heath. „Tata a zis că s-a discutat ceva despre o datorie." Dar nu spusese ce fel de datorie, iar Eliza și Caroline presupuseseră că era vorba despre o datorie bănească, părțile în cauză fiind bancheri. Avea cel mai mult sens așa, dar acum îi trecu prin minte că ar fi putut fi altceva.

– Dar dacă nu era vorba despre o datorie de genul ăsta? rosti ea cu voce tare. Dacă acea conversație a fost despre un tip de datorie care nu implica neapărat bani?

– Nu înțeleg, spuse Sebastian.

– Spre exemplu, o datorie de recunoștință. Sau o datorie pentru o favoare.

Prințul rămase pe gânduri. Se ridică și se duse la fereastră, cu mâinile în șold. Se întoarse brusc.

– S-ar putea să ai dreptate, Eliza.

Iată, din nou, numele ei rostit cu acea voce bogată și profundă a lui, care o umplu din nou de încântare. Constata că, în general, devenea ușor încântată în compania lui.

– Cred că ar trebui să discut direct cu bancherul. Îl voi chema să ia masa la Kensington.

– Ce? *Nu*, zise ea imediat și se ridică.

– Ar trebui să vorbesc cu el direct și, după cum ai subliniat, nu prea pot să mă duc eu la el.

– Dar nici nu poți să-l inviți fără o prezentare adecvată. Gândește-te la speculații! Dacă într-adevăr știe ceva, se va pune în gardă. Nu, Sebastian, trebuie să-l întâlnești și să vorbești cu el în mod natural, așa cum ai face dacă l-ai întâlni la un eveniment. La o cină, de exemplu.

Prințul gemu.

– Sigur, până acum am luat masa în toate casele din Londra.

Nu și în a ei, dar, din nou, era acea problemă a mesei pline de zgârieturi. Și a câinilor. Și a multelor lucruri ce nu păreau a fi potrivite pentru un prinț.

– Aș putea să aranjez eu.

Cuvintele i se rostogoliră din gură și regretă numaidecât, pentru că... ce naiba spunea? Ea nu ieșea în societate, nu prea, și trăia indirect prin sora ei și prin cea mai dragă prietenă. Cum ar fi *putut* ea să aranjeze o cină care să includă un bancher pe care nu-l întâlnise niciodată și un prinț pe care nu ar fi trebuit să-l cunoască *niciodată*?

Și Sebastian părea că avea îndoieli.

– Aș putea, insistă ea cu încăpățânare, pentru că nimic nu era mai rău decât să fie nevoită să recunoască în clipa următoare că nu știa ce face. Caroline o să mă ajute. Dacă lordul Hawke nu va putea fi convins să fie gazdă, ea știe pe toată lumea din Mayfair. Ea poate să aranjeze cu ușurință o cină și să invite zeci de persoane dacă vrea.

Da, suna total plauzibil.

El se uită la ea cu subînțeles.

– Ai face-o pentru mine?

Doamne, o credea. *Bineînțeles* că ar face-o pentru el. Nu putea spune cu exactitate de ce era atât de dispusă să se implice într-o chestiune de care tatăl ei îi ceruse în mod expres să se țină departe, cu excepția nevoii de a-și dovedi ceva și... da, bine, de a se afla în compania lui. Însă era atât de nesigură în legătură cu modul în care își putea duce la îndeplinire lauda, încât fu nevoită să-și abată ochii de la privirea lui intensă.

Ce naiba se întâmpla cu ea? De ce spunea lucruri pe care era conștientă că nu le putea face?

– Trebuie să existe o ocazie pe care să o pot găsi, în care tu și domnul Heath să participați. Îi simțea privirea îndreptată spre ea și înrăutăți și mai mult situația. Între timp, declară ea, am de gând să stau cu ochii pe bărbatul care a livrat biletul. L-am mai zărit prin piață din când în când.

Ar fi trebuit să se fi gândit la asta înainte.

– Nu, e prea periculos, zise el scuturând din cap cu fermitate. Nu permit așa ceva.

– Poftim?

– Știu, spuse el ridicând o mână înainte ca ea să-l contrazică. Nu accepți un ordin de la mine, pentru că nu sunt prințul tău. Dar, în acestă privință, insist. E și așa destul de greșit că eu caut răspunsuri în loc să las acest lucru în seama autorităților competente, dar e inacceptabil să faci și tu la fel. Habar n-am cine se află în spatele morții lui Reyno. Ar putea fi o națiune întreagă. Ar putea fi foarte periculos, Eliza.

Nimic nu o enerva mai tare pe Eliza decât un bărbat care îi spunea nu, ca și cum ar fi fost soțul sau tatăl ei.

– Mă duc la Covent Garden de câteva ori pe săptămână. Nu poți să mă împiedici să trec pe acolo.

– Atunci, o să te însoțesc.

– Nu poți să vii! O să fii remarcat imediat. Gentlemenii din *înalta societate* nu sunt o prezență obișnuită în Bedford Square. Pentru ei, până și tata e din *înalta societate*. Și, cu siguranță, nu sunt de întâlnit prin piețe.

– Nimeni nu-și dă seama dacă sunt sau nu din înalta societate, zise el cu hotărâre, ca și cum sugestia că se poartă ca un viitor rege ar fi atât insultătoare, cât și absurdă.

– Ai aerul unuia care într-o zi va fi rege.

El pufni.

– E ceva anume, nu?

– Da.

El bombăni ceva în timp ce se apropie de fereastră și privi afară părând a cântări situația.

– Ce faci? exclamă Eliza. Vino de acolo! Toată lumea din piață e cu ochii pe casa asta. Ți-au văzut trăsura, ți-au văzut hainele.

– Ce-or să creadă, Eliza? Că ai primit un gentleman în vizită la miezul nopții? El zâmbi, aparent încântat de idee.

– O să creadă că vizitatorul a venit la tata, așa cum se întâmplă mereu. Te rog să te dai de acolo, ca să pot să trag draperiile.

El nu se clinti.

Eliza se strecură în fața lui, cu spatele aproape de pieptul lui, și trase draperiile. El rămase în continuare nemișcat. Ea își drese glasul și se întoarse. El nu se clinti nici un centimetru, așa că ea era în continuare înghesuită între fereastră și el. Atât de aproape de el, încât putea să-i zărească pliurile nodului de la cravată. Sau micile inscripții de pe medalia pe care o avea în piept. Putea să-i zărească barba care începuse să se arate din nou și un colț al gurii care se înălța ușor într-un zâmbet amuzat ce sfârșea cu o urmă de gropiță. Putea să-i zărească lumina scăzută din ochii verzi, lumină pe care o simți străbătându-i corpul.

El o privea drept în ochi, parcă încercând să caute ceva în ei. Eliza își simțea nervii ațâțați, precum focul sub un buștean nou. Stăteau atât de *aproape*. Aerul din preajma lor era încărcat de căldura dintre ei.

Sebastian ridică mâna și își strecură cu mare atenție două degete sub bărbia ei, abia atingând-o, și îi ridică ușor fața. Nerăbdarea îi făcu pielea de găină. Știa ce *voia* ca el să facă. Știa ce voia cu disperare ca *ea* să facă. Era îndrăzneață și impudică, însă, ajunsă în acest moment, nu avea curajul să sărute un prinț moștenitor. Așa că, dacă el nu o săruta, dacă avea să stea mai departe acolo și s-o privească de parcă acel moment era iminent, ea avea să se dezintegreze. Pentru ea, nu existau grade de dezintegrare – avea să fie completă.

– Mi-ai fost de un imens ajutor, Eliza.

„O, dar felul în care îmi rostește numele..." Înghiți.

– Îmi pare bine că pot să fiu de ajutor.

Vârful limbii lui trecu peste buza de jos în timp ce se uita la ea. El își coborî degetele ușor, precum o pană pe pielea ei, dinspre bărbie, de-a lungul gâtului, până la claviculă.

– Nu știu să-ți mulțumesc cum se cuvine.

Rosti cuvintele în dreptul gurii ei, iar flăcările focului începură să-i lingă coloana vertebrală, mici valuri de căldură dogorind prin corpul ei.

– Pentru puțin, spuse ea aproape de buzele lui.

– Pentru mult. El își coborî capul, cu gura atât de aproape de a ei. Ezită, parcă nefiind sigur pe ceea ce voia să facă. Nu te apuca să-l cauți pe curier, mă auzi? murmură el și își lipi buzele moi, ca petalele de trandafir, de ale ei.

Eliza închise ochii. I se păru că scoase un oftat. Trecuse atât de mult de când fusese sărutată, atât de mult timp de când simțise atingerea unui bărbat. Trecuse atât de mult de când viața ei plină de speranțe se încheiase și începuse viața ei de fată bătrână invizibilă.

El își adânci sărutul. Încă moale, dar insistent. Relaxat, dar incitant. Simțea că lucrurile cedează, lucruri pe care nu le simțise de foarte mult timp. Scânteia. Sângele și oasele scânteiau în ea, iar căldura o străbătea din nou, până în vârful degetelor de la picioare și de la mâini și din nou în sus, până la cap și la inimă.

El își strecură limba în gura ei. Eliza gemu ușor. Se dădu mai aproape, așa încât corpul ei îl atingea întru totul pe al lui. El își trecu o mână pe spatele ei și o trase mai aproape. Îi simți tăria trupului lipit strâns de al ei, din dreptul genunchilor până la piept. Era tare ca piatra, numai mușchi și tendoane, iar ea își lăsă capul pe spate și își strecură mâinile în sus pe pieptul lui tare. Îi era permis să facă așa ceva? Nu se putea abține. N-avea de gând ca, în timp ce era sărutată de un bărbat viril, de un prinț, să stea ca un buștean cast, o, nu. Intenționa să stoarcă fiecare picătură de plăcere. „Veniți mai aproape, copii. Odată am cunoscut un prinț și l-am sărutat."

Își puse mâinile după gâtul lui și își petrecu degetele în părul lui. Își lipi sânii de pieptul lui și, dac-ar fi putut, s-ar fi strecurat în haina lui. Mirosea atât de frumos – a lemn de santal, a lemn de trandafir și a altceva, delicat și îmbătător. Corpul lui era atât de tare sub atingerea ei și, în ciuda hainelor, îi simțea fermitatea formelor, amploarea mușchilor de la umeri și brațe.

Se adâncise în el, se lipise de pieptul lui. „Ard" Era o vâlvătaie ntr-o vatră iarna, o efigie în flăcări de Guy Fawkes Night[1]. Era un amestec de speranță și dorință și palpita atât de tare, încât abia mai putea gândi.

Și apoi se sfârși.

Sebastian își ridică capul. Își trecu privirea peste chipul ei și zăbovi în dreptul gurii, în timp ce își trecu degetul mare peste buza ei de jos. O sărută pe frunte și se dădu înapoi.

– Ar trebui... poate ar trebui să plec.

– Să pleci? întrebă ea amețită.

Se simțea zguduită de acel sărut. Nu se mișcă. Nu se *putea* mișca. Era ca și cum întreg trupul îi era paralizat de dorință.

El își duse degetele la bărbia ei.

– Fără investigații prin Covent Garden. Noapte bună, Eliza.

– Noapte bună, Sebastian, spuse ea cu o supunere veche și înrădăcinată, care în mod normal ar fi agasat-o, dar care era tot ce putea în clipa de față. Nu-și redobândise încă controlul asupra corpului.

Îl privi traversând încăperea. Îl auzi ieșind pe ușă, îi ascultă pașii coborând treptele spre trăsura care, fără îndoială, venise să-l ia. Trase aer în piept și rămase în picioare exact în același loc în care el îi îndeplinise cele mai nebunești vise și o sărutase.

Auzi câinii lătrând în bucătărie, pe Ben sau pe Margaret mergând prin sufrageria de deasupra încăperii în care se afla ea. Auzi vocile lui Hollis și ale Carolinei care răzbăteau din salon.

Nu se clinti. Stătea acolo, o efigie carbonizată, mistuită de un singur sărut.

[1] Sărbătoare în Marea Britanie, care are loc anual pe 5 noiembrie, în timpul căreia sunt aprinse focuri și au loc spectacole de artificii.

Capitolul 14

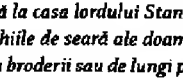

O cină ceremonioasă la casa lordului Stanley a fost martora unei mulțimi de trene la rochiile de seară ale doamnelor englezoaice, deși nu la fel de generoase în broderii sau de lungi precum trenele aluciene. Mânecile largi sunt obligatorii. Mătasea imprimată este în vogă, cu mărgele înșirate de-a lungul corsetului, într-o tendință care sperăm că va continua și în sezonul de primăvară.

Noile informații sugerează că, în cazul în care o doamnă dorește să se bucure de o escapadă fără consecințe, trapul vioi al calului a doua zi după zbenguială ar trebui să elimine acele urmări. Dacă doamna nu are acces la cal, săriturile viguroase în sus și în jos imediat după act pot fi un bun substitut.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Sebastian își desfăcuse cravata și își lăsase paltonul până să intre în suita lui de camere de la Kensington. Abia îl observase pe valetul care îi luase pălăria și mănușile sau pe menajera care se grăbise să se dea la o parte din calea lui și din raza sa vizuală.

Se gândea la un sărut.

Se gândea la un sărut așa cum nu se mai gândise niciodată înainte. În general, când săruta o femeie, țelul lui era simplu – voia să se culce cu ea. Multe pasiuni existaseră de-a lungul anilor, multe sărutări pătimașe. Însă toate veniseră dintr-o nevoie care nu-și avea rădăcinile în inima lui, ci în vintre.

Sebastian nu era atât de înamorat, încât să creadă că gestul de a o săruta pe Eliza venise chiar din inimă. Nu putea spune exact de unde venise acel sărut, tot ce știa era că fusese remarcabil de... proaspăt.

Voia mai mult din acea prospețime.

Gândurile îi erau într-atât de pline de Eliza, încât fu luat prin surprindere de prezența doamnei Anastasan. Ea se ridică repede din scaunul de la biroul lui și se lăsă într-o reverență adâncă.

Sebastian se uită la ea. Privi spre birou.

– V-am pus programul săptămânal pe birou, Alteță, spuse ea plecându-și capul. Vă rog să mă iertați că am îndrăznit.

Făcuse și ordine, după cât se părea. Unele documente pe care el le lăsase împrăștiate pe birou fuseseră aranjate frumos într-un teanc.

– Mulțumesc.

Nu prea știa ce să înțeleagă din toate astea. Nu-i ceruse să facă ordine. Nu-i ceruse să facă nimic altceva în afară de a lua notițe. Păși cu prudență în încăpere, privind în jur, în căutarea unor alte schimbări. A altor oameni, poate?

Lady Anastasan zăbovi, stând nesigură lângă biroul lui.

– Mai doriți să spuneți ceva?

– Nu, Alteță. De fapt, eu... ăăă... mă întrebam cum vă descurcați.

Cum se *descurca*? Ce întrebare ciudată. Nu-și putea aduce aminte un moment în care Matous îl întrebase cum se descurca.

– Ați trecut prin atâtea, Alteță. M-am gândit că poate aveți nevoie de... ajutor.

– Sunt bine.

Se întoarse cu spatele la birou. Găsea acest lucru nelalocul lui. Nu se aștepta ca personalul lui să se intereseze de starea lui de bine.

– Aș putea ajuta cu ceva? Orice?

Sebastian îi aruncă o privire curioasă peste umăr.

– Nu. Mulțumesc, Sarafina.

Ea zâmbi ușor și își coborî privirea. Îi dădu impresia că mai avea ceva de zis, dar Patro își alese exact acel moment pentru a intra în cameră.

– *Bon notte, mae principae*, spuse el cu o plecăciune. Să-l trimit pe Egius?

– *Bon notte*, răspunse Sebastian la salutul lui. Nu încă. Aș vrea să citesc mai întâi.

Patro aprobă din cap. Aruncă o privire spre Lady Anastasan înainte de a ieși pe o altă ușă.

Lady Anastasan însă rămase. Sebastian își pierduse răbdarea în ceea ce o privea.

– Mai e ceva, Sarafina?

– Nu, Alteță. Își atinse lobul urechii. Nu vreau să credeți... adică, vreau să știți că sunt aici pentru că n-am vrut să vă las lucrurile nesupravegheate.

– Ce lucruri?

Ea păru încurcată de acea întrebare.

– Lucrurile dumneavoastră. Vedeți, Rostafan a fost aici mai devreme și a spus că mapa de corespondență conținea niște informații delicate...

– Rostafan?

Lady Anastasan clipi din ochii ei căprui.

– *Je*, Alteță.

– Când a fost asta?

– O, acum o oră sau două.

Rostafan fusese la cină acasă la lordul Stanley, la fel ca și Sebastian. Când plecaseră, Rostafan spusese că avea de gând să se ducă împreună cu domnul Botley-Finch la un club de gentlemeni de pe Bond Street. Așadar, când anume venise aici și lăsase o mapă cu corespondență delicată?

– S-a întâmplat ceva? întrebă Lady Anastasan.

– Nu. Vă mulțumesc, doamnă. Puteți pleca.

Ea păru șovăitoare, dar făcu o reverență și ieși din încăpere așa cum el îi ceruse.

Sebastian se așeză la birou și își chemă majordomul.

Patro își făcu apariția aproape imediat.

– Domnule?

Sebastian se lăsă pe spătarul scaunului, își ridică picioarele pe birou și își duse degetele la tâmple în timp ce se uita la majordom.

– Am o întrebare ipotetică pentru tine.

Patro își uni mâinile la spate și așteptă.

– Crezi că e posibil să am parte de o cină privată în camerele astea, fără să se știe cine a luat cina aici în compania mea?

Patro privi în jurul lui parcă încercând să se familiarizeze cu încăperile.

– Teoretic, cred că e posibil.

– Posibil, dar nu probabil?

– *Je*, Alteță.

– Hm..., făcu Sebastian gânditor. Altă întrebare ipotetică pentru tine. Dacă un bărbat vrea să ia o cină privată cu cineva, unde ar putea face asta?

– Eu aș sugera să închirieze o locuință. Sau să pună pe cineva de încredere să facă asta pentru el.

Nu era o idee rea.

– N-ar afla nimeni?

– Cred că se poate aranja, domnule. Îl așteptăm pe Alteța Sa prințul Leopold la cină?

Sebastian înfirmă.

Patro dădu din cap aprobator. Îi era majordom de foarte multă vreme și îl cunoștea bine pe Sebastian.

– Aș avea nevoie de o modalitate de a veni și de a pleca fără să fiu văzut, nici de alucieni, nici de englezi. Desigur, cu excepția celor care servesc.

– V-aș servi cu plăcere, domnule, spuse Patro pe un ton lipsit de inflexiuni.

– Și aș avea nevoie de cineva care să se ducă s-o ia pe persoana respectivă. Cu toată discreția cuvenită, bineînțeles.

– Desigur, Alteță, cum doriți.

Asta își dorea? Sebastian nu știa. Avea atât de multe sentimente, încât abia putea să gândească. Exuberanță. Teamă. Mulțumire. Agitație. Toate acele sentimente păreau să i se potrivească acum în egală măsură. Părea ceva ce Leopold ar face și pe care Sebastian l-ar avertiza să nu-l facă.

Dar, la naiba, îi plăcea foarte mult de Eliza Tricklebank. Îi plăcea firea ei deschisă și cum îl săruta, de parcă s-ar fi temut că el avea să dispară dacă îi dădea drumul. Voia s-o vadă, să rămână singur cu ea, fără un motan care să stea cu ochii pe ei sau oameni care să tragă cu urechea pe la uși. Era oare posibil să aibă parte de așa ceva?

– Ești sigur? întrebă Sebastian. Se poate face?

– Aș avea nevoie de ajutor, zise Patro. Pot să-l sugerez pe Egius? Ar fi în stare să-și dea viața într-o sabie decât să rostească vreun cuvânt.

Sebastian zâmbi.

– *Je*, Egius.

– Atunci, sunt sigur. Dacă doriți, pot pune foarte discret niște întrebări în legătură cu închirierea unei locuințe.

Patro era un bărbat căsătorit, cu cinci copii acasă, în Alucia. Sebastian se întreba ce credea oare Patro despre prințul său. Dacă înțelegea gratiile invizibile care îl înconjurau pe Sebastian în tot ceea ce făcea și faptul că existau momente precum cel de acum, în care își dorea cu disperare să se elibereze de acele gratii invizibile.

Oricare ar fi fost părerea lui Patro, aceasta era bine ascunsă dincolo de expresia lui de nepătruns.

– Ai permisiunea mea să pui întrebări, spuse Sebastian. Vino la mine când afli ceva.

Patro se înclină și ieși.

Sebastian îl urmări cu privirea în timp ce se îndrepta spre ușă, cu pasul lui la fel de eficient ca și efortul depus în îndatoririle sale. Oftând, se întoarse către mapa de corespondență de pe birou. O ridică și observă că micuța curea de piele cu care o legase era dezlegată. Rostafan să fi făcut asta? Sau Lady Anastasan? Deschise mapa și scoase hârtiile.

Erau comunicate de la Helenamar. Documentele pe care le solicitase priveau articolele comerciale restante care urmau să fie negociate. Un program al mareelor pentru următoarele două luni, pentru a putea planifica plecarea contingentului alucian.

Cum putea părăsi Anglia fără să afle cine îl ucisese pe Matous?

Puse hârtiile în mapă și legă cureaua. O așeză pe birou și rămase cu ochii la ea. Nu și-l putea imagina pe Rostafan atent cu acea curea subțire care lega mapa. Dacă ar fi vrut să arunce o privire înăuntru, el ar fi rupt în două cureaua. Dar de ce s-ar fi deranjat Rostafan să facă asta? Despre orice ar fi fost în mapă, urma să fie informat a doua zi.

Atunci, cine o deschisese? Lady Anastasan? Ce interes ar fi avut ea? S-o fi făcut Patro? Nu.

Patro ar fi fost în stare să moară decât să atingă ceva ce-i aparținea lui Sebastian fără permisiunea lui.

Sebastian rămase multă vreme la birou, gândindu-se la cine s-ar fi putut uita în mapă și ce ar fi putut căuta.

Treptat însă, gândurile îi fugiră la Eliza Tricklebank, cu acea pată ciudată de cerneală pe obrazul palid.

Capitolul 15

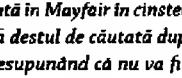

O seară la care vor fi servite cele mai bune beri, de la o berărie deosebită, va fi organizată în Mayfair în cinstea aniversării unei tinere care, fără îndoială, va fi destul de căutată după ce își va face debutul primăvara viitoare, presupunând că nu va fi înhățată curând de pe piața mariajelor printr-un gest princiar.

De asemenea, se aude că un tânăr care a intrat recent în posesia titlului de conte este dornic să se însoare și să se așeze la străvechea lui casă pentru a avea moștenitori, astfel încât să poată zbura cât mai curând înapoi la păsărica drăguță cu voce ciripie de pe Strand.

Doamnelor, o jumătate de linguriță de zahăr adăugată la un amestec potrivit de amidon vă va menține jupoanele tari pentru mai mult timp. Acest remediu nu a fost deocamdată testat pe soți.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Caroline și Hollis o puseră pe Eliza să treacă în revistă tot ce se petrecuse între ea și prinț de două ori, cap-coadă, scoțând strigăte de încântare absolută de fiecare dată când Eliza le relată sărutul cu răsuflarea încă întretăiată după entuziasmul pe care acesta i-l provocase. O întrebare până și *unde și-a pus el mâinile. Și-a cerut scuze pentru o asemenea îndrăzneală? Cum a fost sărutul?*

Eliza râse laolaltă cu ele, dar nu existau cuvinte care să descrie ceea ce trăise. O tachinau, știa, luau totul în glumă, dar pentru ea nu era deloc o glumă. Acel sărut trezise ceva în ea, îi stârnise cel puțin o senzație zdravănă de poftă, dacă nu ceva mai mult.

Nu se putea abține să nu se gândească la asta. Nu se putea abține să nu-și dorească mai mult de la el, pe el cu totul. Nu se putea abține să nu-și dorească toate lucrurile care îi fuseseră refuzate când se îndrăgostise de infamul Asher Daughton-Cress.

Nu era lipsită de experiență în această privință și știa foarte bine ce-și dorea. Asher o ademenise în patul lui, printre promisiuni

șoptite cum că îi va cere mâna cât de curând, țopârlanul. Ar fi trebuit să-și dea seama – sărutările lui fuseseră prea urgente, prea stăruitoare. Privind retrospectiv, era destul de clar că el căutase o cale de a-și potoli setea. Se folosise de ea și o lăsase să se facă de râs.

Sărutul prințului fusese mai reverențios decât oricare dintre săruturile lui Asher. Simțea că setea lui era mult diferită de cea a lui Asher. La fel și a ei.

Se gândi la acest lucru a doua zi, în timp ce se plimba prin casă fredonând încet și încercând în zadar să dea un sens acestui nou fenomen brusc din viața ei.

După-amiază, scăpase stângace câteva cărți pe care le căra, iar când Poppy se lăsă jos ca s-o ajute, îi zise:

– Bine, nu mai rezist să-mi țin gura nici o clipă. Ce s-a întâmplat?

– Întâmplat? întrebă Eliza confuză, în timp ce amândouă se ridicau în picioare.

– Mda, întâmplat! Te-ai fâțâit ca prin ceață toată ziulica! Ceva s-a-ntâmplat și-o să aflu ce-i. E judecătorul? E bolnav?

– Nu. Eliza râse jenată. Poppy fusese plecată seara trecută. Ea nu știa că Sebastian venise din nou. Cred că sunt preocupată.

– Cu ce anume?

Eliza privi spre ușa sufrageriei și se duse repede s-o închidă, ca nu cumva Ben sau Margaret să audă.

– Seara trecută, când erai plecată, a venit în vizită prințul.

Poppy icni.

– *Iarăși*?

– Iarăși, zise Eliza încet și simți zâmbetul pe buze.

O, la naiba, era imposibil să-și ascundă acel zâmbet grăitor.

Poppy se încruntă.

– Dar, de ce?

– Voia să discute ceva cu mine. A spus că prințul Leopold s-a întors la Cambridge și că nu avea pe nimeni altcineva cu care să discute acea chestiune.

Rânjetul ei era din ce în ce mai larg.

Încruntarea lui Poppy se adânci.

– În regulă, spuse ea încrucișându-și brațele la piept.

– Chiar a vrut să discute ceva, dar... Doamne, chicotea. M-a sărutat.

Poppy se uită lung la ea.

Eliza chicoti iar.

– *Ah!* rosti ea către tavan. Nu pot să mă abțin să nu zâmbesc și să chicotesc și...

Poppy se așează atât de tare pe scaun, încât Eliza crezu că se prăbușise.

– Poppy! Ce e? exclamă Eliza.

Poppy clătină din cap

– O să te pierdem.

Eliza râse.

– La ce te referi?

Poppy își ridică privirea din podea.

– Tu ești cea pe care o va alege, Eliza.

– O, Doamne, spuse Eliza. Iar te-ai dus la ghicitoarea în palmă?

O spusese în glumă, dar Poppy se ridică, vădit jignită.

– Nu pot să vorbesc despre asta. Nu pot.

Se îndreptă spre ușă.

– Poppy, ce naiba se întâmplă? zise Eliza ducându-se după ea. N-o să mă aleagă pe mine. Un astfel de bărbat trebuie să facă pereche cu cineva cu o anume reputație.

Dar Poppy nici nu vru să audă. Deschise ușa și ieși din cameră. Eliza o auzi alergând în sus pe scări. Oftă și se lăsă în scaunul pe care Poppy îl eliberase. Biata de ea nu înțelegea cum funcționau lucrurile astea. Însă Eliza înțelegea foarte bine și nu-și făcea nici o iluzie.

Dacă Poppy se temea că Eliza ar putea pleca într-o țară străină, Hollis și Caroline începuseră să-și facă griji că ar putea să-și piardă mințile. Că mersese prea departe. Că, poate, ea instigase totul. *Ele* nu credeau că era în vreun pericol de a fi dusă în Alucia.

În acea seară, se aflau la Caroline, admirând noile rochii pe care Caroline le comandase. Eliza nu se putea stăpâni să nu se întrebe cum avea să le ascundă pe toate de Beck, însă Caroline nu părea preocupată. Mai târziu, se așezară să mănânce friptură de vită cu cartofi și căpșuni, aduse din sudul Angliei la un preț piperat, și vin.

Discuția se îndreptă în mod firesc către prinț, dar Eliza avea altceva în minte în seara aceea.

– I-am promis o petrecere la cină sau ceva de genul ăsta.

– Ce-ai făcut? spuse Hollis. De ce-ai promite așa ceva?

– Pentru că Sebas... Se opri la timp. Prințul dorește să discute cu domnul Heath. Avea de gând să-l invite la Kensington!

– Și? zise Caroline.

– Dacă l-ar fi invitat la Kensington, tot guvernul ar fi putut crede că are legătură cu acordul comercial. I-am spus că eu cred că ar trebui s-o facă într-un loc atât de aglomerat, încât nimeni să nu bănuiască nimic. Înțelegeți? Nu-i așa de... oficial.

– O, *Eliza*, zise Caroline.

Puse jos furculița. Aruncă o privire spre ușa deschisă a sufrageriei și se ridică brusc. Se duse la ușă și o închise încet, apoi se grăbi înapoi la masă.

– Nu putem să riscăm ca Beck să audă așa ceva, nu? Acum, ascultă, Eliza, zise ea împingând farfuria într-o parte, încrucișându-și brațele pe masă și aplecându-se în față. Dragă, l-ai întâlnit pe prințul tău. Ai avut parte de sărut! Dar asta trebuie să fie sfârșitul, nu-i așa?

– Sfârșitul a ce, mai exact? întrebă Eliza.

– Încerci, cu foarte mult curaj, să rezolvi o crimă, spuse Caroline. Ce știi tu despre crimă? Nu poți să mergi mai departe cu asta.

Eliza se zburli.

– Nu văd de ce nu. Tu păreai destul de în largul tău să mergi mai departe cu asta când am invitat-o pe domnișoara Heath la ceai. Iar tu, Hollis, ai început totul prin tipărirea biletului.

– Ei bine, asta a fost altceva, zise Caroline. Am vrut să arunc o privire la domnișoara Heath. Iar Hollis tipărește întotdeauna bârfele.

– Și, Eliza, tu ai fost de acord cu tipărirea! îi aminti Hollis. Tu m-ai *ajutat* s-o fac.

– Dragă, ceea ce faci e o nebunie, spuse Caroline. Te prostești cu *prințul moștenitor* al Aluciei! E la limita ridicolului.

Eliza icni.

– Eu *nu* sunt ridicolă, Caro! Și nu mă prostesc, pentru numele lui Dumnezeu! Nu se poate să nu fii de acord că e ceva îngrozitor de greșit în toate astea. Nimănui nu pare să-i pese că un om a fost ucis în propriul pat.

– Cred că știm toate ce se-ntâmplă de fapt aici, zise Hollis.

– Chiar așa? rosti Eliza tărăgănat.

Hollis se întinse și îi strânse mâna.

– Te îndrăgostești de el.

– O, pentru Dumnezeu, mormăi Eliza. Își smulse mâna din a lui Hollis și se lăsă pe spătarul scaunului.

– Ești fermecată de el, continuă Hollis. Și a fost foarte emoționant, chiar și din punctul nostru de vedere.

Așadar, discutau despre ea. „Biata Eliza, draga de ea, amărâta care s-a îndrăgostit de un prinț."

– A fost foarte emoționant. Dar nu sunt proastă. Amândouă știți cât de practică sunt.

– Nu, nu mai ești, spuse Caroline făcând o grimasă compătimitoare. Nu înțelegi? Nu vrem să fii din nou rănită, atâta tot.

– N-o să fiu *rănită*, răspunse Eliza bosumflată.

Le iubea nespus, dar Caroline și Hollis păreau să se îndoiască de capacitatea ei emoțională. Asta pățeai dacă îți ieșeai din fire la o petrecere la cină – nimeni nu te mai credea vreodată în stare să faci față unei dezamăgiri.

– Voi două abia ați așteptat să aflați fiecare detaliu al întâlnirilor mele cu el și, dintr-odată, vă faceți griji pentru mine? continuă ea.

– Nu-i vorba despre asta, spuse Hollis. A fost destul de distractiv. Dar te-a sărutat și acum pare ceva mai intens. N-aș vrea să te văd că suferi, iar dacă îți dai voie să te implici, *o să* suferi. El se va întoarce în Alucia cu o înțelegere pentru căsătorie și cu o logodnică cu o zestre foarte mare și cu influență în guvernul englez. Și, în plus, dacă tot o iei pe urma unor idei despre un criminal, s-ar putea să suferi și fizic.

– Aveți impresia că eu cred în basme, le acuză Eliza. Că nu sunt versată în mersul lumii, așa cum s-a demonstrat prin greșeala mea îngrozitoare cu Asher.

– Nu-i adevărat, spuse Caroline. Și lui Hollis i-aș spune la fel de bine același lucru.

Eliza nu credea asta și nu-și dădea seama dacă era înfuriată sau întristată de conversație. Viața ei nu era ca a lor. Ea nu întâlnea gentlemeni în fiecare zi, cum făcea Caroline. Nu avusese parte de o căsnicie fericită, ca Hollis. Era conștientă că nu era la fel de la modă ca cele două, că nu era invitată în oraș la serate. Însă nu era naivă. Nu și acum.

Se ridică încet, se uită la Caroline și zise:

– Am nevoie de o petrecere la cină sau de ceva asemănător. Te rog, ca prietenă, să mă ajuți.

Caroline făcu ochii mari.

– Eu n-am cum să dau una aici. Beck n-ar permite asta, nu pentru așa ceva.

– Atunci, sigur știi pe cineva care ar face-o.

– Eliza! Nu poți să dai o petrecere ca prin farmec...

Ușa se deschise brusc cu zgomot, iar Beck intră cu pași mari în încăpere, oprindu-se când le văzu pe toate la masă.

– Doamne! *Iar* sunteți toate aici? La voi acasă nu e mâncare, Eliza? Sau la tine, Hollis?

– Mâncarea ta e mai bună, zise Hollis băgând în gură o căpșună.

Beck își dădu ochii peste cap și păși mai departe. Ținea în mână un teanc de corespondență și aruncă un plic pe masă. Acesta alunecă pe suprafața lustruită către Caroline.

– Ce-i asta? întrebă ea ridicându-l.

– Pare a fi o invitație.

Ea deschise plicul, scoase pergamentul gros și îl despături, privirea mișcându-i-se pe pagină.

– Juliana Whitbread dă o petrecere grandioasă cu ocazia zilei ei de naștere, anunță ea.

– O treabă destul de serioasă, spuse Beck frunzărind restul corespondenței. Cred că toți oamenii importanți vor fi invitați să participe. Ridică privirea spre ele. Nici una dintre voi, firește. Oameni importanți. Nu cei care fac aluzie la atașamentul meu imaginar față de o domnișoară care-i oarbă ca un liliac și tipărește blestemăția aia.

– A, făcu Hollis. Se pare că tu chiar citești gazeta. Te-a scos din sărite.

– *Scos din sărite*, domnișoară Honeycutt, nu descrie nici pe departe părerea mea despre bârfa inventată de tine. Nu simt nimic față de domnișoara Lucille Heath.

– Ești sigur? întrebă Eliza pe un ton inocent.

– De ce sunteți voi două mereu aici? vru să știe Beck.

– Cine o să fie la petrecerea asta? întrebă Hollis, obișnuită să-l ignore cu desăvârșire pe Beck.

– N-ai de unde să-i cunoști, spuse Beck.

– S-ar putea să fii surprins, ciripi Hollis și mai mâncă o căpșună.

– Ei bine, *eu* îi știu, zise Caroline. Cine vine?

– Toată lumea, răspunse Beck. Prinții despre care tot trâncăniți.

Eliza, Caroline și Hollis schimbară o privire.

– Și domnul Heath? întrebă Eliza.

– Cine naiba mai e și domnul Heath?

– Bancherul! exclamă Caroline. Despre a cărui fată se zvonește că te gândești să-i ceri mâna. Ea chicoti.

Beck se uită din nou urât la Hollis.

– Probabil. Jumătate din Parlament o să fie acolo. E o treabă destul de serioasă, un carnaval de toamnă menit să-l convingă pe contele de Leicester să-i ceară mâna tinerei frumuseți, domnișoara Whitbread. Tatăl ei e un om ambițios.

– Nu și prințul Aluciei? întrebă Hollis.

Beck pufni.

– Fără îndoială, augusta sa persoană a fost invitată pentru a-i da un impuls contelui. Dar nu-i nici o îndoială că o alianță cu Leicester este ceea ce se dorește. Toată lumea știe.

– Eu o cunosc foarte bine pe Juliana, interveni Caroline.

– Bravo ție, rosti Beck tărăgănat.

– Invitația este pentru amândoi, Beck.

El continuă să frunzărească plicurile.

– N-am de gând să irosesc o zi mângâind maimuțe și uitându-mă la o fată răsfățată cum se leagănă pe acolo ca o lebădă.

– De ce nu? întrebă Eliza. Ești îndrăgostit de ea?

Hollis chicoti.

Beck oftă. Aruncă o privire spre toate trei.

– Ce-am făcut să merit asta? Ce? Poți să transmiți scuzele mele, Caro. Eu nu merg.

– Nu m-am îndoit nici o clipă.

– Hollis, să te ferească Dumnezeu să mănânci toate căpșunile! o avertiză Beck. N-au fost cumpărate pentru tine.

– Bine, zise ea veselă când el se întoarse și ieși din încăpere.

După ce el plecă, ea mai mâncă o căpșună.

– Ei bine, Eliza, cred că avem evenimentul pentru tine, spuse Caroline fluturând invitația spre ea.

– Dar eu nu sunt invitată, sublinie Eliza.

Nu că ar fi fost necesar ca ea să fie prezentă pentru ca prințul să facă cunoștință cu domnul Heath, totuși simțea că ar trebui să fie și ea. Și voia cu disperare să se afle acolo ca să-l vadă din nou.

– Nu, dar *eu* sunt invitată și, din moment ce Beck n-are de gând să participe, o s-o iau pe draga mea prietenă. Juliana n-o să se supere deloc.

Eliza simți un val subit de exaltare, care nu era justificat de o invitație de a o acompania pe Caroline la petrecerea unei persoane pe care nici măcar n-o cunoștea.

– Acum nu mai ești preocupată de sentimentele mele sensibile?

– Ba sigur că da, zise Caroline. Dar asta va fi o petrecere ca nici o alta și n-aș vrea s-o ratezi. Și, cine știe? Poate o să întâlnești un pretendent *adevărat*.

Făcu cu ochiul spre Eliza.

– Eu n-am vrut decât să te avertizez, zise Hollis pufnind. Tu o să faci ce vrei, nimeni nu știe asta mai bine ca mine. Dar ești sora mea și este de datoria mea să te avertizez. Ține la tine.

Eliza se îmbună puțin. Se gândi că și ea ar proceda la fel dacă Hollis s-ar apuca să se sărute cu prinți străini.

– Te iubesc pentru asta, Hollis, dar ai dreptate, fac ce vreau.

Hollis oftă.

– Știu, dragă. Du-te, atunci. Eu o să stau acasă cu tăticul.

– Dar cu ce o să se îmbrace? întrebă Caroline.

– Chiar așa, cu ce o să se îmbrace, zise Hollis. Lasă asta în seama mea, Caro.

– O să fie un carnaval, urmat de un bal în seara aceea, o avertiză Caroline. Ai grijă să fie îmbrăcată corespunzător.

– Cât de corespunzător o să pot, spuse Hollis studiind-o pe Eliza.

– Voi realizați că eu sunt aici cu voi și aud fiecare cuvânt? vru să știe Eliza.

– Un decolteu adânc, desigur, spuse Hollis. N-am vrea ca prințul să fie dezamăgit.

Caroline chicoti.

– Și mănecI, desigur. O! Și o trenă cum se cuvine. Ai vreo rochie cu trenă, Eliza?

Eliza îi aruncă o privire critică.

– Știi câte rochii am, Hollis. Și știi că nici una nu are trenă.

– O să ai una când o să terminăm cu tine.

Se întinse și mai luă o căpșună.

– Petrecerea este peste câteva zile, spuse Caroline. N-ai prea mult timp.

– Pentru numele lui... Sunt chiar atât de incompetentă? întrebă Eliza.

– Da, răspunseră Caroline și Hollis la unison. Făcând cu ochiul, Hollis ridică farfuria cu căpșuni.

Le mâncară împreună pe toate, cu excepția uneia, pe care i-o lăsară binevoitoare lui Beck.

Capitolul 16

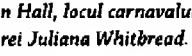

Cele mai recente creații în materie de modă au fost expuse în văzul tuturor la Worthington Hall, locul carnavalului dat în onoarea zilei de naștere a domnișoarei Juliana Whitbread. Doamnele prezente au purtat rochii cu trene și fără umeri. Trenele englezești n-au fost la fel de lungi sau de elaborat brodate precum cele aluciene, însă mânecile aluciene au pălit în fața mânecilor împodobite ale rochiilor englezești.

Domnișoara Juliana a atras numeroase priviri din partea bărbaților, magnifică în rochia ei albastră precum cerul și cu ornamente albe, perle deschise la culoare ca pielea ei. La amurg, un labirint elaborat din grădină a mascat o mulțime de păcate, inclusiv pe cele ale unei doamne din Mayfair, al cărei copil abia ce-a fost înțărcat de la doică, și ale unui gentleman suficient de vârstnic pentru a-i fi tată. În fapt, el este un drag prieten de familie și, după cât se pare, mai indulgent cu ea decât tatăl ei.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Acest bal, această petrecere dată pentru ziua de naștere a unei fete care nici măcar nu-și făcuse ieșirea în societate, nu era un eveniment la care Sebastian să fi ținut să participe. Dar Caius îi adusese la cunoștință că vocea domnului Whitbread, fost membru al Parlamentului, avea influență când venea vorba despre comerț. Făcuse lobby cu succes pentru tarifele la bumbac, iar alucienii voiau să le vadă ridicate. Mai mult, Whitbread îi dorea pe prinții alucieni la ziua de naștere a fiicei sale ca pârghie pentru o partidă cu un alt lord englez. Dacă Sebastian putea să-și facă apariția, îi explicase Caius, domnul Whitbread avea să fie mai înclinat să susțină ridicarea tarifelor.

Sebastian, mereu îndatoritor, se îmbrăcă în haine princiare și plecă. Dar nu fără Leopold – își chemase fratele la Kensington.

Leopold era fericit că fusese chemat.

– Sigur că vreau să particip. Toate femeile cu cinci mii pe an și chip plăcut vor fi acolo, glumise el în timp ce-și îndrepta cravata.

Contingentul de alucieni era format din paisprezece persoane. Ajunseră după carnaval și la timp pentru bal, însă pe domeniu carnavalul era încă în toi, iar unii dintre petrecăreții din timpul după-amiezii încă intrau și ieșeau din corturi, luând parte la jocuri și suind copiii pe spatele poneilor. După cum se prezentau lucrurile, fusese servită o cantitate mare de bere *porter* pe parcursul zilei – oamenii râdeau și cântau în timp ce ziua se stingea încet, iar servitorii mergeau din loc în loc pentru a aprinde torțe.

Sebastian și Leopold călătoreau cu o caleașcă, alături de Caius și de soția lui. În timp ce se apropiau de porțile conacului, Caius își drese glasul.

– Alteță, dacă-mi permiteți. Sebastian dădu din cap aprobator. Două tinere lady cunoscute, care-și dispută atenția dumneavoastră, vor fi de față în seara aceasta și încă una, a cărei familie, sunt încântat s-o spun, a găsit o cale spre a vă susține condițiile acordului comercial.

Sebastian își înăbuși un oftat.

– Cine?

– Lady Katherine Maugham, Lady Elizabeth Keene și Lady Mary Brazelton.

Numele erau familiare, fiind incluse pe o listă încă dinainte de a pleca din Alucia.

– Cum o să le recunosc?

– O să mă ocup eu de asta, zise Caius. Pe Lady Katherine și pe Lady Elizabeth le-ați cunoscut. Cred că pe Lady Mary ați întâlnit-o doar în trecere.

Nu-și putea aduce aminte nici un chip în afară de cel al Elizei.

Lângă soțul ei, Lady Anastasan afișă o urmă vagă de zâmbet înainte de a-și întoarce atenția către fereastră.

– Nu vreau să se facă un spectacol din asta, Caius. Fără doamne care să stea la coadă, fără prezentări oficiale.

Caius aprobă din cap.

– Înțeleg. Dar dacă pot să îndrăznesc...

– Nu poți, zise Sebastian, nedorind să i se amintească din nou lipsa de entuziasm față de această sarcină foarte importantă.

– Ba poți, spuse Leopold și se încruntă sumbru când Sebastian îi aruncă o privire.

– Dacă pot să îndrăznesc, Alteță, nu mai avem decât două, poate trei săptămâni în Anglia și încă nu v-ați hotărât asupra unei perechi. Avem nevoie de timp pentru negocierea termenilor.

Sebastian se uită urât la el.

– Crezi că eu nu știu ce trebuie făcut? Crezi că eu nu înțeleg importanța acestei alegeri?

Caius își menținu expresia neschimbată.

– Eu sunt responsabil cu raportarea către rege. Fac tot ce-mi stă în putință să ne îndeplinim toate obiectivele.

– Lasă-l în pace, Bas, zise Leopold. Nu-i vina nimănui în afară de-a ta.

– Ce bucuros sunt că viitoarea mea soție beneficiază de atâta atenție din partea bărbaților care nu se vor culca cu ea, se răsti Sebastian. Mă scuzați, doamnă Anastasan, spuse apoi. Ea zâmbi firav, apoi își coborî privirea. Sebastian oftă. În regulă, o să fac ce trebuie, Caius. E la fel de important pentru mine cum e și pentru tine. Dar nu permit ca tu să orchestrezi treaba asta.

– *Je*, Alteță, zise Caius încet și schimbă o privire cu Leopold.

O clipă mai târziu, caleașca se opri, iar un valet deschise ușa. Sebastian fu primul care se dădu jos, urmat de Leopold. Așteptară nerăbdători cât timp Caius își ajută soția să coboare din caleașcă, iar un valet după altul se grăbiră afară să-i întâmpine și să-i conducă înăuntru.

În clipa în care intrară în hol, Sebastian simți greutatea titlului său. O simțea adesea când pășea într-o încăpere – o piatră de moară, imensa greutate a așteptărilor și a tuturor privirilor îndreptate asupra lui. Niciodată nu fusese ușor. Oamenii cărora le erau prezentați deveneau foarte serioși, uneori de-a dreptul muți. În astfel de circumstanțe, nu se simțea niciodată în totalitate uman, ci ceva ce stârnea mirare, bun de studiat fără menajamente.

Poate că acesta era motivul pentru care făcuse atât de puține eforturi în a-și găsi o soție. Poate pentru că nimeni nu se uitase încă la el ca la o *persoană*.

Cu excepția notabilă, desigur, a domnișoarei Tricklebank. Și a servitoarei ei, care nu era servitoare.

– Alteța Voastră regală!

Un englez făcu o plecăciune adâncă înaintea lui.

– Domnul Samuel Charles Whitbread, murmură Caius în spate.

– Domnule Whitbread, spuse Sebastian. Ce frumos din partea dumneavoastră să ne includeți în petrecerea zilei de naștere a fiicei dumneavoastră.

– Suntem deosebit de onorați de prezența Domniei Voastre și a prințului Leopold. Vă rog!

Le făcu semn prinților să-l însoțească. Intrară în salon. Sebastian dădu din cap la fiecare salut și zâmbi la reverențele femeilor care încercau să-i capteze atenția.

Abia intrară în sala de bal când Sebastian fu încolțit de doi gentlemeni din Parlament. Dădu din cap în timp ce ei se declarau fericiți să susțină și să ratifice un acord comercial cu Alucia. Unul dintre ei tocmai vorbea pe larg despre o problemă comercială pe care o întâmpinau englezii cu americanii când Sebastian auzi un hohot de râs care trecu prin el. Inima îi tresări. *Ea era aici?* Putea fi atât de norocos? În ultimele zile încercase să se gândească la motive pentru a-i face o vizită, dar fusese prins cu întâlniri lungi cu englezii, uneori mult după lăsarea întunericului.

Se întoarse brusc, cercetând mulțimea din jur. N-o zărea, dar era sigur că fusese râsul ei, acel râs glorios, ireverențios.

Sau poate era doar o iluzie nebunească, plină de dorință. Pentru că nu o văzu, se întoarse spre cei doi bărbați.

Când unul dintre ei își reluă povestea, Sebastian auzi din nou acel râs.

– Îmi cer scuze, spuse el politicos și se întoarse din nou.

Erau atât de mulți oameni înghesuiți în salon, încât părea imposibil să audă un singur râs, totuși era sigur că o făcuse. Își înclină capul privind și încercând să vadă dincolo de un grup de femei care se uitau direct la el, toate cu zâmbete pline de speranță pe chipuri.

O văzu.

O zări doar pentru o clipă, dar știu că ea era acolo, iar inima îi palpită de încântare și de anticipare. Nu se așteptase la această surpriză minunată. Dintr-odată, noaptea nu mai părea atât de interminabilă.

Se dădu mai aproape ca să vadă mai bine. Ea stătea în colț unde conversa cu un gentleman, cu un pahar cu vin în mână, legănându-se fără să-și dea seama în timp ce vorbea. Era foarte animată și

râdea cu atâta poftă de ceva, încât se lăsă puțin pe spate. Rochia pe care o purta era aurie, asortându-se cu șuvițele aurii din părul ei și dând impresia, din locul în care stătea el, că o coifură ca un norișor plutea deasupra ei.

Nu putea s-o vadă atât de bine pe cât și-ar fi dorit, pentru că, spre deosebire de oricare altă femeie, ea nu îl privea direct și nici nu-i arunca câte o ocheadă.

– Alteța Voastră regală!

Sebastian își veni în fire și se întoarse către cei doi gentlemeni. Caius li se alăturase cu o tânără de braț. Sebastian o recunoscu. O mai întâlnise la câte o cină.

– Permiteți-mi să v-o prezint pe Lady Mary Brazelton.

A, da, Lady Mary, fiica lui Richard Brazelton, contele de Branleigh, fata cu un ochi rătăcitor, care avea tendința să privească în altă parte față de celălalt.

– Desigur. Încântat de cunoștință, Lady Mary!

Ea îi întinse timidă mâna. Sebastian i-o luă fără tragere de inimă și se înclină deasupra ei. Ea se lăsă într-o reverență.

– Este o plăcere, domnule!

Vocea îi tremura. El o ridică. Ea îi dădu drumul mâinii și îi adresă un zâmbet tremurător.

– Ați, ăăă... văzut grădinile, Alteță?

Deo, așa le instruiau? Își și imagina lecția. „Bagă de seamă să-ți etalezi cunoștințele despre horticultură, pentru că se vor adăuga listei tale de talente."

– Nu. Ați dori să mi le arătați?

– Aș fi încântată.

Sebastian îi oferi brațul, iar Lady Mary își puse mâna pe el. Încă tremura, iar el se întreba de ce îl găsea atât de intimidant. Abia de rostise ceva.

O însoți afară pe lângă numeroase priviri curioase. Aproape putea auzi șoaptele în spatele lor și presupunerile. Dar, chiar în timp ce pășeau afară pe terasă, Sebastian auzi râsul Elizei plutind în sus în spatele lui și scurgându-i-se apoi pe șira spinării. Era uimitor că, în ciuda tuturor acelor oameni care vorbeau și priveau, el auzea numai râsul ei.

Așa că lasă-i pe toți să ghicească ce se află cu adevărat în inima lui în acest moment. În orice caz, nu Lady Mary.

În grădină, Lady Mary tremura atât de incontrolabil, încât el nu mai putu suporta. O conduse înapoi în casă.

– Poate altă dată în grădină, Lady Mary. Se pare că aerul rece al nopții nu vă prieşte.

Ea îi evită privirea.

– Sunteți foarte amabil.

Vorbea atât de încet, încât el fu nevoit să se aplece ca s-o audă. Ca un şoricel, nesigură pe felul în care se descurcase, ea se grăbi să traverseze salonul către un gentleman despre care el bănui că era tatăl ei. Sebastian îşi imagină cu uşurință că ea va fi nevoită să relateze pe larg fiecare cuvânt ce fusese rostit între ei şi modul în care se comportase.

În ceea ce-l privea, avea de gând să-i spună lui Caius să şteargă numele ei de pe toate listele. Nu suporta perspectiva unei femei care tremura de fiecare dată când venea aproape de ea.

Nici nu apucă bine să-şi aranjeze eşarfele pe care le purta şi să se uite în jur după Eliza când fu acostat de mai multe persoane. În mod surprinzător, Lady Forsythe, amanta lui plină de viață, se număra printre acestea, alunecând spre el cu un zâmbet relaxat.

– Alteță. Se lăsă în jos şi se ridică. Ce bine arătați, dacă pot să spun asta.

Îi adresă un zâmbet senzual, în felul ei caracteristic. În alte circumstanțe, el ar fi fost încântat să întrețină acel zâmbet. Fusese însă informat în legătură cu mănuşile şi avea chiar şi mai puțină încredere în ea decât înainte.

– Vă mulțumesc.

Botley-Finch îl informase că englezii hotărâseră că Lady Forsythe nu era în nici un fel implicată în afacerea morții lui Matous, ci mai degrabă se angajase într-o mică formă de spionaj la ordinul lordului Montpassen, care avea o poziție fermă contra acordului comercial. Planul, îi explicase Botley-Finch, era ca Lady Forsythe să lase în urmă o mănuşă, ceea ce dădea de înțeles că se află cu prințul în spatele uşilor închise, iar un domn din camera alăturată celei pe care o aranjaseră urma să asculte orice cuvânt rostit în legătură cu poziția lui în privința acordului comercial, cu Wesloria sau cu orice alt secret de stat pe care l-ar fi putut împărtăşi în toiul pasiunii.

Sebastian îi spusese ataşatului că era un plan ridicol.

– N-am obiceiul să discut despre comerț în dormitor, rostise el tărăgănat.

– Nu, Alteță. Nimeni nu l-a bănuit pe Montpassen că ar poseda calități inteligente, cu excepția înclinației lui pentru acumularea bogăției.

Lady Forsythe zâmbi mai larg și reuși să-l atingă pe Sebastian pe mână cu degetul.

– Ați văzut labirintul, domnule? E o adevărată reușită în materie de design.

– L-am vazut. V-ați găsit mănușa pierdută, doamnă Forsythe?

Râsul ei se estompă, iar obrajii ei căpătară puțină culoare. Dar era o femeie experimentată și zâmbi repede.

– Da, am găsit-o. Mulțumesc.

– Îmi cer scuze, doamnă Forsythe, însă prezența dumneavoastră este solicitată vizavi.

Era Caius, care venise să-l salveze pe Sebastian. Lady Forsythe încercă să se uite în ochii lui Sebastian, însă el își mută privirea. N-avea nimic să-i spună. Se folosiseră unul de altul pentru a-și atinge scopurile și nu era necesar să pretindă că la mijloc era ceva mai mult de atât.

– O seară bună, zise ea nesigură.

Caius îl conduse pe Sebastian către alți oameni și îi reaminti că îi cunoscuse pe alții. Cu coada ochiului, Sebastian își zări fratele râzând într-un cerc de femei, bucurându-se de acea seară, lipsit de grija protocolului, de cea a întâlnirii persoanelor potrivite sau de nevoia de a evalua femeile în funcție de potrivirea lor într-un rol regal ori pe post de soție pentru tot restul vieții sale nenorocite.

Una dintre gărzile aluciene puse un pahar cu vin în mâna lui Sebastian. Deci, putea să bea. Sebastian îl bău pentru a atenua plictiseala discuțiilor despre complexitatea comerțului cu diverși englezi care se prezentau în fața lui, de conversațiile sterile și politicoase cu femei pe care nu avea să le mai vadă niciodată. Un domn în vârstă reușise să ajungă în audiență la el și vorbi în detaliu despre minereul de fier.

Mintea lui Sebastian rătăci către o serată pe care o dăduse la palat pe vremea când era foarte tânăr. Prietenii lui veniseră, iar printre ei, și unele dintre fiicele curtenilor cu care crescuse la palat. Amicii lui erau băieți zbuciumați, cu mai multe pofte în cap decât creier. Se

îmbrăcaseră cu rochii de doamne și dansaseră valsuri unul cu altul, dându-se în spectacol în fața domnișoarelor care răseseră până când lacrimile le curgeau pe obraji.

Fusese farmecul și prostia tinereții lui. Atunci avusese prieteni adevărați. Atunci fusese înconjurat de oameni de încredere. Înainte ca zvonurile de rebeliune să circule ca aerul. „Unde era Eliza?"

– Înțelegeți, deci, Alteță, cum ideile mele despre îmbunătățirea topirii minereului de fier v-ar fi de folos dumneavoastră și țării dumneavoastră.

– Da, minți el.

Se întrebă în treacăt dacă ar putea să dea din nou o astfel de serată. Poate să adune câțiva dintre vechii prieteni la întoarcerea la Helenamar. Pe unii dintre ei nu-i mai văzuse de mulți ani. Îndrăznea să spere că unii dintre ei nu cedaseră în fața temutei deferențe de care Caius se molipsese.

– Extracția în metalurgie este infinit...

– Vă rog să mă scuzați, Lord Dalton. Din nou Caius, salvându-l pe Sebastian de la pronunțarea sentinței lordului Dalton. Am nevoie de prinț, adăugă Caius pe post de scuză.

– O, da, desigur, spuse lordul Dalton, apoi se uită la Sebastian. Am putea continua conversația mai târziu, dacă vă este pe plac, Alteță.

Nu îi era.

– Absolut.

Sebastian îi aruncă un zâmbet fantomatic și se întoarse spre ministrul său de Externe.

Acesta era însoțit de soția sa, care îi zâmbi veselă.

– Doriți să dansați, Alteță? Să arunc o privire pe furiș la unele dintre carnetele de dans pentru dumneavoastră?

Muzicienii își făceau încălzirea. Aducea cu un vals.

– *Je*, Sarafina dragă, o idee excelentă. Adu-o pe Lady...

– Nu, zise Sebastian.

Privi în jur prin încăpere, scrutând mulțimea, disperat s-o găsească, fără s-o vadă însă. Tocmai când începuse să creadă că nu era în sala de bal, o văzu împreună cu o femeie.

– Acolo, spuse el cu capul în direcția ei. Femeia în auriu.

Caius mijì ochii și o observă în cele din urmă.

– Mă scuzați, Alteță, nu-mi este familiară.

„Exact."

– Nu trebuie să fie, Caius. Îmi este mie familiară.

Se îndepărtă înainte să apuce Caius să-și trimită soția să-i găsească o parteneră mai potrivită.

În timp ce Sebastian traversa încăperea, mulțimea se despărți ca Marea Roșie, înclinându-se și făcând reverențe.

Eliza vorbea cu destul de multă vervă. Nu îi observase apropierea, nu până când ajunse lângă ea și o privi de sus. De fapt, femeia cu care stătea de vorbă fu cea care îl observase și se lăsase într-o reverență după ce rămăsese cu gura căscată.

Când se întoarse, Eliza zâmbea și rămase un moment surprinsă, evident neașteptându-se să-l vadă. O lumină licări în ochii ei și se lăsă într-o reverență foarte adâncă și foarte strâmbă.

– Alteța Voastră regală! spuse ea cu vocea plină de încântare.

El nu răspunse imediat – nu putu. Rămăsese uluit la vederea ei. Era obișnuit cu Eliza în hainele ei simple, cu părul căzut în șuvițe în jurul feței. Pentru el, ea era o femeie frumoasă, dar cea care se afla în fața lui arăta ca o prințesă. Ca și cum acest bal ar fi trebuit să fie ținut pentru ea.

Corsetul rochiei pe care o purta, din mătase aurie cu perle, era mulat pe trup. Coafura era din același material diafan ca și cel care-i acoperea fusta, întrepătruns cu fire de argint, captând lumina și strălucind. Buclele i se mișcau în jurul tâmplelor când râdea. Era elegantă și frumoasă și avea o expresie care exprima bucurie. Dacă n-ar fi cunoscut-o, ar fi confundat-o cu cineva de seamă. Cum de nu roiau în jurul ei toți bărbații din încăpere? Cum se făcea că nici un burlac eligibil nu-și croise drum lângă ea? Ce naiba era în neregulă cu englezii?

Prietena ei, încă adâncită într-o reverență, îl privirea pe Sebastian uluită.

– Cred că poți să te ridici, îi spuse Eliza prietenei ei.

– Iertați-mă, îi spuse Sebastian rapid acelei femei, întinzând stângace mâna ca s-o ajute să se ridice.

„Vino-ți în fire, omule."

– Domnișoară Tricklebank, bună seara!

Făcu o plecăciune.

– Bună seara! răspunse ea făcând cu ochiul jucăușă. O! Îmi cer scuze. Permiteți-mi să v-o prezint pe Lady Keller.

Lady Keller era atât de uluită, încât nu se clinti din loc, rămânând cu privirea ațintită asupra lui. Sebastian o salută din cap. Își dorea ca Lady Keller să dispară. Își dorea ca toți ceilalți din încăpere să dispară. Observă carnetul de dans al Elizei atârnând la încheietura ei. Ea se unduia ușor în ritmul muzicii, când într-o parte, când în cealaltă. Se simțea stângaci și nepriceput în arta flirtului.

– Îmi faceți onoarea de a-mi acorda acest dans, domnișoară Tricklebank?

Ea zâmbi. Se aplecă ușor spre dreapta pentru a arunca o privire în spatele lui. Apoi se lăsă în față și șopti:

– Sunteți sigur?

El se aplecă mai aproape și șopti:

– *Destul.*

– Atunci aș fi încântată, zise ea întinzându-i mâna cu un zâmbet însorit care îi făcu sângele să gonească prin vene.

Ceva se rupsese în Sebastian – o fisură în țesătura lui strânsă.

Îi întinse brațul.

– Ne scuzați, doamnă Keller? întrebă ea și, cu capul sus, îi permise s-o escorteze pe ringul de dans.

Odată ajunși acolo, Sebastian se înclină. Ea făcu o reverență cu greu acceptabilă și își strecură mâna într-a lui, apoi și-o așeză pe cealaltă pe umărul lui.

– Nu poți spune că nu te-am avertizat, spuse ea înainte de a începe muzica. Nu mă poți învinovăți dacă te alegi cu degetele de la picioare rupte.

El își puse mâna pe spatele ei.

– A, da, dansul nu se numără printre talentele tale.

Îi zâmbi cu afecțiune.

O sprânceană blond-închis se arcui deasupra celeilalte.

– Deci, îți amintești.

El începu să se miște.

– Sunt unele lucruri pe care mi le amintesc foarte bine. Privirea lui se îndreptă spre gura ei. Pe unele nu le voi uita niciodată.

Buzele ei se despărțiră ușor odată cu respirația.

El făcu o răsucire spre dreapta.

– Sora mea susține că mă descurc acceptabil la vals. Pentru dansurile aluciene însă, ar fi nevoie de o viață întreagă plină de lecții.

Și-ar fi dorit să-i poată oferi o viață plină de lecții.

– Dansezi foarte bine, Eliza.

Ea zâmbi cu recunoștință.

– Păcat că nu poți să-i spui asta fostului meu profesor de dans. Din păcate, el a murit, fără îndoială ucis de propriile sale așteptări.

Sebastian râse și o răsuci din nou. Tot ce voia era s-o sărute. Să se uite în ochii ei. Să-i simtă trupul lipit de al lui.

– Ți-a spus cineva cât de uimitoare ești în seara asta? îi scăpă lui.

Ochii ei scânteiară de încântare și surpriză.

– *Vai, vă mulțumesc*, domnule Chartier! Întâmplător, mi-a spus domnul Robinson. Este un vechi prieten al tatălui meu, iar vederea lui este aproape la fel de proastă ca a lui tata. Bine, mor de nerăbdare să știu, spuse ea, aplecându-se ușor înainte în timp ce se mișcau prin încăpere. L-ai văzut?

– Pe domnul Robinson?

– Nu!

Ea aruncă repede o privire în dreapta și în stânga, apoi mimă din buze: *domnul Heath*.

Uitase de bancher. Uitase de orice, în afară de cât de frumoasă era Eliza.

– Eu... nu. E aici?

– Da, chiar este. E ocazia perfectă! Dacă vrei, ți-l arăt.

Ea aruncă o privire împrejur, căutându-l.

Sebastian se uită la ea.

– Eliza, ai...

Ea își întoarse privirea spre el.

Sebastian înghiți în sec. O răsuci din nou. Își simțea limba uscată în gură.

– *Belius*, rosti el cu greu.

– Aoleu. Ea zâmbi. Am așa ceva?

De ce era atât de lipsit de grație? Parcă ar fi uitat toți acei ani de pregătire în bunele maniere.

– Ce încerc eu să spun, în mod lamentabil, este că ești frumoasă. Este cea mai apropiată traducere.

Însă *belius* însemna mai mult decât atât. Era transcendentul frumuseții. Nu însemna perfecțiune fizică; se referea mai mult la suflet.

– O... Roșeața îi reveni în obraji. Mă mituiți cu complimente, domnule Chartier. Nu știu ce să înțeleg din asta.

Nici el nu știa ce să înțeleagă. Dar era fermecat.

– Dacă îmi permiteți să vă spun, *Alteță*, și dumneavoastră sunteți destul de chipeș în seara asta, cu toate acele eșarfe și medalii. Privi spre broșa pe care el o purta în mijlocul cravatei. Era realizată din obsidian, o piatră prețioasă extrasă din Alucia. Ce reprezintă?

– Este o medalie pentru curaj.

– Serios? Fapte de vitejie?

– M-am străduit. Pe asta am primit-o în urma războiului de patru ani cu Wesloria.

Ea clipi.

– Ai luptat în război?

– Îndatoririle militare sunt obligatorii pentru fiii regali.

Războiul fusese devastator, dar putea spune cu sinceritate că acei ani fuseseră unii dintre cei mai buni din viața lui. Își descoperise tăria de caracter. Aflase ce fel de om era în lipsa însemnelor care-i atestau sângele regal.

– Continui să mă surprinzi, spuse ea veselă.

Zâmbetul ei se schimbase. Era plin de prețuire pentru el. Simți acea prețuire în oase, iar asta îl făcu să se simtă invincibil.

– Iar eu care credeam că ești un necioplit, observă ea.

El râse și o răsuci din nou. De ani buni nu se mai bucurase într-atât de un dans ca acesta. Dar, ca toate sclipirile de bucurie din viața lui, și aceasta trebuia să ia sfârșit.

Muzica încetă. Fu nevoit să facă un efort pentru a-i elibera mâna. Și-ar fi dorit să o poată ține în continuare și să iasă direct pe ușă cu ea. Să continue să meargă, departe de tron. Departe de Matous. Departe de Londra și de Helenamar – doar ei doi, în lume.

– Ar fi nepotrivit din partea mea să dansez din nou cu tine? rosti el încet, în timp ce se alăturau celorlalți care părăseau ringul de dans. Mă gândeam, poate, la un *set* alucian.

– Nu și dacă îți prețuiești picioarele. Valsul a fost *destul* de distractiv. O să fiu în centrul discuțiilor din salonul doamnelor.

– Și în gazetă, presupun.

– Fără îndoială. O să scriu chiar eu. Ea îi zâmbi și își plecă capul. El e chiar în spatele tău, să știi. Un bărbat corpolent. Cu o mustață sură atât de mare, încât te trec fiorii gândindu-te la ce s-ar putea ascunde acolo.

– Poftim?

– *Domnul Heath*, șopti ea. Ai uitat că voiai o ocazie să vorbești cu el?

– Da, recunoscu el. Uitase orice nu avea legătură cu ea. Îți mulțumesc pentru că mi-ai reamintit.

Se înclină. Ea afișă un zâmbet obraznic și se îndepărtă cu pas săltăreț.

Când nu o mai zări, se întoarse, cu intenția de a-l cunoaște pe domnul Heath. Când o făcu însă, observă că toți ceilalți oaspeți se aflau încă acolo, mulți dintre ei cu privirile îndreptate spre el. Câți dintre ei îl văzuseră ezitând să-i dea drumul Elizei? Câți dintre ei îi ghiciseră sentimentele reale?

Îl observă pe Caius înaintând prin mulțime. Văzu zâmbetele multora dintre femeile care sperau că i-ar putea fi următoarele partenere de dans. Îl zări pe gentlemanul corpolent, cu mustață neobișnuită, îndepărtându-se și ducându-se spre ușă. Sebastian porni brusc pe urmele lui, salutându-i din cap politicos pe cei care-l priveau, evitând cu maiestrie pe oricine părea că voia să-l intercepteze.

Domnul Heath se îndreptă spre un bufet cu două boluri mari cu punci. În timp ce se servea, Sebastian păși lângă el. Imediat, un valet se materializă din neant.

– Alteță, îmi permiteți? întrebă el arătând spre punci.

Întrebarea valetului îl sperie pe bancher, care își ridică privirea spre Sebastian.

– Încântat de cunoștință, zise Sebastian.

– A, Alteță, bună seara, spuse bancherul.

Acesta înclină capul și păru că voia să meargă mai departe. Sebastian nu trebuia să privească înapoi pentru a ști că se apropia Caius.

– Îmi păreți cunoscut, zise Sebastian și se întoarse să facă semn din cap către valetul care era atât de disperat să-i servească punci.

– Pardon? Bancherul părea uimit. Îmi cer scuze, dar nu cred că este posibil. Nu am fost prezentați.

– Nu, încuviință Sebastian în timp ce acceptă punciul de la valet. Dar l-ați cunoscut pe secretarul meu, nu-i așa?

Roșeața începu să se scurgă din obrajii plini ai domnului Heath.

– Îmi aduc aminte că v-am văzut discutând cu el la balul mascat, rosti Sebastian cu dezinvoltură. Sorbi din pahar. Un punci excelent, nu credeți?

Probabil că gărzile lui făceau apoplexie privindu-l bând dintr-un pahar netestat.

– Eu... a... da, într-adevăr, așa este.

Domnul Heath nu părea deloc în apele lui. Cu coada ochiului, Sebastian îl observă pe Caius apropiindu-se.

– Dacă-mi permiteți... domnul Heath, nu-i așa? Dacă-mi permiteți, domnule Heath, ce v-a spus domnul Reyno?

Domnul Heath se făcu alb la față.

– Îmi cer scuze, Alteță, dar am vorbit pe larg cu autoritățile...

– Dar nu ați vorbit cu mine. Sebastian clătină din cap către Caius. Acesta ezită pentru o clipă. Sunteți amabil să ieșiți pe hol cu mine? Nu vă răpesc mult timp, îi spuse zâmbind.

– Nu... sunt sigur că nu pot să vă spun nimic nou.

– Poate-mi spuneți, chiar și așa, zise Sebastian și zâmbi cu răceală.

Observa în privirea lui Heath cum își făcea socotelile, dezbaterea lui interioară în legătură cu ceea ce avea de făcut. Așa că își puse mâna pe cotul bărbatului și îl ajută să ia decizia, conducându-l către ușă și hol înainte să fie ajunși din urmă de Caius.

– Aș fi recunoscător dacă mi-ați spune despre ce v-a vorbit domnul Reyno, zise Sebastian când ieșiră în hol.

– N-am vorbit decât în trecere. Domnul Heath părea puțin cam disperat. L-am salutat. Am vorbit despre vreme.

Sebastian aruncă o privire peste umăr.

– Ați vorbit cu el de cel puțin trei ori și, cu toate că știu că domnului Reyno îi plăcea să discute despre vreme la fel ca oricui, nu pot să cred că ar fi purtat trei conversații diferite despre asta.

Capetele mustății domnului Heath tremurau.

– Nu vreau probleme, spuse el cu voce joasă. Nu l-am cunoscut pe domnul Reyno înainte de seara aceea și nu i-am dorit nici un rău, trebuie să mă credeți.

– Atunci, vă rog, spuneți-mi despre ce ați discutat. Tot ce vreau este să aflu cine a făcut asta.

Domnul Heath aruncă o privire spre holul lung. Îi făcu semn cu bărbia lui Sebastian să-l urmeze. Înaintară pe hol, ajunseră în dreptul unui colț, apoi păși pe un alt coridor întunecat. Odată ajunși acolo, domnul Heath privi în urmă apoi zise repede:

– Secretarul dumneavoastră a întrebat dacă am fost contactat de bancherul francez Adolphe d'Eichtal. În legătură cu o datorie,

spuse el. Cineva voia să ramburseze o datorie destul de mare și să transfere banii băncii franceze.

– Prin Banca Angliei?

– Așa am înțeles.

N-avea nici un sens. De ce ar fi vrut Matous să facă așa ceva?

– În legătură cu negocierile noastre?

Sebastian își dădu însă seama în clipa în care puse întrebarea că nu avea cum. Matous era secretarul lui și n-ar fi discutat niciodată cu nimeni despre negocierile comerciale.

– Din păcate, nu cunosc în legătură cu ce sau ai cui erau banii, zise Heath.

– Atunci, îl cunoașteți pe d'Eichtal?

– Ne-am întâlnit, da, în cursul diferitelor relații de afaceri la nivel de stat. Dar nu știu nimic despre asta. După cum i-am explicat domnului Reyno, nu vorbisem cu domnul d'Eichtal și ar fi foarte neobișnuit ca el să mă contacteze în mod direct în legătură cu un transfer de bani. Există bancheri și funcționari care fac astfel de tranzacții. Nu guvernatorii băncilor.

Sebastian așeză paharul pe o policioară și își puse mâinile în șolduri.

– Ați avut mai multe conversații cu el.

– A pus întrebarea în diverse moduri, Alteță. În cele din urmă i-am spus că, dacă era vorba despre o sumă mare de bani care trebuia mutată de la o bancă la alta, cu siguranță se putea face asta, doar că eu nu eram la curent cu așa ceva.

– De ce-ați fost reticent să-mi spuneți asta? întrebă el curios. De ce să vă prefaceți că avea legătură cu vremea? Domnul Heath își coborî privirea. Sebastian veni mai aproape. Ce i-ați spus guvernului dumneavoastră?

– Același lucru. Că am vorbit despre vremea din Londra.

– De ce ați disimulat, domnule Heath? îl presă Sebastian.

– Poate pentru că nu mi s-a părut transparent, spuse el. Sincer, mi-a părut destul de necurat și, din cât se pare, instinctele mele au fost corecte.

Rămase însă întrebarea – *cine* ar transfera o sumă mare de bani prin Anglia în Franța? De ce ar fi știut despre asta Matous, dintre toți oamenii?

– A menționat în numele cui vorbea? Sau... Fu nevoit să pună următoarea întrebare. Vorbea în numele lui?

Domnul Heath clătină din cap.

– Vă dau cuvântul meu, nu știu. Nu mi-a oferit niciodată un nume și nici n-a dat de înțeles că ar fi avut legătură cu el. Dar sunt convins că nu se interesa în numele unui englez. Sunt sigur că întreba pentru un alucian.

– Ce vă face sa credeți asta?

Heath rămase o clipă pe gânduri.

– Nu pot să spun exact, dar asta a fost impresia mea. Trebuie să fi avut legătură cu un alucian. Poate pentru că părea foarte... tulburat.

Tulburat.

– V-am spus tot ce știu, zise domnul Heath. Din acea noapte n-am mai discutat cu nici un alt alucian.

Sebastian rămase tăcut. Încă încerca să absoarbă vestea.

– Dacă pot să plec...

– Desigur, zise Sebastian. Vă mulțumesc, domnule Heath. Ați fost foarte amabil să-mi satisfaceți curiozitatea.

Se dădu deoparte pentru ca domnul Heath să poată trece. Bărbatul scăpă repede, înaintând cu pași mari pe hol, departe de Sebastian.

Sebastian rămase pe loc o clipă, cu mâna lipită de perete, îngândurat. Rostafan intrase în posesia unei sume mari de bani. O adusese, oare, în Anglia? Și dacă da, de ce o făcuse? De ce nu la Banca Aluciei? Și Matous știa despre asta?

– Toată lumea te caută. Gărzile au pornit într-o căutare destul de frenetică.

Sebastian privi în jur și își văzu fratele.

Leopold avea în mână un pahar cu vin. Acesta rânji:

– Haide, bătrâne, sunt dansuri și e băutură.

Își trecu brațul în jurul umerilor lui Sebastian și îl trase de acolo. Sebastian îl lăsă – gândurile lui erau prea departe, prea tulburi și nu se putea gândi la așa ceva acum.

Se înmulțise numărul femeilor din sala de dans. La fel ca și cel al plimbărilor prin grădini. Sebastian dansă de mai multe ori și vorbi nimicuri despre frumusețea Aluciei și despre dorința pentru zile mai călduroase. Iar și iar.

Și așa mai departe.

Și așa mai departe.

Capitolul 17

Nu există prilej mai bun pentru dans decât celebrarea zilei de naştere a unei tinere. Doi prinţi s-au numărat printre cei care au păşit pe ringul de dans, în compania domnişoarelor despre care se zvoneşte că ar fi potenţiale regine. Dar cine era oare frumuseţea în auriu, cu şirag de perle de-a lungul corsetului? Unul dintre prinţi a părut din cale-afară de fermecat.

Doamnelor, dacă vă mai doriţi un copil, adăugaţi din abundenţă şofran în bucate.

– *Gazeta Honeycutt de modă şi viaţă gospodărească dedicată doamnelor*

Eliza o făcuse lată din nou, băuse prea mult din punciul cu rom. Ei bine, cine putea s-o învinovăţească? Era sezonul ei de desfătare, pentru că nu era niciodată invitată la asemenea evenimente. Niciodată nu arătase atât de uluitor, chiar dacă acel corset pe care-l purta pentru a se potrivi cu rochia modificată a Carolinei îi oprise tot sângele spre cap şi membre.

Fie că abia putea să respire, fie că de vină era deliciosul punci cu rom, Eliza se plimba prin sala de bal radiind de o strălucire caldă. Nu se număra printre laureatele petrecerii, dar putea la fel de bine să fie. După ce dansase cu Sebastian plutea în aer, zâmbind celor care treceau pe lângă ea sau oprindu-se să rădă la câte o conversaţie din care nu făcea parte. Când Caroline i-o prezentă pe domnişoara Whitbread, Eliza îi oferi un zâmbet entuziast şi urări de ziua ei.

O, dar domnişoara Whitbread era o tânără drăguţă, cu o rochie în nuanţe de alb şi de lavandă şi cu o trenă ce părea să plutească în spatele ei când se mişca. Lăsa impresia că se distrează de minune, judecând după zâmbetul ei fericit şi după ochii strălucitori. Aşa şi trebuia – era o femeie frumoasă, mult mai tânără decât Eliza, cu o viaţă întreagă de privilegii şi de confort în faţa ei.

Strângerea de inimă din pieptul Elizei nu avea nimic de-a face cu invidia, ci cu acel corset blestemat. De ce ar fi fost invidioasă? Viața ei era perfect satisfăcătoare și aflase cu mult timp în urmă că nu avea sens să-și dorească circumstanțe diferite.

Apoi însă, îl văzu pe domnul Asher Daughton-Cress. Era aici, în carne și oase, prima oară când îl vedea după zece ani. Albise puțin la tâmple, dar era la fel de elegant și în formă ca întotdeauna. Iar lângă el, frumoasa lui soție care, după toate aparențele, mai avea puțin și năștea. Câți copii erau? Patru?

Bine, poate că simțea un junghi sau două de invidie. Cât de frumos trebuia să fie să știi că soarta ți-a hărăzit o căsnicie bună, cu tot luxul de rigoare, inclusiv copii sănătoși și fericiți. Cât de îngrozitor era să fii mințit în legătură cu ceva atât de fundamental în viață ca asta.

Eliza se răsuci și o luă în cealaltă direcție, ca să nu dea ochii cu acel cuplu fericit și să le amintească astfel tuturor celе întâmplate cu atâția ani în urmă.

Refuză să se gândească prea mult la asta. Suferința i se domolise de mult și, în plus, se simțea minunat în această seară. Nu voia să se gândească la el sau la ceea ce făcuse el. Sau la faptul că el nu-și ceruse niciodată scuze. Voia să se distreze. Nu era nimic de făcut pentru soarta ei, așa că Eliza mai bău un pahar de punci cu rom și sărbători ziua de naștere a domnișoarei Whitbread.

Dansă cu gentlemeni pe care nu-i cunoștea și flirtă cu falsă pudoare, având grijă să evite să dea ochii cu Asher și, în general, simțindu-se ca și cum ar fi cucerit seara... până când realiză că agitația din capătul celălalt al ringului de dans se datora unui cadril al cărui personaj principal era prințul moștenitor al Aluciei.

Dansa cu Lady Katherine Maugham. Păunița. Cea despre care Caroline era sigură că va fi cerută de prinț. Eliza își imagina cât de *încântată* trebuia să fie păunița de acea invitație la dans.

Fu suficient pentru a-i înclina balanța bunei dispoziții în categoria disperării. Nu trebuia să se lupte doar cu Asher, cu soția lui și cu viața lor fericită, ci și să-l vadă pe Sebastian curtând femeia cu care avea să se căsătorească.

Acest din urmă lucru fu cel care o trezi cel mai mult. Se părea că nu-și putea lua ochii de la Sebastian. Continuă să arunce priviri în direcția lui, să se străduiască să-l vadă printre umerii domnilor și rochiile doamnelor cu care Sebastian dansa.

Sclipirea ei se stinse. Realiză înnegurată că în fața lui se afla o adevărată paradă de femei. Dar, din când în când, credea – sau își imagina – că Sebastian încerca să-i surprindă privirea. Și mai credea – sau își imagina – că el zâmbea ușor când făcea asta.

Și, din când în când, simțea nevoia să mai ia un pahar cu punci.

Sigur că înțelegea, fără echivoc, faptul că era important ca el să acorde atenție acestor femei. Doar urma să devină rege! Trebuia să se însoare și să ofere moștenitori tronului țării sale. Va alege dintre aceste femei care aveau formarea, pedigriul și relațiile adecvate pentru a fi considerate potențiale viitoare regine.

Oare păunița va găsi plăcută căsătoria cu el? Oare casa ei va fi foarte mare? Eliza presupunea că da, deoarece bănuia că familia regală aluciană locuia într-un palat asemănător cu Buckingham. Ar purta păunița coroană? Oare coroana era purtată în fiecare zi, o coroană de zi și una cu bijuterii mai elaborate pentru ocazii formale? Eliza lăsă deoparte toate întrebările pentru Hollis, care cu siguranță avea să știe.

Și-ar vedea păunița soțul în fiecare zi? Ar lua ceaiul cu el? Ar sta liniștită cu ceasurile ei – sau cu acul și lucrul de mână, după cum bănuia ea, pentru că, din câte știa, era singura pasionată de funcționarea ceasurilor – în timp ce soțul ei citea documente importante și făcea diverse remarci? Vor merge împreună la vânătoare, vor juca crochet sau vor fi invitați la petreceri și la mese date de membri din Parlament?

Sebastian dansa acum un dans scoțian cu o femeie cu părul blond-strălucitor.

Ei bine, Eliza dansase cu el prima, și cu asta, basta.

Adevărul era că intenția lui de a dansa cu ea o luase prin surprindere. Nu-i venea să creadă că el o căutase, nu cu toată acea curtare de care era evident că trebuia să se ocupe. În acea clipă se simțise ca o regină într-o rochie frumoasă. Se simțise cât se poate de regală în timp ce el o conducea pe ringul de dans. Percepuse toate acele priviri ațintite asupra ei și, în realitate, Elizei nu-i displăcuse deloc.

Spera foarte tare ca Asher și soția lui să o fi văzut.

Eliza zâmbi și se răsuci spre bufet pentru a se mai servi cu un punci cu rom. O femeie se afla în fața ei, turnând cu delicatețe punci cu polonicul într-un pahar.

– E punci cu rom, anunță Eliza. Femeia zâmbi. Ni s-a servit punci cu rom la balul mascat regal, adăugă Eliza în treacăt.

Femeia privi în jur, de parcă ar fi crezut că Eliza se adresa altcuiva. Pentru că nu văzu pe nimeni, se uită neliniștită la Eliza.

– Am fost acolo, spuse Eliza mândră. A fost un bal pe cinste. N-ați văzut niciodată măști așa de frumoase, vă asigur. Și au servit cel mai bun punci cu rom. Am auzit că ar fi fost punciul cu rom al *reginei*...

– Eliza! Te-am căutat toată noaptea!

Eliza aruncă o privire peste umăr către Caroline.

– *Da*?

De obicei, Caroline obișnuia ca, în astfel de seri, să se bucure de atenția acordată de gentlemenii pe care altfel nu i-ar fi luat niciodată în calcul pentru un potențial soț.

Caroline zâmbi când ajunse în dreptul Elizei și spuse:

– Îmi cer scuze, doamnă, pot s-o împrumut pe domnișoara Tricklebank?

– Chiar vă rog, zise femeia care se grăbi să plece de acolo cu punciul.

Caroline o trase pe Eliza de lângă punci.

– Ce lipsă de politețe, Caro. Poate voia să audă mai multe despre balul mascat.

– Nu voia, crede-mă.

– Și nu mi-am umplut paharul.

– Nu trebuie să-ți umpli paharul, Eliza. Ai obrajii roșii ca merele. Și, în plus, am nevoie de tine. Prințul Leopold e în salonul de jocuri, zise ea pe un ton grav.

Eliza se uită la ea, așteptând mai multe explicații. Caroline ridică din sprânceană ca și cum Eliza ar fi trebuit să priceapă.

– E ceva *rău* în asta? întrebă Eliza precaută.

– Ei bine, nu-i aici să danseze, nu? Și încă nu m-a băgat în seamă, deși am stat chiar în spatele lui aproape un sfert de oră!

– *Nu*, spuse Eliza simulând îngrijorarea.

Caroline se încruntă exasperată.

– Crezi că ești singura care are probleme cu prințul?

– N-am nici o problemă cu prințul.

– Nu înțeleg de ce se preface că nu mă cunoaște!

– Poate că, pur și simplu, nu-și amintește?

Caroline oftă.

– Serios, Eliza? Flutură din degetele ambelor mâini în fața ei. Crezi că nu-și amintește? Țâțâi. Vreau să știu care-i treaba. Trebuie să te alături la o masă.

– Să mă alătur la o masă?

– În salonul de jocuri!

– *Eu*?

– Pentru mine, Eliza! Are de gând să stea toată noaptea în salonul de jocuri?

– Nu știu, Caro! De unde să știu eu?

– De-asta trebuie să te pui la o masă! Du-te în salonul de jocuri și... de ce râzi?

– Nu pot să mă pun la o masă! Sunt o jucătoare groaznică și n-am nici poșetă.

– N-ai nevoie de poșetă, zise Caroline și o răsuci, împingând-o spre ușă. Aș fi foarte recunoscătoare dacă te-ai duce să joci o mână sau două și să-mi spui care-i treaba.

Eliza încercă să se dea deoparte, dar Caroline o împinse afară pe ușă, însă în acel moment îl zări pe Asher înaintând spre ea. El nu o zărise, dar, după câțiva pași, aveau să dea nas în nas. Eliza nu voia asta. Nu putea să-l întâmpine ca o veche cunoștință. Se răsuci.

– Bine, zise ea. Dar n-am poșetă, iar dacă pierd o mână și sunt provocată, trebuie să stai lângă mine la duel.

– Să nu pierzi, spuse Caroline. O, văleu, zise în șoaptă uitându-se dincolo de Eliza. E domnul Daughton-Cress.

– Da, l-am văzut. Găsește o altă cale de a ieși de aici înainte de a face ceva ce o să regret și de a merge să-ți spionez prințul.

– Nu e chiar *spionare*, mormăi Caroline și o luă pe Eliza de braț. E strângere de informații. O trase către o altă ieșire.

Salonul de jocuri se afla chiar dincolo de coridor. Înăuntru, încăperea era aproape la fel de mare ca sala de bal, cu oglinzi enorme pe pereți, care reflectau lumina celor patru candelabre. Acest lucru îl făcea într-atât de strălucitor, încât se putea crede că era o zi însorită de primăvară.

Erau instalate mai multe mese acoperite cu pânză, pline cu bărbați și femei angajați în jocuri de noroc. Eliza nu reuși să zărească un loc gol – nu se putea alătura unui joc nici dacă dorea.

Însă nu dorea așa ceva. Tot ce voia era să alunge orice posibilitate de a-l întâlni pe Asher.

Totuşi, îl văzu imediat pe prinţul Leopold, fiind destul de familiarizată cu el după ce stătuse cu gura căscată la ea în salon. El era la o masă unde se aflau doi gentlemeni şi o frumoasă femeie aluciană.

O femeie aluciană *foarte* frumoasă.

Ei bine, nu era în regulă – Eliza îşi dădea seama, după cum zâmbea femeia şi îi arunca prinţului ocheade, că la mijloc era un flirt. Nu se credea în stare să-i spună Carolinei.

– Mă scuzaţi, madam. Vocea feminină cu accent plăcut venea chiar din spatele Elizei, iar ea se răsuci şi văzu o femeie aluciană cu ochi mari, căprui, zâmbindu-i călduros. *Bon notte*, o salută aceasta.

– A... bună seara.

Femeia îşi lăsă capul într-o parte.

– Ne-am cunoscut, madam? Îmi sunteţi familiară.

– Nu. Cel puţin, nu-mi amintesc. Eu sunt Eliza Tricklebank.

– Ah. Femeia zâmbi din nou. Nu, nu cred că ne-am cunoscut. Eu sunt Lady Anastasan.

Îşi pronunţă numele ca şi cum Eliza ar fi trebuit să ştie cine era, însă ea habar nu avea. Aşa că zâmbi şi spuse din nou:

– Bună seara!

Lady Anastasan zâmbi brusc.

– *Ştiu* unde v-am văzut! Aţi dansat cu Alteţa Sa regală prinţul Sebastian! Primul dans, nu-i aşa?

Lady Anastasan zâmbea, însă în privirea ei se citea ceva care nu era la fel de prietenos ca restul expresiei.

– A, da. Da, eu am fost, zise Eliza. Foarte amabil din partea lui să mă invite.

– Chiar aşa! *Toate* vor să danseze cu prinţul. Cum aţi făcut cunoştinţă cu el?

Se întrebă dacă nu cumva Lady Anastasan era îndrăgostită de Sebastian. Înainte ca Eliza să apuce să se gândească cum să explice faptul că îl cunoştea pe Sebastian, Lady Anastasan îşi duse vârful degetelor la frunte.

– Ce lipsă de tact din partea mea. Am vrut să spun doar că sunt *atâtea* doamne care doresc să facă cunoştinţă cu el.

– L-am cunoscut la balul mascat de la Palatul Kensington.

– O, minunat! Mi s-a părut foarte isteaţă ideea balului mascat, nu-i aşa? Dar măştile deveneau incomod de călduroase după o vreme.

– *Aşa este*, încuviinţă Eliza.

– Bănuiesc că Lady Marlborough v-a invitat să faceți cunoștință cu el? întrebă femeia cu un zâmbet fragil. Era o coadă *destul* de mare. Foarte multe dintre tovarășele dumneavoastră englezoaice doresc să-l cunoască pe prinț, nu-i așa?

Părea destul de plăcută, dar Elizei puțin îi păsa de Lady Anastasan. Se simțea o urmă vagă, totuși perceptibilă, de ponegrire.

– Ei bine, după cum știți, noi nu avem prinți burlaci.

Lady Anastasan râse.

– Nu aveți, nu? Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnișoară Tricklebank. Să vă bucurați de această seară.

– Vă mulțumesc!

Lady Anastasan se îndepărtă. Eliza se uită după ea, curioasă. Nu, nu-i păsa deloc de ea. Îi admiră însă trena rochiei. Avea broderii detaliate, iar Eliza își imagină că fusese nevoie de o duzină de cusătorese și de o lună întreagă pentru crearea ei. Era atât de captivată de trenă, încât o urmări cu privirea pe acea doamnă până când aceasta ajunse în cealaltă parte a încăperii, în dreptul unei mese la care un gentleman alucian cu pieptul cât un butoi și râsul ca un lătrat profund juca cărți cu doi englezi. În timp ce ocolea masa, Lady Anastasan îl atinse foarte rapid și ușor pe spate pe bărbatul masiv, apoi aruncă în trecere o privire peste umăr, zâmbi și, Eliza era destul de sigură, făcu cu ochiul. Își continuă apoi drumul spre celălalt capăt al încăperii, unde se alătură unei mese la care se aflau doamne.

Eliza bănui că acel gentleman era soțul ei. Privirea schimbată între cei doi avea ceva familiar.

Își îndreptă atenția asupra prințului Leopold. El stătea aplecat peste masa de joc, cu ochii ațintiți la femeia aluciană. Biata Caroline. Se hotărî să iasă din salonul de jocuri, însă când ajunse la ușă era destul de multă aglomerație. Rămase într-o parte în timp ce un șuvoi de oameni pătrunse înăuntru, apoi se dădu din nou deoparte când niște gentlemeni se grăbiră să iasă înaintea ei. După ce reuși, în sfârșit, să pășească în holul larg, fu blocată de un grup de alucieni. Îi ocoli, dar când încercă să treacă, îl zări pe Asher alături de soția lui care își ținea mâna sprijinită protector pe burtă. Se aflau la nici un metru distanță.

Eliza se răsuci și o luă în direcția opusă. Existaseră momente în care își imaginase o astfel de întâlnire și crezuse că avea să fie perfect relaxată. El nu mai însemna nimic pentru ea. Însă când îl

văzu, nu avu încredere în ea că ar fi reușit să se comporte într-un mod civilizat. Trădarea lui o afectase, iar ea nu avea nici un chef să vorbească cu el.

Trecu pe lângă un alt pâlc de alucieni și, chiar în clipa în care îi ocolea, simți o mână pe brațul ei.

Tresări și se răsuci brusc.

– Domnișoară Tricklebank, cum vi se pare balul?

Sebastian. Zâmbi ușurată.

– Minunat! Și dumneavoastră, domnule Chartier?

– Obositor, zise el. Aruncă o privire spre salonul de jocuri. V-ați încercat norocul?

– Nu. M-am gândit s-o fac, apoi mi-am dat seama că nu am buzunare ca să-mi car câștigurile.

El zâmbi.

– Asta da dilemă.

Gentlemanul din spatele lui o observase și o studia curios.

– Aș sugera buzunarele drept următoarea inovație în materie de modă pentru femei. Apropo, Alteță, ați avut ocazia să...

– Da.

Unul dintre gentlemenii aflați în spatele lui făcu un pas înainte, aruncând o privire spre Eliza.

– Alteță, Lady Amelia Darnley vă așteaptă.

Ceva pâlpâi în ochii lui Sebastian. Nu zise nimic, dar îi zâmbi cu o urmă de tristețe Elizei.

– Noapte bună, domnișoară Tricklebank!

– Noapte bună!

Ea își continuă drumul spre sala de bal. Inima îi gonea, se împleticea și gonea din nou, așa cum nu o mai simțise niciodată. Nu era corect – ar fi vrut să aibă o conversație cu oricine se afla sus în ceruri și împărțea corectitudine și miracole. Ar fi vrut să fie singura pentru Sebastian. Și să nu se afle nicăieri în apropiere de Asher atunci când Sebastian realiza acest lucru.

Ajunsă în sala de bal, mai bău un pahar cu punci – puțin îi păsa dacă obrajii ei erau roșii ca merele. Dansă un alt set cu un gentleman care avea buze groase și un șchiopătat care, în mod surprinzător, nu-l împiedica câtuși de puțin la dans.

Dar, odată cu trecerea orelor și cu femeile care se îngrămădeau înaintea lui Sebastian, Eliza deveni din ce în ce mai obosită. Voia să

meargă acasă. Se săturase să se joace de-a prințesa. Fusese destul de distractiv, dar realitatea situației ei, de fapt, continua să nu-i dea pace de fiecare dată când îi vedea pe Asher sau pe Sebastian.

Mai rău, realiză că în seara aceea fusese probabil ultima dată când îl vedea pe Sebastian. I-l indicase pe domnul Heath – ce alt motiv ar fi avut să mai comunice? Trebuia să subziste din amintirea dansului lor și din acele câteva momente în care se simțise ca o regină.

O căută pe Caroline, sperând că și ea era gata de plecare. Din păcate însă, Caroline se bucura de atenția oferită de doi bărbați.

Așa că Eliza se strecură afară pe terasă. Aerul răcoros al nopții conferea un răgaz bine-venit de la căldura toridă din sala de bal.

– Domnișoară Tricklebank?

Eliza tresări. Un gentleman alucian păși pe terasă. Avea părul castaniu-închis și ochi de o nuanță și mai închisă.

– De unde știți...

– Madam, am un mesaj pentru dumneavoastră.

Accentul lui era mult mai pronunțat decât al lui Sebastian și, pentru o clipă, ei i se păru că înțelesese greșit.

– Un mesaj? Ce fel de mesaj?

Se strădui să zărească ceva dincolo de el, dar bărbatul avea pieptul destul de larg și îi bloca vederea către ușă.

El se apropie. Eliza făcu un pas în spate.

– Alteța Sa regală m-a rugat să vă transmit să vă așteptați să auziți vești de la el în curând.

– Vești? se holbă Eliza la el. Oare bărbatul acesta era de încredere? Era vreo șmecherie la mijloc? Dar de ce...

– M-a rugat să vă spun doar atât, zise bărbatul care făcu o plecăciune țeapănă și se duse înapoi înăuntru.

Eliza își întoarse încet privirea către lună. Totul părea foarte straniu, însă Elizei nu-i păsa – își dădu seama că seara aceasta *nu* era ultima oară în care îl vedea. Ceea ce o umplu de bucurie și de speranță.

Zâmbi dintr-odată. Poate că până la urmă jocul de-a prințesa nu se încheiase încă.

Capitolul 18

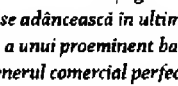

Misterul identității celei care va câștiga competiția atențiilor princiare n-a făcut decât să se adâncească în ultima săptămână. Interesul față de fiica cu strabism a unui proeminent baron al cărbunelui a crescut. Ar putea fi ea partenerul comercial perfect? Ar putea un domn cu maniere regale să treacă cu vederea un ochi rătăcitor?

Doamnelor, trebuie să încercați Damiana Wafers pentru letargie. Două napolitane pe zi vă vor oferi energia unui tăietor de lemne. Cu toate acestea, producătorul nu recomandă în fapt tăiatul lemnelor.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Sebastian era surprinzător și atipic de încordat.

Patro făcuse imposibilul: găsise o casă în oraș, mică, dar bine amenajată, pe o alee lăturalnică din cartierul Mayfair. Fuseseră luate toate măsurile de precauție necesare, iar Sebastian sosise îmbrăcat în haine englezești și într-o trăsură simplă. Fusese tocmită o bucătăreasă căreia i se adusese la cunoștință că masa era pentru un membru al Parlamentului. Focul duduia în șemineu, iar în casă erau prezenți cel puțin patru gardieni, dar, din fericire, nu la vedere. Sebastian stătea singur în micul salon.

Era singur și aștepta. Nerăbdător. Neliniștit de teama că ea ar fi putut să nu vină.

Îi trimisese mesajul Elizei la șase și jumătate. Era aproape opt acum. Se plimbase încontinuu de colo până colo prin fața șemineului, convins că făcuse ceva greșit. De ce ar veni? Invitația – sau poate că ea o vedea ca pe o convocare – depășea, cu adevărat, limita decenței, iar dacă cineva i-ar fi sugerat, chiar și cu o lună în urmă, că va face ceea ce făcea acum, ar fi fost indignat. Dar nu se putea ține departe de ea și nu era posibil să procedeze într-o manieră normală. Plecase mai devreme de la discuțiile legate de comerț, enervat de tarifele mari sugerate pentru minereu, ce ar lăsa minereul de fier

alucian să lâncezească pe piață. Asta și pentru că se părea că nu reușea să se concentreze așa cum trebuia.

Eliza ar fi putut să-i considere biletul prea nerușinat, prea deplasat, prea vulgar. Putea trimite înapoi un răspuns care era...

Auzi sunetul unei trăsuri pe piatra cubică de pe strada de mai jos și se duse la fereastră să arunce o privire. Trăsura oarecare care îl adusese și pe el se opri. Văzu un birjar care sări din scaunul lui și deschise ușa trăsurii.

Ea venise.

Sebastian făcu un pas înapoi și eliberă respirația pe care nu realiză că o ținea în piept. „Ce caut aici, așa? Cine am devenit?"

Era aceeași întrebare pe care i-o pusese Leopold când îl auzise pe Patro discutând cu Sebastian despre închirierea casei. „Ce faci, Bas?"

Din păcate, Sebastian nu găsise cuvinte pentru a da o explicație satisfăcătoare. Fratele său nu avea aceeași viziune asupra vieții – Leopold putea să facă tot ce voia, să se culce cu femeile după pofta inimii. Poziția lui Sebastian era însă una diferită. Trebuia să fie atent. Nu putea să rişte o paternitate. Nu putea să rişte un scandal. Era mereu în gardă.

Dar nu era ca și cum ar fi fost lipsit de tovărășie feminină – erau făcute aranjamente pentru prinți și viitori regi. Avusese o amantă timp de mulți ani, o tânără văduvă, bogată. Aventura se terminase când ea devenise prea solicitantă, dorind mai mult de la el decât putea sau voia el să ofere.

Era o relație menținută la distanță. El trebuia să rămână suficient de cast, trebuia să se concentreze asupra viitorului și a descendenței familiei. Să poarte mantia responsabilității și a conducerii, în timp ce Leopold era liber să-și trăiască viața după bunul plac... în limitele rațiunii.

– Și Matous? îl întrebase Leopold în acea după-amiază. Cum rămâne cu dorința ta arzătoare de a-l aduce pe criminal în fața justiției?

– Crezi că îmi doresc asta mai puțin? Ți-am spus, cercetez finanțele lui Rostafan.

Cu două zile în urmă, trimisese o scrisoare în Alucia cu intrucțiuni pentru tatăl său.

Chiar și așa, Leopold rămăsese cu ochii la el, cu privirea pătrunzătoare și evaluatoare.

– Pentru Dumnezeu, Bas, ai naibii grijă. Dacă rămâne grea?

– N-am... *n-aș face-o*, izbucni Sebastian, însă, chiar dacă vorbele i se rostogoleau din gură, știa că era o minciună. Ar face-o. Fără să clipească.

În regulă, deci era un nenorocit, o rușine față de titlul pe care-l avea și față de rege. Față de părinții săi. Față de el însuși. Dar ar lua-o în brațe dacă ea ar vrea și nu s-ar gândi de două ori.

– Nu mai ai mult timp, insistase Leopold. Tratativele s-au blocat, nu suntem mai aproape de găsirea ucigașului lui Matous, iar toată lumea vrea să știe cine o să primească o ofertă de căsătorie.

– N-am timp pentru o cină privată? se răstise Sebastian. Sunt foarte conștient de ceea ce nu s-a făcut încă. Am lucrat cu mai puțină sârguință?

– N-ai timp să continui astfel. Trebuie să-ți găsești o pereche, Bas. Trebuie să-ți dublezi eforturile pentru a termina ceea ce ai hotărât să faci venind aici.

Sebastian nu spusese nimic. Ce ar fi putut să spună? Leopold avea dreptate.

– Deci, cine e? întrebase Leopold.

– Cu cine voi lua masa...

– Nu, spusese Leopold clătinând din cap. Cine ar putea deveni regină a Aluciei? Cu siguranță, ai o idee.

Sebastian fusese scos din sărite de determinarea îndârjită a lui Leopold, care devenise subit cel responsabil, după toți acei ani ai lui de libertate. Sebastian fusese atât de enervat, încât ieșise din cameră, nemaivoind să discute despre o căsătorie pe care nu și-o dorea în mod deosebit, în timp ce plănuia o seară privată pe care și-o dorea cu multă ardoare.

Nu îi era permis acest moment unic din viața lui? Trebuia să fie prințul moștenitor în fiecare clipă a fiecărei zile? Nu i se permitea niciodată să fie doar un bărbat care era fermecat de o femeie drăguță?

Sebastian nu se putea gândi la cearta lui cu Leopold tocmai acum. Își trecu mâinile peste cap și își dădu părul pe spate. Nu-i venea să creadă că era atât de neliniștit, ca un flăcău care abia renunțase la pantalonii scurți. Dar își dorea cu disperare ca Eliza să-l stimeze.

Auzi voci la intrare, iar o clipă mai târziu Patro deschise ușa salonului, păși înăuntru și se înclină.

– Alteța Voastră regală, domnișoara Eliza Tricklebank.

Eliza intră în spatele lui Patro cu un zâmbet de încântare și se uită în jur înainte de a-și fixa privirea asupra lui Sebastian. El se surprinse rânjind cu gura până la urechi.

– Alteța Voastră regală! spuse ea ca și cum tocmai s-ar fi întâlnit cu un prieten pe stradă. Se lăsă în jos în reverența ei strâmbă și sări în sus. Cred că reverența mea se îmbunătățește, nu credeți?

Nu credea, dar nu conta, asta era ceea ce admira la Eliza – spunea orice îi venea în minte, fără să-i pese dacă se cuvenea sau nu să spună așa ceva în fața lui.

– Eliza, zise el și îi luă ambele mâini între ale lui. Mulțumesc ca ai venit.

– Păi, *trebuia s-o fac*. Cu așa un mesaj misterios pe care mi l-ați trimis!

Ea își trase mâinile din ale lui pentru a-și scoate pelerina. Patro veni imediat s-o ia.

– Niște vin, Patro, spuse Sebastian în aluciană.

Patro ieși încet cu pelerina ei.

Eliza se uită la draperiile din catifea, la ferestrele înalte, la tavanul pictat.

– Unde ne aflăm?

Sebastian privi și el în jur. Salonul era micuț, însă mobilierul era scump, cu aur, porțelan și tot felul de alte lucruri. Privirea lui trecu peste tot ce se afla în încăpere, cu excepția Elizei.

– Sincer, n-aș putea spune. Am împrumutat-o pentru ocazia asta.

– Ai *împrumutat-o*?

Oare îi dezaproba gestul?

– Eu... ăăă... m-am gândit că poate n-am fi suficient de în largul nostru la Kensington.

Buzele ei se curbară într-un zâmbet larg.

– Suntem în largul nostru?

Înghiți în sec. Gura îi păru brusc foarte uscată.

Zâmbetul ei se estompă puțin în timp ce-l privea cu atenție.

– Ce se întâmplă?

– Pardon?

– Arăți de parcă ai înghițit ceva și nu se duce în jos pe gât.

– Da?

– Da, domnule Chartier, da.

El se frecă pe frunte.

– Cred că m-aș simți mai în largul meu dacă mi-ai spune Sebastian.

Ea zâmbi.

– Ai dreptate. N-ar fi o idee bună să facem un pas înapoi în prietenia noastră la acest moment. Foarte bine, atunci, Sebastian. Eu sunt în largul meu. Ea se înclină.

De-ar putea fi și el în largul lui. Se simțea foarte stânjenit și neliniștit.

Patro reveni cu o tavă de argint și puse două pahare cu vin pe o măsuță aflată între fotoliile dispuse în fața șemineului. Sebastian făcu un semn către fotolii în timp ce majordomul lui dispăru fără nici cel mai mic sunet.

Eliza se așeză cu grijă, aranjându-și rochia albastră din bumbac și muselină. Era destul de simplă și, deși fusese deja impresionat de ea la evenimentul de la casa Whitbread, lui Sebastian i se părea că această rochie i se potrivea. Era destul de clar că ea atrăgea atenția prin cenușiul minunat al ochilor și cu părul ei castaniu-auriu. Avea trăsături atrăgătoare, o frumusețe care îi mergea la inimă. Chipul ei i se imprimase pe veci în suflet.

– Te rog, zise el gesticulând către vin.

– Sunt destul de sigură că se așteaptă ca prințul să ridice paharul primul.

– Ah.

Chiar nu era în elementul lui. Toate lucrurile din jurul lui se petreceau într-o manieră atât de automată și fără probleme, încât abia mai băga de seamă detaliile complexe. Ridică paharul.

– Hai să ne prefacem că nu sunt un prinț în seara asta.

Ciocni paharul de al ei.

– Nu cred că aș putea uita, dar sigur o să încerc.

Ea zâmbi și sorbi din vin. În clipa în care o făcu, ochii i se luminară.

– O, vai! E foarte bun. E franțuzesc?

– *Alucian*.

Ea rămase cu gura căscată.

– Alucian! Sora mea o să se facă verde de invidie. Sorbi din nou și închise ochii pentru o clipă. Delicios. Zâmbi încântată. Mesagerul a zis că vrei să discutăm despre ceva. Stau ca pe ghimpi. N-am putut să ghicesc!

– N-ai putut?

– Presupun că are legătură cu domnul Heath?

Nu, nu avea nici o legătură cu Heath. Dar spuse:

– Da.

Domnul Heath fusese trucul pentru a o aduce aici – nu avea cum să o cheme pur și simplu, ca s-o poată săruta din nou.

– Te-ai simțit bine la bal? întrebă el schimbând subtil subiectul.

– O, da, foarte bine! Nu la fel de bine ca sărbătorita, pot să pun pariu, dar pe aproape. Am dansat atât de mult, încât sunt sigură că dansul meu s-a îmbunătățit în mod miraculos. Ai fi impresionat.

El era, sincer vorbind, dureros de impresionat.

– Ai văzut maimuțele și jonglerii înainte de bal? vru ea să știe. Fascinant!

El clătină din cap.

– O, păcat! Ea puse jos paharul. Ai fost vreodată la un carnaval?

Dădu aprobator din cap.

– Carnavaluri și un circ, toate aduse la curte.

– Serios? Ea își îndreptă spatele. Cum e circul?

– Reprezentații de echitație, acrobații uimitoare.

– O să trec asta pe lista mea cu lucruri pe care trebuie să le văd la un moment dat. Ai văzut luna în noaptea asta?

– Luna?

– E mare cât un soare. Atât de aproape, încât ai impresia că poți să întinzi mâna și s-o atingi. Mama obișnuia să ne cânte un cântecel despre un om care trăia pe lună. Cum era? *Omul de pe lună prea grabnic s-a dat jos și-ncotro-i Norwich el a-ntrebat frumos.* Ea râse. De ce oare Norwich?

– Al nostru era puțin diferit. Sebastian se lăsă pe spătarul scaunului. Nu sunt sigur de traducere, dar spunea ceva de genul: *privește la lună și la omul de pe ea, cum îl trage-n jos bocceaua. Bețele lui...* Făcu o pauză, gândindu-se la traducere. Bănuiesc că asta înseamnă că are bețe în boccea. *De bețele lui adevăru-i dezvăluit, nicicând nu-i bine omul să se dedea la șterpelit.*

– Cred că prefer rimele englezești pentru copii.

El zâmbi.

– Și eu la fel.

Ea ridică paharul cu vin și bău, cu ochii la el. Sebastian se simțea nejustificat de nesigur și de jenat de propria persoană și de orice gest al său. Oamenii erau mereu atât de dornici să vorbească cu el, încât niciodată nu fusese nevoit să depună efort în acest sens. Erau atât

de multe lucruri pe care voia să le cunoască despre ea, atât de multe lucruri despre care nu știa dacă se cuvenea să întrebe. Sau cum.

Eliza puse din nou paharul jos.

– Nu pari în largul tău, Sebastian.

– Nu sunt, spuse el repede. Deloc.

Ea se încruntă.

– De ce mi-ai cerut să vin aici?

– Să... să te văd. Să vorbesc cu tine.

– Despre bancher?

Bancherul! Chiar așa de execrabil se descurcase?

– Nu, Eliza. Despre tine. Vreau să-ți vorbesc despre... tine.

Ea clipi.

– Vrei să *vorbești* cu mine?

Apoi izbucni în râs, lăsându-se pe spătar într-un acces de chicoteli.

– Ce e? întrebă el, încercând să înțeleagă ce era atât de amuzant.

– Pentru o clipă, am crezut că vrei să-mi ceri mâna! strigă ea plină de încântare. Ești atât de serios, iar când un gentleman spune... Flutură din mână. Trebuie să mă ignori.

Ea chicoti din nou.

Își simți inima în gât. Fusese atât de orbit de pasiunea lui, încât nu se gândise la cum i se vor părea ei toate acestea.

– O, Doamne. Eliza, eu...

– Vai, ce gâsculiță prostuță pot să fiu, zise ea chicotind în continuare. Ea își îndreptă spatele și își trecu un deget pe sub fiecare ochi. Își regăsi stăpânirea de sine și își puse mâinile în poală. În regulă, gata. M-am liniștit și te rog să mă scuzi. Se încruntă ușor și se aplecă spre el. Dar rămâne întrebarea: *cui* o să-i ceri mâna?

Fu luat prin surprindere de această întrebare și nu știu ce să răspundă. Nimeni, cu excepția fratelui său, n-ar fi îndrăznit să-l întrebe așa de răspicat.

Nimeni, cu excepția Elizei Tricklebank.

Probabil îi observă consternarea, pentru că flutură din mână.

– Nu-ți bate capul, serios. N-ar fi trebuit să întreb. Dar, evident, întrebarea asta e în mințile tuturor din Londra. *Eu* nu mă întreb, spuse ea încrezătoare. Nu m-ar ajuta deloc s-o fac. Dar vrei să știi *ce* mă întreb?

– Da.

– Mă întreb de ce nu ești deja însurat.

Fu din nou luat prin surprindere, lăsat fără cuvinte de o altă întrebare pe care puțini ar îndrăzni să i-o pună.

– E... complicat, spuse el.

Nu voia să vorbească despre căsătorie. Voia să vorbească despre ea.

– O, sunt sigură că este *teribil* de complicat. Totuși, aș fi crezut că tot regatul Aluciei e preocupat de această întrebare. Așa cum toată lumea de aici e preocupată de numeroasele sarcini ale reginei. Iar e însărcinată, mi-a zis tata.

– Da?

I se învârtea capul de câte lucruri spunea ea.

– N-ai observat când ai întâlnit-o? Cred că o să se vadă curând.

– Eu...

Făcu un efort să se gândească la seara petrecută la Windsor. Ceea ce-și amintea despre regina Victoria era cât de mică era. Nu mai mare ca un copil ea însăși.

– N-am observat, recunoscu el. Rochiile englezești sunt foarte mari.

– O, *nu-i așa*? Ea oftă. Atâta bătaie de cap, fustele astea pline. Prefer stilul alucian de îmbrăcăminte. Cu trene atât de frumoase.

Ușa se deschise, iar Patro păși înăuntru.

– Servesc, Alteță? întrebă el în alucianâ.

Sebastian dădu din cap aprobator.

Numaidecât, ușa fu deschisă, iar Egius intră cu o tavă, urmat de una dintre gărzi care ducea o altă tavă, pe care se aflau vasele pentru mâncare. Patro luă câte un vas și servi cu îndemânare cu lingura mâncare pe farfurii. Miel cu morcovi și praz. Pâine proaspăt coaptă. După ce Patro umplu farfuriile, se dădu înapoi.

Sebastian aruncă o privire spre Eliza.

– Începem?

– Sunt uimită! Nu mă așteptam la așa ceva.

Din nou se simți nesigur. Ar fi trebuit să-i spună că vor lua cina? Ea nu se așteptase, având în vedere ora târzie?

– Sper că... te deranjează?

– Sigur că nu! Sunt lihnită, zise ea ridicându-se și ducându-se la masă înainte ca el să o poată însoți.

Cu un semn din cap, Sebastian îi trimise afară pe Patro și pe Egius.

Reuși să o ajute pe Eliza să se așeze înainte ca ea să se așeze singură. Luă loc la rândul său, umplu din nou paharele cu vin și își ridică paharul.

– Pentru prietenia noastră.

Ea ridică paharul și zâmbi veselă.

– Pentru prietenia noastră, repetă ea, ciocnind paharul de al lui.

– E bună, nu-i așa? întrebă Sebastian când începură să mănânce.

– E divină, fu ea de acord umplându-și furculița. Multă vreme am crezut că nici o bucătăreasă nu se poate compara cu Margaret a noastră, dar e posibil să mă fi înșelat. Și, apropo, Sebastian, nu mi-ai răspuns la întrebare, dacă pot fi atât de îndrăzneață să-ți reamintesc. Nu mi-ai zis de ce nu ești încă însurat și n-ai o duzină de prințișori moștenitori. Nu cu asta se ocupă viitorii regi?

Modul în care trecea de la un subiect la altul îl fascina. Întrebarea ei însă îl tulbura. Avea dreptate – cu asta se ocupau prinții.

– Nu sună foarte atrăgător când o spui așa.

– Da? Mie mi-ar plăcea *la nebunie* să am o duzină de prințișori care să alerge prin preajmă.

– Aș putea să te întreb același lucru, zise el. De ce nu te-ai măritat? Aș crede despre tine că ai fi la mare căutare, dar nu pricep de ce te-ai ferit de asta.

Ea păru surprinsă.

– Nu m-am *ferit*. O să-ți spun, dar eu te-am întrebat prima, zâmbi ea cu tupeu.

– Așa este, admise el.

Se lăsă pe spătar. Oftă, gândindu-se la toți acei ani, la toate motivele pentru care își evitase... îndatorirea.

– Adevărul e că, de câte ori am întâlnit o femeie care m-a atras, ea nu era potrivită pentru căsătoria cu un prinț moștenitor, nici ca poziție, nici ca relații. Iar femeile care erau potrivite nu m-au atras.

– Ei bine, asta sună din cale-afară de îngrozitor.

Îl tachina? Glumea în legătură cu situația lui?

– Chiar nu pot controla asta. Tăie o îmbucătură de miel. Foarte multe lucruri din viața mea sunt dincolo de controlul meu, de fapt. Atât de multe decizii trebuie luate în funcție de necesitățile țării, nu de ale individului.

– Cred că ar trebui permisă căsătoria pe baza compatibilității și a afecțiunii, atât și nimic altceva, spuse ea cu fermitate.

Parcă i-ar fi citit gândurile.

– Așa ar trebui, sunt de acord.

Ea îi susținu privirea un lung moment. Sebastian simți o încărcătură între ei, ca o șoaptă, înainte ca ea să-și coboare privirea în farfurie.

– Regulile pentru căsătoria cu un prinț, murmură ea. Ar trebui să existe un manual pentru instruirea tuturor femeilor care doresc să devină prințese.

Când își ridică privirea, zâmbea din nou.

Cât de mult își dorea să se poată trezi cu acel zâmbet în fiecare zi. Cât și-ar fi dorit să se poată căsători pe baza compatibilității și a afecțiunii, atât și nimic altceva.

– Încă nu mi-ai răspuns la întrebare, rosti el încet.

– A, da, eterna întrebare din mintea străinilor de pretutindeni. De ce naiba nu și-a făcut domnișoara Tricklebank datoria și nu s-a măritat? Sorbi din vin în timp ce se uita la el. S-ar putea să fii foarte scandalizat.

– Atunci, scandalizează-mă, o provocă el. Spune-mi totul. E chiar așa de groaznic adevărul?

Ea râse.

– Nu este deosebit de plăcut, din punctul meu de vedere. *Doamne*, nu-mi vine să cred că am de gând să-ți spun! Își făcu vânt cu mâna. Hollis îmi spune mereu că spun lucruri pe care n-ar trebui să le rostesc în afara salonului nostru, dar ce-am de pierdut dacă sunt sinceră? Situația mea n-are cum să devină mai rea de-atât. Bine, Sebastian, pregătește-te. Suntem asemănători în moduri pe care nici măcar nu le bănuiești. Amândoi suntem oprimați de așteptări și de reguli. În ceea ce mă privește, a fost odată un gentleman.

– Un gentleman mi se pare un început bun.

– Așa *părea*, se corectă ea.

– Sună tentant. Continuă, o îndemnă el.

– Tata e judecător, după cum știi. Tatăl acelui gentleman era la rândul lui judecător. Ne-am întâlnit în diverse ocazii și, după câteva astfel de întâlniri, el și-a exprimat dorința de a se însura.

Sebastian simți un resentiment față de acel gentleman.

– Și l-ai refuzat?

Ea izbucni în râs.

– Cât aș vrea s-o fi făcut. Adevărul e că eram destul de naivă. Vezi tu, în realitate el nu îmi ceruse mâna, dar a promis că o va face.

L-am asigurat că, atunci când va veni momentul, va putea conta pe răspunsul meu entuziast și favorabil.

– Ah. Sebastian puse jos furculița. Nu avea dreptul să întrebe, dar simțea că trebuia să știe. L-ai iubit? Își făcu mâna pumn și o lăsă pe masă. Îmi cer scuze. Ce nepoliticos din partea mea.

Cât de ciudat era că își cerea scuze pentru a doua oară.

– O întrebare justă. Da, l-am iubit. Destul de mult, de fapt. Am crezut că în scurt timp o să am o duzină de prințișori în preajma mea. Ea zâmbi tristă.

Această poveste îl făcea să se simtă ciudat de rău. Oare indignarea era cea care îi făcea greață? Sau era invidia?

– Atunci, de ce nu te-ai căsătorit cu el?

– Ei bine, asta e partea interesantă. El nu mi-a cerut mâna niciodată. A făcut o mulțime de promisiuni și m-a asigurat că e doar o chestiune de timp. A profitat din plin de stima mea pentru el, spuse ea fluturând din gene, dar, ce să vezi, când a venit momentul, i-a cerut mâna alteia.

Sebastian se holbă la ea.

Culoarea din obrajii ei deveni mai intensă, iar Eliza zâmbi cu o undă de tristețe.

– Ea avea douăzeci de mii de lire pe an. Eu aveam un tată orb și o zestre mai mică. Una respectabilă, totuși, dar nu se putea compara. Presupun că ea i-a rezolvat câteva probleme financiare.

El nu reușea să înțeleagă.

– M-a luat de proastă, explică ea. N-a avut nici o intenție să-mi ceară mâna. M-a mințit tot timpul, n-a vrut decât să mă seducă și, admit asta... a avut mare succes. Și s-a dovedit că eu eram una dintre puținele persoane din Londra care nu știau despre cealaltă logodnă. Râse din nou, de data aceasta cu ochii în tavan. Adevărul mi-a fost adus la cunoștință în timpul unei cine, când gazda s-a ridicat să felicite fericitul cuplu recent logodit. Iar eu... Oftă și se uită la el. E suficient să spun că eu n-am reacționat deloc bine.

– *Deo*, spuse el. Doamne, Eliza, îmi pare așa de...

– Te rog, zise ea. A fost acum cel puțin zece ani. Nu mai simt nimic legat de asta.

Mai bău puțin vin.

Cum putea un bărbat să trateze atât de rău o femeie? Și mai ales pe Eliza? Înțelegea instinctul de bază – ea era drăguță. Dar să fii

atât de crud? Atât lipsit de morală? Era de neînchipuit. Își coborî privirea în farfurie.

– N-a existat niciodată o altă oportunitate?

– Nu prea. Domnul Norris a fost destul de dornic, dar el era în căutarea unei menajere, nu a unei soții. Nu știu cum se obișnuiește în Alucia, dar la Londra, când o femeie a fost socotită... Se opri și își duse degetul la buze, ca și cum ar fi căutat cuvântul potrivit. Rău famată. Da, rău famată. Când este socotită astfel, șansele ei scad. Și, pe măsură ce îmbătrânește, așa ca mine, devine și mai nedorită pentru căsătorie. Invitațiile încetează să mai vină. Este considerată fată bătrână, iar când merge pe stradă nimeni n-o observă. Devine invizibilă. Își ajută tatăl în chestiunile juridice, iar ei n-o bagă în seamă. E o fantomă lângă el. Zâmbetul ei avea o tentă de tristețe. Nu-i ironic? Simt că regulile care mă înconjoară sunt la fel de severe ca și cele care de care ești tu înconjurat. Singura diferență este că tu ești foarte vizibil și dorit.

Sebastian era tulburat pentru ea. Tinerețea, vitalitatea și averea făceau diferența în Alucia. Dar Eliza era o femeie atât de vibrantă și de frumoasă. Nu cunoștea pe nimeni ca ea și se aștepta ca bărbații sănătoși să o viziteze în fiecare zi, să se lupte pentru a-i câștiga atenția. Cu siguranță, el se lupta pentru ea.

– Uite, te-am întristat! Nu trebuie să fii trist, nu pentru mine! zise ea veselă. Viața are un fel al ei de a te pune acolo unde-ar trebui să fii. Tata are nevoie de mine. Eu îl ajut la muncă și se întâmplă să știu destul de multe despre lege. Și despre ceasuri.

Ea zâmbi, dar Sebastian se aplecă în față și își puse palma pe mâna ei.

– Ești mulțumită cu asta, Eliza? Nu-ți dorești mai mult?

Părea uimită de întrebarea lui.

– Nu știu. Nu, nu-mi doresc mai mult. Ce rost are să-mi doresc mai mult? Circumstanțele mele nu se vor schimba. Nu voi deveni brusc mama unei duzini de prințișori. Tot ce-mi doresc acum e ca tata să se simtă bine. Se uită în altă parte pentru o clipă. Și poate să văd un pic din lume. Măcar să ies din Londra.

Sebastian se lăsă pe spătar, mâna lui alunecând de pe a ei. Voia mai mult pentru ea. Voia totul pentru ea. Ea ar fi trebuit să aibă totul.

– Esti îndeajuns de scandalizat? întrebă ea.

– Absolut deloc, zise el încet. Iar pentru mine nu ești o fantomă. Eu te văd foarte clar.

Ea zâmbi fericită.

– Bun! Îmi place prietenia noastră. Ea continuă să mănânce.

El își pierduse pofta de mâncare. Încă se gândea la cele spuse de ea despre situațiile lor similare. Despre faptul că circumstanțele nașterii lui și relația ei îi făcuseră pe amândoi complet neputincioși când venea vorba despre alegerea unui partener de viață. O, dar era conștient că pe tot globul existau bărbați care i-ar invidia poziția. Care ar fi primit cu brațele deschise flotila de frumuseți care navigau prin lumea lui și încercau în fiecare zi să-i atragă atenția. Dar Sebastian se săturase de așa ceva. Fuseseră atât de multe de-a lungul anilor, încât acum toate i se păreau la fel.

Ceea ce-și dorea era același lucru pe care și-l dorea Eliza – liniștea și confortul unui partener de viață. Un cămin fericit. O duzină de prințișori.

– Ai de gând să-mi povestești conversația ta cu domnul Heath?

Din nou asta. Își luă furculița și alungă imaginea lui Matous care îi apăru brusc în minte.

– N-a fost de cine știe ce ajutor. N-a zis decât că secretarul meu a întrebat dacă fusese contactat de un bancher francez. Pentru că, din câte a înțeles, cineva cu o sumă mare de bani voia să folosească Banca Angliei pentru a transfera acea sumă către Banca franceză.

– De ce? întrebă Eliza.

– Nu știu. Nu știu de ce ar aduce cineva din Alucia o sumă mare în Anglia doar ca s-o transfere în Franța.

– Ar fi putut fi vorba despre câștiguri de la jocuri de noroc? Înțeleg că pot fi câștigate sume mari.

– Ar fi putut fi, bănuiesc, dar de ce să transferi suma la o bancă franceză? De ce nu la Banca Aluciei?

– Pentru că n-a vrut să știe cineva din Alucia, sugeră ea.

Ea puse deoparte furculița și se lăsă pe spătarul scaunului, cu brațele încrucișate, în timp ce cugeta.

– Și, evident, accesul la o bancă franceză ar fi puțin mai ușor decât la Banca Angliei pentru o persoană din Alucia. Dar de cine ar ascunde banii?

Sebastian ridică din umeri.

– De guvern, poate, pentru a evita impozitele.

– Sau de familie. Poate n-a vrut să împartă câștigurile. Poate a jurat că nu mai joacă jocuri de noroc și n-a vrut să dezamăgească. Dar de ce ar ști secretarul tău despre asta? De ce ar întreba?

– Asta-i problema, admise Sebastian.

– Nu mă pot gândi decât la o singură posibilitate.

– Care?

Ea se ridică, ceea ce i se păru ciudat lui Sebastian – nimeni nu se ridica vreodată de la masă înaintea lui, a regelui ori a reginei. Însă Eliza se dusese deja la șemineu, unde își întinse mâinile către căldură, din fericire nefiind la curent cu astfel de reguli arhaice.

– Dacă erau pentru ceva necurat, puteau să fie depistați dacă se aflau într-o bancă aluciană.

Era adevărat. Banca Aluciei se afla sub guvernarea coroanei.

– Dacă banii erau pentru un loc precum Wesloria? Dacă banii erau în Anglia pentru a putea ajunge din Anglia în Franța până în Wesloria, astfel încât nimeni din Alucia să nu afle de ei?

Avea logică pentru el, până la un anumit punct.

Eliza începu să se legene dintr-o parte în alta, aparent incitată de ideea ei.

– Dac-ar fi așa, s-ar putea crede că secretarul tău știa ceva despre asta. Că el a fost cel care i-a trimis tatălui meu biletul, ceea ce, evident, nu avea cum. Asta înseamnă că mai știa cineva despre asta. Important e, după părerea mea, să-l găsești pe cel care a livrat biletul. Cineva i l-a dat. Acel cineva ar ști.

Era atât de improbabil, încât avea logică pentru Sebastian.

– Ești foarte isteață, Eliza, știi asta?

Ea râse.

– Mă măgulești.

– Nu este măgulire.

Se ridică de la masă și se duse la șemineu, lângă ea. Voia să spună ceva, însă, orice-ar fi fost, îi rămase în gât, un nod din cuvinte neformate, mutilate de sentimente copleșitoare.

Îi atinse mâna cu degetele, apoi și le trecu printre ale ei, în timp ce stăteau unul lângă altul cu privirile îndreptate spre foc.

– Eliza... vreau să știi... Făcu o pauză și înghiți în sec. Vreau să știi că îmi doresc... Cuvintele erau jalnice. Sunau ieftin. Nu descriau în mod adecvat ceea ce-și dorea și înghiți gustul amar. Mi-aș dori ca lucrurile să fie altfel pentru noi, încheie el.

Ea îi strânse degetele.

– Să nu îndrăznești să spui așa ceva, Sebastian Chartier. Să nu *îndrăznești*. Crezi că eu aveam așteptări de la tine? Nu-s vreo debutantă care habar n-are cum merge lumea din jurul ei. Eu nu mi-aș fi închipuit ca lucrurile să fie diferite. Își întoarse spre el chipul și mai încântător în lumina aurie a focului. Am cunoscut un prinț. Un prinț *adevărat*. Iar acum el este prietenul meu. Deci nu, nu-mi doresc ca nici măcar un singur lucru să fi fost altfel. Cu excepția morții prietenului tău, firește.

Nodul din gât începu să-l sufoce.

– *Eu* îmi doresc să fie diferit, zise el serios. *Deo*, cât îmi doresc.

Îi atinse obrazul cu degetele. Avea tenul cald de la căldura focului, iar privirea ei cenușie, strălucitoare era ancorată de a lui. Sebastian își lăsă mâna să alunece spre gâtul ei, desfăcându-și degetele și coborând până în dreptul decolteului.

Eliza nu se mișcă. Nu obiectă.

– În ce sens diferit?

– Te-aș lua în brațe, spuse el încet. M-aș purta în toate felurile în care nici un prinț n-ar trebui să se poarte.

– Cum?

Ea era acum atât de aproape, încât îi simțea respirația pe bărbie în timp ce palma lui se odihnea în dreptul inimii ei.

– Într-un fel care ar scandaliza inimile tinere și fragile, murmură el.

Îi simțea inima bătând cu hotărâre în dreptul mâinii, la fel de puternic ca a lui. Își lăsă mâna să alunece mai jos, până la umflătura sânului ei, iar Eliza trase ușor aer în piept. Culoarea din obrajii ei deveni mai intensă.

Se apropie de el.

– Eu nu am o inimă tânără și fragilă.

Sângele lui Sebastian începu să se învolbureze. Își plecă capul și își atinse buzele de ale ei, iar în clipa în care o făcu, inima aproape că îi sări din piept. Îi apucă buza între dinți și exploră adânc, învârtindu-și limba în jurul limbii ei și cuprinzându-i sânul.

Sunetul ușor de plăcere pe care îl scoase Eliza fu cel care-l determină să treacă peste orice judecată sănătoasă. O cuprinse cu un braț în jurul taliei și o trase aproape de el, apăsându-și tăria de trupul ei astfel încât ea să simtă ce-i făcea, să știe cât de mult o dorea, cum

mocnea în interior până la punctul de fierbere din cauza dorinței primare. Își strecură mâna în corsetul ei.

– *Ușa*, șopti ea.

Aluneca într-o ceață și nu o putea auzi.

– Hm?

– Ușa.

Fu nevoie de mult efort pentru ca Sebastian să se retragă din marea în care urma să se scufunde. Aruncă o privire peste umărul ei către ușă și îi dădu drumul fără tragere de inimă. Se îndreptă cu pași mari către ea, apucând un scaun pe drum și târându-l după el. Îl înfipse sub clanța ușii ca un bădăran.

Eliza stătea acolo unde o lăsase, cu o mână pe gât și cu cealaltă în șold. Ea zâmbi și ridică încet din sprânceană, parcă întrebându-se de ce trăgea de timp.

Sebastian traversă în grabă încăperea către ea, o apucă și o ridică în aer, ceea ce o făcu să scoată un țipăt de încântare în timp ce o răsuci și o așeză pe o canapea.

– M-ai captivat complet, Eliza, rosti el, apoi abandonă orice gând.

Acesta, își spuse el disperat, era un moment ca nici un altul, cum nici unul nu avea să fie vreodată și pe care nu-l va uita niciodată. O sărută cu toată pasiunea și emoția pe care un astfel de sentiment le trezea într-un bărbat.

Capitolul 19

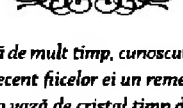

O doamnă căsătorită de mult timp, cunoscută pentru bonetele ei din dantelă, le-a furnizat recent fiicelor ei un remediu pentru dragoste. Se ține apă de ploaie într-o vază de cristal timp de trei zile, apoi se fierbe cu măr și rozmarin. Se toarnă apa în bere și se servește persoanei dragi. Dragostea va veni înapoi înzecit. Aveți grijă să nu serviți berea cuiva a cărui afecțiune nu o doriți, căci nu-i veți putea pune capăt. Doamna noastră cu bonete din dantelă poate depune mărturie în acest sens.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Elizei i se păru aproape supranatural modul în care corpul ei simți căderea înainte ca mintea ei să o poată percepe. Era aceeași senzație, de gol în stomac, pe care o simțise pe vremea când era copilă, înainte de a se rostogoli dintr-un copac sau de pe cal. Corpul i se răsucea sau se mișca încercând să se protejeze, în timp ce mintea se străduia să-l prindă din urmă.

Exact asta i se întâmplă în clipa în care Sebastian o atinse – căzu într-un ritm periculos, fără nici o speranță de a împiedica acea cădere și, după cum avea să constate rememorând ulterior, fără ca vreo părticică din ea să-și dorească să întrerupă căderea, inima ei respingând acea noțiune.

În clipa în care gura lui Sebastian o atinse pe a ei, totul se termină pentru Eliza. Singura dorință pe care o avea era să cadă în continuare. Credea în ceea ce spusese – nu voia ca absolut nici un lucru să fi fost diferit. „Copii, adunați-vă! Am sărutat un prinț, l-am făcut prieten și, înainte de a ridica ancora îndreptându-se spre regatul lui, m-am culcat cu el. Agățați-vă asta la frumoasele voastre bonete."

Mâinile lui erau peste tot pe trupul ei, pe sâni, pe șolduri, strângându-i-le. Erau frenetice, ca și cum ar fi ținut în cușcă ani întregi dorințe intense. O ținu strâns, îndoindu-i trupul pe forma corpului său, scufundându-și degetele în buclele părului ei, în timp ce o

săruta cu aceeași nevoie disperată care se învârtejea și în ea. Încă o răsuflare și fu pe spate pe canapea, cu mâinile lui Sebastian sub tivul rochiei, degetele lui împingând țesătura în sus, apoi alunecând pe piciorul ei, dinspre vârful ciorapului, pe coapsa golașă, până în spațiul dintre picioarele ei.

Eliza își afundă degetele în umerii lui și îi icni în dreptul gurii când o atinse în acel loc. Era umedă în așteptarea plină de nerăbdare a atingerii și, în timp ce degetele lui îi dansau între pliurile sexului, fiori de încântare și de dorință i se răsfrânseră prin corp.

Fusta și juponul erau adunate mănunchi între ei doi. Îl ținu în brațe și își cobori unghiile pe spatele lui în timp ce el își mișca mâna. Dacă n-ar fi fost pârjolită de focul ce-i ardea în vene, Eliza ar fi râs de postura dezonorantă și frenetică în care se găseau. Dar se prefăcuse în cenușă și nu mai era în stare să se gândească la nimic altceva, nu mai exista nici un lucru pe care să și-l dorească în afară de acest bărbat. Nevoia lor era atât de urgentă, atracția atât de copleșitoare, dorința atât de clocotitoare, încât totul părea insuficient de rapid.

Sebastian stătea proptit deasupra, cu privirea fixată asupra ei. Ochii lui verzi căpătaseră o nuanță întunecată, precum umbrele dintr-o pădure. Gâfâia, ca și cum ar sprintat spre linia de finiș. Își scoase grăbit haina, vesta și cravata.

Eliza îl privea fascinată. Trupul lui, pe care-l întrezărea dincolo de cămașa de mătase, era ferm și avea contururile sculptate până la cea mai atrăgătoare siluetă la care putea năzui. Ochii lui coborâră pe corpul ei, iar ea speră că o găsea la fel de tentantă. Privirea lui rămase fixată asupra decolteului. Excitarea lui era evidentă și scoase un geamăt ușor de plăcere înainte de a se apleca spre sânii ei. Își strecură mâna sub rochie, îi eliberă un sân și îl luă în gură.

Senzația era divină; capul Elizei căzu pe spate și închise ochii, plutind pe un râu de dorință pe care el îl crease pentru ea, afundându-și degetele în umerii lui în timp ce el o atingea cu buzele și cu limba.

– Mă *ruinezi*, rosti ea cu răsuflarea întretăiată de plăcere.

– Tu m-ai ruinat deja pe mine.

Mâna lui îi găsi din nou piciorul și se mișcă în sus, împingându-i rochia și juponul din cale.

– Suntem nebuni? întrebă Eliza cu sufletul la gură, strecurându-și mâinile sub cămașa lui pentru a-i explora trupul.

– *Je*, absolut.

El o cuprinse brusc în braţe şi se ridică de pe canapea de parcă ea n-ar fi cântărit nimic, apoi se răsuci, lăsându-se într-un genunchi şi lipind-o cu spatele de şemineu. Se aşeză între picioarele ei.

Pofta ei intensă pentru Sebastian avea să-i aducă decăderea. Era atât de nerăbdătoare să-l simtă înauntrul ei, încât îl înconjură cu piciorul şi îşi trecu degetele pe pieptul lui. Se arcui spre el, deschizându-şi gura sub a lui, învârtindu-şi limba în jurul limbii lui. Îşi apăsă trupul de al lui şi îşi duse mâna cu îndrăzneală în partea din faţă a pantalonilor lui, lăsându-şi mâna să alunece pe erecţie.

Sebastian îşi ridică capul, parcă vrând să spună ceva. Ochii lui se întunecaseră de dorinţa care îl anihila, iar ei îi păru că nu mai era timp de cuvinte. Totul era prea urgent, prea imperativ. Îl cuprinse în mână, frecându-l cu palma.

– *Eliza*, rosti el răguşit.

A-l auzi pe acest bărbat şoptindu-i numele cu o dorinţă atât de primară avea un efect uimitor de excitare şi de incitare. Stavila dorinţei explodă în ea şi nu semăna cu nici o senzaţie corporală pe care o mai experimentase. Era hedonistă, fără nici cea mai mică reţinere, nimic altceva decât nevoia de a simţi carnea lui în a ei. Începu să-i desfacă nasturii pantalonilor, cuprinsă de o dorinţă nebună de a-l elibera în timp ce el îşi scotea cămaşa.

Când îşi trase cămaşa peste cap, Eliza rămase pe moment ca paralizată. El era cu adevărat magnific, tot numai muşchi unduindu-se pe oase. Îi sărută pieptul, trecându-şi limba peste sfârcuri, plimbându-şi mâinile pe corpul lui, încercând să atingă fiecare părticică din el.

Sebastian îşi mută greutatea între picioarele ei. Se opri, devorând-o cu privirea în timp ce-şi căuta drumul în trupul ei, strecurându-se cu o grijă chinuitoare, înaintând spre miezul ei.

Eliza era plină de carnea lui şi de o plăcere atât de intensă, încât se predă imediat. Lipsită de cuvinte, părăsită de orice gând, fără nimic altceva decât dorinţă primară. Se împinse spre el şi rosti:

– Mai mult.

Sebastian o înţelese. Începu să se mişte în ea, cu o disperare la fel de intensă ca a ei. Eliza se predă pentru a călări valul ce se ridica în ea de la glezne, umplându-i fiecare venă, înfăşurându-se în jurul fiecărei fibre. Era sălbatic şi nelegiuit, dur şi frenetic. Se mişcară laolaltă, ea lipindu-şi şoldurile de ale lui parcă pentru a-l trage mai aproape, mai adânc, el cuprinzând-o cu braţul în jurul taliei pentru

a o ancora, în timp ce se împingea în ea, iar ochii lui deveneau și mai întunecați.

– Mai mult, zise ea din nou.

Habar nu avea ce voia să spună cu asta, în afară de faptul că își dorea fiecare bucățică din el, fiecare centimetru din el, dezlănțuită de nevoia nedisimulată pe care aparent o împărtășeau amândoi. Simți iminența cutremurului, cum trupul începea să detoneze. El o sărută, limba lui învârtindu-se în gura ei, mâinile lui mângâind-o laolaltă cu trupul lui.

Promitea să se încheie cu un foc de artificii. Toată acea încărcătură se întețea, cerul se deschidea, iar ea avea să se fărâme.

Sebastian îi luă mâna, o duse la pieptul lui și își înălță șoldurile, împingându-se mai adânc. Eliza strigă cuprinsă de extaz, corpul ei mișcându-se convulsiv în timp ce se spulbera în jurul lui. Sebastian se împinse mai repede, apoi se desprinse brusc de corpul ei cu un geamăt, în timp ce eliberarea lui îi zgudui corpul. Își lăsă fruntea pe umărul ei, gâfâind.

Nici unul dintre ei nu reuși să vorbească un lung moment. Eliza abia putea respira. Când putu în sfârșit să tragă aer în piept, îi dădu la o parte o șuviță de păr întunecat care îi căzuse pe frunte, apoi îi cuprinse obrajii în palme și îi ridică capul.

El îi întoarse privirea în care i se citea satisfacția și zâmbi.

– Nu credeam că-i posibilă o asemenea plăcere, zise ea, apoi îl mângâie pe față și îi sărută gura.

El își coborî capul și îi mușcă ușor clavicula.

– De unde-ai venit, Eliza Tricklebank? Ce făptură cerească te-a adus în calea mea?

Își ridică capul și o sărută, gura lui zăbovind asupra ei, de data aceasta atât de blând. Atât de tandru. Se retrase apoi încet și se rostogoli pe o parte lângă ea, cu brațul pe mijlocul ei.

Eliza nu se simțea doar satisfăcută, ci și liberă. Eliberată de povara care o apăsase ani de zile, de trecutul care o definise. Acum simțea afecțiune și o altfel de dorință – de a fi cocoloșită în brațele lui, ferită de lume, fericită, emoționată și completă.

Simți toate acele lucruri, dar și o urmă de durere. Dădea târcoale pe marginile fericirii și satisfacției ei, infiltrându-se în crăpături.

Sebastian se ridică în cot, își trecu un deget peste buzele ei, apoi se aplecă și o sărută pe frunte.

– Am casa închiriată pentru o săptămână.

Vestea o luă prin surprindere și se întoarse spre el. Arăta plin de speranță, parcă așteptând cu nerăbdare ca ea să confirme.

– Vrei să mă întorc?

El se încruntă.

– *Je*, sigur că da. Doar n-ai crezut că eu... că asta a fost...

– Nu, zise ea repede, deși nu era întru totul sigură ce să spună. Crezuse că era un rendez-vous romantic, o întâlnire clandestină. Nu se aștepta să fie mai mult de atât. Dar cu siguranță ai multe invitații și întrevederi la care trebuie să participi.

El se încruntă și închise ochii o clipă, apăsându-și puntea nasului cu degetele.

– O să găsesc o cale, Eliza... o să găsesc o cale.

O mișca faptul că el intenționa să caute o cale. Și i-ar fi plăcut să reușească. Însă o parte din ea își dorea să-l întrebe până când. Avea o senzație stranie de nesiguranță. Momentul de predare totală pe care-l trăise cu doar câteva clipe în urmă începuse să se disipeze odată cu realitatea dificultății de a-și lua rămas-bun de la el. Încercarea de a împăca asta cu eliberarea fizică spectaculoasă pe care tocmai o trăise o făcea să se simtă fără ancoră.

El trasă o linie pe gâtul ei cu o șuviță de păr evadată din legătura sa.

– Ești în regulă?

– Da! zise ea forțându-se să imprime veselie în voce și în zâmbet.

O, doar se pricepea atât de bine la asta, nu? Era versată în arta de a pretinde că era în regulă și putea foarte bine să facă asta pentru prinț.

El o ajută să se ridice și se îmbrăcară. Se așezară la masă, flecărind ca doi iubiți. Presupunea că acum erau iubiți. Însă Eliza devenea din ce în ce mai conștientă că aceasta fusese o noapte încărcată de profunzime pentru ea, care întrecuse toate celelalte nopți. Trăise o culme extraordinară a dorinței, iar dincolo de aceasta, începutul greu al disperării.

Eliza se considera în general o femeie încrezătoare. Învățase să fie astfel după ce fusese înșelată de Asher. Crezuse că, dacă reușise să supraviețuiască trădării lui, putea să treacă peste orice. Dar când se uită la bărbatul din fața ei, atât de dornic să-i facă pe plac, atât de chipeș și de tentant, nu se putu abține să nu se întrebe dacă nu cumva se înșelase amarnic.

Capitolul 20

Fiica privilegiată a unui anumit magnat este considerată, în momentul de față, favorită la câștigarea ofertei de mariaj princiar, potrivit celor cu ochi Keene[1]. Poate așa se explică subita comandă a unui nou stil de rochii, cu trene foarte lungi, la o modistă franceză.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Sebastian o sărută o dată pe Eliza cât timp ea își îmbrăca pelerina și se pregătea de plecare. Și, pentru că nu suporta asta, o trase înapoi și o sărută din nou înainte de a da scaunul la o parte și de a deschide ușa.

Patro aștepta afară. Probabil că auzise totul. Probabil că observă buclele desfăcute ale Elizei și că vesta lui Sebastian dispăruse.

Sebastian merse în spatele Elizei și al lui Patro spre ușă cu îmbufnarea unui copil pe cale să fie lăsat în urmă de părinți. Eliza continua să trăncănească, cu vocea pițigăiată și răsuflarea întretăiată. Sebastian realiză că, în timp ce el era obișnuit să aibă audiență în tot ce făcea, ea nu era. Cât de nebunesc fusese din partea lui, cât de indecent, s-o posede chiar acolo pe jos. Momentul îl copleșise însă, iar totul păruse atât de urgent și de captivant, încât nu mai gândise clar. Îi dispăruse chiar și capacitatea de a raționa. Fusese copleșit de dorințe.

Prințul moștenitor al Aluciei era, la urma urmelor, muritor.

Îl privi pe unul dintre oamenii săi ajutând-o pe Eliza să urce în trăsură și o urmări cu privirea îndepărtându-se.

– Alteță, zise Patro în spatele lui. Vă rog să vă îndepărtați de la ușă, riscați să fiți văzut.

Sebastian se dădu ezitant înapoi, dându-i voie lui Patro să închidă ușa.

[1] Trimitere la „keen", care se poate traduce prin ager, perspicace

Nu se putea gândi la altceva decât la Eliza, iar când trăsura se întoarse după el, cugetă până la Palatul Kensington.

Nu intenționase ca seara să se desfășoare astfel, nu asta fusese *vreodată* intenția lui. Nu își dorise decât să petreacă timp singur cu ea. Nu intenționase niciodată să o seducă cu toată finețea unui grăjdar într-un hambar, pe un pat de fân.

Faptul că simțea atâta pasiune față de această femeie îl surprindea și îl intriga. De multe ori se întrebase dacă mai avea vreo urmă de pasiune rămasă în el. Așa de mult timp fusese atât de absorbit de datoria lui, atât de hotărât să ducă Alucia în lumea modernă, încât focurile inimii rareori izbucneau în el.

Inima lui ardea pentru Eliza Tricklebank.

Ea merita un pat potrivit, cu perne din puf și cuverturi de mătase. Dar cum putea să se gândească el la așa ceva? Ce credea, că va continua cu ea încă o săptămână sau două? Și apoi ce, o va lăsa pur și simplu în urmă, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic?

Și cum rămânea cu treburile lui de aici? Mai erau câteva aspecte mărunte, dar critice în tratativele comerciale, și putea să se întoarcă în Alucia cu mâna goală – dacă o făcea, prim-ministrul avea să aibă grijă ca el să fie exclus din orice discuții despre război sau comerț. Avea să fie transformat într-o figură inutilă.

Și mai era și chestiunea alegerii unei potențiale mirese, un gând ce-i provoca greață. Și Matous? Era posibil ca moartea lui să fi făcut parte dintr-un complot weslorian, așa cum sugerase Eliza? Oare asta nu merita fiecare fărâmă din atenția lui?

Ce făcea el era ilogic, dar părea că inima i se mișca independent de cap.

Încă încerca să-și deslușească propriile sentimente când ajunse în apartamentele care-i erau rezervate la Kensington. Se opri pe dată când o văzu pe Lady Anastasan stând în apropierea șemineului.

Ea se ridică imediat.

–Alteță.

Ea îi adresă o urmă de zâmbet, dar care aducea, după părerea lui Sebastian, cu un rânjet.

Sebastian privi în jur. Mai era cineva care se simțea ca acasă în camerele lui? Era a doua oară când o surprindea zăbovind când nu era nimeni prin preajmă, iar asta îl făcu să se simtă inconfortabil

de expus. Oare întreg contingentul blestemat de alucieni știa ce făcea el?

Deo, cât ura privirile indiscrete de pretutindeni din jurul lui. Era bărbat, pentru Dumnezeu, iar unui bărbat îi era permis să aibă o aventură amoroasă. Era ceva firesc. Ce era nefiresc era însă cerința să aleagă o femeie al cărei nume ar fi trebuit să se chinuie să-l memoreze, o femeie pe care abia o cunoștea. Ce era nefiresc era să pășească în sanctitatea camerelor lui și să o găsească acolo pe această femeie.

– Cine v-a dat permisiunea să fiți aici? întrebă el tăios.

– Îmi cer scuze, Alteță. Am rămas aici ca să stau cu ochii pe lucruri cât ați lipsit. Patro nu este aici și nici Egius.

– *Care* lucruri?

Ea își aduse mâinile în față de parcă i-ar fi fost frică.

– Eu... l-am văzut pe domnul Rostafan venind din această cameră mai devreme. Știam că dumneavoastră și ceilalți ați ieșit în seara aceasta și m-am gândit că lucrurile nu ar trebui lăsate nesupravegheate.

– Așa că v-ați gândit să vă ocupați dumneavoastră, doamnă? N-aveți încredere în domnul Rostafan? Credeți că-i de datoria dumneavoastră să-i puneți la îndoială treburile?

Lady Anastasan nu răspunse. Își strânse mâinile mai tare.

Ei bine, el nu avea încredere în Rostafan. Ce naiba căuta acesta din nou în camerele astea? Sebastian aruncă o privire spre biroul lui, întrebându-se ce-ar putea căuta acel om.

Se uită din nou la Lady Anastasan.

– S-ar putea să te surprindă, Sarafina, dar am paznici care să supravegheze lucrurile. Nu îi cer soției ministrului meu de Externe să stea de veghe.

– Îmi cer scuze, Alteță, spuse ea, evident spășită. Cred că mă simt protectivă.

Da, ei bine, el se simțea neliniștit și n-avea chef să-i aline sentimentele sau să-i explice că poziția ei era temporară. Doar o favoare. Și, în mod cert, n-avea chef să-i reamintească faptul că, de fapt, ea nu era mama lui – regina Daria era bine și sănătoasă în Alucia.

– Unde-i Caius?

– În pat, Alteță. Nu se simțea bine.

Sebastian se întoarse cu spatele la ea.

– Mulțumesc, Sarafina. Poți să te duci la el.

Auzi foșnetul fustelor ei în timp ce traversa încăperea. Auzi ușa deschizându-se și închizându-se încet după ea. Chiar și așa, aruncă o privire peste umăr ca să se asigure că ea plecase.

Se duse în încăperea alăturată și începu să se dezbrace. Își aruncă haina pe un scaun. Vesta lui era la Egius, așa că Sebastian își scoase cămașa din pantaloni.

Tocmai își trăgea cravata de sub guler când auzi pe cineva în sufragerie. Presupunând că erau Patro sau Egius întorși din Mayfair, se duse în sufragerie dar se opri brusc la vederea lui Rostafan.

Feldmareșalul său părea surprins. Făcu repede o plecăciune.

– Alteță. N-am știut că v-ați întors.

– Evident că nu. Ce faci în sufrageria mea, neinvitat?

– Îmi cer scuze, domnule. O căutam pe Lady Anastasan. Mi s-a spus că ar putea fi aici.

– Ce treabă ai cu soția ministrului de Externe, Rostafan?

Expresia lui Rostafan se schimbă. Părea aproape insultat.

– N-am nici o *treabă* cu ea, Alteță. Nu voiam decât să întreb despre ministrul de Externe. Trebuie să discut cu el.

Sebastian nu-l credea. Se duse mai aproape de omul cât un uriaș.

– De ce n-ai trimis un servitor să întrebe? Obișnuiești să intri în camere când nu-i nimeni acolo?

– Nicidecum, Alteță, zise Rostafan calm. Ușa era întredeschisă.

Nu era adevărat – ușa fusese închisă. Știa asta pentru că se uitase la ea după ce plecase Lady Anastasan. Ce naiba punea la cale Rostafan?

– V-am ofensat, domnule, spuse Rostafan cu o aplecare a capului.

– *Je*, într-adevăr, zise Sebastian.

Rostafan își duse mâinile la spate.

– Cu permisiunea dumneavoastră, eu o să plec.

– Du-te, se răsti Sebastian.

Rostafan se răsuci și se îndreptă spre ușă, închizând-o apoi în urma lui. Ușa rămase închisă și nu se întredeschise brusc.

Sebastian își îndreptă privirea spre biroul său. Traversă încăperea și găsi pe birou o geantă sigilată din Alucia. O deschise și sortă conținutul. Era corespondență pentru Anastasan. O scrisoare de la tatăl său în care acesta îl întreba când își va termina treaba și în care îl informa că fuseseră capturați rebeli în nord. Scrisoarea lui

Sebastian către tatăl său nu avusese timp să ajungă la destinație, prin urmare nu existau noutăți despre finanțele lui Rostafan. Erau câteva documente de la ministrul de Finanțe, informații de care Sebastian și negociatorii săi aveau nevoie pentru a discuta pe baza unui tarif ce părea menit să descurajeze schimbul comercial.

Nu mai era nimic altceva în geantă. Nimic care să-l ajute pe Sebastian să înțeleagă de ce se furișa Rostafan. Se întrebă ce părere ar fi avut Eliza despre asta.

Sebastian se așeză la birou pentru a cugeta, însă gândurile îi fură întrerupte de sosirea lui Patro și a lui Egius. Puse corespondența înapoi în geanta pe care o sigilă, suspiciunile începând să-i dea târcoale.

Se trezi a doua zi dimineață cu un sentiment de neliniște ferm înrădăcinat în piept, înțelenit lângă sentimentele lui pentru Eliza. O visase, retrăise experiența din fața focului din casa aceea în detalii atât de fidele, încât la trezire se simțise tulburat și nesatisfăcut.

Se afla la biroul său când Patro anunță sosirea ministrului de Externe și a soției acestuia.

– *Bon den*, zise Caius făcând o plecăciune.

Lady Anastasan se lăsă într-o reverență însă își menținu privirea în podea. Părea emoționată, iar Sebastian presupuse că nu-i povestise soțului său că fusese dată afară de acolo cu o seară în urmă.

– Ce e? întrebă Sebastian.

– Aș vrea să vă vorbesc în legătură cu Lady Elizabeth Keene și Lady Katherine Maugham, spuse Caius.

Sebastian se pregăti pentru ce avea să urmeze.

– Ce-i cu ele?

– V-aș sugera să trimitem invitații la cină celor două și familiilor lor. O adunare restrânsă, poate nu mai mult de douăzeci și patru de persoane?

O imagine cu chipul zâmbitor al Elizei străbătu gândurile lui Sebastian.

– Bănuiesc că familiile lor ar fi încântate, zise Lady Anastasan.

Caius îi aruncă soției sale o căutătură sumbră, în care se citea avertizarea. Asta nu era treaba ei. Ea era o secretară, nu consiliera lui Sebastian.

– Este treaba prințului să decidă asta.

– Desigur, spuse Lady Anastasan. Poate Alteța Sa se gândește la cineva pe care dorește să invite? Poate una dintre doamnele cu care a dansat la balul Whitbread?

Ce lucru curios și periculos. Ce era cu acea femeie?

Soțul său se întunecă la față.

– Madam, am uitat niște hârtii. Sunt pe biroul meu. Dacă ești bună, du-te să le aduci.

Lady Anastasan își mușcă buza, dar dădu din cap aprobator și ieși.

– Îmi cer scuze..., începu Caius.

– Nu este necesar, zise Sebastian. Dar am hotărât că n-am nevoie de secretară, acum că ne apropiem de sfârșitul ședерii noastre aici. Se pare că tu și cu mine ne descurcăm destul de bine.

Caius se albi la față. Deschise gura, se gândi mai bine la ce avea de gând să spună, apoi o închise și plecă capul.

– Dacă așa doriți, Alteță.

– Așa doresc.

Sebastian putea foarte bine să-și petreacă restul zilelor și fără s-o vadă pe Lady Anastasan. Cât de ciudat era să n-ai nici o părere despre cineva o perioadă, apoi să-ți formezi atât de rapid una fermă. Era ceva la ea care nu-i pica bine. Nu-i plăcea felul în care zăbovea, cum îl privea direct în ochi, ca și cum ar fi împărtășit un secret.

– Cina asta, spuse Sebastian. Mai spune-mi o dată... Elizabeth Keene, e blondă? Brunetă?

– Blondă, zise Caius. Tatăl ei e un industriaș de seamă, implicat în metalurgie, și văr îndepărtat al reginei. Lady Katherine Maugham este fiica unui membru proeminent al Camerei Lorzilor. Familia din partea mamei sale are legături cu cea a prințului Albert de Saxa-Coburg și Gotha. Ambele ar fi opțiuni excelente.

Opțiuni excelente pentru stat, nu și pentru el. Sebastian abia de și-o amintea pe vreuna din ele. Conta? Bănuia că urma s-o cunoască suficient de bine pe cea cu care avea să se însoare. Îi va zămisli copii, iar apoi se va întoarce la treburile lui.

– Ambele familii, atunci. Nu mai mult de douăzeci și patru de persoane. Fără dans, te rog.

Nu credea că mai putea să suporte încă un bal.

– Vineri este bine?

Asta îi oferea doar trei zile la casa din Mayfair. Trei zile cu Eliza. Trei zile prețioase.

– *Je*, spuse el încet.

Simți un val de vinovăție. Ceea ce urma era inevitabil. Trebuia să-i spună chiar el Elizei că în curând avea să fie făcut un anunț. Ea știa că acesta va veni, nu era proastă. Dar voia ca el să fie cel care îi spunea. Voia să știe cât de mult îl durea.

Până și acest lucru îi stârni o grimasă – ca și cum regretul lui reprezenta vreo consolare.

Nu era deloc o consolare. Era chinuitor să fii viitor rege și să fii atât de legat de datorie. Ar fi trebuit să fie singurul bărbat din toată lumea care să poată să aibă ceea ce-și dorea. Totuși, era singurul bărbat din toată lumea care nu putea face asta.

Capitolul 21

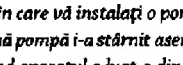

Doamnelor, în cazul în care vă instalați o pompă de apă în bucătărie, aveți grijă. Recent, o nouă pompă i-a stârnit asemenea bucurie unei soții, încât a pompat până când aparatul a luat-o din loc și i-a inundat podeaua, făcând-o să cadă și să-și rupă brațul. Unii producători sugerează că o pompă de apă ar fi mai potrivită pentru grădină decât pentru locuință.

Conform veștilor de pe Tamisa, corăbiile aluciene sunt pregătite pentru călătoria spre casă, ducându-l cu ele pe prințul Aluciei, văzut deseori prin oraș.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Eliza merse la piață pentru Poppy și Margaret, într-o încercare plină de neastâmpăr de a-și găsi o ocupație, ceva la care să se gândească, în afară de Sebastian și de acea gaură de iepure improbabilă prin care căzuse. Își agăță sacoșa de bumbac pe umăr și rătăci printre tarabe, uitându-se pe îndelete la diverse mărfuri. Promisese un ghem nou pentru tatăl său, ouă pentru Margaret și trei metri de muselină gri pentru Poppy, dacă se întâmpla să-i iasă în cale.

Avea ghemul și muselina. În drum spre taraba bătrânei care vindea ouă, se opri să admire florile tăiate chiar în această dimineață și aduse la Covent Garden. Tocmai le cerceta cu atenție, întrebându-se dacă ar trebui să cumpere câteva pentru masa din sufragerie, când cineva trecu și îi atrase atenția. Era un bărbat foarte scund și, inițial, abia de îi aruncă o privire, dar în clipa următoare își dădu seama cine era. Bărbatul care mergea cu pași vioi, șchiopătând ușor și cu brațele legănându-se pe lângă corp era cel care îi adusese corespondența în acea zi fatidică.

– Hei! strigă Eliza. Domnule!

Se duse după el, sărind peste două găini care ciuguleau în mijlocul aleii și trecând pe lângă un câine care lătră și printre două tarabe cu fructe.

– *Stați!*

Bărbatul aruncă o privire curioasă peste umăr, iar când o văzu o luă la fugă.

La fel și Eliza. Nu era la fel de rapidă ca pe vremuri, dar încă putea să țină pasul. Își ridică fustele și alergă pe lângă oamenii care se opriseră din mers, surprinși să vadă o femeie care gonea după un bărbat printre tarabele din piață.

Îl urmări până pe o alee care se înfunda. Eliza se opri să-și tragă sufletul, cu mâna lipită în dreptul inimii.

– Nu-i nevoie să fugiți, îl certă ea. Plămânii mei mai au puțin și explodează!

– Nu-mi faceți rău, o rugă bărbatul cu mâinile strânse la piept și cu spatele lipid de zidul din cărămidă.

– Să vă fac *rău*? Arăt eu ca și cum v-aș putea face rău?

– Nu știu! Poate aveți oameni.

Râsul ei se transformă într-un șuierat.

– N-am oameni, domnule... priviți în jur! Am avut un ghem și niște material, dar din cauza faptului că n-ați vrut să vorbiți cu mine am scăpat sacoșa. Ei bine, ce-o să-i spun tatei? Așteaptă să-i duc un ghem nou.

– Vă rog, o imploră bărbatul.

– Vă amintiți de mine?

El dădu din cap afirmativ, cu precauție.

– Splendid. Atunci, poate că, în loc să vă rugați pentru viața dumneavoastră, o să răspundeți la o întrebare simplă, zise ea apropiindu-se. Trebuie neapărat să știu cine v-a dat biletul adresat tatălui meu.

Bărbatul, care era cu cel puțin un cap mai scund decât ea, făcu câțiva pași înapoi.

– Ce bilet?

– Biletul care era printre scrisorile pe care mi le-ați dat în ziua aceea.

– Habar n-am de vreun bilet, doamnă. Am primit cinci penny să duc corespondența și asta am făcut. Nu m-am uitat prin ea.

– Cine v-a dat cinci penny? Cum arăta el?

– Nu era un el.

– Cum adică nu era un el?

– Era o ea.

– O *ea*?

– Da, doamnă. O fată drăguțică.

Ei bine, asta era o turnură interesantă. Ce femeie ar fi trimis un asemenea bilet?

– Cum arăta?

– Cu părul ca al 'mneavoastră, puțin mai închis, cred. Ochi căprui. Micuță. Mult mai micuță ca 'mneavoastră. Dar mai mare aici, zise el arătând cu ambele mâini spre piept. *Destul* de mari, dădeau pe-afară...

– În regulă, spuse ea aruncându-i o privire nimicitoare. Stă în apropiere?

– De un' să știu io asta? N-o știu deloc. N-am mai văzut-o înainte de dimineața aia. Cre' că nu stă p-aci. Avea un fel ciudat de-a vorbi.

Oare ce însemna *asta*?

– De parc-ar fi fost din altă parte, nu din Londra.

– Un accent?

El se uită la ea ca vițelul la poarta nouă.

– Suna ca și cum ar fi fost din nord? încercă Eliza.

– Nu suna ca vorba nici unui englez pe care l-am auzit până acu'.

Era, oare, posibil ca acea femeie să fie din Alucia? Eliza se apropie. Mâinile bărbatului se ridicară din nou, pregătite parcă pentru rugăciune.

– Pentru Dumnezeu, lăsați mâinile jos. Nu vă ating. Ce a spus ea?

– A zis că-mi dă cinci penny ca să trec pe la judecătorul din Bedford Square și să-i duc corespondența. Știu cine-i el, toată lumea-l știe pe judecătorul Tricklebank din Bedford Square. N-are ochi.

– Are ochi, zise Eliza. E orb. E o diferență. Continuați. Ce s-a întâmplat apoi?

– Păi... nimic. Am zis că e în regulă. Mi-a dat cinci penny, io am luat corespondența de la ea și-am trecut și v-am adus-o 'mneavoastră.

Ce straniu. Ce făcea ea cu corespondența tatălui ei?

– Unde s-a dus?

El ridică din nou din umeri.

– A dispărut în piață. A plecat pur și simplu.

Eliza încercă să se gândească cine putea fi. O *femeie*?

– Acu' mă lăsați să plec? întrebă bărbatul.

Ea îl studie, în căutarea unui semn de înșelăciune sau de subterfugiu. Nu văzu altceva decât un amărât care câștiga câțiva bănuți și care avea o teamă neobișnuită de femei.

– Da, spuse ea. Dar n-ar trebui să luați cinci penny de la străinii care vă ies în cale.

– Nu, doamnă.

Se fofilă pe lângă ea, parcă neavând încredere că o să-l lase să plece. După ce reuși să treacă de ea, o luă la fugă mâncând pământul.

– Am zis că nu vă fac rău! strigă Eliza după el. Cum v-aș putea face vreun *rău*?

Oftă și ieși de pe aleea îngustă, făcând cale-ntoarsă către taraba cu flori, unde își găsi sacoșa pe care o scăpase. Călcată în picioare, bineînțeles.

După ce cumpără ouăle se îndreptă spre casă, încă surprinsă și consternată de faptul că o femeie îi dăduse acelui bărbat biletul ce trebuia livrat.

Era după-amiaza târziu și nori întunecați se rostogoleau într-acolo. În aer se simțea răcoare și fu cuprinsă de un sentiment de melancolie. Curând avea să fie iarnă. Nu o deranja prea mult iarna, dar asta însemna că Sebastian avea să plece, mai devreme sau mai târziu. Bănuia că alucienii voiau să plece înainte ca vânturile puternice să devină reci ca gheața. Nu că ar fi știut vreun lucru despre navigație, dar găsea plauzibilă acea noțiune.

Sebastian fusese omniprezent în mintea ei în ultimele zile. Amintirea acelei nopți – toate acele sunete, mirosuri, *sentimente* – o însoțiseră constant. Nu simțea nici un regret – fusese cu adevărat magic, ceva ce nu visase niciodată că i s-ar putea întâmpla. Abia de se gândise la propria castitate – măcar putea să trăiască o viață întreagă amintindu-și atingerea acelui bărbat.

O mică îndoială continua să o zgândăre însă. Își dorea să simtă toate acele lucruri din nou, să se uite în ochii lui verzi... dar știa, în același timp, că ar fi fost nebună să-l întâlnească din nou, singură. De fiecare dată când erau singuri se simțea și mai aproape de el. Imaginația ei gonea din ce în ce mai departe. Ar fi gonit și ar fi sărit chiar de pe un pod direct în Tamisa dacă nu era atentă.

El *urma* să dispară curând, nu exista nici o cale de a evita asta. Era un prinț alucian și trebuia să se întoarcă la Helenamar cu o mireasă englezoaică corespunzătoare. Va avea copii frumoși și, cu noroc, foarte sănătoși când își va asuma tronul, iar ea...

Ei bine, ea avea amintiri. Asta era.

Acest interludiu într-o viață de altfel banală avea să ia sfârșit, iar ea rămânea măcar cu amintirea lui.

Nu părea deloc drept. De fapt, era atât de nedrept, încât o parte din ea se gândi că nu se cădea să facă mare caz de asta, refuzând să vadă ce era chiar în fața ei.

Eliza era atât de pierdută în gânduri, încât nu-l observă pe poștaș până când aproape că se împiedică de geanta lui. Domnul French stătea în prag la Lady Spragg, adânciți în conversație. La câțiva pași mai jos de el, pe trotuar, era geanta lui cu toată corespondența, lăsată deschisă în mod neglijent.

Eliza făcu cu mâna și se uită în jos la geantă. Aceasta era neobișnuit de larg deschisă, probabil pentru ca domnul French să poată căuta cu ușurință prin conținutul ei. Oricine trecea pe stradă putea să bage mâna și să ia o scrisoare sau două fără ca domnul French să afle.

Își ridică privirea. Domnul French stătea rezemat de micul zid de piatră ce înconjura intrarea doamnei Spragg, cu un picior așezat cu dezinvoltură peste celălalt și cu spatele la trotuar. Eliza ar fi putut să ia toată geanta și să plece cu ea fără ca el să bage de seamă. Și, cu siguranță, ar fi putut să scormonească prin ea un minut sau două până când găsea corespondența adresată tatălui său.

Se aplecă – era un teanc gros de epistole și corespondență, prins cu o legătură din piele, scrisoarea de deasupra fiind adresată tatălui său. Realiză dintr-odată cum procedase vinovata – tatăl Elizei primea tot felul de corespondență acasă, în timp ce majoritatea locuitorilor din piață primeau probabil o scrisoare sau două în oricare zi. Era foarte ușor de găsit corespondența adresată numărului treizeci și patru.

Eliza așteptă răbdătoare până când domnul French coborî în sfârșit scările, călcând apăsat pe piciorul stâng.

– Domnișoară Tricklebank, ce încântare! Să vă dau corespondența?

– Dacă doriți, vă rog. M-am gândit să vă scutesc de drum.

– Foarte amabil din partea dumneavoastră. Aș vrea să ajung acasă la Lady French înainte să se facă târziu. Luă geanta și își puse cureaua acesteia pe umăr. Cred că în unele zile mă lungesc prea mult. Doamnei French îi place să mă știe acasă.

– Sigur că da. Sunteți demn de încredere și probabil că vă simte teribil de mult lipsa în fiecare zi.

– Mă mândresc niţel cu asta, da. Nu se poate spune acelaşi lucru despre toţi poştaşii. Dar despre mine? Eu livrez în fiecare zi, fără greş.

– Ştiu că aşa faceţi! De-asta am fost atât de surprinsă când, într-o zi, un alt om ne-a adus corespondenţa.

– *Ce?* întrebă el ridicând din sprâncene şi apoi încruntându-se. Când?

– O, acum vreo două săptămâni, spuse ea veselă.

Încruntătura lui se adânci.

– Îmi cer scuze, domnişoară Tricklebank, dar nu văd cum s-ar fi putut întâmpla asta. Eu merg pe aceeaşi rută în fiecare zi. Aţi putea să vă reglaţi ceasul după mine, vă zic eu.

– Tocmai de-asta mi s-a părut ciudat.

El clătină din cap şi îi adresă un zâmbet bun, îngăduitor.

– Cred că vă înşelaţi, domnişoară Tricklebank.

Ca şi cum ar fi fost o bătrână confuză în legătură cu lucrurile ei. Ea nu era absolut deloc confuză.

– Poate aveţi dreptate.

Îi zâmbi frumos. Ştia foarte bine că o femeie luase corespondenţa trimisă în Bedford Square treizeci şi patru din geanta lui, pusese biletul în ea şi apoi plătise un străin din piaţă ca s-o livreze.

– Foarte bine, domnişoară Tricklebank, dacă vă pot lăsa dumneavoastră corespondenţa pentru judecător, o să-mi continui treaba pe aici ca să-mi închei ziua de azi.

– Puteţi. O zi bună, domnule French.

El îşi duse două degete la pălărie şi o luă în jos pe trotuar cu mersul lui şchiopătat şi cu geanta. Eliza merse mai departe, strângându-şi pelerina şi mai mult în jurul corpului.

Când se apropie de numărul treizeci şi patru, văzu o caleaşcă parcată în colţul îndepărtat. Era mare, lucioasă şi neagră, complet închisă. Semăna cu trăsurile cu care regina ieşea din când în când de la Buckingham. Era *el*? Inima începu să-i bată nebuneşte. Doar nu venise aşa, ziua în amiaza mare, cu o caleaşcă mare cât un şopron.

O, Doamne, *doar* nu era înăuntru cu tatăl ei.

Eliza se grăbi să ajungă acasă.

Lângă caleaşcă se aflau trei bărbaţi, toţi cu paltoane, ceea ce făcea imposibil de observat dacă purtau haine aluciene pe sub acestea, însă ea nu avea nevoie să le vadă. Ştia cine erau.

Țâșni în sus pe scara casei, împiedicându-se de ultima treaptă din cauza grabei, apoi strigă la Jack și John ca să se dea la o parte din ușă. Se strecură printr-o crăpătură, astfel încât ei să nu scape.

– Eliza! Poppy se grăbi pe hol spre ea cu ochii mari ca două luni. N-o să-ți vină să crezi!

– O, ba cred că da. Împinse lucrurile spre Poppy. Unde e?

– În salon. Judecătorul o să coboare la ceai în orice clipă.

Ca la un semnal, judecătorul strigă jos.

– Eliza, tu ai venit?

– Da, tati! răspunse ea.

– Cine a venit? întrebă el.

– Ăăă... mă duc să văd, zise ea și schimbă o privire disperată cu Poppy.

Se chinui să-și dea jos pelerina în timp ce se grăbea către salon, cu Jack și John alergând în urma ei.

Sebastian stătea în fața poliței șemineului, fie admirându-i ceasurile, fie pe Pris, care stătea cocoțat pe unul dintre ele. Se întoarse când ea apăru în prag, iar Eliza avu doar o clipă pentru a-și regăsi stăpânirea de sine. Era atât de atrăgător, atât de viril, iar felul în care îi zâmbi o făcu să simtă un val de căldură și puțină ameteală.

Aruncând o privire peste umăr, ea șopti tare:

– Ce faci aici?

Jack și John, adulmecau în jurul lui Sebastian dând din cozi.

– Trebuie să vorbesc cu tine, zise el înaintând spre ea printre câini, parcă nerealizând că erau acolo.

– Tata mă așteaptă la ceai, spuse ea.

– Atunci, mi-ar plăcea să fac cunoștință cu el dacă se poate.

– Eliza? strigă tatăl ei.

O cuprinse panica – cum avea să-i explice tatălui său prezența prințului alucian?

– Doamne, cred că ți-ai pierdut mințile, zise ea încet.

– Nu pot să te contrazic.

El traversă brusc încăperea cu pași mari, o apucă și o sărută tare pe gură, apoi îi dădu drumul și făcu un pas în spate chiar în clipa în care tatăl ei intră în cameră, cu mâna pe sforile legate de perete ca să-l ghideze.

Eliza se întoarse spre tatăl ei cu vederea ușor încețoșată de uluire.

– Tati! zise ea mult prea veselă.

Se duse la el, îl luă de mână și îl conduse la fotoliul lui.

– Unde-ai fost? întrebă el în timp ce se așeza.

– La piață. Am luat un ghem, așa cum ai vrut.

El își întoarse capul spre cameră, ca și cum ar fi putut să vadă și căuta ceva.

– Ce culoare?

– Albastru...

– Ce se întâmplă?

– Pardon?

– Ești prea agitată, dragă.

Rămase o clipă nemișcat, parcă ascultând. Ea încercă să-și liniștească respirația și se uită alarmată spre Sebastian. El părea că se pregătea să spună ceva.

– Cine-i aici?

– Ăăă...

Sebastian deschise gura să vorbească.

– Ai dreptate, zise ea repede, înainte ca el să apuce să rostească vreun cuvânt. Cineva a venit. Poppy, aduci tu niște vin sau ceai sau... mai bine whisky.

– Da, spuse Poppy din dreptul ușii unde stătea.

– Cine naiba e aici? vru să știe tatăl ei.

– O să-ți spun, tati.

Ea îi puse lucrul de mână în poală și îi ghidă mâinile spre andrele.

Pris sări pe fotoliul lui și se întinse de-a lungul spătarului.

– Avem un vizitator, continuă Eliza. Mă rog, eu am un vizitator. Dar el ar dori să te cunoască.

– *El?* Ai ținut un secret față de mine, dragă? N-ai de gând să mă părăsești, nu?

– Ce? Nu! Sigur că nu, tati. Ar trebui să-ți spun că e un vizitator destul de important.

Tatăl ei se încruntă.

– Cât de important?

– Este un prinț, zise ea încet.

Tatăl ei își fixă privirea sticloasă în spațiu.

– Este, într-adevăr, un vizitator important. De ce ne vizitează?

– De fapt, ca să discute cu mine. Suntem prieteni...

– Prieteni, spuse el pe un ton zeflemitor.

Sebastian făcu un pas în față, dar Eliza clătină din cap.

– Suntem, tati. L-am ajutat într-o chestiune personală.

Tatăl ei pufni.

– Te rog să mă ierți, Eliza, draga mea, știu ești o femeie foarte capabilă. Dar nici nu pot să-mi imaginez cum l-ai fi putut *ajuta* pe acest bărbat. Mai ales după ce ți-am cerut în mod expres să te ferești de orice fel de chestiune care are legătură cu el.

– Așa-i, tati, spuse ea cu o grimasă. Dar eu n-am făcut-o. Iar acum suntem prieteni și eu...

– O să-l cunosc pe acest gentleman? vru el să știe.

Eliza nu auzi ce mai spuse tatăl său, pentru că o voce ridicată răzbătu brusc dinspre intrare. La naiba, era Hollis. Eliza se năpusti spre ușă ca să-i iasă în cale, fiindcă sora ei era perfect capabilă să înrăutățească și mai tare o situație deja tensionată. Din nefericire, Hollis era deja la ușa salonului. Se opri în prag și făcu ochii mari, confuză.

– Hollis, draga mea, intră! spuse Eliza pe un ton jovial, alegând să pretindă că era perfect normal ca Sebastian să se afle în salon.

– Încă o persoană pentru whisky, Poppy!

Hollis se holbă la Sebastian.

– Eliza! Ce-i cu...

– Tocmai făceam prezentările, interveni Eliza.

– Cred că ar fi cazul, spuse Sebastian. Se înclină spre Hollis. Doamnă Honeycutt.

– Alteță, zise ea pe un ton distant, însă făcu o reverență plină de eleganță.

– Tati, dă-mi voie să-ți prezint pe Alteța Sa regală prințul Sebastian.

Așa se proceda? Eliza habar nu avea. Se uită spre Sebastian căutând ajutor, însă expresia lui, atât de deschisă cu câteva clipe în urmă, era obturată de politețe.

– Tatăl meu, judecătorul William Tricklebank.

Sebastian se întinse în jos spre mâna tatălui ei.

– Îmi face mare plăcere, onorabile.

– Plăcerea *ar trebui* să fie de partea mea, spuse tatăl ei și își retrase încet mâna. Dar mi-o rezerv până ce aflu ce treabă ați putea avea cu fiica mea.

Hollis își duse mâna la gură îngrozită. Eliza nu era foarte surprinsă. Sebastian acceptă tonul tatălui ei cu calm.

– Apreciez un om care trece direct la subiect, zise Sebastian. Domnișoara Tricklebank a spus adevărul... mi-a fost de mare ajutor

și oferă sfaturi excelente. Am venit în seara aceasta în speranța că voi primi mai multe.

– Sfaturile ei sunt neprețuite, fu de acord tatăl ei. Sper însă că, în timp ce i-ați căutat sfaturile, nu ați oferit asigurări sau promisiuni pe care nu intenționați să le respectați, domnule.

– *Tati!* exclamară Hollis și Eliza la unison.

– Vă dau cuvântul meu ca prinț și gentleman, zise Sebastian solemn.

Fața Elizei era în flăcări. Voia să-i sublinieze tatălui său că era o femeie adultă și nu o fecioară inocentă. Înainte de a apuca să-și spună punctul de vedere, Poppy reveni în cameră cu cărucior cu șubred pe care-l foloseau când aveau mai mulți oaspeți, pahărelele de whisky zăngănind unul lângă celălalt. Lovi un teanc de cărți de pe podea pe care-l răsturnă, apoi dădu înapoi pentru a le ocoli și împinse căruciorul până în fața judecătorului.

– A, iată whisky-ul, spuse Eliza. Cred că tuturor ne-ar prinde bine puțin. Vă rog să luați loc, Alteță.

– Credeam că ne tutuim, Eliza. Trebuie să-mi spui Sebastian.

– O, *nu*, făcu Hollis încet. O, vai!

– Ai dreptate, zise Eliza aruncându-i o căutătură încruntată.

Nu era nevoie de prea mult efort ca sora sau tatăl ei să deducă ce se întâmplase între ea și Sebastian.

– Te rog să iei loc, Sebastian.

– Nici nu vreau să-mi imaginez cum ați ajuns să vă tutuiți într-un răstimp atât de scurt de când vă cunoașteți, însă deocamdată aș dori să știu ce sfat căutați de la fiica mea, spuse tatăl ei, parcă citind gândurile Elizei.

Ea încercă să-i pună un pahărel cu whisky în mână. El o îndepărtă.

– Mi-a fost indispensabilă în încercarea de a descoperi ce s-a întâmplat cu secretarul meu personal, zise Sebastian acceptând un pahărel cu whisky de la Poppy, care era atât de fascinată de el, încât îl clătină și aproape i-l vărsă în poală. După cum vă puteți imagina, în urma unei pierderi atât de tragice precum cea pe care-am suferit-o, toată lumea e suspectă. Dar am ajuns să am încredere în punctul de vedere al Elizei.

– Fără îndoială, și ea a ajuns să aibă încredere în al dumneavoastră, i-o tăie tatăl ei.

– Tati!

Hollis, care nu rata nici o ocazie de a găsi ceva de tipărit, întrebă repede:

– Ați descoperit făptașul?

Sebastian scutură din cap.

Eliza voia să-i spună lui Sebastian ce aflase astăzi, însă nu o făcu în fața familiei. Întotdeauna se mândrise cu faptul că membrii familiei sale își exprimau liber opiniile – acest lucru dusese de-a lungul anilor la dezbateri sănătoase și oneste. Astăzi însă prefera să nu le audă părerile, indiferent de subiect.

– Poate că aveți încredere în opinia ei, domnule, continuă tatăl ei, dar vă asigur că Eliza nu știe nimic despre crimă și n-ar trebui să fie implicată. Mă deranjează să știu că mi-ați fi pus fiica în pericol.

– Sigur că n-a făcut-o! exclamă Eliza.

Tatăl ei vorbea ca și cum ea ar fi fost un copil.

– Eliza este foarte deșteaptă, tati, zise Hollis. Mult mai deșteaptă decât oricare dintre tinerele debutante cocoloșite pe care Alteța Sa le-ar fi putut fi întâlnit aici...

– Hollis! spuse Eliza pe un ton tăios. În regulă, de ajuns, amândoi, zise ea ridicând ambele mâini. Tati. Hollis. Apreciez faptul că vă pasă și că vă faceți griji pentru mine și pentru reputația mea... așa cum este ea, zise ridicând din umeri. Dar nu-s proastă, iar prințul a fost un gentleman desăvârșit. Suntem *prieteni*. Nu sunt în nici un pericol. În *nici o* privință, rosti ea, aruncându-i lui Hollis o privire plină de subînțeles.

Hollis se încruntă în spatele pahărelului cu whisky.

– Ținem la tine, Eliza.

Țineau la sărmana Eliza, care fusese odată cea mai mare proastă din toată Londra, și nu voiau s-o vadă repetând ceva atât de îngrozitor.

– Știu și vă iubesc la nebunie pentru asta. Am făcut o greșeală jalnică acum zece ani, însă acum sunt o persoană foarte diferită de cea care eram atunci. Știți asta.

Hollis flutură din gene uitându-se în jos.

– Nu spune mai multe, Eliza, o avertiză ea cu blândețe.

– N-am nimic de ascuns, spuse Eliza.

– Am găsit revigorantă sinceritatea ei, zise Sebastian. În activitatea mea de zi cu zi, mulți oameni pe care-i întâlnesc nu sunt pe deplin sinceri cu mine, din cauza noțiunilor greșite cu privire la ceea

ce se cade sau nu să știe un prinț. Au tendința să-mi ascundă lucruri sau să le prezinte sub o formă plăcută. Eliza a fost destul de directă când și-a spus părerea despre mine și despre situația mea. Ea grăiește adevărul, orice-ar fi.

– Grăiește, într-adevăr, adevărul, iar eu, la rândul meu, mă bazez pe sfatul ei. Dar ea e fiica mea și nu vreau să sufere, spuse judecătorul cu fermitate.

– Nu *sufăr*, zise Eliza.

– Oricum ar fi, nu ești în postura de a consilia un prinț, insistă tatăl ei. Dacă acesta este genul de sfat pe care el îl caută, atunci poate că va fi de acord să ia masa cu noi în această seară și să vadă ce alte sfaturi poate spicui de la toți membrii familiei Tricklebank din Bedford Square. Cu toții suntem îngrozitor de sinceri și ne exprimăm liber opiniile, indiferent cât de anapoda am fi.

– O ofertă foarte amabilă, zise Sebastian. Din păcate, sunt așteptat în altă parte. Își îndreptă privirea spre Eliza. Am sperat să vorbesc cu fiica dumneavoastră, dacă poate fi învoită o clipă.

Eliza se uită la familia ei. Ochii tatălui ei erau ațintiți în direcția sa, iar restul o priveau fix – Hollis, Poppy, câinii... chiar și Pris.

– Pot fi învoită, răspunse ea pentru toți. Vă rog să ne scuzați.

Tatăl ei nu spuse nimic. Mâinile i se odihneau în poală și întoarse capul.

– Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, onorabile, zise Sebastian cu grație. Doamnă Honeycutt, spuse el înclinându-se. Poppy.

Poppy îi zâmbi cu timiditate. Măcar părerea ei se schimbase în bine.

Eliza se duse la ușa salonului și o deschise. Prințul nu avea să iasă primul, așa că aruncă o privire spre familia ei înainte de a păși dincolo. Traversă holul până în sufrageria mică în care obișnuia să lucreze uneori la ceasuri. Câteva dintre ele se aflau acolo, în diferite stadii de degradare. Sebastian o urmă înăuntru, închizând ușa după el. Pentru o clipă trecătoare, ea se gândi că tatăl ei avea dreptate – nu era treaba ei să sfătuiască un prinț. Dar trebuia să-i spună ceea ce tocmai aflase.

– Sebastian! Am vești, spuse ea luându-l de mâini. L-am găsit pe cel care mi-a adus corespondența!

Ceva pâlpâi în ochii lui Sebastian. Ceva dur.

– Ți-am spus să nu cauți. Unde l-ai găsit?

– În Covent Garden. N-o să-ți vină să crezi! A zis că persoana care i-a cerut să livreze corespondența în schimbul a cinci penny era o *femeie*.

– O femeie? El părea uluit. Ce femeie?

– A spus că n-o cunoaște, dar a zis că era minionă, cu părul mai închis la culoare decât al meu și cu ochi căprui.

– Ar putea fi orice femeie din Anglia, spuse el.

– A mai spus și că avea... ăăă... pieptul mare. Și că vorbea cu accent. Nu un accent englezesc, ci străin.

Sebastian se întunecă la față și se încruntă.

– A recunoscut accentul?

– Nu... dar trebuie să fi fost alucianâ, nu crezi?

El cugetă la acest lucru și clătină din cap.

– Nu-i posibil.

– Ba sigur că e!

El își frecă ceafa gândindu-se.

– Nu sunt mai mult de cinci femei în grupul nostru. Ar fi putut fi franțuzoaică?

– De ce-ar vrea o franțuzoaică să livreze biletul? Doar dacă nu cumva avea vreo legătură cu bancherul francez. Dar putea fi o alucianâ din afara grupului vostru. Cineva care se afla deja aici sau care a venit după tine. O rebelă care știa că urma să sosești în Anglia.

El nu respinse ideea. Își întoarse privirea gânditor.

– Și presupun că putea fi totuși una din grupul meu.

Rămase cu privirea în podea un lung moment.

– Ce voiai să-mi spui? întrebă Eliza.

Sebastian se întoarse brusc.

– Cât e ceasul?

O întrebare stupidă, având în vedere câte ceasuri erau stivuite în încăpere. Eliza luă un ceas de buzunar pe care îl reparase recent și aruncă o privire spre cadran.

– Șase fără un sfert. Îi întinse ceasul de buzunar. Pentru tine.

El privi în jos la micul ceas de buzunar din mâna ei.

– L-am cumpărat de la un bătrân care-l vindea pentru piese. Era atât de frumos, încât am vrut să-l repar. Și am reușit.

Își trecu degetul peste gravura de pe spatele ceasului. *Amor fidus*, o inscripție în latină care însemna *Iubire fidelă*. Bănuise că fusese un dar și se întrebase, stând aplecată deasupra cesulețului în timp

ce lucra la el, cine-l făcuse și pentru cine. Era un sentiment atât de frumos și părea... părea într-un fel potrivit să i-l ofere lui Sebastian.

– Vreau să-l ai tu. O dovadă a prieteniei noastre.

Îi ridică mâna și îi puse ceasul în palmă, închizându-i apoi degetele peste el.

– Ceva care să-ți amintească de mine.

Sebastian își ridică încet privirea de la ceas. Frumoșii lui ochi verzi păreau dintr-odată mohorâți.

– Îl voi prețui, spuse încet și strecură ceasul în buzunar. Îi luă ambele mâini într-ale lui. Trebuie să te părăsesc acum.

– Atât de curând?

– Sunt așteptat la Kensington. Trebuia să fiu deja acolo.

– O...

Încercă să-i zâmbească, dar, cumva, zâmbetul se lăsa așteptat. *Trebuie să te părăsesc acum.* Suna atât de final. Dar nu asta voia? Să se încheie înainte de prăbușirea inevitabilă?

– Iau cina cu suita obișnuită de demnitari.

Ea dădu din cap aprobator.

El își coborî privirea spre mâinile ei, o duse pe una la buze, apoi pe cealaltă.

– Cât și cu familiile a două tinere femei.

Asta era. Inima Elizei începu să se scufunde. Și, în mod curios, genunchii începură să-i tremure. Simțea că era aproape de un eventual leșin.

– Trebuie luate decizii, mormăi el pe un ton în care se citea disperarea. Am venit în Anglia cu două obiective. Unul era să încheiem acordul comercial pe care suntem foarte aproape de a-l finaliza. Este primul de acest fel pentru Alucia și va aduce țara mea în era industrializării.

Eliza aprobă din cap.

– Acordul a fost ideea mea, una nepopulară însă. Există unele voci care-l sfătuiesc pe tata că toate eforturile noastre ar trebui îndreptate spre Wesloria. Dar eu văd în viitorul nostru ceva mai luminos decât războiul.

– O, sper că așa este.

– Este imperativ să închei o negociere care să conducă la un acord comercial avantajos pentru Alucia, altfel voi fi îndepărtat din Parlamentul nostru. Ca să mi se ofere această ocazie, a trebuit

să fac un fel de schimb, Eliza. Există problema stringentă a succesiunii, iar înțelegerea pe care am făcut-o cu tata și cu Parlamentul nostru a fost să închei o căsătorie avantajoasă cu o englezoaică, alianță care ar putea aduce cu ea niște asigurări. Înțelegi? Vreau să spun că trebuie să mă căsătoresc cu cineva care va ține Anglia de partea noastră în cazul în care ar izbucni un război cu Wesloria. Înțelegi? *Trebuie* luate decizii.

Eliza simți că dădea din cap. Voia să stea jos. Să-și pună capul între genunchi. Sigur că trebuiau luate decizii. Cât de ciudat era să-l audă spunând asta, ca și cum deciziile nu erau luate de el.

– Dar trebuie să știi, *trebuie* să știi că n-am crezut niciodată, nici în cele mai nebunești lucruri pe care mi le-am imaginat...

– Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine, zise ea întrerupându-l. Își retrase mâinile din ale lui. Spune-mi doar cine este, Sebastian. Aș vrea să știu.

El făcu o ușoară grimasă.

– Lady Elizabeth Keene, murmură el. Și Lady Katherine Maugham. *Păuniță*. Urma să-i ceară mâna păuniței. Eliza nu știa dacă ar trebui să fie surprinsă sau dacă să verse pe pantofii lui, așa cum simțea că mai avea puțin să facă. Însă înghiți cu politețe acea senzație de greață.

– Vă cunoașteți? întrebă el.

Sigur că nu se cunoșteau. Ea era o nimeni.

Clătină din cap și încercă să respire cum trebuia.

– Am auzit de ele, dar nu le cunosc.

Privirea lui Sebastian se îndreptă spre chipul ei. O luă în brațe și o ținu.

– Aș da soarele și luna să-ți pot spune altceva acum, zise el în părul ei. Nici nu știi cu câtă ardoare mi-aș dori să pot face asta. Dacă aș fi fost altcineva. *Oricine* altcineva.

Dar nu era oricine altcineva, și nici ea, iar aceasta fusese concluzia inevitabilă tot timpul. Niciodată nu existase nici cel mai mic iz al unei alte posibilități.

– Ar trebui să pleci, spuse în umărul lui, apoi îl împinse încet.

Se strădui să-și ridice privirea spre el. Se strădui să zâmbească. Nu-l va lăsa, *nu* îl va lăsa să vadă că se fărâmă. El nu-i datora nimic.

– Nu vrei să-i lași să aștepte.

Expresia lui Sebastian reflecta conflictul interior.

– Poate că n-ar fi trebuit să vin, dar am vrut să știi, spuse el. Trebuia să-ți spun chiar eu, Eliza. N-aș suporta să auzi asta de la altcineva.

Ea zâmbea în continuare.

– Am înțeles.

– Eliza.

În glas i se citea angoasa, însă nu mai zise nimic. Nu mai rămăsese nimic de spus, de către nici unul dintre ei. Iar el era un gentleman adevărat – el nu i-ar fi dat speranțe false.

Simți lacrimile formându-i-se în spatele ochilor și își adună forțele pentru a le alunga. Nu va plânge. Știa de la bun început că se va încheia astfel, iar nimeni altcineva în afară de ea nu putea fi învinovățit pentru suferința pe care toate acestea i-o provocau.

– Ar trebui să pleci, spuse ea din nou.

El o sărută pe obraz, apoi ieși din încăpere și se îndreptă spre ușa din față. Eliza îl urmă.

Lumea se adunase în jurul caleștii. Toată Bedford Square avea să știe că venise un prinț. Îl văzu urcându-se în caleașcă și o urmări cu privirea îndepărtându-se pentru ceea ce cu siguranță era ultima oară. Când nu mai putu să-l zărească, se dădu înapoi cu intenția de a închide ușa, dar dădu peste Hollis.

– Doamne, Hollis, m-ai speriat.

– Eliza..., spuse Hollis cu voce tristă. Draga mea, te rog să nu te îndrăgostești de el.

– N-am făcut-o, insistă Eliza. N-o s-o fac. Sunt foarte lucidă.

Sincer, nu știa ce simțea. Era dragoste? Era pasiune? Era tristețea atât de profundă, încât o putea simți până în vârful degetelor de la picioare? Nu putea să identifice amestecul nociv de sentimente din interiorul ei.

Hollis nu părea că o crede și arăta teribil de tristă.

– Nu te uita la mine așa, zise Eliza încercând să treacă pe lângă sora ei. Știu ce fac.

– Știi? întrebă Hollis. *Chiar* știi, Eliza? Măcar ai un plan?

Eliza râse.

– Mă întrebi dacă am un plan de prințesă? Un plan în care reușesc cumva să seduc un prinț moștenitor, îl determin să mă iubească, să se căsătorească cu mine și să mă facă, pe *mine*, o amărâtă de fiică de judecător, viitoarea lui regină? Râse cu amărăciune. Nu, Hollis, nu am un plan de prințesă. S-ar putea să doară în cele din urmă,

dar nu-mi pasă. Cel puțin am trăit un pic în ultimele câteva săptămâni. Cel puțin am fost sărutată de un prinț și iubită de un prinț și n-o să-mi cere scuze și nici n-o să regret. Aș face totul din nou. Trecu pe lângă sora ei și intră în salon.

Chiar ar face totul din nou. Într-o clipită.

– Tati, să-ți citesc? întrebă ea veselă.

– A plecat prințul?

– Da. Cinează cu perspectivele lui maritale în această seară.

Ea ignoră expresia de uimire a lui Hollis și luă cartea *Catherine* de W.M. Thackeray. O carte despre o femeie care își ucisese soțul. Se potrivea cu dispoziția ei, pentru că își dorea foarte mult să ucidă ceva chiar acum.

Citi în timp ce Hollis își luă broderia. Tatăl său, încă agitat, pipăi în cele din urmă după lucrul lui de mână. Câinii adormiră, iar motanul încercă să prindă șnurul de lână din andrelele tatălui său. Poppy adună whisky-ul pe care nimeni nu-l băuse.

Eliza citi, mintea spunându-i ce să rostească. Inima ei... ei bine, inima nu asculta.

Inima ei era ocupată să se ancoreze pentru furtuna care avea să lovească în curând.

Capitolul 22

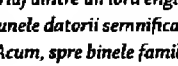

Perspectiva unui mariaj dintre un lord englez și o debutantă al cărei tată a acumulat recent unele datorii semnificative s-ar fi ofilit, potrivit unei observații Keene. Acum, spre binele familiei, ea trebuie să spere la înflorirea unui interes mai regal.

O țesătură maro înmuiată în oțet și pusă pe tâmple sub formă de compresă va atenua cu siguranță până și cele mai puternice dureri de cap.

Se zvonește că dantela fină aluciană va deveni disponibilă din abundență pentru toate modistele din Londra până la vară.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Lui Sebastian îi fusese mai greu în această seară decât înainte să o părăsească pe Eliza. Dar la ce se așteptase? Știa prea bine ce era în sufletul său, dar, ca de fiecare dată când se afla în prezența ei, inima lui se mai juca puțin cu focul. Expresia din ochii ei fu cea care provocase apariția dureroasă a vinovăției. Realizase că ardea inima ei la fel ca și pe a lui.

Îi venise să dea cu pumnul în perete. Să lovească ceva. Era mai bun de atât – nu era genul de bărbat care se juca cu sentimentele unei femei, mai ales cu ale Elizei, totuși exact asta făcea, pentru că nu era în stare să-și refuze plăcerea de a fi cu ea.

Asta nu-i oferea nici o scuză. Toată viața știuse care-i era calea. Nu era nici o urmă de îndoială, nici o posibilitate de a schimba lucrurile. Iar acum nu putea suporta gândul că trebuia să pălăvrăgească cu două femei care nu aveau absolut nici un sentiment pentru el.

Era îngrozitor.

Sentimentele lui nu contau – acesta era adevărul gol-goluț al poziției pe care o deținea. Sentimentele lui fuseseră mistuite de statul Alucia. Avea să facă pereche cu o englezoaică ce putea aduce o oarecare influență în Parlamentul englez, exact așa cum îi explicase și

Elizei. Va avea, probabil, moștenitori, ceea ce îi va pecetlui soarta pentru totdeauna, iar asta avea să fie tot.

Singura lui mângâiere era că vor exista momente în liniștea serii când se va afla singur în biblioteca sa, consemnând istoria Aluciei, în care își va aminti și își va imagina ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost un bărbat oarecare.

Era în întârziere. Oaspeții fuseseră deja conduși în salonul privat. Se grăbi să urce scările spre camerele sale, unde Egius se străduia să-l decoreze rapid cu eșarfele și medaliile care îi marcau sângele regal.

O jumătate de oră mai târziu, intră în camera de întâmpinare unde începură reverențele și plecăciunile.

Lady Elizabeth Keene și familia ei fură primele persoane care îl abordară.

– Alteța Voastră regală, zise tatăl ei, Richard Keene, lordul Vasser, cu o plecăciune adâncă. Am dori să vă invităm la locuința noastră din provincie pentru un weekend la vânătoare. Vânatul de acolo este neegalat pe tot teritoriul Angliei. Am construit casa în stilul unui castel francuzesc și cred că v-ați simți ca acasă.

Sebastian se întrebă de ce credea că stilul unui castel francuzesc l-ar face să se simtă ca acasă.

Vasser se poziționase în fața fetei lui astfel încât Sebastian abia putea s-o vadă. Se pare că Vasser uitase că Sebastian îi cerea mâna fiicei sale, nu lui și castelului său francuzesc.

Caius însă, întotdeauna ferm pe poziție, înțelegea regulile și spuse:

– Lady Elizabeth, suntem încântați să vă avem la cină în această seară.

Tatăl ei nu avu încotro și se dădu la o parte. Fiica sa roși și făcu o reverență.

– Sunt încântată să particip.

Își ridică privirea și îi zâmbi frumos lui Sebastian. Câți ani avea? Șaptesprezece? Optsprezece? Părea teribil de tânără. Aproape o copilă. O întrebă însă dacă văzuse priveliștea cu grădinile de acolo și o invită să le admire cu el. Se plimbară pe covorul roșu și stătură la fereastra aflată sub cupola pictată a încăperii private. O întrebă despre familia ei. Ea îl informă că are un frate mai mic și o soră, aceasta fiind foarte talentată la pian.

– Și dumneavoastră? Ce-ar putea spune familia despre talentele pe care le aveți?

Care este talentul dumneavoastră? O întrebase asta pe Eliza pe acel coridor.

– Îmi place să cânt, răspunse ea, iar o nuanță vagă de roșu îi coloră obrajii.

Probabil se temea că îi va cere să cânte pentru el, aici și acum. Putea să stea liniștită, că nimic nu l-ar fi plictisit mai mult.

– Aș fi încântat să vă aud cântând într-o zi, spuse el pe un ton blând.

Ea radie de încântare.

– Cum vi se pare Anglia?

De ce era prezentă această întrebare pe vârful buzelor fiecărui englez? Ce importanță avea?

– Îmi place foarte mult.

– Alucia seamănă cu Anglia?

– În unele privințe.

Biata fată habar n-avea să converseze. Se agăța de orice lucru ce putea fi rostit, agitată ca un șoarece încolțit de o pisică. Prea tânără, decise el. Nu voia să se însoare cu o copilă.

– Alteță.

Tonul lui Caius era blând, dar insistent, iar Sebastian se simți recunoscător pentru acest lucru.

– Îmi permiteți să vă rețin puțin?

Sebastian se înclină spre Lady Elizabeth.

– Vă rog să mă scuzați.

Ea aruncă emoționată o privire în cealaltă parte a încăperii, pesemne către tatăl său. Dar execută o reverență perfectă. Sebastian se gândi la Eliza și la reverențele ei strâmbe, mai degrabă un țopăit în sus și în jos decât o dovadă de respect. Zâmbi în sinea lui în timp ce se îndepărta.

– Lady Katherine este lângă șemineu, spuse Caius cu voce joasă. Tatăl ei este unul dintre cei mai influenți gentlemeni din Camera Lorzilor.

– De ce ne pasă mai mult, de minereul de fier sau de privilegiile parlamentare? întrebă Sebastian în aluciană.

– Amândouă sunt posibilități excelente, răspunse Caius în aluciană în timp ce se apropiau de familia Maugham.

– Bună seara, zise Sebastian, înclinându-se spre Lady Katherine.

– Alteța Voastră regală, spuse Lady Katherine.

Tatăl său rămase în spatele ei. Isteț. O lăsa pe frumoasa lui fiică să fie momeala strălucitoare care atrăgea peștele. Lady Katherine era într-adevăr frumoasă, iar în ochi avea o mică scânteie care, în oricare alt salon privat, în orice alt moment din viața lui, i-ar fi stârnit curiozitatea.

El îi compară însă cu ochii Elizei și percepu defectul lui Lady Katherine.

Descoperi repede că Lady Katherine își luase mai în serios încercarea de a deveni regină în comparație cu Lady Elizabeth. Studiase Alucia.

– Înțeleg că Alucia are unele dintre cele mai mari câmpuri de lavandă din Europa, spuse ea în timp ce se plimbau prin încăpere, uitându-se la portrete.

– Adevărat.

– Iar mările sunt deosebit de bune pentru pescuit.

– N-aș ezita să spun că sunt aproape la fel de bune ca mările din jurul Angliei.

Lady Katherine zâmbi, evident mândră de ea.

– Trebuie că vă este dor de casă.

Ce ciudat, în urmă cu câteva săptămâni ar fi recunoscut că era disperat să se ducă acasă. În această seară însă, cu greu suporta să se gândească la plecare. Prea multe atârnau deasupra capului său – nu era vorba doar de Matous, cu toate că acest lucru continua să nu-i dea pace. Dar durerea și furia provocate de moartea lui Matous fuseseră eclipsate de dorul pentru Eliza. Nu era pregătit s-o lase în urmă pe acea femeie vibrantă.

Nu gândea limpede. Era depășit de situație.

În fața lui se afla o femeie frumoasă. O tânără cu cei mai buni ani fertili înainte. Tatăl ei era o persoană influentă din Camera Lorzilor și solidar cu poziția aluciană. Erau multe de câștigat dintr-o astfel de uniune. Însă, în timp ce îi zâmbea și o asculta vorbind despre locul familiei sale din Norfolk, tot ce putea să vadă era Eliza, cu rochia ei simplă, cu șorțul pătat de cerneală și cu șuvițele de păr care-i înconjurau chipul. Nu se putea gândi decât la ceasuri, la câini și la motanul critic. Și la sforile întinse prin toată acea căsuță pentru a-l ghida pe tatăl ei orb. Și la cizmele, la gențile și la pălăriile din holul îngust.

Când fu anunțată cina, Sebastian se așeză în centrul mesei, cu un ministru englez în dreapta sa. De cealaltă parte se aflau lordul din Camera Lorzilor, care avea un fel de relație cu prințul Albert. Trebuia să se împrietenească cu acesta. Gândurile lui Sebastian rătăceau, așa cum se întâmpla adesea în timpul acestor mese oficiale, în seara aceasta rătăceau însă la femeile aluciene de față, toate angajate în conversații.

Era vreuna dintre ele minionă?

Era vreuna deosebit de voluptuoasă?

Și-ar fi trădat vreuna dintre ele țara și regele?

Se decise, cândva între ultimul fel de mâncare și înghețata de la desert, că trebuia să-l întâlnească pe cel care acceptase cinci penny ca să livreze corespondența.

Râsul unui bărbat bubui de la un capăt al mesei și întoarse capul. Rostafan lovi cu mâna în masă suficient de tare pentru ca vasele să zdrăngăne în timp ce rădea de ceva. Se aplecă spre stânga lui și îi spuse ceva unei femei aluciene care stătea lângă el. Sebastian o cunoștea pe femeie – era soția unuia dintre locotenenții feldmareșalului. Oare ea era? Nu, era mai înaltă decât majoritatea, după cât își amintea. Și cu pieptul plat. Dar ea îi zâmbi lui Rostafan cu atâta încântare, încât nu se putu abține să nu se întrebe.

Sebastian îl ascultă cu atenție pe ministrul englez de Finanțe care descria unele dintre eforturile depuse pentru acordul comercial. Își spuse în sinea lui că ar fi trebuit să trimită după Leopold ca să fie de față și să-l ajute să decidă care femeie va fi viitoarea regină a Aluciei.

Sebastian se simțea aproape nelalocul lui, ca și cum ar fi plutit deasupra mesei, uitându-se la toți cu detașare. La viața lui așa cum era ea acum – la femei care l-ar fi trădat deja, femei care ar putea să-l trădeze într-o zi și la toți bărbații care le controlau.

Senzația nu făcu decât să se înrăutățească pe măsură ce cina se prelungea. Vorbea, zâmbea, dar nu simțea nimic. Era lipsit de emoție. Cele două tinere și familiile lor, ale căror relații erau cele mai bune pe care Anglia i le putea oferi, continuau să arunce zâmbete neliniștite în direcția lui. Tatăl lui Lady Elizabeth, simțindu-se probabil puțin în urmă în cursă, se ridică și toastă pentru prosperitatea și sănătatea prințului moștenitor și ale regatului Alucia.

Sebastian se întrebă ce ar înțelege Eliza din această scenă. Și-o putea imagina râzând, vorbind și ignorând cu bucurie toate politicile.

După cină, doamnele se retraseră într-o altă încăpere, iar bărbații fură serviți cu brandy și trabucuri. Sebastian se ridică de la masă și se duse să privească pe fereastră grădinile cufundate în întuneric. Reflectat în fereastră îl putea vedea pe Rostafan râzând în hohote în timp ce un englez stătea lângă el. Mareșalul alucian, mereu jovial. Ce îl făcea atât de jovial?

– Alteță.

Din nou Caius, înclinându-se în fața lui. Întotdeauna respectuos. Întotdeauna atent și precaut în preajma vechiului său coleg de școală.

– E timpul să ne alăturăm doamnelor. Am pregătit un spațiu pentru jocul de cărți.

– Și eu trebuie să joc cu fiecare, nu?

– Ar fi avantajos să avansăm chestiunea unei uniuni, da.

Un alt acord comercial, asta era tot ceea ce însemna căsătoria lui pentru ministrul său de Externe. Era însă vorba despre viața lui Sebastian. Se uită la chipul calm al lui Caius.

– Cine crezi că l-a ucis pe Matous?

Caius se albi la față.

– Pardon? întrebă acesta aruncând o privire către oaspeți, probabil temându-se că cineva auzise întrebarea nepotrivită pusă de Sebastian.

– Aș dori să-ți aflu părerea, zise Sebastian. N-am discutat despre asta din ziua de după cele întâmplate și vreau să știu dacă ai vreo teorie.

– Cu respect, mi-aș rezerva părerea până când domnul Botley-Finch ne va oferi rezultatele finale ale anchetei.

Sebastian făcu un pas în față și vorbi în aluciană.

– Caius, eu te întreb pe tine... ai vreo teorie?

Caius ridică bărbia.

– O dispută, domnule. Cred că Matous a fost implicat într-un lucru necurat.

– Ce fel de lucru necurat? Rebeliune?

– Rebeliune! scuipă Caius. Nu Matous. El vă era loial dumneavoastră și regelui. Era loial până în măduva oaselor.

– Așa sunt toți cei din grupul nostru? întrebă Sebastian, iar privirea lui se îndreptă spre Rostafan.

Caius părea șocat de întrebarea lui.

– *Je*, eu așa cred.

– Ce fel de dispută ar fi făcut pe cineva să-i ia viața lui Matous? întrebă Sebastian curios.

– Jocuri de noroc. O femeie, poate. Nu se știe niciodată ce se întâmplă după ce munca noastră se termină.

Sebastian se gândi la acest lucru. Era adevărat, teoretic, dar Sebastian știa ce se întâmpla cu Matous. Era cu el aproape în fiecare zi. Auzise frânturi din viața sa personală. Știa cât de mult își iubea soția, pe Maribel. Durerea pe care o simțiseră amândoi când soția sa pierduse un copil. Îngrijorarea lui față de starea de sănătate din ce în ce mai fragilă a mamei sale.

– Lăsăm pe altă dată? întrebă Caius, evident dornic să pună capăt oricăror speculații.

Sebastian scoase din buzunar ceasul pe care Eliza i-l oferise și se uită la oră. Își trecu degetul mare peste inscripția în latină. *Iubire fidelă*.

– *Je*.

Pentru restul serii, Sebastian se forță să zâmbească și să glumească, amintindu-și lecțiile maestrului Thaddeus, unul dintre numeroșii săi profesori. Îndatorirea maestrului Thaddeus fusese aceea de a-l învăța pe Sebastian cum să fie rege, iar zile în șir exersaseră bunele maniere, regulile de etichetă și numeroasele așteptări ale înaltei societăți.

Maestrul Thaddeus ar fi fost mândru.

Și astfel decurse seara, corpul lui Sebastian mișcându-se în tandem cu ceea ce se întâmpla la Palatul Kensington, în timp ce gândurile lui gravitau în jurul lui Matous și, mult mai acut, în jurul numărului 34 din Bedford Square.

Capitolul 23

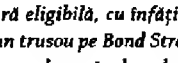

O anume domnișoară eligibilă, cu înfățișare de păuniță, a fost observată cumpărând un trusou pe Bond Street, miercuri, ceea ce i-a determinat pe unii să speculeze că o logodnă regală va fi anunțată în curând.

Un eveniment nefericit de leșin petrecut în timpul slujbei de la biserica din Belgravia, săptămâna trecută, ne face să le îndemnăm încă o dată pe doamne să nu-și strângă prea tare corsetele. Nici pe animalele sălbatice nu le-am lega atât de strâns cum își încing unele dintre noi talia. Nu uitați, o sănătate bună este esențială pentru o căsnicie reușită, iar acest lucru include și capacitatea de a respira.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Era o după-amiază de sâmbătă liniștită când Caroline își făcu apariția, abia respirând de surescitare. După ce-l sărută pe judecător, își dădu drumul pe canapea ca leșinată și spuse:

– Elizabeth Keene este *distrusă*, iar tatăl ei e *furios*! Se pare că cea care a câștigat e Katherine Maugham.

Eliza nu trebuia să întrebe ce câștigase Katherine Maugham. Inima ei începu să coboare înfricoșător de rapid până la degetele de la picioare.

– O va alege pe păuniță?

– Am auzit că familia ei a adus un profesor care să o învețe tot ce e de știut despre Alucia. Se spune că atunci când a avut ocazia să-l întâlnească din nou pe prinț știa mai multe decât el!

– Sună cam exagerat, spuse judecătorul.

– Iar Elizabeth Keene a crezut că tot ce trebuie să facă este să se facă plăcută ca să-l câștige.

– Pentru tine asta-i aroganță, spuse Hollis. Dar îndrăznesc să spun că, în general, așa ar fi. Bărbații sunt niște creaturi atât de simple.

– Persoanele de față sunt excluse, sper, spuse judecătorul.

– O, vai, Eliza, te simți bine? întrebă Caroline.

– Ce?

Sângele i se scursese de pe chip și simțea o nevoie disperată de a gâfâi, dar în afară de asta, era destul de bine.

– Mă simt perfect!

Se aplecă deasupra ceasului pe care-l repara. Cumva, roata de echilibru se dezechilibrase. Cum era posibil? Singurul lucru pe care trebuia să-l facă roata de echilibru era să mențină echilibrul, iar timp de decenii funcționase corespunzător, până când brusc, pur și simplu, se dezechilibrase.

Un pic ca și viața ei din ultima vreme.

– Sunt șocată, de fapt, spuse Hollis. Aș fi crezut că va fi Elizabeth Keene. Înțeleg că nu își exprimă la fel de liber opiniile ca Lady Katherine.

– Ce-i rău în a-ți exprima opiniile? întrebă Eliza ridicând privirea de la ceas.

– Eliza, dragă, chiar nu știi nimic? întrebă Caroline. Domnilor nu le pasă dacă femeile au opinii. Noi trebuie să fim timide și să facem ceea ce ni se spune. Trebuie să fim ajutoare, nu gânditoare. După ce Lady Katherine se mărită și poartă o coroană poate să-și exprime câte opinii are chef.

– Baliverne, spuse judecătorul din fotoliu. Degetele îi zburau prin fire, fâșia lui de tricot crescând pe zi ce trecea.

– Femeile au drept la opinii egal cu cel al bărbaților.

– Doamne, onorabile! Caroline râse. Știți foarte bine că nu-i adevărat. Femeile au dreptul la opinii, dar n-au dreptul să și le *exprime*, așadar i-ar prinde bine lui Katherine dacă nu și le-ar exprima pe ale ei până când treaba e gata făcută.

Hollis râse.

Eliza nu putea să rădă. Își luă sacoșa de pânză pe care o aruncase cu o zi în urmă pe spătarul unui scaun.

– Mă duc la piață, anunță ea veselă.

– Ce? De ce? întrebă Hollis. Caro e aici!

– Da, o văd clar, întinsă pe canapea de parcă ar fi leșinat. N-o s-o deranjeze deloc, nu-i așa, dragă?

Caroline dădu din picioarele încrucișate în dreptul gleznelor la un capăt al canapelei.

– Deloc. N-am de gând să mă duc nicăieri. De fapt, s-ar putea să mă odihnesc. Sunt teribil de obosită... am fost în oraş până la ora patru azi-dimineaţă, acasă la Lucille Heath.

– Aşadar, aţi devenit rapid prietene? întrebă Hollis. Ea picta o acuarelă cu coşul plin cu ghemele judecătorului.

– Ce-ţi trebuie de la tarabele din piaţă, Eliza? întrebă judecătorul.

Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte de se a grăbi să-şi agaţe sacoşa de umăr. Ce-i trebuia de la tarabele din piaţă era să fie departe de sora ei şi de cea mai dragă prietenă a ei. Nu mai suporta să audă nici un cuvânt despre Katherine Maugham.

– Vin şi eu dacă vrei, ciripi brusc Poppy de pe scăriţa pe care stătea.

Toată săptămâna se încăpăţânase să şteargă cărţile, iar praful pe care-l ridicase în aer era suficient pentru a-i face pe toţi să strănute două zile.

– Lăptăreasa n-a mai venit azi, iar Margaret are nevoie.

– Doar nu vrei să cari laptele tocmai de la piaţă, Poppy, zise Hollis. E prea departe. Chiar ar trebui să avem o vacă de lapte, tati.

– Şi ce să facem cu ea, draga mea? S-o ţinem cu noi în salon?

– Haide, atunci, Poppy, dacă nu vrei să asişti la discuţia despre vaca de lapte şi dacă se cuvine sau nu ca familia Tricklebank din Bedford Square să aibă una. Dacă doreşti, în drum spre piaţă o să-ţi spun cum se va încheia dezbaterea, zise Eliza.

– Mă duc să-mi iau pelerina şi banii de la Margaret.

– Cât o să fii plecată, Eliza? întrebă tatăl ei. Mă gândeam să trec pe la domnul Fletcher la cină.

– Te rog, du-te, tati, spuse Eliza. O să fiu bine. Poppy şi cu mine o să mâncăm împreună.

Traversă încăperea, se aplecă şi îşi sărută tatăl pe creştet. Când trecu pe lângă canapea, o atinse pe Caroline pe frunte şi pe Hollis pe braţ în drum spre uşă.

– Încă puţin albastru acolo, zise ea arătând spre acuarela lui Hollis.

– Să nu mă trezeşti când te întorci, murmură Caroline închizând ochii.

În drum spre piaţă, Poppy şi Eliza trecură pe la măcelărie pentru a-i saluta pe domnul şi Lady Thompkins.

– Bună ziua, domnule Thompkins, zise Eliza veselă. Aveţi miel săptămâna asta?

– Joi, copilă. O să trimit un băiat cu o bucată specială pentru judecători. Vreun bal regesc săptămâna asta? Vreun dans de soi?

Femeia de la tejghea se uita curioasă la Eliza.

– Mă tem că săptămâna asta nu, spuse Eliza.

– Bag seama că s-a terminat cu balurile regale, ei? În *The Times* scrie că el a făcut alegerea. Se zice că o să asistăm la o nuntă mare la Westminster, în primăvară.

– Un prinț străin, să se însoare aici? zise Lady Thompkins. Ar trebui s-o facă în Alucia, nu-i așa? Nu trebuie s-o facă cavaler sau ceva de genul ăsta?

– Nu le fac cavaleri pe femei, Ellie, își informă domnul Thompkins soția. Bănuiesc că el e deja cavaler. Ce e el, domnișoară Tricklebank? Credeți că e cavaler?

– Nu aș... habar n-am.

– Mi-aș dori să văd rochia pe care o s-o poarte în ziua aceea, spuse Lady Thompkins. Cred că în ziua căsătoriei o să fie la fel de drăguță ca regina Victoria.

Eliza zâmbi vag. Se simțea puțin amețită – măcelăria era prea aproape.

– Haide, Poppy. Ar trebui să mergem mai departe.

Își luară rămas-bun de la măcelar și de la soția lui, iar ea și Poppy ieșiră afară în stradă.

Amețeala nu se risipi. Era ca și cum o forță se învârtea în jurul capului ei, aspirând orice gând coerent. Nu și-o imaginase încă pe Lady Katherine în rochie de mireasă, iar acum că o făcuse – „Mulțumesc, doamnă Thompkins!" – îi venea să se așeze până ce-i treceau amețelile.

– Ești bine? întrebă Poppy.

– Perfect, ciripi Eliza pentru a doua oară în ziua aceea.

Dar nu era bine. Se simțea în derivă – atât de în derivă, încât nu-l observă pe bărbatul care îi ieși în cale până când aproape se ciocni de el.

– Domnișoară Tricklebank?

Eliza și Poppy rămaseră cu gura căscată în același timp. Bărbatul avea un accent, dar era îmbrăcat ca un englez.

– Cine sunteți? întrebă Poppy.

– Vă rog să mă scuzați. V-am căutat în Bedford Square cu un mesaj, dar bărbatul care a răspuns la ușă a spus că ați plecat la piață.

Eliza o luă pe Poppy de braț și îl privi suspicioasă.

– M-ați căutat? Pentru ce?

Bărbatul părea derutat.

– Al dumneavoastră... ăăă... prieten m-a trimis?

– E o întrebare? vru Poppy să știe. Și ce prieten e? Prietenii nu trimit mesageri, nu-i așa, domnule? Prietenii vin personal.

Bărbatul își drese glasul, o privi pe Eliza direct în ochi și spuse:

– *Prietenul dumneavoastră*, doamnă. Vă roagă să veniți în Mayfair. Eu trebuie să vă conduc acolo.

Eliza făcu un pas în spate.

– Nu merg nicăieri cu dumneavoastră! Nu v-am văzut în viața mea!

Bărbatul părea uluit.

– Ați auzit-o, zise Poppy feroce.

El păru să-și amintească brusc ceva. Se căută în buzunar, apoi întinse mâna cu palma în sus. Ținea în ea ceasul de buzunar pe care i-l dăduse lui Sebastian.

– Mi-a spus să vi-l arăt. A zis că veți înțelege.

Ea luă ceasul de buzunar din mâna lui.

Sebastian voia ca ea să vină. Dar ce se presupunea că trebuia să înțeleagă ea din asta? Toată lumea din Londra credea că era doar o chestiune de timp până ce el o va cere pe Katherine Maugham, dacă nu cumva se întâmplase deja.

– Cine sunteți?

– Una dintre gărzile aflate în slujba Maiestății Sale.

Poppy se uită la Eliza cu o sprânceană ridicată.

– Sună pretențios, nu?

– Dar așa-zisul *prieten* al meu a venit în Bedford Square înainte sau a trimis un bilet. De ce nu vine acum? întrebă Eliza.

– Acum totul e diferit, madam. Eu nu cunosc decât ceea ce trebuie să fac.

Da, cu siguranță era diferit acum. Exista un timp pentru orice, iar timpul ei cu Sebastian se încheiase. La ce i-ar folosi acum? Nu ar face decât să doară și mai mult.

Poppy luă decizia în locul ei.

– Du-te, spuse ea trăgând sacoșa de pe umărul Elizei. Judecătorul va fi plecat în seara asta. O să-i spun că ai trecut pe la o cunoștință la ceai. E adevărul.

– Poppy!

– Eliza, zise ea cu asprime. Aruncă o privire spre bărbat, apoi se interpuse între el și Eliza. Tu ești aleasă, draga mea, îi șopti ea. Dar, dacă nu te duci acum, s-ar putea să pierzi ocazia.

Eliza clipi. Îi susținu privirea lui Poppy un timp îndelungat.

– Domnișoară? zise garda.

Eliza o ocoli pe Poppy.

– De unde știu că nu intenționați să mă răpiți?

El făcu ochii mari, surprins.

– Poftim?

– N-are de gând să te răpească, spuse Poppy. Uită-te la el! Are un chip de înger.

Tânărul roși.

– Luați-o și pe dânsa, zise el arătând spre Poppy. Două contra unu, adică. Făcu un gest spre o trăsură închiriată. Vă rog, madam.

Ea se uită la ceasul de buzunar pe care-l ținea încă în mână și își strânse degetele în jurul lui. Voia să-l vadă. Doamne, cât de mult voia să-l vadă, indiferent cât de dureros avea să fie în final. Aruncă o privire spre Poppy, care aprobă din cap cu hotărâre.

Bine, se va duce. Îl va vedea pe Sebastian pentru ultima dată, îmbrăcată cu rochia ei simplă și cu pelerina veche, dar foarte călduroasă.

– În regulă, spuse atât de încet, încât abia se auzi ea însăși.

Coborî de pe trotuar și îl urmă pe bărbat către trăsura care aștepta. El o ajută să urce pe bancheta din spate, se așeză lângă birjar și îi spuse s-o ia din loc. Poppy îi făcu veselă cu mâna de pe trotuar.

Eliza privi Londra trecând pe lângă ea în drum spre Mayfair. Trăsura intră pe aceeași străduță pietruită și se opri în fața aceleiași case în care mai fusese. O ușă se deschise înainte să apuce să se dea jos. Același bărbat care o întâmpinase înainte aștepta, cu privirea îndreptată către un punct aflat deasupra capului ei.

Eliza urcă treptele în fugă.

– Bună ziua, madam. Vă rog să mă urmați, spuse el și păși în ritm vioi pe același hol care ducea spre aceeași ușă a aceluiași salon și o deschise.

Eliza ezită un ultim moment pentru a-și pune rapid la îndoială simțul rațiunii, apoi păși înăuntru.

Sebastian încă avea pe el paltonul, ca și cum tocmai sosise. O străbătu un sentiment de mândrie și încântare. Și-l imagină pe acest bărbat reușind să inspire armate să mărșăluiască și să facă mulțimi

de femei să leşine, ceea ce o făcu pe Eliza să devină subit foarte invidioasă pe Katherine Maugham. Atât de invidioasă, încât percepu totodată o furie neputincioasă, sentimentele ei rostogolindu-se şi zvârcolindu-se într-o anarhie totală.

În zâmbetul lui Sebastian se citea speranţă, dar şi teamă.

– Ai venit, spuse el parcă surprins. Nu credeam că o s-o faci.

– N-ar fi trebuit.

El strânse din buze. Dădu din cap aprobator, părând a fi de acord fără tragere de inimă.

– Dar ai făcut-o şi îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta.

Înaintă cu prudenţă spre ea, ca şi cum s-ar fi aşteptat s-o ia la fugă. Când ajunse în dreptul ei, ridică mâna şi îşi trecu încet degetele pe obrazul ei, apoi îi puse două degete sub bărbie.

– Mă uimeşte faptul că, de fiecare dată când te văd, eşti şi mai frumoasă.

Complimentul o făcu pe Eliza să se înece şi să-şi coboare privirea spre hainele ei de fată bătrână.

– Ar trebui să-ţi păstrezi măgulirile pentru viitoarea ta soţie.

Îşi ridică privirea şi i se făcu instantaneu milă de el – speranţa lui era atât de evidentă şi, în ciuda anarhiei provocate de dorinţa criminală şi dureroasă pe care o simţea în piept, îşi lipi palma de obrazul lui.

– Sebastian, nu poţi să mai trimiţi după mine, pentru că sunt neputincioasă în faţa chemării. După cum se aude, ai luat o decizie şi trebuie să-ţi onorezi...

– N-am făcut-o, interveni el repede. Să nu crezi tot ce auzi, Eliza, doar dacă auzi direct de pe buzele mele. Speculaţiile sunt deseori prezentate ca fiind adevărate.

Mâna ei căzu.

– Toată lumea zice asta.

– Îţi dau cuvântul meu, n-am luat nici o decizie. N-am spus nimic nici uneia dintre cele două femei.

Era o veste pe care trebuia s-o absoarbă. Atât de multe întrebări se învârteau acum în interiorul ei – ce însemna că nu luase încă o decizie? Ce naiba aştepta? Se răsuci brusc, se îndepărtă de el, îşi scoase mănuşile şi le ţinu strâns în mână, conştientă că trebuia să cerceteze spusele lui în slujba binelui propriu, pentru că toate acestea o umpleau de o speranţă inutilă şi vătămătoare. Avea de gând

să-i ceară mâna lui Lady Katherine sau nu? Simțea nevoia ca el să-i spună acum cu cine se va căsători, pe cine va învăța să iubească, și nu-i păsa că va fi atât de aproape când el o va face.

– Nu te cred. Sigur te-ai hotărât până acum pe cine vei alege. Ai spus că trebuie luate decizii și ai dat toate indiciile că trebuie să faci asta curând. Că o astfel de ofertă va necesita negocieri...

– Ai cuvântul meu, Eliza, nici o decizie n-a fost luată, nici de mine, nici de altcineva. Este evident că m-am lovit de o piatră de încercare.

O piatră de încercare. Ea îi aruncă o privire peste umăr.

– Acordul comercial?

– Acordul...

El râse ușor, clătină din cap și îi zâmbi drăgăstos, ca și cum i-ar fi găsit ignoranța fermecătoare.

– Nu asta. Își trecu o mână prin părul perfect aranjat, ceea ce-l făcu să arate ca răvășit de vânt. Îmi vine greu să spun asta, pentru că mă tem de consecință, zise el cu un râs sugrumat.

Ea își imagină tot felul de lucruri oribile.

– Consecința a ce?

El o fixă cu privirea.

– Chiar nu înțelegi ce vreau să spun? Nu înțelegi că m-am îndrăgostit de cineva care face orice altă ofertă imposibilă?

Eliza nu mai putea să respire.

El își trecu din nou mâna prin păr.

– Iartă-mă, nu mă pricep deloc la așa ceva. Niciodată în viața mea...

Clătină din cap strângând din buze, încruntat.

Anarhia emoțiilor crescu în ea până la revoltă totală. Era atât de uluită, încât nu putea vorbi.

– Sunt... Doamne, mă simt pierdut. Am ajuns să te iubesc cu ardoare, Eliza, totuși mă găsesc în această situație blestemată de a fi moștenitorul unui tron. Râse cu amărăciune.

– Trebuie că sună la fel de confuz pe cât mă simt eu.

Ea simțea că nu putea să tragă aer în piept. Nu-i venea să creadă ce se întâmpla, ceva ce nu și-ar fi imaginat nici în cea mai nebunească fantezie. Îi spunea că o iubea, iar inima mai avea puțin și îi ieșea din piept de bucurie dar, în același timp, capul părea prins într-un fel de menghină. Cum putea el să-i spună așa ceva când nu avea să iasă nimic bun din asta? Cum putea ea să accepte așa ceva

când, nu peste mult timp, avea să citească anunțul despre nunta lui? Nu era corect să-i umple sufletul cu această speranță moartă.

– Sebastian! Ce naiba spui?

El se mișcă brusc, traversând încăperea spre ea.

– Pentru Dumnezeu, Eliza, nu încerca să mă faci să mă răzgândesc, te rog! Știu cum trebuie să-ți pară toate astea. Sunt un prinț, ar trebui să fac ce vreau, dar nu-i posibil, nu în privința asta. Regele, tatăl meu, depinde de mine. *Țara* mea depinde de mine. Alegerea nu mi-a aparținut niciodată, am știut mereu asta... însă niciodată nu m-am așteptat să mă îndrăgostesc.

Era cu adevărat tulburat. Durerea recunoașterii se observa clar în jurul ochilor lui și în poziția gurii.

– Mă desconsideri și nu te învinovățesc. Dar a trebuit să-ți spun.

Își dorea cu disperare să-l ajute. Voia cu disperare să se ajute pe ea.

– E pasiune...

– Nu! *Deo*, nu, Eliza! Nu vezi asta cu ochii tăi? Nu poți să te uiți la mine acum și să vezi?

Îi cuprinse fața în mâini, determinând-o să se uite la el. Putea să vadă că ceea ce spunea era adevărat. Asta o înspăimânta și o încânta.

– Cum poți să-mi faci așa ceva? îl întrebă încet.

Ea nu era Caroline, care se putea căsători oricând dacă voia, dar care prefera să tachineze și să pretindă că se bucura de afecțiunea unui prinț. Și nu era nici Hollis, care trăise dragostea vieții ei, chiar dacă pentru scurt timp. Eliza era o femeie care locuia pe propria insulă, într-un oraș plin de viață, care nu putea decât să viseze la un moment ca acesta. Iar faptul că putea să aibă parte de așa ceva, dar de la cineva care era la fel de departe de ea ca oricare alt bărbat, îi rănea sufletul.

Știa că se îndrepta spre o cădere urâtă și dureroasă.

El își răsfiră degetele pe obrazul ei.

– Te iubesc, Eliza Tricklebank. Mă auzi?

Ea își îndreptă privirea spre gura lui.

– Nu spune nimic, zise el pe un ton trist. Las-o așa deocamdată. Poți să faci asta?

Gândul conștient o părăsise, lăsând în urma sa nimic altceva decât revolta emoțiilor ei.

– Sunt disperat după cele câteva momente de fericire pe care le avem împreună. E nedrept din partea mea să întreb...

– Este, spuse ea scurt. Este îngrozitor de nedrept.

Sebastian rămase nemișcat. Își îndepărtă încet mâna, dând din cap.

– Sigur că este, spuse el. Te rog să mă ierți!

Se îndepărtă de ea, ducându-se spre șemineu.

Bietul de el, arăta atât de pierdut.

O durea inima pentru el. Și Eliza avea nevoie de astfel de momente de fericire și îl înțelegea pe deplin. Chiar și în tristețea ei putea să simtă legătura dintre ei, atracția față de inima lui. I se părea crud că tot ceea ce-și dorise vreodată se afla chiar acolo, în fața ei, el dorind-o la fel de mult pe cât îl dorea și ea. Așa cum trebuie să i se fi părut crud și lui să simtă acele lucruri când prăpastia dintre ei se lărgea pe zi ce trecea.

El își plecă capul, cu mâinile strânse la spate.

– Sebastian.

El nu se întoarse.

– Puterea mea de a rezista propriilor sentimente a dispărut.

Asta îl făcu să-și ridice capul. Se întoarse parțial spre ea, cu o expresie de tristețe nespusă.

Eliza își pierdu orice urmă de rațiune. Nu mai putu suporta și alergă brusc spre el.

– Dacă mă săruți o să încurajez asta. O să încurajez totul.

Se aruncă în brațele lui și își petrecu mâinile în jurul gâtului, trăgându-i capul jos pentru ca el să o sărute și ea să poată încuraja totul.

Sebastian o lipi strâns de el și îi întoarse sărutul apăsat și adânc, contactul fizic aducând brusc la viață sentimentele pe care încercase să le exprime. Ea îl înțelegea perfect. Știa ce făcea, chiar și în ceața densă a excitației sexuale. Înțelegea că era singura dată în viața ei când era atât de dorită. Sau în care dorea pe cineva atât de tare la rândul ei.

Sebastian o răsuci și o împinse lângă perete, corpul lui acoperindu-l pe al ei, cu gura caldă și umedă lipită de a ei. Senzația o electriză, făcându-i să zornăie fiecare os, fiecare fibră. Se lipi de el, încercând să se topească în el, dar pelerinele pe care le purtau erau un impediment. Sebastian păru să realizeze și el asta. Își ridică capul și se uită la ușă. O luă de mână.

– Vino, zise el.

Se duse la uşă, o deschise uşor şi spuse ceva în aluciană, apoi închise uşa.

– Ce faci?

– Doar o clipă.

O sărută repede, apoi deschise uşa şi o trase afară în hol.

Eliza ştia unde se duceau şi nu-i păsa că mai făcuse o dată această greşeală. Nu-i păsa decât de acest moment, pe care şi-l dorea gravat în inima ei.

Capitolul 24

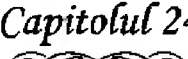

O cină formală, la invitația reginei, în onoarea prințului moștenitor al Aluciei, care urmează să plece în curând, a fost anulată din cauza unei scurte boli a reginei. Ori poate a fost anulată din cauza vremii neplăcute, așa cum s-a zvonit printre unii membri ai Camerei Lorzilor, în special de către unul care sperase ca fiica sa să fie logodită până acum.

Vremea urâtă nu a împiedicat-o însă pe o pasăre care a făcut șase puiuți în opt ani să țopăie peste Marylebone Road pentru a-și vizita un vechi prieten care i-a fost cândva profesor de latină. Ea nu a țopăit înapoi decât a doua zi dimineață, dând de înțeles că latina este o materie dificilă.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Lui Sebastian i se părea uimitor cât de repede putea un bărbat să-și piardă mințile în fața atașamentului și a iubirii și a tot felul de alte lucruri pe care nu le mai simțise până la treizeci și doi de ani. Iată-l însă alergând pe un hol ca un flăcău de la grajduri care se agață de fata moșierului. Urcă o scară de serviciu și coborî pe un alt hol, mai îngust. Dormitoarele, presupunea. Merse până la capătul holului și trecu pe lângă o ușă închisă, neștiind peste ce ar putea da. Dar când ajunseră la ultima ușă de pe hol, din fericire, aceasta era deschisă. Nu văzu decât un pat, așa că o trase pe Eliza înăuntru și închise ușa în urma lui.

Era un dormitor matrimonial, judecând după dimensiunea lui. Era poziționat în colțul casei și avea ferestre pe doi pereți. Dădu drumul mâinii Elizei și se duse la o ușă aflată pe singurul perete care nu avea ferestre. O deschise și văzu un dulap de haine. O închise la loc.

Eliza stătea în mijlocul camerei și privea în jur, încruntându-se la patul cu baldachin.

– Cine stă aici?

Nu știa, nu-i păsa. Dovezile rămase în urma a ceea ce se întâmpla în acea cameră aveau să fie șterse de Patro înainte de sfârșitul zilei. Lui Sebastian nu-i păsa decât că erau singuri. Fără un servitor dincolo de ușă. Fără ca cineva să stea pe hol așteptând să termine.

Și aveau la dispoziție un pat în toată regula.

Pulsul începu să i se accelereze. Avea senzația că toată viața așteptase acest moment. Lăsă paltonul să-i cadă de pe umeri și nu se obosi să-l ridice de jos. Se apropie de Eliza, îi desfăcu pelerina, i-o dădu jos și o aruncă pe un scaun. Îi luă mănușile pe care le ținea strâns în mână și le aruncă și pe ele deoparte. Apoi o strânse în brațe.

Ea se curbă lipită de corpul lui de care se agăță cu degetele înfipte în brațele și umerii lui. Sebastian îi scoase agrafele din păr și îi privi buclele blond-castanii care i se revărsară pe spate și în jurul umerilor. Era atât de frumoasă, perfecțiunea fanteziei pe care o purta cu el în minte.

Ea oftă și îl sărută, limba ei întâlnind-o pe a lui. Nevoia lui Sebastian creșterea rapid, cărămidă cu cărămidă, înălțându-se deasupra lui.

O mângâie pe o lateralã, apoi își lăsă mâna să-i alunece către sânul plin. Începu să-i descheie nasturii rochiei, apoi o împinse jos de pe umeri și o privi alunecând pe trup și scoțând la iveală cămașa.

O întoarse și începu să-i descheie corsetul, eliberând toate legăturile până ce acesta se deschise. Eliza îl scoase și îl aruncă deoparte. Stătea în fața lui într-o cămașă atât de fină, încât aproape putea să vadă prin țesătură.

Toba îi bătea și mai puternic în vene. Își scoase haina și vesta, își trase cămașa peste cap, apoi o luă din nou în brațe. O sărută ridicând-o de talie, o răsuci și o lipi de stâlpul patului. Își cufundă fața în dreptul gâtului ei și îi simți fluturarea pulsului sub buze. Inima ei bătea rapid, un staccato pe care-l simți în propriul sânge.

Îi căută tivul cămășii și trase în sus de el. Când îi atinse pielea golașă simți râuri înspumate și fierbinți de anticipare coborându-i în valuri pe șira spinării. Îi scoase cămașa peste cap, apoi o împinse pe pat și îi dădu jos pantalonașii.

Stătea în fața lui, glorios de golașă, iar Sebastian își spuse în sinea lui că nu exista nimic mai frumos ca trupul unei femei. Se dezbrăcă rapid, rămânând la rândul lui gol în fața ei, cu erecția tare și pulsând de nerăbdare.

Ea trase adânc aer în piept când el se poziționă deasupra ei. Îi cuprinse chipul în palmă și își lipi fruntea de a ei.

– Chiar te iubesc, Eliza, spuse cu sinceritate. Niciodată n-am mai rostit vorbele astea vreunei femei.

Ea îi dădu deoparte o șuviță de pe frunte și îl înconjură cu brațele.

– Vreau să-mi amintesc fiecare secundă, îi zise ea și îl trase în jos ca s-o sărute.

Sebastian porni în explorarea corpului ei, a sânilor, a pielii catifelate și calde, cu mâinile și gura. Îi atinse carnea moale dintre coapse și pliurile sexului.

Ea gemu ușor și se întinse spre el, cuprinzându-l cu degetele.

Digul explodă în interiorul lui Sebastian. Nu-și mai putu reține pofta sau prețuirea față de ea. Își mișcă degetele în jurul miezului plăcerii ei, iar când începu să geamă și să gâfâie din ce în ce mai precipitat, își ancoră mâna în jurul ei și se împinse în ea, umplând-o.

Experiența aceea fizică nu semăna cu nici o alta – călărea pe o culme a plăcerii intense, însă cu o senzație de disperare, știind că putea fi ultima oară în care o atingea.

Se forță să-și alunge acest lucru din minte. Nu se putea gândi la așa ceva acum – voia ca fiecare clipă, fiecare mișcare să conteze. Voia să se ridice amândoi la înălțimi pe care nici unul dintre ei nu avea să le mai atingă vreodată. Voia ca acesta să fie momentul în care toate lucrurile aveau să fie aduse la lumină și înțelese. Voia să fie magic.

Eliza se agăță de brațele lui, arcuindu-și spatele și gemând în timp ce el se mișca în ea, către eliberarea ei, până când cu greu se mai putu stăpâni. Se rostogoli împreună cu ea, așezând-o deasupra, ca s-o poată vedea. Eliza începu să-l călărească, cu degetele înfipte în pieptul lui.

Își îndreptă în jos spre el ochii cenușii, în timp ce părul i se revărsa peste tot, în bucle lungi și minunate.

– Blestem ziua în care te-am întâlnit, spuse ea cu răsuflarea întretăiată.

– Și eu la fel, fu el de acord.

Corpul ei se strânse în jurul lui.

– M-ai făcut să mă prăbușesc, Sebastian. Dar, o, ce prăbușire glorioasă, zise închizând ochii.

Sebastian se ridică în cot, îi cuprinse părul de la ceafă și o opri în loc.

– Toată viața am crezut că o astfel de bucurie nu-i posibilă pentru mine. Dacă nu altceva, Eliza, mi-ai arătat ce înseamnă iubirea. Înțelegi ce dar e acesta? Dacă n-ai fi fost tu, n-aș fi cunoscut iubirea.

Eliza zâmbi. Îi cuprinse fața în palme și se aplecă pentru a-l săruta cu tandrețe.

– Atunci, nici unul dintre noi nu va mai fi la fel, nu?

„O, Eliza!" Nu-și putea găsi cuvintele pentru a exprima cât de profund se schimbase.

Începu să se miște din nou în ea, mai încet și cu hotărâre, dorindu-și să facă în așa fel încât să dureze cât mai mult.

Ea continuă să-l sărute, trupul ei mișcându-se în același ritm cu al lui. Tensiunea era atroce și minunată, iar când simți că nu se mai putea abține, o luă în brațe și se rostogoliră pe o parte.

Eliza gâfâia de la efort, pieptul ei ridicându-se și coborând cu fiecare respirație surescitată, iar când avu orgasm, acea senzație o făcu să strige.

Pentru Sebastian, fu sfârșitul. Se retrase și își dădu drumul pe coapsa ei.

– O, Doamne! zise Eliza cu răsuflarea întretăiată. O, stelele mele!

Îl sărută pe gură, zăbovind acolo, apoi oftă fericită și căzu pe spate, cu mâna prăbușită într-o parte.

Sebastian o sărută pe obraz, pe frunte, apoi pe gură, cu blândețe, înainte de a o lua în brațe și de a o ține aproape. Niciodată nu se mai simțise atât de conectat cu o ființă umană. Îi simțea inima bătând lângă pieptul lui și era aproape ca și cum făcea parte din el. Iubire și noroc și tot ceea ce era așa cum trebuia să fie în lume străluceau deasupra lor, acoperindu-i.

Câteva momente trecură înainte ca Sebastian să-și pună palma pe obrazul ei și s-o sărute din nou, de data aceasta cu venerație. Întinse mâna după plapumă, o trase și se strecurară sub ea, unul în brațele celuilalt și cu privirile îndreptate spre ramurile care dansau de cealaltă parte a ferestrelor.

– E încă zi, spuse Eliza. Parcă aș fi aici de o săptămână.

– Mi-aș dori să fi fost plecați o săptămână, murmură Sebastian.

– Crezi că așa e căsătoria? întrebă ea.

– Nu știu.

Spera că va putea găsi asta în viață, această senzație de pace și de mulțumire. Își trecu degetele peste o șuviță lungă din părul ei.

– În mod sigur, nu cu altcineva în afară de tine.

Ea întoarse capul, odihnindu-și-l pe pieptul lui.

– Dacă aș fi măritată cu tine, aș insista să începem și să terminăm fiecare zi așa.

El chicoti și trasă o linie în sus și în josul pe brațul ei.

– M-aș supune bucuros. Dar asta e tot, madam? Sau mi-ați cere mai multe?

– Da. Crinoline din păr de cal pentru rochiile mele. După cum spune sora mea, sunt destul de scumpe și doar cele mai sofisticate doamne le pot purta.

– Atunci ai avea o garderobă întreagă de crinoline din păr de cal. Ce altceva?

Se uită la el.

– Să îmi spui că mă iubești în fiecare zi, fără să dai greș.

Își lipi mâna de obrazul lui.

Sebastian își apăsă obrazul în palma ei și închise ochii.

– Ar fi cel mai ușor lucru din lume.

Îi sărută palma și își permise să-și imagineze, însă realitatea dură începu să bată la ușa conștiinței, cerând să fie lăsată să intre.

Își întoarse privirea către baldachinul de deasupra capului.

– Ce mi-ai cere dacă te-ai căsători cu mine? întrebă ea.

– Să-mi fii alături la bine și la rău. Să fii mereu sinceră cu mine, așa cum ești acum.

– Și asta ar fi cel mai ușor lucru din lume, pentru că eu nu știu să fiu altfel.

Ea chicoti și se rostogoli pe spate lângă el.

– Sper să ai parte de asta, Sebastian. Sincer.

El închise ochii în fața durerii pe care acea dorință i-o provoca. Cum putea să fie atât de generoasă dorindu-și așa ceva?

Eliza se ridică brusc, trăgând un cearșaf în față și lăsând la vedere spatele catifelat. El își trecu un deget în jos pe vertebrele ei.

– Și mai sper să afli cine l-a omorât pe prietenul tău, zise ea dând din picioare la marginea patului. Au fost de folos informațiile despre femeia aceea?

Ea se dădu jos din pat și începu să-și caute hainele în timp ce el o privea.

Își dorea să plece, bănuia el. Probabil că realitatea o lovise și pe ea, la fel ca și pe el.

– Nu. Guvernul englez vrea să se spele pe mâini de asta.

– De ce?

– Vor să încheie acordul comercial. Din punctul lor de vedere, asta-i problema Aluciei. Probabil că au dreptate.

Ea găsise un ciorap și se așeză pe pat ca să și-l pună.

– Dar cum rămâne cu bărbatul care a livrat corespondența? Nu e de nici un ajutor ce-a spus el?

Sebastian scutură din cap.

– Ar putea fi o mulțime de femei aluciene în Londra acum.

– Totuși, ar trebui să vorbești cu el.

– Cum să-i vorbesc, *mung lief*, dragostea mea?

Ea îi aruncă o privire peste umăr.

– Așa bine, te duc eu la el.

Dădu să scuture din cap, dar Eliza se aplecă peste pat, cu un singur ciorap, și își puse mâna pe pieptul lui.

– Ce-ai de pierdut, Sebastian? Dacă guvernul nu te-ajută, asta poate să fie singura ta speranță.

Avea dreptate. Ceasul ticăia, timpul lui aici se scurgea. Se dădu și el jos.

– Știi unde e?

– Ei bine, nu. Dar cred că e în Covent Garden în majoritatea zilelor, în căutare de muncă. E sâmbătă... sunt sigură că putem să-l găsim. Dar nu poți să mergi ca prinț. Va trebui să fii din nou căruțaș.

– N-am fost *căruțaș*...

– O, ba da, Alteță.

Ea zâmbi, îl sărută pe vârful nasului, sări de pe pat și începu să se îmbrace.

Sebastian o privea, memorându-i detaliile corpului, ca să nu le uite. Avea să ia cu el aceste imagini în Alucia – pistruiul de pe șoldul drept. Sânii ei, unul ușor mai mic decât celălalt. Talia ei, care se evaza în dreptul șoldurilor, și gleznele ei, la fel de suple ca și încheieturile mâinilor. Imagini de care se va agăța.

Ea își ridică privirea și își dădu la o parte părul de pe față.

– Vii?

Cât de mult ura că trebuia să lase în urmă căldura acelui pat. Mirosul rămas după ce făcuseră dragoste. Senzația pielii ei pe a lui. Cât de mult ura tot ceea ce avea să urmeze.

– *Je*, spuse încet și își trecu picioarele peste marginea patului ca să se dea jos.

Când fură îmbrăcați – Sebastian fără vestă sau cravată, iar Eliza cu părul prins într-un coc lejer, la ceafă – el ieși din cameră în căutarea lui Patro. Îi explică acestuia de ce avea nevoie și, ca de obicei, Patro și Egius îi aduseră cu eficiență la îndeplinire cererea, fără ca măcar să ridice din sprânceană. Când Sebastian se întoarse în dormitor, purta haina altcuiva. Nu avea idee a cui era și nici că-i păsa.

– Mergem? întrebă și întinse mâna spre Eliza.

– Lipsește ceva, zise ea privindu-l cu un ochi critic.

Duse mâna în poșetă și scoase ceasul de buzunar pe care i-l dăruise. Îl ținu atârnat în fața lui ca pe un pendul, apoi i-l strecură în buzunarul hainei. Bătu ușor în buzunar și zâmbi în sus spre el.

– Acum arăți ca un adevărat căruțaș.

El râse, o cuprinse pe după umeri și o sărută pe tâmplă.

Doamne, cât de mult o iubea.

Fură lăsați într-un colț discret, dintr-o trăsură discretă. Gărzile lui Sebastian veniseră îmbrăcate în haine în stil alucian, Egius plângându-se că nu putea să îmbrace tot grupul alucian în haine englezești sărăcăcioase. Sebastian își instrui gărzile să rămână la distanță de el, astfel încât nimeni să nu bănuiască ceva. Una dintre gărzi încercă să-l convingă că era o idee proastă, însă Sebastian refuză să-i asculte argumentul.

Eliza își trase boneta cât mai jos, așa încât cine ar fi vrut să-i vadă chipul ar fi trebuit să se aplece, și astfel porniră amândoi printre tarabe, ca un cuplu căsătorit de mult timp, oprindu-se să se uite la delicatesele și la bunurile de vânzare, comentând despre lucrurile pe care le vedeau, ca și cum n-ar fi avut nici o grijă pe lume cu excepția cinei.

Sebastian nu se mai plimbase niciodată într-o piață fără să fie urmat de o hoardă de gură-cască.

Se opriră în dreptul unei tarabe cu flori, iar Eliza se aplecă să miroasă trandafirii adunați în buchete și legați cu sfoară.

– Sunt minunați, zise ea. Aveți și voi tarabe cu flori ca asta? Nu pot să-mi imaginez că există în lumea întreagă unii la fel de frumoși.

– Eu... nu sunt sigur, spuse el.

– Atunci, îmi pare foarte rău pentru tine. Cred că nimic nu-i mai bun decât o plimbare lejeră prin piață, sâmbăta. O, uite!

Îl luă de mână și îl trase către o vitrină. Era plină cu ceasuri.

– Am cumpărat câteva ceasuri de aici.

Trecu dincolo de o ușă joasă și coborî câteva trepte. Sebastian o urmă. Prăvălia era înghesuită și aglomerată de ceasuri de toate mărimile. Ceasuri mari cu pendul. Ceasuri fragile din porțelan. Ceasuri de perete, unele dintre ele grosolane, altele din aur. Și-ar fi dorit să-i poată oferi toate aceste ceasuri dacă asta o făcea fericită. Dar nici măcar nu avea portmoneul la el.

De acolo, merseră la tarabele cu mâncare unde degustară ciocolată și produse de patiserie.

– O, vai, spuse Eliza închizând ochii când mușcă dintr-o tartă cu lămâie.

– E cerească!

Îi oferi restul. Avea dreptate – era cerească.

În pofida circumstanțelor, ziua era una dintre cele mai frumoase din viața lui Sebastian. Se plimba neobservat de nimeni, nerecunoscut și anonim pentru cei din jur. Trăia un vis în care nu era îngreunat de responsabilități, iar oamenii nu se întreceau pentru a-i câștiga atenția. Pentru o după-amiază, i se permise să existe pur și simplu în compania unei femei frumoase, pe care o iubea.

Ajunseră la capătul tarabelor. Pe colț era o cârciumă și, judecând după cacofonia de voci care răzbăteau prin ferestre și ușă, era aglomerată.

– Hai să bem o bere, sugeră Eliza.

Sebastian nu mai fusese într-o cârciumă de când fusese la universitate aici. Se uită precaut la ușă.

Eliza îl trase de mână.

– Nu puteți să veniți în Anglia și să nu beți o halbă, domnule.

Se afundă în cârciumă. Sebastian a urmă neputincios.

O văzu pe Eliza ducându-se direct la bar și strigând:

– Două halbe!

Câteva clipe mai târziu, un bărbat trânti două halbe cu bere neagră și spumoasă, împrăștiind conținutul pe suprafața de lemn foarte lustruită. Eliza îi întinse câteva monede, apoi se întoarse spre Sebastian și îi dădu una din halbe. El sorbi. Ea râse și îi șterse spuma de pe buza de sus.

– E chiar bună.

– Când eram mică, tata meu mă aducea chiar în cârciuma asta și stăteam aici cu tovarășii lui. Crede-mă că am auzit toate poveștile pe care le-ar putea spune un bărbat într-o cârciumă.

Ea râse, apoi se uită peste halbă la el.

– Tu ce făceai ca să te distrezi când erai băiat?

– Să mă distrez? Din păcate, eu n-am frecventat cârciumi. Am învățat franceza, engleza și bunele maniere. Am studiat economie și istoria luptelor. El ridică din umeri.

– Sigur te-ai delectat cu ceva. Nu?

– Îmi plăcea să citesc, recunoscu el. Și să călăresc. Am avut o pereche de cai.

Fu surprins că nu avea nimic de spus despre copilăria sa. Își văzuse rar părinții și, deși Leopold îi fusese tovarăș constant, nu mai existaseră alți copii cu care să vorbească. Cea mai mare parte a timpului și-l petrecuse la antrenamente și în sălile de clasă.

– Pare...

Eliza își pierdu șirul gândurilor, la fel și Sebastian, pentru că la doar câțiva metri de ei un bărbat se ridică și îl îmbrânci zdravăn pe un altul care se prăbuși în fund.

– O, ce i-a dat-o, nu? exclamă Eliza entuziasmată.

Bărbatul se ridică de pe podea și sări peste masă în încercarea de a-l prinde pe făptaș, răsturnând halbele în stânga și-n dreapta și vărsând bere pe podea. Cei din jurul lor se grăbiră să se dea la o parte.

Sebastian păși în fața Elizei, interpunându-se între ea și bătăuși.

– Ar trebui să ieșim.

– De ce? Nu vrei să vezi cine câștigă? Ea încercă să-l dea deoparte.

– Cred că pentru...

Eliza îcni brusc și îl apucă de braț.

– El e!

Își lăsă halba jos și țâșni ocolindu-i pe cei care se înghesuiau să urmărească lupta.

– Stai... Eliza!

Sebastian se duse după ea, dar când reuși să iasă din cârciumă Eliza alerga deja pe stradă. Sebastian porni în urmărirea ei, deranjat că ea o lua la fugă astfel și intenționând să-i spună acest lucru,

însă când o ajunse, Eliza reușise să intercepteze un bărbat scund și robust, cu o șapcă pătată.

– Iată-vă! îi spuse ea veselă acelui bărbat, ca și cum tocmai își găsise tovarășul pierdut.

Bărbatul părea alarmat. Se întoarse s-o ia la sănătoasa, dar se izbi de Sebastian.

– De ce fugiți mereu de mine? întrebă Eliza. Nu vreau să mă supăr, domnule, dar cum să n-o fac? Nu vreau să vă fac nimic rău, nu vreau decât să vă pun o întrebare.

– Ați pus deja întrebări, se plânse el.

– Dar mai am una.

Sebastian îl împinse pe bărbat înapoi. Era cu cel puțin treizeci de centimetri mai înalt decât acesta și îl avertiză:

– Nu fugi, ai înțeles? Dacă o faci, te prind și te pocnesc.

Eliza făcu ochii mari, apoi râse ca și cum el ar fi făcut o glumă.

– Nu, nu va face asta, îl asigură ea pe individ, care făcuse ochii mari ca două coroane de aur. Așa, deci... trebuie să aflu cine v-a dat cei cinci penny.

Bărbatul trecu de la teamă la exasperare.

– V-am *spus*. Nu-i altceva de zis decât ce-am spus deja, da? Un om trebuie să-și câștige traiul, atâta tot.

– Poate aș putea să te fac eu să spui mai multe, zise Sebastian. Poate dacă arunci o privire la câteva chipuri, unul dintre ele o să-ți stârnească memoria.

– Nu, spuse bărbatul clătinând din cap. Nu vreau probleme.

– Îți dau douăzeci de lire, se oferi Sebastian.

– *Douăzeci* de lire! icni Eliza cu mâna la inimă. E mult prea mult!

Suma i se părea rezonabilă lui Sebastian în schimbul unui lucru de o asemenea amploare.

– Prea mult? repetă el nesigur.

– O să iau zece, se oferi bărbatul.

Eliza făcu un gest spre bărbat, arătând că avusese dreptate.

– Bine, zise Sebastian nesigur. Zece lire.

– Unde o să văd chipurile astea? întrebă bărbatul, teama lui dispărând complet odată cu promisiunea celor zece lire.

Întrebarea lui însă avea o hibă. Sebastian avea nevoie ca el să vină la Palatul Kensington să se uite la femeile aluciene din grupul său. Dilema era cum putea să facă asta fără să atragă atenția nedorită.

– La Palatul Kensington, răspunse Eliza.

Bărbatul făcu ochii și mai mari.

– Nu în *interiorul* palatului, spuse Eliza citindu-i gândurile. Crezi că a înnebunit lumea?

– Am o idee mai bună, zise Sebastian.

Eliza și bărbatul îl priviră, așteptând să spună ceva.

– O să le duc mâine pe doamne pe Bond Street ca să-și cumpere pălării. Un suvenir din Londra, cum ar veni.

Bărbatul se uită când la Eliza, când la Sebastian.

– Pe Bond Street? Am fost fugărit pe Bond Street.

– Îți vine să crezi? rosti Eliza tărăgănat.

Sebastian trebuia să se gândească cum să facă asta în timpul unui program plin și fără să trezească suspiciuni.

– Când sosesc doamnele, cinci în total, dacă nu mă înșel, le poți vedea de la fereastra unei trăsuri și poți să vezi astfel dacă vreuna dintre ele ți se pare familiară.

– O trăsură, spuse bărbatul suspicios. Ce trăsură?

– *Ce* trăsură, repetă Eliza pierzându-și răbdarea. Orice trăsură e bună pentru dumneavoastră, domnule.

– Unul dintre oamenii mei o să te însoțească.

– Adică eu, spuse repede Eliza. Eu o să te însoțesc și o să mă uit pe fereastră cu tine. Aruncă o privire spre Sebastian și ridică din umeri. Le-am văzut pe câteva dintre doamne. Pot să ajut.

– Și cele zece lire ale mele? întrebă bărbatul.

– Le primești când o să faci ceea ce a cerut domnul, zise Eliza cu hotărâre.

– Și cum o să *găsesc* trăsura? întrebă bărbatul cu tonul cuiva care credea că le pusese o întrebare dificilă, la care nu puteau răspunde.

Eliza oftă.

– Eu m-aș gândi că dacă domnul e pregătit să vă plătească zece lire va avea grijă să găsiți trăsura.

Bărbatul îi studie suspicios și, în cele din urmă, dădu din cap aprobator.

– În regulă.

Totuși, Eliza nu părea să aibă încredere în el.

– Cum vă numiți?

– Paul Oates spuse el trăgându-și în jos vesta murdară și ridicând bărbia.

– Foarte bine, domnule Oates. Ar trebui să știți că tata este judecător la Înalta Curte de Justiție. Dacă renunțați la această înțelegere, mă voi îngriji personal să fiți târât în fața lui și să fiți tras la răspundere. Zâmbi veselă.

– Nu-i nevoie de amenințări, pufni domnul Oates. Îmi prind bine alea zece lire, zău așa.

După ce înțelegerea fu încheiată, stabiliră detaliile legate de ora la care Eliza se va întâlni cu el a doua zi acolo, de unde se vor duce împreună la o trăsură.

– Sunt liber să plec? întrebă domnul Oates.

Eliza se uită la Sebastian. Nu-i plăcea ideea să-i dea drumul bărbatului, pentru că, spre deosebire de Eliza, el n-avea încredere în acesta. Dar nici nu-l putea reține împotriva voinței lui. Confirmă din cap.

Domnul Oates o luă la sănătoasa ca un șobolan.

Sebastian și Eliza se uitară la el îndepărtându-se.

– N-o să vină mâine, nu? întrebă Sebastian.

– O s-o facă, spuse Eliza încrezătoare. Zece lire sunt o recompensă regească pentru el. Se întoarse și îi zâmbi. *Douăzeci* de lire, Sebastian! Ești nebun?

– Cred că am stabilit că sunt, admise el.

Da, era nebun. Nebun după Eliza. Îndrăgostit nebunește de Eliza.

Capitolul 25

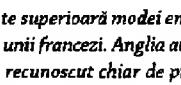

Moda aluciană nu este superioară modei englezești în toate privințele, așa cum au sugerat unii francezi. Anglia are cele mai bune modiste din întreaga lume, fapt recunoscut chiar de prințul Sebastian, care a fost văzut cumpărând frumoase bonete englezești de la o modistă de pe Bond Street pentru doamnele din anturajul său.

Doamnele din Anglia pot plasa comenzi pentru bonete de primăvară la sfârșitul lunii viitoare. Se preconizează că bonetele din satin, din mătase, din paie și cele cu panglici și flori vor fi la mare căutare.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Paul Oates era un om flămând. Negociase, în schimbul participării sale, niște pâine, brânză și carne uscată. Ajunsese la locul stabilit, la ora convenită, dar nu intrase înăuntru până ce nu îi fuseseră aduse o stacană cu bere și mâncare.

Scoase o exclamație la vederea trăsurii elegante, care de fapt era destul de simplă, apoi mâncă precum un animal în timp ce el și Eliza așteptau pe Bond Street.

– Deci, cine-i tipul ăsta? întrebă el cu un zâmbet plin de grăsime și cu gura plină.

– Cred că e destul de clar că este prietenul meu.

– *Prieten*, pufni domnul Oates la auzul acestui răspuns și își îndreptă un deget cenușiu spre ea. Vă credeți mare și tare ca el, spuse fluturând degetele spre tavanul trăsurii. Dar nu sunteți ca el, dom'șoară, deloc. *Palatul Kensington*? Credeți că nu știu cine stă acolo?

Clătină din cap și-și îndesă în gură o bucată de carne de vită uscată cât pumnul Elizei.

Fu nevoită să privească în altă parte. Sincer, ar fi fost peste poate de uimită dacă domnul Oates chiar știa cine locuia la Palatul Kensington.

– *Regina*, chiar ea, spuse el printre îmbucăturile de carne uscată, ca și cum ar fi răspuns la întrebarea ei nerostită. Tipu' e fratele ei.

Acest bărbat era un idiot și spera că nu-l făcuse pe Sebastian să-și pună toate speranțele în el.

– Cum ați ajuns la această concluzie, domnule Oates?

El ridică din umeri și mai luă o gură enormă și neplăcută de pâine.

– Are sens, aia e. Am văzut că aduce cu prințu' Albert, dar tipu' nu-i el. E fratele ei. Seamănă perfect.

– Sunteți isteț, nu-i așa? Chiar e fratele reginei.

Se îndoia că exista vreun pericol ca domnul Oates să descopere că regina locuia la Palatul Buckingham, nu la Kensington, și că nu avea frați.

El își duse la tâmplă același deget cenușiu.

– Știam eu, zise mândru.

Eliza rezistă impulsului de a-și da ochii peste cap. Nu avea de îndurat decât o oră cu el și apoi spera să nu-l mai vadă niciodată pe prost. Deși, probabil, avea să-l mai întâlnească prin piață, căutând câte ceva de muncă.

Oricum, planul, așa cum îl stabiliseră cu o zi în urmă, era foarte simplu. Sebastian le va aduce pe doamnele aluciene din grupul său pe Bond Street, iar în timp ce se vor îndrepta pe trotuar spre ușa prăvăliei doamnei Cubison, domnul Oates trebuia să se uite să vadă dacă o recunoștea pe una dintre ele. Sebastian urma să sosească ultimul și, înainte de a intra în prăvălia doamnei Cubison pentru a stabili plata bonetelor alese, va veni la trăsura în care se aflau Eliza și domnul Oates ca afle răspunsul acestuia. Trăsura îi va duce apoi pe Eliza și pe domnul Oates în Covent Garden, unde unul dintre oamenii lui Sebastian va achita cele zece lire, iar Eliza... ei bine, ea va aștepta acasă.

Sebastian îi promisese că va veni.

„Așteaptă-mă, Eliza. Voi veni, jur, pe cuvântul meu."

Domnul Oates terminase de înfulecat mâncarea și se lăsase pe spătar, întinzându-și mâinile murdare pe pernele din piele.

– Am fost în trăsuri mai bune ca asta. Dacă-i fratele reginei, de ce nu are ceva mai bun decât asta?

– Acum jumătate de oră ați fost destul de impresionat, din câte-mi amintesc, îi atrase atenția Eliza.

– Da, da' asta nu-i așa de elegantă ca alea în care-o duc pe regină.

– Sigur că nu, domnule Oates. Ea este regina, iar domnul nu-i decât fratele ei.

El aprobă din cap ca și cum aceasta era o presupunere corectă.

Închise ochii. Nici un minut mai târziu, sforăia. Eliza se ghemui într-un colț al banchetei de vizavi de el și se rugă ca doamnele aluciene să sosească în curând.

Nu sosiră curând, ci la o oră după ora stabilită. Le auzi înainte de a le vedea. Se ridică în scaun, îi dădu una cu cizma domnului Oates și se năpusti spre fereastră. O trăsură le lăsă la trotuar și se adunară toate în jur, scuturându-și fustele și aranjându-și bonetele.

– Repede! șuieră Eliza către domnul Oates.

El se înghesui lângă ea la fereastră, umplându-i nasul cu mirosul de haine nespălate.

– Nu pot să le văd.

– Cum adică nu puteți să le vedeți? întrebă ea disperată.

– Bonete, spuse el.

– O, Doamne.

Se apropiau, dar domnul Oates continuă să scuture din cap.

– Nu pot s-o văd pe nici una.

Eliza luă o hotărâre rapidă. Deschise ușa trăsurii și îl împinse afară, apoi sări în spatele lui. Își petrecu mâna după brațul și hainele lui murdare și îl smuci spre o vitrină.

– Ce-i asta? întrebă el zgâindu-se la fereastră.

– Vă prefaceți că vă uitați la vitrina farmaciei, domnule Oates, apoi întoarceți capul ca și cum ați vorbi cu mine și *vă uitați la doamne*!

– O...

El întoarse capul. Se aplecă pe lângă ea în timp ce doamnele ajunseră la ușa doamnei Cubison.

– Nu ea, zise el. Nu. Nu. Nu... aaa, ea e. Ea e, sigur.

Eliza aruncă o privire în stânga ei.

– Care dintre ele?

– Aia cu rochie galben cu albastru și pelerină albastră.

Eliza o observă numaidecât – avea o rochie frumoasă. Femeia era cu câțiva centimetri mai scundă decât celelalte, iar Eliza tresări când realiză că o mai întâlnise. Era femeia aluciană cu care vorbise în salonul de jocuri, la petrecerea dată pentru Juliana Whitbread. „Cum o chema? Anastasan! Lady Anastasan!"

– Sunteți sigur?

– Știu cine mi-a dat cinci penny, dom'șoară.

Doamnele se adunară în dreptul ușii și vitrinei doamnei Cubison, uitându-se înăuntru și așteptând ca un valet să le deschidă.

– E slăbuță, da. Micuță și elegantă. Și destul de mare la...

– Da, văd, i-o tăie Eliza înainte ca el să apuce să vorbească iar despre pieptul ei.

Pentru o femeie minionă, Lady Anastasan avea într-adevăr sâni destul de mari.

Valetul deschise ușa prăvăliei, iar doamnele intrară, râzând și pălăvrăgind, cu Lady Anastasan în mijlocul lor.

După ce plecară, Eliza îl grăbi pe domnul Oates înapoi la trăsură.

Trecu încă un sfert de oră până ce sosi o trăsură elegantă. Doi bărbați coborâră de pe scaunul birjarului și rămaseră pe trotuar. Ușa se deschise, iar Sebastian se dădu jos. Se îndreptă spre trăsura Elizei, vorbi cu birjarul, apoi se dădu înapoi.

Eliza deschise ușa cu un zâmbet atât de larg, încât o dureră obrajii.

Zâmbetul lui Sebastian era aproape la fel de larg.

– Am avut dreptate, proclamă domnul Oates întinzându-se pe lângă Eliza. Are un piept mare, spuse el și își duse mâinile făcute cupă la propriul piept pentru a demonstra.

– E Lady Anastasan, zise Eliza.

Sebastian avu o reacție fizică, de parcă l-ar fi lovit cu ceva.

– Pardon?

– Poartă o rochie albastru cu auriu. Domnul Oates a spus că ea este cea care i-a plătit cei cinci penny ca să ne livreze corespondența acasă.

Domnul Oates confirmă.

– Ești absolut sigur? îl întrebă Sebastian.

– N-aș uita cum arată, confirmă domnul Oates râzând cu jind.

– De unde știi cum o cheamă? întrebă Sebastian îndreptându-și atenția spre Eliza.

– Am cunoscut-o la balul de la aniversare, spuse Eliza. Era acolo cu soțul ei.

– L-ai cunoscut pe lordul Anastasan?

Ea aprobă din cap.

El părea confuz.

– Un bărbat zvelt, cu tenul măsliniu?

– Ce? Nu. Un bărbat chiar foarte mare.

Sebastian părea și mai confuz.

– Ești sigură?

Eliza se gândi la seara aceea.

– El stătea la o masă de joc. Ea a trecut pe lângă el, l-a atins pe spate, iar după ce a trecut, a aruncat o privire înapoi și a zâmbit.

– Nu înțeleg, spuse Sebastian. Ce te-a făcut să crezi că era vorba de soțul ei?

Ce o *făcuse* să creadă că era ceva atât de intim?

– Cred că acel schimb de priviri dintre ei.

Sebastian se schimbase la față. Chipul lui devenise mai închis la culoare, iar ochii și mai întunecați.

– Descrie-mi-l, te rog, spuse el iute.

– Un bărbat destul de solid. Cu un piept foarte mare.

– Ca al soției, interveni domnul Oates.

– Cu barbă. O, și cu un râs foarte puternic. De fapt, de-asta am observat... râsul lui mi-a atras atenția spre el.

Ochii lui Sebastian păreau aproape negri.

– Ești foarte sigură, Eliza?

În vocea lui se citea un calm mortal care îi trimise frisoane pe șira spinării.

– Sunt.

Expresia lui Sebastian deveni brusc atât de rece, încât Eliza se dădu înapoi.

– Ești în regulă?

– O să fiu. Mulțumesc, domnule Oates. Mulțumesc, Eliza. Mi-ați fost de mare ajutor.

El închise ușa fără s-o privească pe Eliza, ciocăni în laterala trăsurii și astfel, pur și simplu, Eliza și domnul Oates fură duși de acolo.

Ea era uluită. Nu înțelegea ce se întâmplase. Domnul Oates, pe de altă parte, simțea că își făcuse treaba foarte bine, iar când ajunseră la Covent Garden, acceptă cele zece lire de la birjar și îi zâmbi Elizei scoțând la iveală dinții lipsă.

– Nimeni n-o să creadă că l-am cunoscut pe fratele reginei, se lăudă el.

– Nu, cu siguranță nu, admise ea.

Închise ușa trăsurii, se lăsă pe spate pe perne și îl lăsă pe birjar s-o ducă acasă.

În orele care urmară, resimți senzații contradictorii. De neliniște. Chiar de alarmă. Ceva se schimbase, nu știa ce, dar nu-i plăcea. Sebastian arătase atât șocat, cât și furios, iar ceva între ei, acea scânteie, acea strălucire, se schimbase când auzise numele Anastasan.

Eliza rămase acasă, plimbându-se de colo până colo prin salon sau încercând să-și ocupe timpul făcând contabilitatea gospodăriei, ordonând cărțile tatălui sau jucându-se cu câinii. Un minut lung după altul, în așteptarea lui Sebastian. Nimic nu o ajută însă, nimic nu-i ușură tensiunea, iar la sfârșitul zilei fu copleșită de cele întâmplate. Descurajată. Consumată.

A doua zi, avu o discuție fermă cu sine și își reaminti cu severitate că viața mergea întotdeauna mai departe. Așa că se îmbrăcă și se duse la piață, așa cum făcea de două sau de trei ori pe săptămână. Rătăci printre tarabe și cumpără flori și pâine. Apoi luă niște ciocolată belgiană scumpă, pentru că o merita după toate prin câte trecuse. Când se întoarse acasă, Poppy mătura la intrare.

– Ce zi vântoasă! spuse Eliza prefăcându-se veselă și dându-și jos boneta. A venit cineva?

– Azi nu, zise Poppy măturând pe lângă Eliza. Lăptăreasa a dispărut iar. Nu mai vine regulat, așa cum ar trebui. Se opri și deschise ușa pentru a arunca o privire prin piață. E liniște ca-ntr-o dimineață de duminică, spuse închizând ușa și reluându-și măturatul.

Ziua următoare trecu la fel, fără nici o veste. La fel și ziua de după. În a patra zi, Eliza nu mai suportă și îi luă pe Jack și pe John până la casa lui Hollis.

Servitorul ei, Donovan, răspunse la ușă. Își dăduse haina jos și își suflecase mânecile cămășii, lăsând la vedere antebrațele groase. Avea un prosop pe umăr și ținea în mână o perie de praf.

– Bună dimineața, Donovan, spuse ea cu ochii la perie. Faci pe camerista azi?

– Lady Honeycutt nu are cameristă, domnișoară Tricklebank. Are însă o menajeră, dar Lady Edison s-a îmbolnăvit azi.

– Îmi pare foarte rău să aud asta. Sora mea e acasă?

– Da, este. Lucrează de zor la gazetă. Deschise ușa mai larg. Poftiți înăuntru.

O conduse pe hol către fosta sufragerie a lui Hollis, pe care o transformase în birou. Mai multe ziare erau adunate într-un teanc

pe o masă mare din centrul încăperii în care puneau cap la cap gazeta. Astăzi, Hollis era ocupată cu planul gazetei.

– Sora dumneavoastră, zise Donovan. Și câinii ei.

– Minunat! spuse Hollis fără să-și ridice ochii din schiță.

Jack și John tropăiră într-acolo pentru a o inspecta pe Hollis înainte de a se cuibări în spatele mesei.

– Aproape am terminat, zise Hollis. Ai văzut noul stil de pantaloniași? întrebă ea cu răsuflarea întretăiată de entuziasm. Mai scurți și mai deschiși decât înainte. Se leagă cu o panglică frumoasă. Ridică un pliant de la un producător bine-cunoscut de lenjerie de damă. Mă duc mâine pe-acolo să arunc o privire. Vrei să vii?

– Poate, răspunse Eliza.

– Ce faci aici? întrebă Hollis aplecându-se din nou deasupra gazetei. Te așteptam abia mâine. Unde-i tata?

– La tribunal.

Eliza se lăsă să cadă într-un fotoliu.

Hollis își ridică privirea. Se încruntă.

– Ce-i? Arăți foarte posomorâtă.

– N-am primit nici un semn de la Sebastian de trei zile.

– Ce? Ce tupeu pe bărbatul ăla! râse Hollis. Nu fi supărată, dragă! Probabil că are o mulțime de lucruri de făcut.

– Ceva nu-i în regulă, insistă Eliza.

Hollis se opri din lucrul la gazetă.

– De ce zici asta?

Eliza nu voia să-i spună surorii ei despre incursiunea lor în Covent Garden sau despre cea cu domnul Oates. Nu încă.

– Este un presentiment.

Hollis se holbă la ea. Apoi se lăsă încet pe spătar.

– O, vai! Ai făcut-o, nu-i așa?

– Ce-am făcut?

– Te-ai îndrăgostit.

Eliza roși.

– *Nu*, Hollis...

– Să nu-ndrăznești să mă minți pe mine, Mary Eliza Tricklebank. Te cunosc mai bine decât oricine. Poți să-i minți pe Caro sau pe tati, dar nu pe mine.

Eliza oftă.

– Bine. Poate am făcut-o.

Hollis icni.

– O, Eliza!

– Știu, știu, n-ar fi trebuit, dar am fost atât de compatibili în toate privințele. Așa cum ești tu cu Donovan.

– Ce? Donovan și cu mine nu suntem deloc compatibili... Icni brusc. Sigur nu în *toate* privințele, spuse ea. *Tu* ești compatibilă cu prințul în *toate* privințele?

Eliza nu răspunse, iar Hollis își duse mâna la gură, probabil ca să nu țipe. Când reuși să-și găsească stăpânirea de sine, lăsă mâna jos și zise:

– *Eliza*! Ce altceva nu mi-ai spus?

Eliza se scufundă în fotoliu, cu picioarele întinse în față.

– Atât de multe, Hollis.

Așa că îi spuse. Îi povesti surorii ei despre întâlnirile lor din casa din Mayfair, despre ajutorul pe care i-l acordase ca s-o găsească pe femeia care plătise pentru a primi biletul. Îi relată lui Hollis despre conversațiile lor și despre cât de asemănători erau, amândoi încolțiți de așteptările societății și de responsabilități. Despre faptul că el îi mărturisise că o iubea, dar că era obligat de datorie și despre faptul că, neștiind dacă îl iubea sau nu, Eliza nu îi răspunsese la fel.

Hollis ascultă cu ochii licărind.

– O, vai, dragă! spuse ea încet și veni în locul în care Eliza stătea tolănită în fotoliu, se așeză pe brațul acestuia și o luă în brațe.

– M-am temut că s-ar putea întâmpla așa ceva.

– Eu mă bucur că s-a întâmplat! Oricât de dureros este, n-am nici un regret.

Hollis nu spuse nimic. Se ridică în picioare.

– Caro s-ar putea să știe o modalitate de a-i trimite vorbă, nu crezi?

– Și dacă știe, ce vorbă aș putea să-i trimit?

– Că-l iubești, prostuțo. Măcar spune-i asta înainte să plece din Anglia. Bietul de el, să rostești cuvintele alea și să nu le auzi la rândul tău... I-am spus lui Caro că trec pe la ea azi. Mergem?

Eliza ridică din umeri. Nu-i păsa ce făceau, atât timp cât nu trebuia să se întoarcă la ea acasă și să aștepte o vizită care nu avea să se întâmple.

Luară câinii, îl chemară pe Donovan ca să-i aducă lui Hollis o pelerină, apoi ieșiră la braț, Eliza sprijinindu-se de sora ei în timp ce mergeau.

Caroline se afla acasă, desigur – era prea devreme să plece într-un tur de vizite și rareori era îmbrăcată înainte de sosirea după-amiezii. De fapt, o găsiră la ea în sufragerie, în capot și cu părul dezlegat. Stătea pe podea, iar peste tot în jurul ei erau ilustrații de modă.

– Sunt cele mai noi din Franța, zise ea încântată. Lady Halsem tocmai le-a adus cu ea din Paris și mi le-a împrumutat. Ce ziceți de rochia asta galbenă? întrebă ea ridicând o ilustrație. Jack! Ia-ți botul de pe planșetele mele! exclamă alungând câinele.

Hollis se lăsă în genunchi ca să se uite la ilustrații.

Eliza se așeză pe un taburet și rămase acolo cu privirea tristă îndreptată spre ilustrații.

– Ce vă aduce azi, aici, pe voi două și pe bestii? întrebă Caroline ridicând una dintre planșete, apoi pe alta, pe care o puse lângă prima, pentru a le compara.

– Eliza s-a ținut de strengării pe la spatele nostru, dar eu n-aș putea să-ți povestesc tot, așa că am adus-o cu mine ca să-ți zică singură.

– Serios? Caroline părea încântată. Spune-mi *tot*.

Hollis fu cea care vorbi mai mult, de fapt, dar când ajunse la partea în care prințul își declarase prețuirea față de Eliza, Caroline țipă și se prăbuși pe spate și pe planșetele de modă, alungându-i pe cei doi câini foarte entuziasmați.

– M-ai *masacrat*, Eliza! Cum ne-ai ascuns așa ceva? Cum ai...

– Ce-i cu țipătul ăsta? întrebă Beck din ușa sufrageriei.

Era îmbrăcat și pregătit să iasă, cu pălăria în mână. Câinii traversară camera pentru a-i inspecta cizmele.

Caroline se ridică.

– Unde te duci?

– Să mă văd cu lordul Ailesbury acasă la White și să aflu mai multe despre cele mai recente vorbe care circulă prin oraș.

– Ce vorbe?

– Ce vorbe! N-ai aflat?

– N-am aflat nimic! spuse Caroline. Am fost ieri toată ziua cu Lady Halsem, care abia ce-a sosit din Franța.

– Și nici micuța ta bârfitoare nu știe? întrebă el zâmbind satisfăcut spre Hollis.

– Nu, nu știu, zise Hollis.

Beck râse.

– Și eu credeam că voi trei ați fi primele care ar afla despre complotul de a-l răpi pe unul dintre prețioșii voștri prinți și de a-l ține ostatic.

Eliza căscă gura, dar nu se auzi nimic. Nu putea scoate nici un sunet – rămăsese fără suflare.

– *Poftim*? întrebă Caroline.

– Nu-i nevoie să țipi.

– Despre ce vorbești, Beck? vru să știe Hollis.

– Sunt destul de șocat că nu s-a aflat nimic la gazeta ta pentru doamne, spuse el rânjind. Ce se-ntâmplă, Hollis, ai rămas în urmă cu cele mai noi știri?

– Beckett! exclamă Caroline.

El era clar amuzat de supărarea lor.

– Asta-i tot ce știu, serios. Se pare că în cursul anchetei crimei s-a descoperit un complot pentru răpirea prințului moștenitor, care trebuia să aibă loc când ridica ancora spre Alucia. Urma să fie ținut ostatic pentru răscumpărare de către weslorieni. Se pare că secretarul lui a aflat despre asta și a fost ucis. Sau așa umblă vorba.

Hollis și Caroline se întoarseră spre Eliza, amândouă cu gura căscată.

– Acum e înconjurat ca un bebeluș în fașă. Ei încheie negocierile comerciale și intenționează să plece până la sfârșitul săptămânii.

– Ci... cine sunt trădătorii? întrebă Eliza.

– De unde să știu eu, Eliza? Sunt alucieni. E treaba lor și, cu cât pleacă mai repede, cu atât mai bine pentru noi toți. Nu este nevoie de acea mizerie în vechea Anglie. Se trase de capetele vestei. Să nu mâncați toată mâncarea! zise și ieși din încăpere.

Caroline și Hollis se uitară neputincioase la Eliza.

– Cred că mi-e puțin cam rău, șopti Eliza.

– Trebuie să-i trimiți un mesaj, spuse Hollis. Cum poate să facă asta, Caro?

– N-am de unde să știu eu! Talentele mele nu merg atât de departe.

– Dar trebuie să cunoști pe *cineva*, insistă Hollis.

Ea și Caroline se contraziceau dacă aceasta din urmă știa sau nu pe altcineva, dar Eliza nu auzea nimic din toate vorbele lor. Inima îi explodase în bucăți și se prăbușise în gaura întunecată a disperării. Nu exista nici o modalitate prin care putea să-i transmită un mesaj, nu acum, nu după ce fusese scos la iveală un complot împotriva lui.

El îi spusese că va veni la ea. Dar nu avea cum să vină acum – nu ar fi fost lăsat. Când un bărbat încercase s-o asasineze pe regină, cu trei ani în urmă, ea fusese înconjurată ca într-un corset.

Închise ochii și își acoperi fața cu mâinile. Se gândi la casa din Mayfair. Era posibil ca unul dintre oameni să fie acolo? Oare putea să-i trimită un mesaj prin intermediul unuia dintre ei? Se ridică brusc, iar când o făcu, Jack și John se ridicară și ei, călcând în picioare ilustrațiile de modă ale lui Caroline.

– Casa din Mayfair! strigă ea. Trebuie să plec.

– Stai! Ce vrei să spui? zise Hollis ridicându-se în picioare.

– Ne-am întâlnit într-o casă mică din Mayfair. De două ori. Unde mi-e pelerina? Caro, sună după Garrett, te rog.

– *Doamne*, Eliza, dacă te vedea cineva? exclamă Caroline.

– Nu contează. Trebuie să mă duc acolo.

– Nu te duci singură, spuse Caroline și se ridică în picioare, ținând planșele de modă strâns la piept.

– Trebuie să plec *acum*, Caro. Nu pot să aștept până te îmbraci!

– Nu durează mult! spuse Caroline grăbindu-se să iasă din încăpere. Hollis, du-te repede jos și spune-i lui Garrett să cheme o trăsură! strigă în timp ce dispărea în altă cameră.

O clipă mai târziu, o auziră țipând după servitoare.

O jumătate de oră mai târziu, Caroline, Hollis, Eliza și cei doi câini se aflau într-o trăsură care mirosea a putred și se îndreptau în grabă spre Mayfair.

Eliza găsi casa destul de ușor, pentru că întotdeauna avusese un puternic simț de orientare. Dar casa arăta complet altfel. Nu se vedea nici o lumină la ferestre. Draperiile erau trase și părea ca și cum toată casa fusese închisă pentru iarnă.

– O, nu, murmură ea. *Nu*.

Coborâră și se duseră la ușă. Eliza bătu. Hollis își duse mâinile streașină la ochi și încercă să zărească ceva pe o fereastră. Eliza bătu din nou, doar că de data aceasta, cu pumnul.

– Sigur e acolo unul dintre voi! strigă ea. Nu se poate să fi dispărut cu toții!

– Eliza, spuse Caroline cu blândețe. Nu-i nimeni aici.

O traseră pe Eliza care era reticentă, se întoarseră în trăsură și porniră spre casa lui Caroline. Eliza nu se mai putu abține – vărsă lacrimile de durere pe care le ținuse la distanță în ultimele zile.

Știa că asta se va întâmpla. Încercase să se pregătească, dar nimeni nu se putea pregăti pentru o astfel de suferință. Într-o clipită, el dispăruse din viața ei. Ultima imagine care-i rămăsese în minte era cu el stând pe trotuar în fața prăvăliei doamnei Cubison, uitându-se în pământ, cu o expresie întunecată și amenințătoare.

Hollis și Caroline o luară în brațe pe Eliza, încercând cu disperare să o consoleze. Dar nu exista nici o mângâiere pentru Eliza, cel puțin nu azi. Era deznădăjduită. Habar nu avusese că devastarea avea să fie atât de profundă. O lăsase complet fără suflare.

Capitolul 26

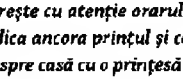

Toată Londra urmărește cu atenție orarul mareelor, primele care vor prezice când vor ridica ancora prințul și contingentul alucian. Se va îmbarca în călătoria spre casă cu o prințesă? O anume păuniță este mai atentă ca oricine altcineva la această posibilitate. Se vorbește că toate negocierile de logodnă au încetat, ca urmare a circumstanțelor tragice ale morții unui alucian, dar că acestea vor să fie reluate în curând, iar un anunț poate veni în orice moment, fiind primit cu multă faimă și fanfară.

Doamnelor, dacă aveți de gând să plecați pe mare curând, aveți grijă să nu rămâneți fără poțiunea pentru greață a doamnei Billard, cu mătrăgună, perfectă pentru mări agitate.

–Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Era o imagine pe care Sebastian nu avea s-o uite niciodată, expresia ce apăruse pe chipul lui Caius când soția sa înlăcrimată recunoscuse, după un interogatoriu incisiv, că a conspirat cu Rostafan pentru a-l răpi pe Sebastian pe mare. Și că atunci când Matous a bănuit că se întâmpla ceva, se trezise în mijlocul nopții, fără să știe soțul ei adormit – care îi asigurase pe anchetatori că el și soția sa erau de mult în pat – și îl ucisese pe Matous.

Sebastian fusese șocat când ea își recunoscuse fapta.

– I-ai tăiat tăiat gâtul cu cuțitul?

– Dormea, spusese ea printre lacrimi.

– Rostafan ți-a spus să faci asta?

Ea clătinase din cap.

– I-am spus apoi. A fost destul de supărat pe mine.

Șocul lui Sebastian fusese mic în comparație cu cel al soțului ei. Caius arătase ca un om împușcat în inimă. Rămăsese nemișcat câteva clipe, apoi sărise de pe scaun și își plesnise soția atât de tare peste față, încât aceasta căzuse de pe scaun.

Leopold îl apucase pe Caius înainte ca acesta să o poată ucide.

– O să fie spânzurată, îi spusese. Nu poți să-i faci nimic mai rău și, în plus, avem nevoie de tine acum mai mult ca niciodată.

Era mult mai mult decât putea oricare dintre ei să absoarbă. Când fusese confruntată cu vestea că un bărbat o indicase drept cea care îl plătise să transmită un mesaj care îl implica pe Rostafan, Sarafina se prăbușise sub greutatea propriei vinovății. Recunoscuse totul. Aventura ei adulteră cu Rostafan. Planurile lui Rostafan de a-l răpi pe Sebastian în timp ce navigau spre casă, parte a unei conspirații finanțate de wesloriени pentru a atrage Alucia într-un conflict. Banii, pe care feldmareșalul intenționa să-i canalizeze în Wesloria pentru a susține o rebeliune. Recunoscuse că se speriase și că încercase să arunce vina asupra lui Rostafan pentru moartea lui Matous de teamă să nu fie prinsă și acuzată de crimă. Ea nu-l cunoștea pe judecătorul Tricklebank, dar aflase de la un avocat alucian, care băuse o bere cu Tricklebank și cu alți judecători, că el era orb și că la tribunalul său se judecau cauze penale.

Nu știuse dacă planul ei avea să funcționeze, dar știuse că, dacă vina avea să fie aruncată asupra unui alucian, acesta avea să fie Rostafan. Îi fusese ușor să-l găsească pe judecătorul orb și să-l urmărească până acasă într-o după-amiază.

Încercarea ei eșuată și disperată de a ascunde o crimă odioasă probabil că avea s-o coste viața.

Rostafan fugise când se aflase vestea despre detenția doamnei Anastasan. Fusese prins încercând să se îmbarce pe o corabie care se îndrepta către continent. Domnul Botley-Finch îl asigurase pe Sebastian că va fi reținut până când contingentul alucian va ridica ancora.

Cât despre alucienii din Anglia, Lady Anastasan indicase trei care știau despre complotul pentru răpirea lui. Doi dintre ei făceau parte din garda lui și fuseseră plătiți pentru a pune mâinile pe el imediat ce corabia părăsea țărmurile engleze.

Cu toții se aflau acum reținuți, acuzați de înaltă trădare.

Sebastian nu știa cum reușise Caius să rămână cu capul pe umeri în timpul acestor dezvăluiri uluitoare. Cât despre Sebastian, dintr-o abundență de precauție, fusese de acord că trebuia să se întoarcă imediat la Helenamar.

Acordul comercial era aproape încheiat. Mai exista o ultimă chestiune între cele două țări, care necesita o decizie legală. Și, desigur, mai era problema logodnei lui.

Caius, care reușise cumva să-și găsească stăpânirea de sine într-un mod pe care Sebastian îl considera herculean, îi sugerase să încheie rapid un acord cu Lady Katherine Maugham și să părăsească Anglia cât mai curând posibil. Erau prea multe riscuri acum, prea multe întrebări fără răspuns, îi spuse el.

– Lady Katherine este nerăbdătoare, iar tatăl ei este sincer disperat să aibă un punct de sprijin în Alucia pentru comerț, argumentă Caius.

Sebastian decise că nu era la fel de puternic precum Caius. Cu toate frământările din jurul lui, Sebastian nu se putea decide să-și dea consimțământul.

Nu se putea abține să nu se gândească la Eliza și o făcuse chiar și în cele mai sumbre momente. Dar, după trauma prin care trecuseră, era și mai conștient cât de important era să-i țină aproape pe cei pe care îi iubea, iar pe cei în care avea încredere, și mai aproape. Era dureros de conștient că legătura dintre Caius și Sarafina fusese aranjată așa cum era obiceiul pentru clasa privilegiată din Alucia. După toți acei ani petrecuți în pat cu ea, Caius nu o cunoscuse niciodată cu adevărat pe acea femeie.

– O să mă gândesc la asta, spuse Sebastian.

Caius clătină din cap. Se întoarse să plece, dar Sebastian spuse:

– Caius.

Când ministrul său de Externe se întoarse, Sebastian văzu o frântură din vechiul său coleg de școală – doar o fulgerare a acelui băiat, înainte de a dispărea de pe expresia feței lui Caius.

– Poate că e mai bine să lăsăm negocierile în seama ministrului de Finanțe.

– Lordul Benedick? Dar el nu știe nimic despre asta.

– E un acord pentru logodnă... el e perfect capabil.

Caius părea șocat.

– Ai suferit un șoc destul de puternic, prietene, îi reaminti Sebastian.

Caius se întunecă la față.

– V-ați pierdut încrederea în mine, domnule? Mă suspectați?

– *Nu*, spuse Sebastian cu sinceritate. Recunosc că au fost momente în care m-am întrebat ce s-a schimbat între noi după Oxford.

Dacă ai devenit distant din cauza a ceva ce n-am putut vedea. Dar am avut întotdeauna încredere în tine.

– V-aţi întrebat ce s-a schimbat? Caius râse îndurerat. Aţi devenit prinţ moştenitor. Aţi devenit prinţul *meu*, unul pe care am jurat să-l protejez şi să-l apăr. Am trecut de jocurile copilăriei.

Răspunsul lui îl surprinse pe Sebastian.

– Asta a pus capăt prieteniei noastre? Am ratat asta.

Caius îl privea aşa cum nu se mai uitase de foarte mult timp la Sebastian.

– Îmi iubesc ţara, Bas, spuse el încet. Era prima dată când îi spunea lui Sebastian după porecla pe care o avea când erau băieţi. Am muncit din greu pentru a-ţi acorda respectul care ţi se cuvine. Faptul că soţia mea a trădat Alucia, pe tine şi pe rege... că m-a trădat *pe mine*... Făcu o pauză şi înghiţi în sec. Sunt hotărât să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să îndrept asta. Prefer să lucrez ca să ne terminăm treaba aici decât să mă gândesc la ce-a făcut ea. Te implor să-mi acorzi permisiunea să fac asta.

Sebastian îşi înăbuşi un oftat de oboseală, ca urmare a greutăţii pe care trebuia s-o suporte din cauza influenţei pe care statutul său o avea asupra fiecărei relaţii personale.

– Dacă asta trebuie să faci, spuse el.

Caius făcu o plecăciune, se răsuci brusc şi dădu să iasă din încăpere. Se opri însă în dreptul uşii şi aruncă o privire înapoi.

– N-am vrut să te rănesc, spuse el sever. Pe cuvântul meu, n-am vrut să te rănesc.

Sebastian aprobă din cap. Înţelese ce voia să spună Caius, că nu intenţionase să-l rănească punând acea distanţă între ei în toţi acei ani din urmă. Dar asta nu făcea lucrurile mai uşor de acceptat.

Caius dispăru pe hol.

Sebastian avea încredere în el, dar instinctul îi spunea că cei doi prieteni din copilărie vor rămâne o amintire. După ceea ce făcuse Sarafina, probabil Caius nu va mai lăsa niciodată garda jos. Se întrebă pentru un moment ce-ar face el într-o situaţie similară cu cea a lui Caius, dar apoi îşi aminti că avea la rândul său o situaţie sfâşietoare.

Se aşeză şi luă un stilou pentru a-i scrie Elizei scrisoarea pe care încercase să o scrie toată ziua. Ca să-i explice cele întâmplate. Să-i spună cât de rău îi părea. Dar de fiecare dată când punea stiloul pe hârtie, cuvintele sunau fie goale, fie nebuneşti.

Leopold își făcu apariția a doua zi dimineață, trimis evident de oficialii alucieni care rămăseseră și care doreau să se plece numaidecât.

– Care-i problema ta? întrebă el fără nici un preambul.

– Poftim?

– Am ajuns la ultima stipulare dintr-un acord comercial care va revoluționa Alucia. Nu mai trebuie decât să-ți alegi o mireasă, Bas.

– Știu ce trebuie să fac, spuse el.

Leopold se așeză vizavi de el și se aplecă.

– Atunci, de ce n-ai făcut-o? Le-am văzut pe femeile astea. Sunt atrăgătoare, atât din punct de vedere al aspectului, cât și al naturii...

– Nu le iubesc, se răsti Sebastian.

Leopold rămase cu gura căscată.

– Aș râde dacă n-ar fi atât de absurd. N-ar trebui să o iubești pe nici una dintre ele, nu acum. Nu încă. Asta va veni cu timpul...

– Ți-ai învățat lecția bine, Leo, ca și mine, zise Sebastian. Se ridică și începu să se plimbe neliniștit prin încăpere. Fă-ți datoria și totul va fi al tău. Dar aici s-au înșelat. Iubesc pe altcineva. Care este total nepotrivită, conform dictatelor pe care le-am primit. Și nu-mi pot găsi cuvintele pentru a înainta o ofertă de căsătorie doar din motive politice când iubesc pe altcineva.

Sprâncenele lui Leopold se ridicară până la linia părului.

– E o servitoare?

Nu era ceva nemaiauzit. Sebastian scutură din cap.

– Domnișoara Eliza Tricklebank.

Leopold se holbă confuz la el pentru o clipă.

– Femeia care ți-a ordonat să ieși afară din casă? Fata judecătorului?

Sebastian oftă și se frecă la ochi.

– *Je*. Ea.

Leopold rămase uitându-se la el mult timp. Expresia lui se schimbă însă într-un zâmbet.

– Nu râde, îl avertiză Sebastian. Mă doare și-așa suficient de tare.

– De ce ea? întrebă Leopold. Sunt două femei *pregătite* pentru cineva ca tine, care ar fi însoțitoare plăcute și versate în ceea ce e dat să facă o regină...

– Pentru că ea *nu* a fost pregătită pentru mine, spuse Sebastian cu amărăciune. Pentru că îmi acordă cea mai puțină deferență dintre toți! Pentru că este sinceră și își spune părerea și mă consideră egalul ei, Leo, nu stăpânul sau portmoneul ei. Pentru ea, eu nu sunt

calea către bogăţii şi privilegii. Pun pariu că lucrurile astea nici nu i-au trecut prin minte. Îmi vorbeşte despre lucruri pe care nimeni nu mi le spune niciodată. Este pasională, este amuzantă, e...

Îşi puse mâinile în şold şi îşi muşcă limba.

Ea era totul şi gata. Tot ce-şi dorise vreodată, chiar dacă nu fusese conştient de asta. Tot ce nu putea să aibă. Sau putea? Îşi dădu seama dintr-odată că nu reuşise să scrie acea scrisoare pentru că altceva nu-i dădea pace. Brusc, ştiu ce trebuia să facă.

– Trebuie să găsesc o cale prin care să-i cer mâna, zise încet.

Fratele lui rămase complet nemişcat câteva momente. Apoi se ridică din scaun.

– Nu fi ridicol. N-are nici conexiunile, nici statutul potrivite. Îţi dai seama ce tărăboi s-ar isca dacă ai face în schimb oferta unei fete de judecător, a unei persoane care nu ne aduce nici un beneficiu?

– Poate aduce un moştenitor, spuse Sebastian. Nu ăsta-i cel mai important lucru?

– Nu gândeşti clar, spuse Leopold. Ai trecut prin destul de multe, Bas. Pierderea lui Matous, descoperirea complotului împotriva ta. Dar nu poţi să te-nsori cu femeia asta. N-ai cum să rezolvi lucrurile care îi lipsesc.

Sebastian îndepărtă acest gând printr-un gest al mâinii.

– Tot ce-i lipseşte e un nume, bombăni el. În momentul în care acele cuvinte îi ieşiră din gură, în minte îi încolţi o idee absurdă. Avea nevoie de un nume. Avea nevoie de un nume corespunzător. Unul care sugera influenţă. Cum putea să facă asta? Trebuie să aibă un nume, îi spuse el lui Leopold. Un titlu.

Leopold se holbă la el.

– Cum naiba poţi să faci asta?

– Nu ştiu, spuse Sebastian. Dar o să mă gândesc la ceva.

Leopold oftă.

– Nu mai e timp, Bas. Ridicaţi ancora la sfârşitul săptămânii.

– Asta-mi oferă câteva zile, nu?

Leopold oftă şi clătină din cap.

– Te îndreptţi către dezastru. Ţi-ai pierdut minţile şi rişti să rămâi fără toate lucrurile pentru care ai muncit atât.

Sebastian nu-l contrazise. Ştia cât de ridicol suna. Însă era tot ce avea, o ultimă şansă la fericire, şi blestemat avea să fie dacă nu punea mâna pe ea.

Începu să se gândească în ce mod avea s-o facă, dar cu fiecare idee ajungea într-o fundătură.

Starea mizerabilă îl urmări pe Sebastian toată noaptea, până a doua zi dimineață. Nu se gândea decât la Eliza și simțea un gol în stomac provocat de agonia conștientizării faptului că ea se întreba ce i se întâmplase și de ce nu venise la ea. Cu siguranță aflase până acum vestea și poate că înțelesese. Dar nu era suficient.

Putea să-i trimită o scrisoare, nu asta era problema. Impedimentul era însă paralizia de care se părea că suferea încercând să-i scrie. Incapacitatea lui de a da glas sentimentelor într-un mod care putea s-o liniștească. „Te iubesc, îți mulțumesc pentru asta." Suna ca vorbele unui bunic aflat pe patul de moarte. „Te iubesc, nu pot trăi fără tine și totuși trebuie." Îl făcea să pară un om slab, fără autonomie. „Te iubesc, dar nu poți să aduci nimic Aluciei." Era adevărul adevărat, dar dur.

Suferința lui apăsa pe sentimentele de dragoste care încă se agitau în el și îi încețoșau privirea. „Cum să-i dau un nume?"

Ideea îi veni în mijlocul unui somn agitat.

În dimineața următoare îi chemă la el pe Leopold și pe Caius.

– Am o idee care va încheia acordul comercial și logodna în același timp.

– Care? întrebă Leopold.

– O voi include pe domnișoara Eliza Tricklebank în acordul comercial final.

Leopold și Anastasan schimbară o privire.

– Tu chiar sugerezi să *dai* Anglia pentru o femeie? Leopold clătină din cap. La naiba, Bas.

– Măcar ascultă ce-am de zis, îl îndemnă Sebastian. Există un ultim articol care urmează să fie trimis în fața unui tribunal englez, nu-i așa? Trebuie stabilit dacă un tarif la minereul de fier alucian poate fi redus. Înțelegi?

– Nu, spuse Leopold categoric.

– Dacă îmi permiteți, Alteță, spuse Caius care îi explică apoi lui Leopold. Unul dintre membrii Parlamentului a sugerat că un tarif propus în acord este prohibitiv prin natura sa. Alții cred că nu este prohibitiv, dar generează veniturile atât de necesare. Trebuie să fie examinat de un judecător înainte ca Parlamentul să îl ia în considerare. Este programat să fie prezentat în fața unui judecător mâine.

Caius înțelegea, iar asta îi oferi lui Sebastian o rază de speranță.

– Și ce-i cu asta? întrebă Leopold. Ce legătură are asta cu domnișoara Tricklebank?

– O să solicit să fie prezentat în fața tatălui ei, judecătorul Tricklebank. Dacă el se va pronunța favorabil – și avem toate motivele să credem că orice judecător ar face asta, pentru că tariful propus este destul de prohibitiv – eu aș insista ca, pentru participarea sa la acest important acord comercial, să i se acorde un titlu adecvat. Un fel de recompensă.

Leopold se uită la Caius.

– E o nebunie.

Sebastian era hotărât. Era singura lui șansă, oricât de deplasată părea, chiar și pentru propriile urechi.

– Dacă i se oferă un titlu, fiica lui devine de drept Lady Eliza Trickebank. Fiica unui judecător de la Înalta Curte de Justiție, Lord Tricklebank.

– Și ce rezolvă asta? întrebă furios Leopold. Conexiunile ei, capacitatea ei de a oferi vreun câștig sunt în continuare absente! Și cine, mai exact, ar convinge-o pe regină să-l ridice pe acest judecător la rang de baron? În numele lui Dumnezeu, la ce-ți folosesc toate astea?

– Domnul Braeburn din Norfolk este foarte dornic să importe minereul, explică liniștit Caius. Este foarte dornic ca tariful să fie redus. Se întâmplă ca bunica sa maternă să provină din Saxa-Coburg și Gotha, locul de naștere al prințului Albert. Prințul Albert și domnul Braeburn sunt buni prieteni, potrivit domnului Botley-Finch.

– Atât de buni, încât să-l facă pe Tricklebank baron? întrebă Sebastian.

– Contează? spuse Leopold îmbufnat. Toată lumea știe că regina și soțul ei au foarte puțină influență în Parlament.

– În unele privințe, asta-i adevărat, admise Caius. Dar este, de asemenea, adevărat că majoritatea bărbaților caută să-i facă pe plac reginei în moduri care nu interferează cu planurile bărbaților.

Adică, din câte înțelese Sebastian, că o vor lăsa să-l numească baron pe un judecător, atât timp cât acordul va fi semnat cu tarifele reduse. Pentru ei nu conta dacă Tricklebank era făcut baron. Tot ce conta era profitul.

– Cum poate fi făcut lucrul ăsta? îl întrebă Sebastian pe Caius.

– Având în vedere ceea ce s-a întâmplat aici la Kensington, englezii ar dori să ne vadă plecând cât mai repede. Există o anumită expunere atât timp cât sunteți aici, pe pământul lor, Alteță... sincer, le este teamă să nu fie atrași într-un război sau în alte altercații cu weslorienii. Probabil că vor face aceste concesii care nu au nimic de-a face cu ei câtă vreme acordul este semnat. Am nevoie de permisiunea dumneavoastră pentru a aranja câteva lucruri.

Leopold gemu.

Caius îl ignoră.

– Pot să aranjez asta. Sunt încrezător că pot s-o fac.

– Bas, te rog, e o nebunie, îl imploră Leopold. Cascadoria asta poate să distrugă toate lucrurile pentru care ai muncit ca să ajungi până aici. Trebuie să aranjezi o logodnă cu o femeie cu *influență*. O partidă care poate fi manipulată dacă e necesară. Fă oferta pentru una dintre femeile care au fost alese și termină. Tata n-o să fie niciodată de acord cu alegerea asta.

Sebastian se uită la Caius. Expresia acestuia era feroce. Trebuia să facă asta. Pentru prințul său. Poate pentru vechiul lui prieten. Oricare ar fi fost motivele lui, pentru prima dată în ultimele zile, o mică fărâmă de speranță își făcu loc în inima lui Sebastian.

– Am negociat un acord comercial avantajos, unul de care va beneficia Alucia pentru generațiile viitoare. Cât despre căsătoria mea? Îmi voi asuma riscul. Du-te, îi spuse lui Caius.

Caius părăsi încăperea.

Leopold se uită la el neîncrezător.

– Dumnezeu să te ajute dacă totul se destramă, Bas. Dumnezeu să te ajute.

– *Je*, Dumnezeu să mă ajute, fu de acord Sebastian.

Așteptă până ce Leopold ieși din cameră, apoi scoase ceasul din buzunar și își trecu degetul mare peste gravură. Nu era foarte încrezător în șansele de reușită ale lui Caius în numele lui. Cei care aveau responsabilități față de electoratul lor nu erau de acord așa ușor cu o astfel de nebunie, iar motivul era foarte fragil pentru a-i oferi cuiva un titlu. Totuși, spera mai mult decât sperase vreodată la ceva în viața lui.

Își coborî privirea către scrisoarea pe care se chinuise s-o scrie și se uită la cuvintele pe care le așternuse. Asemenea celorlalte epistole pe care încercase să le scrie înaintea acesteia, o luă, traversă

încăperea până la șemineu și o aruncă în el, uitându-se la marginile care se înnegriră și se ondulară până ce totul se prefăcu în cenușă.

Nu era în stare să aștearnă cuvinte care puteau să le frângă inima amândurora. Și nu era în stare s-o lase în urmă. Se agăța de Caius și de o foarte mică speranță că acesta putea să realizeze imposibilul.

Ușa se deschise în spatele lui. Se întoarse. Patro se înclină.

– Alteță, am fost informat că va sosi o caleașcă într-o oră. Veți lua cina cu membri ai Partidului Conservator la casa lui sir Robert Peel. Să-l trimit pe Egius?

– *Je*, spuse Sebastian și se întări pentru un alt prânz în care trebuia să încerce să pară detașat și lipsit de griji în timp ce inima și capul îi fremătau de dorință.

Avea nevoie ca Eliza să aibă răbdare. Își trecu absent degetul peste gravura ceasului și se uită în jos la scrisul în latină. Deodată, avea ceva să-i spună. Reveni la birou, luă stiloul și scrise în grabă biletul. Înainte să se răzgândească, îl chemă pe Patro.

– Du asta în Bedford Square, la numărul 34, spuse și intră în încăperea cu haine, ca să se pregătească pentru prânz.

Capitolul 27

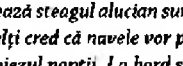

Corăbiile care arborează steagul alucian sunt aprovizionate pentru călătoria spre casă. Mulți cred că navele vor pleca în ziua de paisprezece a acestei luni, la miezul nopții. La bord se vor afla doi negustori de țesături destinate pieților din Helenamar. Mătasea din Alucia ar trebui să fie disponibilă din toamna viitoare.

Nimeni nu știe sigur dacă a fost rezervat loc pentru suita miresei pe vreuna dintre corăbii, dar în saloanele din Mayfair încă există raze de speranță. În câteva saloane se aude că fiicele acelor familii nu vor fi implicate într-un scandal criminal înainte de a-și spune jurămintele conjugale. În foarte puține saloane.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

Eliza se plictisise de moarte de cei care o întrebau dacă se simțea bine.

– Sunt bine, spunea ea, uneori chiar și de trei ori pe zi.

Familia ei avea intenții bune, era conștientă de asta. Poppy și Margaret aveau și ele intenții bune când o priveau pe Eliza cu ochi triști și șopteau pe la spatele ei. Măcelarul avea de asemenea intenții bune, mai ales că domnul și Lady Thompkins nu erau la curent cu cele petrecute în viața Elizei în ultimele săptămâni. Lor le spusese că era obosită.

Încercă să-și țină gândurile ocupate lucrând la ceasuri. Desfăcea chiar și câte două pe zi, apoi le asambla la loc.

Uneori, în timp ce lucra, tatăl ei îi povestea cum decurgeau zilele petrecute la serviciu. Într-o zi, îi spuse el, avusese nu mai puțin de patru cazuri. A doua zi, doar unul. Nu era interesant, o întrebase el, cum uneori roțile justiției se învârt precum cele ale unei căruțe fără căruțaș, iar în altele deloc?

Pentru el, cea mai ciudată i se păruse ziua în care îi fusese adus în față un singur caz.

– Avea de-a face cu acordul comercial cu Alucia, despre care înțeleg că a fost finalizat, cu excepția unor scăpări, ici și colo.

Eliza ținea în mâini o roată de ceas pe care o ungea cu ulei. Nu prea îi păsa de acel acord. Nu-i păsa decât de faptul că nimeni nu venise în vizită în această casă, nici măcar un mesager. Bănuia că Sebastian era în totalitate ocupat cu descoperirea rebeliunii și cu încheierea acordului. Probabil avea grijă ca totul să fie pregătit de plecare. Poate își ocupa timpul cu cele două tinere care râvneau la titlul de soție.

Hollis luă masa cu Eliza și cu tatăl său într-o seară și le spuse că ziarele londoneze erau pline de bârfe scandaloase despre complotul alucian și de intrigi legate de logodnă. Părea mai degrabă invidioasă pe bârfe, dar, pentru binele Elizei, se prefăcu ofensată.

– Anunțarea logodnei a fost suspendată, evident, pentru că nu s-ar cuveni să descoperi un plan de *ucidere* a prințului și apoi să-i anunți logodna.

– Ucidere! exclamă Eliza.

– Mă rog, nu ucidere, ci răpire, despre care s-ar putea presupune în mod rezonabil că ar fi dus la crimă.

– Nu cred că ar trebui să presupui nimic, dragă, spuse tatăl lor.

– *The Times* a făcut aluzie la mai multe relații adultere printre alucieni. Am auzit chiar că, spuse Hollis aplecându-se în față, unii cred că *prințul* era cel care avea o aventură cu doamna în cauză, iar când secretarul lui a descoperit-o, l-a ucis ca să nu fie deconspirat. Făcu ochii mari.

– N-are sens, spuse Poppy din locul ei de la masă. De ce l-ar ucide pe secretar? Nu putea să-l amenințe că-l dădea afară?

– Asta este tocmai problema speculațiilor, zise tatăl lor. Sunt prezentate drept fapte. Nici unul dintre noi nu știe cu adevărat ce s-a întâmplat și *nici unul* dintre noi nu ar trebui să răspândească bârfe.

Hollis își coborî vinovată privirea în farfurie.

Dar, mai târziu în acea seară, după ce tatăl lor se retrase, Hollis îi spuse Elizei că auzise că logodna va fi ultimul lucru care va fi anunțat înainte de plecarea prințului, la sfârșitul săptămânii.

– O? Eliza încercă să-și mențină un ton relaxat și nepăsător. A fost stabilită o dată de plecare?

– Conform ziarului *The Times*, alucienii vor pleca miercuri la miezul nopții, dacă vremea va permite.

Așadar, asta era. Mai erau doar câteva zile în care putea să spere să primească o vorbă de la un fluture prins într-un cocon regal, ținut departe de oricine și de toți cei care i-ar putea face rău.

„O, Eliza, ce ți-ai făcut?"

– Eliza? întrebă Hollis.

– Sunt bine, spuse Eliza repede și trase atât de tare de ușa unui ceas cu cuc, încât o rupse.

– Lasă ceasul...

– Nu, spuse Eliza și îi dădu lui Hollis peste mână.

Trebuia să-și țină degetele ocupate. Trebuia să-și țină mintea ocupată cu probleme mici care aveau soluții clare, fără nici cea mai mică ambiguitate.

În seara aceea, Eliza îi citi tatălui ei din niște volume juridice stupide, lamentabil de plictisitoare, care aveau de-a face cu tarifele guvernamentale.

– Cred că răspunsul este evident, spuse acesta când Eliza termină de citit. Tariful este, prin natura sa, prohibitiv. Nu ești de acord, dragă?

Habar n-avea ce voia să spună, pentru că gândurile ei fuseseră în altă parte în timp ce mintea ei citise cuvintele.

– O, eu... nu prea ascultam, admise ea.

Odată cu apropierea zilei de miercuri, starea Elizei deveni și mai mohorâtă. Într-o zi, stătea în camera ei întinsă pe pat cu fața în jos, cu capul atârnat dincolo de margine, în timp ce trasa un cerc cu degetul pe covor. Se simțea rău. Sentimentele față de Sebastian se coagulaseră și se întăriseră într-un nod pe care-l simțea în stomac, prezent acolo constant, povocându-i o durere continuă. Își dorea ca el să ridice ancora cât mai curând posibil ca să poată suferi în liniște.

Auzi voci pe hol, a tatălui și a domnului Fletcher, prietenul său. Îi auzi și pe Jack și John lătrând, de parcă o armată întreagă invadase casa lor primitoare.

– Eliza! strigă tatăl ei. Ești acasă, dragă?

Oftă și se ridică. Se opri în fața oglinzii și observă cât de neîngrijit arăta. Trebuia să întreprindă ceva în privința asta. Poate mâine.

– Iată-mă, tati, spuse intrând în salon. Îl salută cu un sărut pe obraz. Margaret a făcut o tocană în seara asta. Vrei niște vin înainte să luăm masa?

– O, cred că o să beau un whisky în seara asta, draga mea. Cum ești în această zi frumoasă și bună?

– Foarte bine.

Se îndreptă spre bufet trecând pe lângă biroul ei. Când o făcu, observă corespondența stivuită acolo. Nu se ocupase de ea de câteva zile, prea tristă ca să-i pese. Însă, în seara asta, se întâmplă să observe colțul unui plic de un albastru-deschis ieșind din acea grămadă. Se opri, îl scoase din teancul de corespondență oficială și observă că îi era adresat.

– Una peste alta, am avut o zi foarte interesantă. Infamul acord comercial a revenit la mine.

– Da? întrebă absentă, întorcând plicul.

Era sigilat cu ceară, însă marcajele nu-i erau familiare. Rupse sigiliul.

– Tarifele pot fi un lucru complicat, presupun, dar, după cum i-am explicat avocatului, această chestiune a fost destul de simplă. Evident, tariful era prohibitiv. Toate tarifele sunt prohibitive prin natura lor, dar întrebarea este *cât* de prohibitive.

Desfăcu scrisoarea: *Amor fidus – S.*

Sângele i se scurse imediat de pe chip.

– Ce părere ai? întrebă tatăl ei.

– Ce? O... Da, desigur, spuse ea. Whisky, ai spus?

– Te rog, dragă. Nu mă așteptam la caz, pentru că cererea preliminară a fost depusă cu câteva zile în urmă, iar domnul Frink recomandase să fie trimis la un alt judecător, care era mai familiarizat.

Eliza turnă repede whisky-ul și îl puse în mâna tatălui său, apoi luă bilețelul și se așeză pe scaun lângă el, trecându-și degetele peste liniile de cerneală. *Iubirea este fidelă.* Așadar, îi trimisese un bilet și, din cauza stării ei generale de rău, nu-l băgase de seamă. Dar când sosise? Și ce însemna? Era modul lui de a-și lua adio?

Ben își făcu apariția în încăpere cu lemne pentru șemineu.

– Ben, a venit vreo scrisoare azi? întrebă ea.

El aruncă o privire spre birou.

– Nici o scrisoare azi, domnișoară. Alea stau acolo de..., cât să fie, două-trei zile?

El se lăsă într-un genunchi și începu să pună bușteni pe foc.

Se părea că ea rătăcise pe-acolo ca o fantomă.

Poppy intră brusc în cameră cu un teanc de cărți pe care îl așeză lângă un alt teanc, pe rafturi.

– Ați întârziat în seara asta, onorabile! spuse ea veselă.

Luă un șal și i-l duse judecătorului ca să i-l pună pe umeri în timp ce motanul încerca să-i prindă capătul.

– Am băut o bere cu băieții, zise tatăl ei pe un ton jovial. Am avut parte de ceva emoții azi.

– Da? întrebă Poppy care se aplecă să ridice motanul.

Amor fidus. Îi cerea să rămână loială? Ei bine, avea nevoie de mai multe informații. Se uită din nou la scrisoare, la cuvintele pe care el le scrisese, atât de îngrijite. Atât de regale.

În timp ce tatăl ei le explica lui Poppy și lui Ben părerea sa despre tarife sau Dumnezeu știe ce, Eliza simți o ușoară panică. Ca și cum ar fi trebuit să știe ceva. Să înțeleagă acest bilet. Să *facă* ceva. Trebuia să fi făcut ceva?

Așa că, atunci când se auzi o bătaie în ușă, sări la fel de surescitată ca și câinii.

– Mă duc să văd cine a venit, zise înainte ca Ben sau Poppy să apuce să spună ceva.

Dar în clipa în care ieși din salon răsună vocea lui Hollis.

– Eu sunt, dragilor!

Eliza păși pe hol, ținând încă strâns scrisoarea.

Hollis își scoase haina și boneta și le atârnă în cuier.

– De ce te uiți așa la mine?

– Speram că e altcineva.

– Îmi cer scuze! Atunci vei fi încântată să afli că a venit altcineva.

– Cine?

– Nu știu. Domnul Frink e afară cu un alt gentleman. Hollis aruncă o privire în oglinda de la intrare, apoi tresări când se auzi o altă bătaie în ușă. Jack și John aproape că o răsturnară. Pentru numele lui Dumnezeu, câinii ăștia! strigă ea.

– Jack! John! le comandă Eliza.

Cei doi terrieri alergară spre ea și virară, urmând direcția arătată de degetul ei, în salon.

Hollis deschise ușa.

– O! Bună seara din nou, domnule Frink.

– Doamnă Honeycutt.

În spatele domnului Frink, Eliza observă doi gentlemeni englezi, care își scoaseră grăbiți pălăriile.

– Îmi cer scuze pentru intruziune, dar judecătorul este acasă?

– Nu dumneavoastră l-ați adus? întrebă Hollis.

– Nu în seara asta, spuse domnul Frink. Am fost reținut cu niște chestiuni urgente.

– E aici, zise Eliza și îi făcu semn domnului Frink să intre.

Cei doi bărbați intrară în spatele lui, salutând din cap cu politețe. În salon, câinii începură să latre din nou.

– Mai bine veniți cu mine înainte să atace, spuse Hollis. Le indică bărbaților să o urmeze și intră în salon. Jos, Jack, pentru numele lui Dumnezeu! Tati, ai vizitatori. A venit domnul Frink!

Unul dintre domni lăsase ușa deschisă, așa că Eliza se duse să o închidă înainte să se alăture celorlalți. Când ajunse la ușă însă, observă câțiva bărbați adunați pe trotuar. Deschise ușa mai larg, iar inima ei, care în ultimele zile atârnase atât de jos, încât măturase cu ea podeaua, îi sări în gât. Sebastian stătea pe trotuar, în mijlocul acelor bărbați.

Purta o ținută princiară completă – cu o panglică de-a lungul trunchiului, prinsă cu un fel de blazon. Pe pieptul lui erau etalate o mulțime de medalii. Avea joben și palton și părea că se ducea la un bal. Sau la operă. Ținuta lui o derută – ce făcea acolo, îmbrăcat astfel?

Ea clipi, într-un fel așteptându-se ca el să dispară. Dar nu o făcu. Stătea acolo, uitându-se la ea cu un amestec ciudat de suferință și bucurie pe chip.

Eliza nu înțelegea ce se întâmplă, însă stomacul i se contractă de emoție.

– Eu nu... s-a întâmplat ceva?

El făcu un pas înainte, ieșind din grupul său.

– Ai primit biletul meu?

Își dădu seama că încă îl ținea în mână. Hârtia se umezise de la strânsoare.

– Abia acum câteva minute.

El mai făcu un pas înainte.

– E vreun loc în care putem să vorbim?

Eliza aruncă o privire în josul străzii. Ferestrele erau luminate. Majoritatea oamenilor erau acasă în seara aceea și era sigură că mulți dintre ei fuseseră atrași la geamuri de zarva trăsurilor și a oamenilor. Era blestemul de a trăi într-o piață.

– Tata are vizitatori.

– Știu, mai făcu el un pas înainte.

Probabil îi văzuse intrând.

– Putem să vorbim în piață, zise ea, arătând spre peticul verde din spatele lui.

– Unde vrei tu, îi întinse el mâna.

Era foarte conștientă că arăta ca și cum de zile în șir se înecase în autocompătimire. Ceea ce se și întâmplase. Își trecu câteva șuvițe după ureche și coborî treptele. Nu acceptă să-l ia de mână și nici de braț – n-ar fi putut suporta să-l atingă, așa că își încrucișă brațele la piept.

Sebastian acceptă și își duse mâinile la spate. O însoți fără cuvinte prin acea mulțime de bărbați – cu toții o priveau foarte curioși – și traversară peste drum, către verdeață. Când ajunseră în piață, el se întoarse încet spre ea. Se frecă la ceafă, trase aer în piept și spuse:

– Eliza, eu... am ceva ce trebuie să spun.

Toate emoțiile ei, toată îngrijorarea, toată suferința o făcură să cedeze și nu suportă să audă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu îngreuna și mai mult lucrurile, Sebastian, te rog. Înțeleg. Nu trebuia să fi venit până aici ca să-mi explici.

Doar că trebuia să-i explice. Iar ea nu credea că avea să supraviețuiască.

– Tu...

– Sigur că da, spuse ea dând din mână. Își dădu seama că tremura. Apropierea lui, sentimentele față de el, toate o copleșiseră. Doar nu credeai că sunt atât de proastă încât să-mi fac iluzii, nu? întrebă ea. El nu răspunse. Tot ce-am vrut a fost șansa de a-mi lua rămas-bun, Sebastian. Atâta tot. Doar să-mi iau rămas-bun și să-ți mulțumesc, deși probabil că sună foarte ciudat. Dar nu-ți dai seama cât de mult înseamnă pentru mine prietenia ta. A însemnat. Și am vrut să-ți spun... ei bine, n-am vrut să se întâmple așa, mă gândeam că măcar o să fiu îmbrăcată corepunzător, dar voiam să-ți spun, înainte să ridici ancora, că eu... Icni, încercând fără succes să respire. Și eu te iubesc. Icni încă o dată după ce recunoscu. *Te-am iubit*, șopti cu tristețe.

Sebastian o privea fix, arătând ușor uluit.

– Ai vrut să-ți iei rămas-bun de la mine?

Asta înțelesese?

– Asta și cealaltă parte. Sincer, mai degrabă cealaltă parte.

El se încruntă.

– Partea despre faptul că mă iubești?

– Da, partea aia! O, nu mă descurc deloc. Aveam de gând s-o spun într-un mod relevant, evident, și într-un loc mai potrivit, spuse ea aruncând o privire prin piață. Dar nu te așteptam. Izbucni într-un râs ușor isteric. Toate zilele astea lungi am crezut că vei pleca fără să mă vezi și am fost devastată, așa că n-am observat biletul, care nici măcar nu știu când a sosit, pentru că m-am simțit îngrozitor, dar l-am văzut abia în seara asta, iar când am făcut-o, am fost foarte emoționată, însă nu prea am înțeles ce-ai vrut să spui. Ce-ai vrut să spui, Sebastian? Că trebuie să-ți rămân loială? Sau că tu îmi vei rămâne loial? Sau a fost pur și simplu un mod frumos de a-ți lua rămas-bun? Nu prea am înțeles și nici n-am avut timp să mă gândesc. Sau să mă pregătesc pentru momentul ăsta.

Făcu un gest spre părul ei.

– Ești frumoasă.

– Arăt de parcă am curățat coșuri de fum!

El scoase un chicotit, care aproape că erupse din el, ca și cum l-ar fi ținut captiv. Dar odată ce acesta ieși, el începu să râdă.

Râse atât de tare, încât se aplecă. Unii dintre bărbați ocoliră caleașca pentru a vedea ce se întâmplă.

– De ce râzi? vru ea să știe. Nu așa am vrut să arate momentul nostru din urmă, dar asta este, și am făcut așa cum m-am priceput eu mai bine!

– Draga mea Eliza, spuse el ștergându-și o lacrimă de râs. Nici nu bănuiești cât de mult m-ai chinuit în ultimele zile.

– *Eu* te-am chinuit *pe tine*? Ea își veni în fire. Tu ai spus că o să vii.

– Știu, spuse el, redevenind la rândul lui serios. S-a dovedit imposibil odată cu lucrurile care s-au întâmplat după întâlnirea noastră de pe Bond Street.

– Am bănuit. Îi atinse mâna și își trecu degetele printre ale lui. Așadar, aici se încheie totul, spuse tristă.

– Asta sper din tot sufletul, fu el de acord.

– O, făcu ea, simțindu-se puțin afectată. Adică... speri să se încheie?

– Eliza. Își duse mâna spre gâtul ei. Chiar credeai că o să plec din Anglia fără tine?

– *Poftim?*

– Chiar în acest moment, niște oameni care sunt în casa ta îi explică tatălui tău că urmează să fie făcut baron. Ca tu să devii o lady.

Nu îl înțelegea.

– Nu vreau să fiu o lady...

– Dar vrei să fii prințesă? Și, într-o bună zi, regină? Nu, nu-mi răspunde. Ascultă-mă întâi, te rog.

N-ar fi putut să-i răspundă nici dacă voia – o lăsase fără aer în plămâni.

– Am venit aici, în seara asta, să te întreb dacă îmi faci marea onoare de a deveni soția mea, dar nu-ți pot cere asta fără să-ți explic că nu va fi ușor.

– Ce?

Lumea părea că aluneca într-un vis. Trebuia să fie un vis, pentru că nu avea sens. Era nebun? Fusese nebun tot timpul? Dacă se încurcase cu un nebun...

– Ceea ce vreau să zic este că trebuie să înțelegi că există un control constant. Fiecare mișcare a ta va fi studiată, fiecare cuvânt va fi analizat. Toate lucrurile vor apărea în ziare, în saloane... Nu-i o viață ușoară cea pe care eu o ofer.

– Ce viață? Cred că... Adică o parte din ce ai spus...

– Sigur că există privilegii și coroane și crinoline din păr de cal, dacă inima ta le dorește. Și îți jur acum că te voi proteja cu tot ce am. Dar nu-i corect, trebuie să te fac să înțelegi adevărul înainte de a răspunde. Trebuie să-ți spun că, pe lângă toate astea, eu duc o viață liniștită, cu cărți și cai, dar nu e cine știe ce interesantă.

Vorbea aproape scuzându-se și cu o mină destul de serioasă.

– Vreau să știi toate acestea înainte să-ți spun că m-am îndrăgostit atât de tare de tine, Eliza. Atât de *profund*. Legile noastre îmi interzic să mă căsătoresc cu o persoană oarecare, dar pot să mă însor cu fiica unui baron. Așa că... am inclus asta în negocierile finale ale acordului comercial.

Eliza era uluită. Nu prea înțelegea ce se întâmpla.

– Ce-ai *făcut*?

– Condițiile mele au fost simple... trebuia să te am. Am aranjat să prezentăm o chestiune juridică în fața tatălui tău...

Ea rămase cu gura căscată – vorbăria tatălui său îi reveni brusc în minte.

– Dacă tariful stabilit era în scopul realizării de venituri sau pentru interzicerea comerțului! exclamă ea. Și răspunsul era foarte simplu!

– *Je.* Răspunsul era foarte simplu. Am susținut că judecătorul a înlăturat ultimul obstacol pentru încheierea acordului, iar în semn de apreciere pentru serviciul său ar trebui să fie numit baron și ne-am rezervat câteva lucruri de oferit în schimbul acestui aspect și... și nu contează cum s-a întâmplat, sau de ce, dar sunt niște oameni la tine salon care îi explică tatălui tău chiar în acest moment că i s-a acordat un titlu prin decret al reginei și te *iubesc*, Eliza. Te iubesc. Și nu părăsesc insula asta fără răspunsul tău favorabil.

Chiar era un vis. Un vis adevărat și în toată regula, din care nu voia să se trezească nicicând. Elizei nu-i venea să creadă că i se întâmpla așa ceva, *ei*, fata bătrână din Bedford Square. Ei, cea care scandalizase lumea, fiica unui judecător de la Înalta Curte. Tot ceea ce-și dorise era să întâlnească un prinț ca să se poată lăuda că o făcuse, să adauge puțină culoare unei existențe de altminteri terne, iar acel prinț stătea acum în fața ei, cerându-i mâna și mărturisindu-i cât de înflăcărat iubea.

– Doamne! zise și își duse vârfurile degetelor la obraji. Visez?

– Doar dacă nu cumva visez și eu.

– Dar habar n-am cum să fiu o prințesă!

O trase mai aproape.

– *Ești* o prințesă, Eliza. O să te ajut eu. Sunt zeci de persoane care să te ajute. Așa că acum te rog să mă eliberezi din ghearele fricii și să-mi răspunzi... vrei să te căsătorești cu mine?

– Sebastian! Ești complet nebun! Dar *sigur* că mă voi căsători cu tine! Puțin îmi pasă ce zice oricine altcineva despre mine în afară de tine. O, Doamne! *Da*, Sebastian. De o mie de ori, *da*.

Capitolul 28

Toată Anglia este disperată să afle cum va arăta ținuta purtată de Lady Eliza Tricklebank cu ocazia căsătoriei sale. Cele mai cunoscute croitorese din Londra estimează că aceasta va fi albă și tivită cu dantelă alucianâ.

Ceremonii nupțiale sunt preconizate pentru o tânără Keene, a cărei zestre a fost sporită de acordul comercial cu Alucia. Din păcate, va urma încă un sezon lipsit de perspective pentru o anume păuniță. Asta dacă nu-l luăm în calcul pe burlacul mai în vârstă, un cunoscut al mamei sale, care e interesat de ea, însă care nu pare să-i fie deloc pe placul păuniței.

Doamnelor, dacă vă planificați propriul trusou de mireasă, din acesta nu ar trebui să lipsească cel puțin un jupon de mătase neagră și opt perechi de mănuși, dintre care trei perechi din piele de ied. O pereche de ghete rezistente este considerată, de asemenea, o necesitate.

– Gazeta Honeycutt de modă și viață gospodărească dedicată doamnelor

A-și lua la revedere i se părea cea mai dificilă parte. Atât de dificilă, încât erau momente în care Eliza își dorea să nu-l fi întâlnit niciodată pe Sebastian.

Teama tatălui său de a o pierde nu fusese atât de acută pe cât își imaginase. Se dovedi mult mai preocupat de fericirea ei.

– Draga mea, o să-mi fie nespus de dor de tine, știi asta. Dar cea mai mare bucurie a mea, ca tată, este ca fiicele mele să fie fericite. Acum, ascultă-mă, Eliza. Vei avea momente foarte frumoase și vei avea momente grele, dar dacă vei proteja bucuria iubirii o să răzbești și o să fii mai bogată pentru aceasta.

Poppy fu cel mai puțin afectată dintre toți.

– Am știut tot timpul, îi spuse ea, amintindu-i Elizei că îi spusese același lucru cu multe săptămâni în urmă. Știam de la început că te va alege pe tine. Nu-ți face griji pentru judecător. O să-i citesc *eu*.

– Tu? ripostă Hollis. Eu o să-i citesc.

– Ba nu, spuse Poppy. Tu ai destulă treabă la gazetă. Cine o să te ajute acum?

Hollis își aminti brusc de gazeta ei, care cunoscuse o creștere uimitoare în ultimele săptămâni, datorită ponturilor pe care le tipărise despre căutarea unei soții de către prinț. În prezent, căuta să angajeze pe cineva care să o ajute.

– Va trebui să mă ajuți și cu asta, Poppy, o avertiză Hollis. Și Caroline, deși insistă că este mult prea ocupată cu numeroasele invitații pe care le primește acum, pentru că este prietenă cu viitoarea regină a Aluciei.

Eliza își luă rămas-bun de la Ben și Margaret și de la domnul și Lady Thompkins și, la ieșire, de la Jack și John și Pris, fără ca vreunul dintre ei să pară deosebit de emoționat de faptul că ea pleca.

Era o zi frumoasă de primăvară când ridicară ancora spre Alucia, ea, Hollis, Caroline și Beck – care insistase că nu se cuvenea să trimită în lume trei femei nemăritate fără escortă corespunzătoare și declarase insuficiente gărzile trimise de Sebastian pentru a le însoți.

Ajunseră pe țărmurile capitalei Aluciei, Helenamar, un oraș înconjurat de plaje cu nisip și munți vezi-albăstrui care se ridicau din mare. Cea mai mare caleașcă pe care o văzuse oricare dintre ei le fu pusă la dispoziție pentru a-i conduce la palat.

Trecură printr-un port plin de viață, pe străzi pietruite, mărginite de clădiri din calcar strălucitor, și pe alei umbrite de copaci cu frunze verzi.

– Arată aproape mitic, spuse Caroline cu vocea plină de uimire.

– Arată ca o primăvară de oriunde pe continent, spuse Beck, străduindu-se să pară neimpresionat. Dar privirea lui era lipită de fereastră.

Drumul până la palat fu lung și mărginit de ulmi. Oi, cai și vaci pășteau pe câmpiile verzi și aurii. Când caleașca dădu colțul, Hollis icni. O prinse de mână pe Eliza și o trase spre fereastră.

– *Uite.*

Palatul era lung cât un oraș, construit din gresie roz și aurie. Porțile erau alcătuite din forme incredibile din fier forjat, cu coroane de aur și embleme încorporate în ele. De la distanță, puteau zări sculpturile masive ale unor cai sărind, în fântâna de la intrarea principală.

Elizei nu-i venea a crede ceea ce vedea. Cum de ajunsese ea în așa ceva? Ce miracol ceresc se abătuse asupra ei?

Caleașca străbătu aleea pavată circulară, lată și lungă cât un bulevard, și se opri. Beck fu primul care coborî, ajutând pe rând doamnele.

Uși mari se deschiseră și, prin ele, Eliza văzu o intrare sclipitoare și candelabre strălucitoare aprinse. O duzină de lachei ieșiră în fugă și se aliniară pe trepte până la intrare.

– Aici o să locuiești? șopti Caroline.

– Sper că da, spuse Eliza.

Luă mai întâi mâna lui Caroline, apoi pe cea a lui Hollis și împreună începură să urce pe trepte către viitorul ei, cu Beck pe urma lor.

Când intrară în foaierul înalt, Eliza se simți puțin ametită. Totul era deosebit de grandios: podelele din marmură albă și neagră, candelabrul din aur și cristal de deasupra, portretele înalte ale unor oameni ce purtau coroane și bijuterii. Și, în vârful scării oficiale, Sebastian. Îmbrăcat într-o uniformă militară, cu sabie la șold.

– Doamne, cred că o să vomit, zise Eliza.

– Asta ar lăsa cu siguranță o impresie de neșters, spuse Beck.

– Să nu-ndrăznești, Eliza, spuse Caroline. Să nu *îndrăznești*. El n-o să uite niciodată momentul ăsta, așa că respiră adânc și poartă-te ca o prințesă.

Nu știa dacă asta era chiar posibil. Dar respiră adânc de câteva ori când Sebastian începu să coboare treptele spre ei. În spatele lui, mai mulți oameni veneau pe palier, aliniindu-se de-a lungul balustradei și privind în jos ca să o vadă.

Din fericire, Caroline își aminti ce trebuiau să facă și o smuci pe Eliza să facă o reverență în timp ce șuieră spre Hollis să facă același lucru.

– Sper din tot sufletul că au un profesor de bune maniere, șopti ea. O să ai nevoie.

Dar Eliza uitase tot ce încercase Caroline să o învețe despre viața de la curte și se ridică, eliberându-și mâinile din ale lor. Fusese complet fermecată de acest bărbat și îi fusese dor de el trei luni întregi. Uitase cât de frumos era, iar când el îi adresă un zâmbet, îl simți în inimă. Așa că trebuiau s-o ierte pentru că nu se putu abține și o luă brusc la fugă, aruncându-și brațele în jurul lui și sărutându-l pe buze. Sebastian o cuprinse în brațe și o strânse tare la piept. Și lui îi fusese dor de ea.

Eliza auzi murmurele deasupra ei și șoaptele lui Caroline, Hollis și Beck care se plângeau de comportamentul ei, dar nu-i păsa. Nu-l văzu decât pe Sebastian.

– Bună dimineața, domnule Chartier, spuse ea.

El zâmbi. O ținu în brațe, o sărută din nou și zise:

– Bine ai venit acasă, prințesă Eliza.

Acasă. Ce cuvânt frumos, în care se regăseau toată dragostea și bucuria de care avea nevoie pentru a se hrăni cu ele în anii care urmau. Era acasă, iar bărbatul acesta o iubea, la fel cum îl iubea și ea și, dacă i-ar fi dat drumul, probabil că ar fi căzut pe spate și ar fi râs isteric de norocul incredibil care dăduse peste ea.